HUGH HOWEY

silozul. începuturile

NAUTILUS

HUGH HOWEY, scriitor american, s-a născut în 1975. În 2010, i-a apărut primul volum de proză, care a trecut însă neobservat. Consacrarea a venit un an mai târziu, în 2011, când a publicat pe cont propriu *Wool* (*Silozul,* Nemira, 2014) pe Amazon com's Kindle Direct Publishing. 20th Century Fox a achiziţionat drepturile de ecranizare. Cartea s-a bucurat de un succes uriaş în Statele Unite, ceea ce l-a determinat pe autor să scrie alte volume cu poveşti din acelaşi univers. Această serie, împreună cu *The Bern Saga,* confirmă talentul şi iscusinţa tânărului scriitor care, înainte de a deveni un profesionist al literaturii, a fost, printre altele, librar şi căpitan de iaht.

HUGH HOWEY

silozul. începuturile

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWEY, HUGH
Silozul. Începuturile / Hugh Howey; trad.:
Ana-Veronica Mircea. – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015
ISBN 978-606-758-199-7
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Hugh Howey
SHIFT
© 2013 by Hugh Howey
© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Cristina NAN
Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-199-7

Celor care descoperă că sunt cu adevărat şi cu desăvârşire singuri.

În 2007, Centrul de Automatizare a Nanobiotehnologiei (CAN) a stabilit caracteristicile esenţiale ale componentelor hardware şi software pentru platformele care într-o bună zi le vor permite unor roboţi mai mici decât celulele umane să stabilească diagnostice medicale, să coordoneze refacerea organelor şi chiar să se autoreproducă.

Tot atunci, CBS a redifuzat emisiunea despre efectele propranololului asupra persoanelor care au suferit traume extrem de grave. S-a constatat că o simplă pastilă poate şterge amintirea oricărui eveniment traumatic.

În aproape acelaşi moment al vastei sale istorii, omenirea a descoperit cum se poate autodistruge. Şi abilitatea de a uita că aşa ceva se petrecuse vreodată.

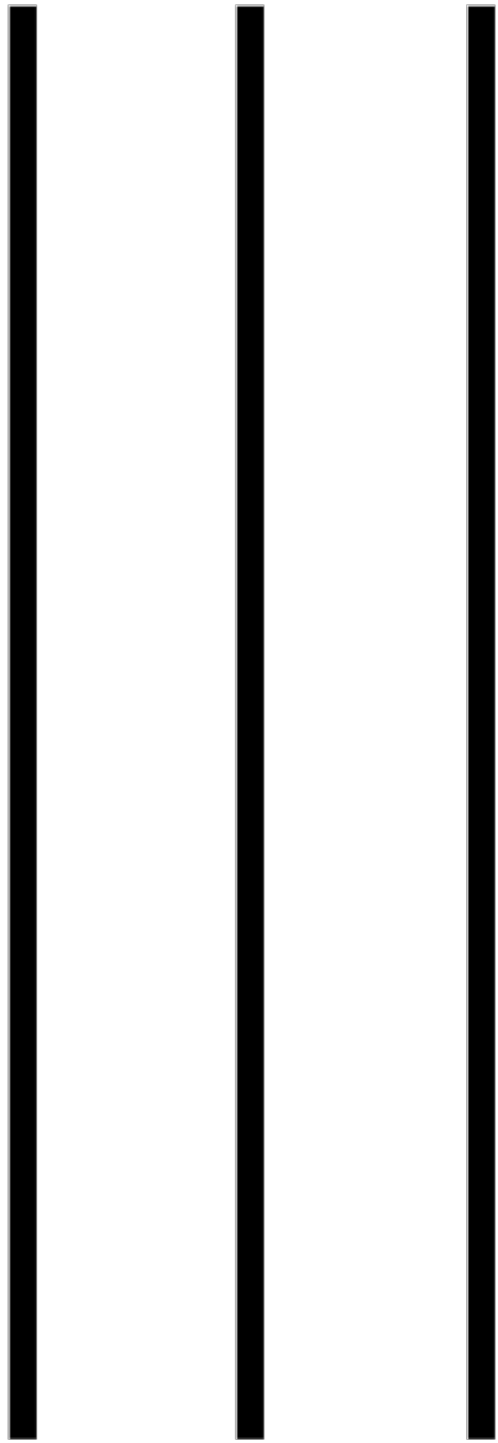

Primul schimb

MOŞTENIREA

PROLOG

2110

Sub dealurile din Districtul Fulton, Georgia

Troy se întoarse printre cei vii şi descoperi că se afla într-un mormânt. Se trezi într-o lume a detenţiei, cu o placă groasă de sticlă mătuită presată pe faţă.

De cealaltă parte a obscurităţii sticloase se agitau umbre întunecate. Încercă să-şi ridice braţele, să bată în sticlă, dar avea muşchii prea slăbiţi. Dădu să ţipe, dar nu reuşi decât să tuşească. În gură avea un gust amar. În urechi îi răsunară zăngănitul unor lacăte grele, care se deschideau, şuierul aerului, scârţâitul balamalelor de multă vreme nefolosite.

Luminile de deasupra capului erau strălucitoare, mâinile care-l atingeau, calde. Îl ajutară să se salte în capul oaselor în timp ce continua să tuşească, înceţoşând cu respiraţia aerul răcoros. Cineva avea apă.

Pastile de luat. Apa era rece, pastilele amare. Troy se strădui să bea câteva înghiţituri. Nu putea ţine paharul fără susţinere. Mâinile îi tremurau în vreme ce-l inundau amintirile, scene din coşmaruri îndelungate. Senzaţia de adâncire în timp şi de zi de ieri se contopiră. Se cutremură.

O cămaşă de noapte din hârtie. Pişcătura benzii adezive desprinse. O smucitură de braţ, un tub tras din vintre. Doi bărbaţi în alb îl ajutară să iasă din coşciug. Aburul se înălţa în jur, aerul condensându-se şi împrăştiindu-se.

Ridicându-se şi clipind ca să se ferească de lumina orbitoare, Troy se uită la şirul de sicrie pline de oameni vii, care se întindeau de-a lungul pereţilor îndepărtaţi, curbaţi. Plafonul părea scund; apăsarea ţărânei îngrămădite deasupra, foarte sus. Şi anii. Trecuseră atât de mulţi. Probabil că toţi cei la care ţinuse nu mai erau.

Nimic nu mai era.

Pastile îi înţepau gâtul. Încercă să le înghită. Amintirile păliră ca visele după trezire şi simţi cum îi aluneca printre degete tot ce ştiuse.

Căzu pe spate, dar bărbaţii în alb îşi dăduseră seama că asta urma să se întâmple. Îl prinseră şi-l întinseră pe podea, în foşnetul unei cămăşi de noapte din hârtie pe pielea care se înfiora.

Imaginile reveniră; amintirile îl năpădiră ca o ploaie de bombe, apoi dispărură.

Pastilele nu puteau face mai mult decât atât. Avea să fie nevoie de timp ca să nimicească trecutul.

Troy începu să plângă în hohote, cu faţa în palme, cu o mână compătimitoare pe creştet. Cei doi bărbaţi în alb îi permiseră să trăiască momentul. Nu grăbeau procesul. Era un gest de curtoazie transmis de la un suflet trezit la altul, ceva pe care toţi oamenii adormiţi aveau să-l descopere într-o bună zi, la ridicarea din coşciugele lor.

Pentru ca, în cele din urmă, să-l uite.

1

2049

Washington, D.C.

Vitrinele înalte de sticlă, cu trofee, serviseră cândva drept bibliotecă. Existau indicii. Articolele de pe rafturi datau de secole, în timp ce balamalele şi micile lacăte ale uşilor de sticlă n-aveau decât vreo câteva decenii. Rama geamurilor era din lemn de cireş, dar vitrinele fuseseră făcute din stejar. Cineva încercase să ascundă asta sub mai multe straturi de baiţ, dar textura lemnului nu se potrivea. Culoarea nu era perfectă. Astfel de amănunte săreau în nişte ochi antrenaţi.

Congresmenul Donald Keene percepu toate aceste indicii fără s-o fi vrut. Vedea, pur şi simplu, că, cu mult timp în urmă, avusese loc o epurare de proporţii, din dorinţa de a elibera spaţiul. La un moment dat, în trecut, din sala de aşteptare a senatorului fuseseră scoase aproape toate cărţile obligatorii de legislaţie. Cele câteva tomuri rămase stăteau tăcute în colţurile întunecate ale vitrinelor de sticlă. Erau închise, cu cotoarele, o dantelă de crăpături, cu pielea veche jupuindu-se ca pielea omenească arsă de soare.

Câţiva dintre colegii novici ai lui Keene umpleau sala de aşteptare, măsurând-o cu pasul şi agitându-se, cu toţii la început de mandat. Ca şi Donald, erau tineri şi încă extrem de optimişti. Aduceau schimbarea pe Colina Capitoliului. Sperau să-şi îndeplinească îndatoririle cu succes, acolo unde predecesorii lor de o naivitate similară nu reuşiseră.

Nervoşi, discutau între ei, aşteptând să le vină rândul să-l întâlnească pe senatorul Thurman din Georgia, statul lor de reşedinţă. Donald îşi imagină că erau un cârd de preoţi, stând la coadă ca să-l întâlnească pe papă şi să-i sărute inelul. Expiră prelung şi se concentră asupra conţinutului vitrinelor, lăsându-se captivat de comorile din spatele sticlei, în timp ce unul dintre colegii săi, reprezentanţii Georgiei, trăncănea despre Centrele de Control şi Prevenire a Îmbolnăvirilor din districtul lui.

— … şi au pe website-ul lor acest îndrumar detaliat, acest manual de

pregătire şi de ripostă în cazul unei – şi aici, luaţi aminte – în cazul unei invazii de zombi. Vă vine să credeţi? Ai naibii zombi! Ca şi cum până şi CCP-ul ar fi de părere că e posibil s-o ia ceva razna şi s-ajungem dintr-odată să ne *mâncăm* unii pe alţii…

Donald îşi reţinu un zâmbet, temându-se că reflexia lui ar fi putut rămâne captivă în sticlă. Se întoarse să se uite la fotografiile de pe pereţi, câte una pentru fiecare din ultimii patru preşedinţi, alături de senator. Fiecare înfăţişa aceeaşi postură şi aceeaşi strângere de mână, pe un acelaşi fundal cu steaguri neclintite de vânt şi sigilii înzorzonate, supradimensionate. Senatorul părea neschimbat, în timp ce preşedinţii veneau şi plecau. Părul lui fusese alb de la bun început şi rămăsese alb; părea cu desăvârşire neatins de trecerea deceniilor.

Alăturate, fotografiile se devalorizau, cumva, una pe alta. Păreau înscenări. Contrafaceri. Ca şi cum toţi membrii acelui grup alcătuit din cei mai puternici oameni din lume ar fi cerşit o ocazie de a sta şi de a se poza alături de el, imortalizându-se pe un carton, ca atracţie plasată pe marginea drumurilor.

Donald râse, iar congresmenul din Atlanta i se alătură.

— Da, nu-i aşa? Zombi. E hilar. Dar gândeşte-te, OK? De ce-ar fi *publicat* CCP-ul un asemenea manual, dacă…

Donald ar fi vrut să-şi corecteze colegul, să-i spună de ce râdea de fapt. *Uită-te la zâmbete,* ar fi vrut să-i zică. Erau pe feţele *preşedinţilor*. Senatorul arăta de parcă ar fi preferat să se afle în altă parte. Se părea că întreaga succesiune de comandanţi supremi ştia cine era cel mai puternic, cine avea să rămână acolo încă mult timp după sosirea şi plecarea fiecăruia dintre ei.

— … e ca şi cum ar sfătui pe toată lumea să ţină câte-o bâtă de baseball lângă lanternă şi lângă lumânări, nu? Pentru orice eventualitate. Ştii, pentru terciuit creieri.

Donald îşi scoase telefonul ca să vadă cât era ceasul. Se uită la uşa încăperii, întrebându-se cât mai avea de aşteptat. Îşi puse telefonul la loc, se întoarse către vitrină şi studie raftul pe care o uniformă militară fusese aranjată cu migală, ca o lucrare origami rafinată. Partea stângă a pieptului hainei era o panoplie de medalii; mânecile fuseseră îndoite şi fixate astfel încât să iasă în evidenţă şnurul împletit, auriu, cusut de-a lungul manşetelor. În faţa uniformei, pe un suport special din lemn, se afla o colecţie de monede decorative, dovezi de apreciere din partea unor oameni care-şi slujeau patria în afara hotarelor ei.

Cele două aranjamente spuneau multe: uniforma despre trecut, iar monedele despre trupele în misiune, încadrate de două războaie. În primul luptase senatorul în tinereţe. Pe al doilea se străduise să-l

împiedice, ca bărbat mai vârstnic şi mai înţelept.

— … da, ştiu, pare o nebunie, dar ai idee ce poate face turbarea dintr-un câine? Ce face *de fapt,* din punct de vedere biologic…

Donald se aplecă să studieze monedele decorative. Numărul şi deviza inscripţionate pe fiecare desemnau un anumit regiment. Sau un batalion? Nu reuşea să-şi aducă aminte. Charlotte, sora lui, trebuia să ştie. Era undeva, acolo, pe un front.

— Ei, asta nu te nelinişteşte deloc?

Donald îşi dădu seama că îi fusese adresată o întrebare. Se întoarse către congresmenul vorbăreţ.

Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, erau aproape de aceeaşi vârstă. Îşi vedea la el propriul păr care începuse să se rărească, propriul început de burtă, neplăcuta alunecare către vârsta mijlocie.

— Dacă nu mă neliniştesc zombii? râse Donald. Nu. Nu pot spune aşa ceva.

Congresmenul se apropie un pas, îndreptându-şi privirea către uniforma aranjată ca şi cum ar fi acoperit pieptul unui războinic.

— Nu, spuse. Dacă nu te nelinişteşte întâlnirea cu *el.*

Uşa compartimentului de recepţie se deschise, lăsând să se audă telefoanele care sunau de cealaltă parte.

— Domnul congresmen Keene?

O secretară între două vârste stătea în cadrul uşii, cu silueta zveltă, atletică, scoasă în evidenţă de bluza albă şi de fusta neagră.

— Domnul senator Thurman vă poate primi acum, spuse ea.

În trecere, Donald îl bătu pe umăr pe congresmenul din Atlanta.

— Hei, baftă, murmură acesta.

Donald zâmbi. Se luptă cu tentaţia de a se întoarce să-i spună că-l cunoştea pe senator destul de bine, că în copilărie îi stătuse pe genunchi. Numai că era prea ocupat ca să-şi ascundă neliniştea.

Trecu dincolo de uşa groasă, lambrisată, din lemn de esenţă tare, pătrunzând în inima sanctuarului senatorului. Nu era ca şi cum ar fi traversat holul casei unui bărbat ca să-i scoată fiica în oraş. Era cu totul altceva.

Tensiunea întâlnirii în calitate de colegi, când el avea senzaţia că rămăsese copilul de odinioară.

— Pe aici, zise secretara.

Îl conduse printre perechi de birouri mari, la care stăteau oameni în plină activitate, cu o duzină de telefoane ţârâind în răbufniri scurte. Tineri de ambele sexe, în costume, cu cămăşi şi bluze impecabile, aveau câte un telefon în fiecare mână. Expresiile lor plictisite sugerau că era vorba de rutina unei dimineţi de lucru obişnuite.

Donald întinse mâna când trecu pe lângă unul dintre birouri, măturând lemnul cu degetele. Mahon. Acolo, birourile asistenţilor erau mai frumoase decât al lui. Şi decorul: carpetă de pluş, mulură lată, în stil vechi, ca şi tavanul casetat, candelabrele care păreau din cristal veritabil.

În capătul încăperii pline de zumzet şi de bipuri, o uşă lambrisată se deschise, lăsându-l să iasă pe congresmenul Mick Webb, a cărui întrevedere tocmai se încheiase. Mick nu-l văzu pe Donald, fiind prea absorbit de dosarul deschis pe care-l ţinea în faţa ochilor.

Donald se opri şi-şi aşteptă colegul şi vechiul prieten din facultate.

— Ei, întrebă el, cum a mers?

Mick îşi ridică privirea şi închise dosarul cu un pocnet. Şi-l îndesă sub braţ şi dădu din cap.

— Bine, bine. De minune. Zâmbi. Îmi pare rău că ne-am întins atât de mult. Bătrânul nu se mai sătura de mine.

Donald râse. Îl credea. Mick intrase în birou degajat. Nu era doar înalt şi chipeş, avea charismă şi încredere în sine. Donald glumea spunând că, dacă nu i-ar fi venit atât de greu să reţină numele oamenilor, prietenul său ar fi ajuns într-o bună zi preşedinte.

— Nicio problemă, zise. Eu mi-am făcut prieteni noi, adăugă, înfigându-şi degetul mare în umăr.

Mick zâmbi cu gura până la urechi.

— Sunt sigur.

— Da, bine, ne vedem la fermă.

— Fireşte.

Mick îl bătu pe braţ cu dosarul şi se îndreptă spre ieşire. Donald prinse privirea aspră a secretarei senatorului şi se grăbi să ţină pasul cu ea. Femeia îl invită cu o fluturare de mână în biroul discret luminat şi închise uşa în urma lui.

— Domnul congresmen Keene.

Senatorul Paul Thurman se ridică de la biroul său şi întinse mâna. Pe faţă i se aşternu un zâmbet scurt, cunoscut lui Donald atât din poze şi de la televizor, cât şi din copilărie. În ciuda vârstei – probabil se apropia de şaptezeci de ani, dacă nu-i şi împlinise cumva –, senatorul era suplu şi în formă. Cămaşa Oxford i se mula pe trupul de soldat; deasupra nodului cravatei se zărea un gât gros; părul alb îi rămăsese la fel de curat şi cu o tunsoare la fel de impecabilă ca a unui militar din serviciul activ.

Donald traversă încăperea întunecoasă şi îi strânse mâna.

— Mă bucur să vă văd, domnule.

— Te rog, ia loc.

Thurman eliberă mâna lui Donald şi arătă către unul dintre fotoliile din faţa biroului său. Donald se lăsă pe pielea de un roşu strălucitor,

între braţele pe care inserţiile aurii păreau nituri solide dintr-o grindă de oţel.

— Ce face Helen?

— Helen? Donald îşi îndreptă cravata. Minunat. S-a-ntors în Savannah. I-a făcut cu adevărat plăcere să vă vadă la recepţie.

— Soţia ta e o femeie frumoasă.

— Mulţumesc, domnule.

Donald se străduia să se relaxeze, ceea ce nu-i era deloc de folos. Biroul purta giulgiul amurgului, chiar şi cu luminile ascunse. Afară, norii erau tot mai urâţi – joşi şi negri. Dacă începea să plouă, trebuia să se-ntoarcă în biroul lui prin pasajul subteran. Puteau să-l acopere cu covoare şi să-i pună din loc în loc lustrele alea mici, dar el ştia că se afla sub pământ. Tunelele din Washington îl făceau să se simtă ca un şobolan alergând printr-un canal de scurgere. Acoperişul părea întotdeauna gata să se surpe.

— Cum ţi se pare slujba?

— E bună. E mult de lucru, dar e bine.

Voia să-l întrebe pe senator de Anna, dar uşa din spatele lui se deschise înainte să apuce. Secretara intră şi le lăsă două sticle cu apă. Donald îi mulţumi, apoi răsuci dopul sticlei sale şi văzu că fusese deja desigilată.

— Sper că nu eşti chiar atât de ocupat încât să nu poţi lucra ceva pentru mine.

Senatorul Thurman înălţă dintr-o sprânceană. Donald luă o înghiţitură de apă şi se întrebă dacă aceea înălţare a sprâncenei era o abilitate pe care-o puteai stăpâni, aducând-o la perfecţiune. Îl făcea să-şi dorească să ia poziţia de drepţi şi să salute.

— Sunt sigur că-mi pot găsi timp, răspunse. După toată campania pe care-ai făcut-o în favoarea mea? Altfel mă-ndoiesc c-aş fi trecut de primul tur.

Răsuci între degete sticla de pe genunchi.

— Tu şi Mick Webb o să fiţi din nou aşa, nu? Ca nişte buldogi.

Donald avu nevoie de o clipă ca să priceapă că senatorul se referea la mascota facultăţii lor. În timpul studiilor, în Georgia nu se omorâse cu sportul.

— Da, domnule. Hai, Dawgs.

Spera că nu greşise cu nimic.

Senatorul zâmbi. Se aplecă, astfel încât chipul lui prinse lumina blândă care-i cădea pe birou, accentuându-i ridurile altminteri uşor de trecut cu vederea. Faţa uscăţivă şi bărbia pătrată îl făceau pe Thurman să pară mai tânăr când îl priveai din faţă decât atunci când îl vedeai din profil. Era un om care câştiga teren mai degrabă abordându-i pe ceilalţi direct decât

încolţindu-i în ambuscade.

— În Georgia ai studiat arhitectura.

Donald dădu din cap. Îi era uşor să uite că îl cunoştea pe senator mai bine decât îl cunoştea acesta pe el. Unul dintre ei parcurgea mai multe titluri de ziar decât celălalt.

— Aşa e. În cei patru ani de universitate. Pentru masterat am ales urbanismul. M-am gândit că pot face mai mult bine guvernând oamenii decât desenând cutii în care să-i plasez.

Se cutremură când se auzi rostind replica. Era o zicală din timpul studiilor pentru masterat, ceva pe care credea că-l lăsase în urmă, cu dozele de bere strivite de frunte şi cu ocheadele galeşe către fundurile în fustă. Se întrebă pentru a nu mai ştia câta oară de ce fuseseră chemaţi, el şi ceilalţi noi membrii ai Congresului. Când primise invitaţia, crezuse că nu era decât o vizită protocolară. Pe urmă se lăudase Mick cu întrevederea lui, iar Donald îşi închipuise că era vorba de un soi de formalitate sau tradiţie. Însă acum se întreba dacă nu cumva era un joc al puterii, o şansă de a-i flata pe reprezentanţii Georgiei, în vederea momentelor în care lui Thurman avea să-i fie necesar un anumit vot într-un for inferior, *de mai mică importanţă*.

— Spune-mi, Donny, cât de bine te pricepi să păstrezi secrete?

El îşi simţi sângele îngheţând în vene. Se sili să râdă, alungând valul neaşteptat de nervozitate.

— Am fost ales, nu?

Senatorul Thurman zâmbi.

— Şi astfel ai învăţat, probabil, cea mai bună lecţie despre secrete. Îşi luă sticla cu apă şi o înălţă într-un salut. *Dezminţire*.

Donald dădu din cap şi sorbi din apă. Nu era sigur încotro se îndrepta discuţia, dar se simţea deja stânjenit. Presimţea una dintre acele înţelegeri de culise pe care promisese să le elimine dacă avea să fie ales.

Senatorul se lăsă pe spătarul scaunului.

— În oraşul ăsta, dezminţirea e sosul secret, spuse el. Cel care ţine toate ingredientele laolaltă. Iată ce le spun noilor aleşi: adevărul o să iasă la lumină – iese întotdeauna –, dar o să se amestece cu toate *minciunile*. Senatorul îşi răsuci mâna. Va trebui să dezminţi fiecare minciună şi fiecare adevăr cu aceeaşi înverşunare. Lasă site-urile web şi palavragiii care se plâng de muşamalizări să deruteze lumea *în locul* tău.

— Ăă, da, domnule.

Donald nu ştia ce altceva să spună, aşa că luă încă o gură de apă.

Senatorul înălţă din nou dintr-o sprânceană. Rămase o clipă nemişcat, în tăcere, apoi întrebă pe neaşteptate:

— Crezi în existenţa extratereştrilor, Donny?

Lui Donald aproape că-i ţâşni apa pe nas. Îşi duse mâna la gură, tuşi, apoi îşi şterse bărbia. Senatorul nu se clinti.

— Extratereştri? Clătină din cap şi-şi şterse palma umedă de coapsă. Nu, domnule. Adică, nu în aceia care răpesc oameni. De ce?

Se întrebă dacă era vorba de un soi de chestionar. De ce voise senatorul să ştie dacă era în stare să păstreze un secret? Era vorba de o iniţiere într-o problemă de securitate naţională? Thurman rămase tăcut.

— Nu există, spuse Donald în cele din urmă. Se uită cu atenţie, vrând să surprindă orice tresărire, orice indiciu. Nu-i aşa?

Buzele bătrânului se deschiseră într-un zâmbet.

— Tocmai asta e, zise el. Indiferent dacă există sau nu, discuţiile pe tema asta sunt aceleaşi. Ai fi surprins dacă ţi-aş spune că sunt cât se poate de reali?

— La naiba, da, aş fi surprins.

— Bun.

Senatorul împinse către el un dosar.

Donald îl privi şi ridică o mână.

— O clipă. Există sau nu există? Ce-ncerci să-mi spui?

Senatorul Thurman râse.

— Bineînţeles că nu există. Îşi luă mâna de pe dosar şi îşi sprijini coatele de birou. Ai văzut câţi bani ne cere NASA ca să poată zbura până pe Marte şi înapoi? N-ajungem noi până la o altă stea. Niciodată. Şi nici încoace nu vine nimeni. De ce naiba ar veni?

Donald nu ştia *ce* să creadă, adică era departe de ceea ce simţise cu mai puţin de un minut în urmă. Îşi dădea seama ce voia să spună senatorul, că adevărul şi minciuna păreau alb şi negru, pe când, dacă le amestecai, totul devenea cenuşiu şi derutant. Îşi coborî privirea spre dosar. Semăna cu cel cu care ieşise Mick. Îi aducea aminte de predilecţia guvernului pentru obiectele demodate.

— Asta este o dezminţire, nu? Îl studie pe senator. Încerci să mă induci în eroare.

— Nu. Îţi spun doar să nu te mai uiţi la atâtea filme science fiction. De fapt, de ce crezi că visează intelectualii ăştia întotdeauna la colonizarea altor planete? Ai idee ce-ar implica? E ridicol. Nicidecum rentabil.

Donald ridică din umeri. Lui nu i se părea ridicol. Înşurubă dopul sticlei sale cu apă.

— Stă în firea noastră să visăm spaţii deschise, spuse. Ca s-avem loc să ne răspândim. Nu aşa am ajuns aici?

— Aici? În America? Senatorul râse. Când am venit aici n-am găsit un spaţiu deschis. Am infestat o mână de oameni, i-am ucis şi ne-am *făcut* loc. Şi Thurman arătă către dosar. Ceea ce mă aduce la asta. Am ceva de

care mi-ar plăcea să te ocupi.

Donald îşi puse sticla pe intimidantul birou cu inserţii de piele şi luă dosarul.

— E vorba de ceva trimis de comisie?

Se strădui să-şi ţină speranţele în frâu. Era tentant să creadă că ar fi putut fi coautorul unui proiect de lege în primul an din birou. Deschise dosarul şi-l înclină spre fereastră. Afară se adunau nori de furtună.

— Nu, nimic de genul ăsta. E despre INST-ISE.

Donald dădu din cap. *Fireşte.* Preambulul despre secrete şi conspiraţii căpătă brusc un înţeles deplin, ca şi grupul de congresmeni din Georgia adunaţi afară. Era vorba despre Instalaţia de Izolare şi Eliminare, numită INST-ISE, un complex care avea să adăpostească într-o bună zi cea mai mare parte a deşeurilor nucleare ale omenirii, deocamdată aflat în centrul noului proiect de lege din domeniul energetic de care se ocupa senatorul. Sau, după cum susţineau site-urile web la care făcuse aluzie Thurman, avea să fie următoarea Zonă 51, sau locul unde se construia noua şi îmbunătăţita superbombă, sau o închisoare de maximă securitate pentru anarhiştii care cumpăraseră prea multe arme. La alegere. Se făcea destulă gălăgie ca să se poată ascunde *orice* adevăr.

— Da, spuse Donald, dezumflat. Primesc nişte telefoane amuzante din districtul meu. Nu îndrăzni să pomenească de cel despre oamenii-şopârlă. Trebuie să ştiţi, domnule, că susţin în secret proiectul în proporţie de sută la sută. Îşi ridică privirea spre senator. Mă bucur, fireşte, fiindcă n-am fost nevoit să votez în favoarea lui în public, dar era şi timpul să-şi ofere cineva curtea din spate pentru asta, nu?

— Exact. Pentru binele tuturor. Senatorul Thurman sorbi prelung din sticla cu apă, se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi drese glasul. Eşti un tânăr cu o inteligenţă ascuţită, Donny. Nu toată lumea îşi dă seama ce avantaj va reprezenta asta pentru statul nostru. Va salva cu adevărat vieţi. Zâmbi. Scuză-mă, încă ţi se mai spune Donny, nu? Sau acum e Donald?

— E bine oricum, minţi el.

Nu-i mai plăcea să i se spună Donny, dar schimbarea numelui la mijlocul vieţii cuiva era, practic, imposibilă. Îşi reîndreptă atenţia asupra dosarului, îl deschise şi întoarse pagina cu scrisoarea de intenţie. Sub ea se afla un desen a cărui prezenţă îl izbi, fiindcă părea total nelalocul lui. Era… prea familiar. Familiar, şi totuşi n-avea ce căuta acolo – aparţinea unei alte vieţi.

— Ai văzut rapoartele economice? întrebă Thurman. Ştii câte locuri noi de muncă o să creeze proiectul ăsta peste noapte? Pocni din degete. Patruzeci de mii, uite-aşa. Şi asta numai în Georgia. O mulţime vor fi din

districtul tău, o mulţime în transporturi, o mulţime pentru hamali. Fireşte că acum, după ce-a fost aprobat, colegii noştri mai puţin vioi bombăne că ar fi trebuit să li se dea şi şansa să oferteze…

— Eu am desenat asta, îl întrerupse Donald, scoţând din dosar foaia de hârtie.

I-o arătă senatorului, ca şi cum ar fi trebuit să fie şi el surprins fiindcă ajunsese acolo. Se întrebă dacă era isprava fiicei lui Thurman, un fel de glumă, în loc de salut, un mod în care Anna îi făcea cu ochiul.

Bărbatul mai vârstnic dădu din cap.

— Da, ei, ar fi nevoie de mai multe detalii, nu crezi?

Donald studie ilustraţia arhitecturală, întrebându-se despre ce fel de test era vorba. Ţinea minte desenul. Reprezenta un proiect făcut în ultima clipă pentru cursul de biotectură din ultimul an de facultate. N-avea nimic neobişnuit sau uimitor, era o simplă clădire mare, cilindrică, cu vreo sută de etaje îmbrăcate în inele de beton şi sticlă, cu grădini înflorite pe balcoane, o parte fiind prezentată în secţiune ca să fie vizibile nivelurile cu locuinţe, zone de lucru şi magazine. În timp ce mulţi colegi de-ai lui fuseseră cutezători, a lui era o construcţie sobră şi utilitară, acolo unde ar fi putut să-şi asume riscuri. De pe acoperişul plat se înălţau smocuri verzi – un clişeu oribil, o încuviinţare a neutralizării carbonului.

Una peste alta, era monotonă, plictisitoare. Nu-şi putea imagina o construcţie atât de simplistă înălţându-se în deşertul din Dubai, alături de noua generaţie de zgârie-nori autonomi. Nu pricepea deloc ce voia senatorul.

— Mai multe detalii, murmură, repetând cuvintele acestuia.

Răsfoi restul dosarului, căutând indicii şi contextul.

— O clipă. Studie o listă a cerinţelor care păreau să-i aparţină unui potenţial client. Pare să fie o propunere de proiect.

Termeni pe care uitase că-i învăţase vreodată îi atraseră privirea: *fluxul traficului interior, climatizare, hidroponică…*

— Va trebui să renunţi la lumina solară.

Scaunul senatorului Thurman scârţâi când bărbatul se aplecă peste birou.

— Poftim? Donald săltă dosarul în mână. De fapt, ce vrei să fac, cu exactitate?

— Ţi-aş sugera luminile acelea pe care le utilizează soţia mea. Îşi uni palmele făcute căuş într-un mic cerc şi arătă către centru. Ea face seminţele minuscule să-ncolţească iarna şi foloseşte nişte becuri care mă costă o avere!

— Adică lămpi de coacere.

Thurman pocni din nou din degete.

— Şi nu-ţi face griji în privinţa costurilor. Indiferent de ce-ai avea nevoie. O să-ţi fac rost şi de un ajutor pentru partea mecanică. De un inginer. De o echipă întreagă.

Donald răsfoi din nou dosarul.

— În ce scop? Şi de ce eu?

— E ceea ce numim o construcţie pentru orice *eventualitate.* Probabil că nu va fi folosită niciodată, dar nu ne vor lăsa să stocăm barele de combustibil nuclear acolo dacă nu plasăm chestia asta în apropiere. E ca fereastra mea din subsol, pe care-a trebuit s-o fac mai jos ca să trecem cu bine de verificarea casei. Era pentru… cum îi spuneţi voi…?

— Ieşire de urgenţă, spuse Donald, amintindu-şi termenul fără niciun efort.

— Da. Ieşire de urgenţă. Senatorul arătă spre dosar. Clădirea ta e ca fereastra aia, ceva care trebuie construit ca să treacă restul de inspecţie. Va fi locul de retragere a angajaţilor unităţii în cazul improbabil al unui atac sau al unei scurgeri. Un adăpost. Şi trebuie să fie *perfect,* altminteri proiectul o să fie abandonat cât ai clipi. Simplul fapt că a fost aprobat şi semnat nu-nseamnă c-am scăpat de greutăţi, Donny. A mai existat un asemenea proiect în vest, acum câteva decenii, care a obţinut şi fonduri. În cele din urmă însă a eşuat.

Donald ştia despre ce era vorba. O unitate de depozitare îngropată sub un munte. Pe Colina Capitoliului se spunea că proiectul din Georgia avea cam tot atâtea şanse de reuşită. Cu gândul la asta, simţi greutatea dosarului din mâna lui triplându-se brusc. I se cerea să ia parte la un viitor eşec. Trebuia să-şi asume un risc, iar miza era funcţia lui abia dobândită.

— Îl am pe Mick Webb, care a primit o lucrare asociată. Logistică şi planificare. Va trebui să colaboraţi în câteva privinţe. Iar Anna va renunţa la postul ei de la MIT[1][1] Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n. tr.). ca să ne dea o mână de ajutor.

— *Anna?*

Donald bâjbâi după sticla cu apă cu mâna tremurându-i de emoţie.

— Bineînţeles. La proiectul ăsta, o să fie inginerul tău şef. Ai acolo, pe larg, detalii despre tot ce-i va trebui.

Donald luă o gură de apă şi se sili s-o înghită.

— Există, firește, o mulţime de alţi oameni pe care-i pot implica, dar proiectul ăsta nu trebuie să dea greş, înţelegi? Trebuie să fim ca o *familie.* De aceea am vrut să apelez la oameni pe care-i cunosc şi în care pot avea încredere. Senatorul Thurman îşi împleti degetele. Dacă ai fost ales ca să faci un singur lucru, atunci ăsta e, şi vreau să-l faci cum se cuvine. E

principalul motiv pentru care te-am susţinut.

— Bineînţeles.

Donald clătină din cap ca să-şi ascundă tulburarea. În timpul alegerilor, se temuse că senatorul îl susţinea datorită vechilor legături de familie. Adevărul era, cumva, mai urât. El însuşi nu se folosise deloc de senator; lucrurile stăteau *exact invers*. Cu ochii la desenul de pe genunchii săi, nou-alesul congresmen simţi că unica misiune pentru care nu avea pregătirea necesară dispărea, numai pentru a fi înlocuită cu o *alta,* după toate aparenţele la fel de intimidantă.

— O clipă, spuse. Totuşi, nu înţeleg. Studie vechiul desen. De ce e nevoie de lămpi de coacere?

— Fiindcă această clădire pe care vreau s-o proiectezi pentru mine se va construi sub pământ.

2

2110

• Silozul 1 •

Troy îşi ţinu răsuflarea şi încercă să rămână calm în timp ce doctorul pompa cu para de cauciuc. Manşeta gonflabilă i se umflă în jurul bicepsului până când îi ciupi pielea. Nu era sigur că încetinirea respiraţiei şi stabilizarea pulsului îi puteau influenţa tensiunea, dar se simţea puternic îmboldit să-l impresioneze pe omul în salopetă albă. Voia să se reîncadreze în valorile *normale*.

Braţul îi zvâcni preţ de câteva bătăi de inimă, în timp ce acul oscila şi aerul ieşea şuierând.

— Opt cu cinci.

Manşeta se desprinde cu zgomot. Troy frecă locul unde îi ciupise pielea.

— E OK?

Doctorul notă ceva pe clipboardul său.

— E mică, dar nu sub limita inferioară a normalului.

În spatele lui, asistentul etichetă recipientul cu urină de un cenuşiu-închis, înainte de a-l pune într-un frigider mic. Troy zări printre probe un sendviş pe jumătate mâncat, nici măcar înfăşurat în vreun ambalaj.

Se uită în jos, la picioarele sale goale, ieşite de sub cămaşa albastră, de hârtie. Erau palide şi păreau mai mici decât îşi aducea aminte. Ciolănoase.

— Încă nu pot strânge bine pumnul, îi spuse doctorului, închizându-şi şi deschizându-şi mâna.

— E perfect normal. O să-ţi recapeţi forţa. Uită-te în lumină, te rog.

Troy urmări raza luminoasă şi se strădui să nu clipească.

— De când faci asta? îl întrebă pe doctor.

— Eşti al treilea pe care-l trezesc. Şi am adormit doi. Lăsă lampa în jos şi îi zâmbi lui Troy. Eu însumi am ieşit de numai câteva săptămâni. Te pot asigura c-o să-ţi recapeţi forţele.

Troy dădu din cap. Asistentul doctorului îi întinse o altă pastilă şi o

cană cu apă. El şovăi. Se uită la capsula mică, albastră, din propria palmă.

— Doză dublă în dimineaţa asta, spuse doctorul, apoi o să primeşti una la micul dejun şi alta la cină. Te rog să nu omiţi s-o iei pe niciuna dintre ele.

Troy îşi ridică privirea.

— Ce se-ntâmplă dacă n-o iau?

Medicul clătină din cap şi se încruntă, dar nu-i răspunse.

El îşi aruncă pastila în gură şi o împinse în jos cu apă. Amăreala îi alunecă de-a lungul gâtului.

— Unul dintre asistenţii mei o să-ţi aducă haine şi hrană lichidă, ca să-ţi punem stomacul în funcţiune. Dac-o să ai senzaţia de ameţeală sau de frig, va trebui să mă chemi imediat. Altminteri, ne revedem aici peste şase luni. Doctorul notă ceva, apoi chicoti. Ei, o să te vezi cu altcineva. Schimbul meu o să se termine între timp.

— OK.

Troy se cutremură.

Medicul îşi desprinse privirea de clipboard.

— Nu ţi-e frig, nu? Menţin aici o temperatură ceva mai ridicată decât ar trebui.

Troy şovăi înainte de a răspunde.

— Nu, doctore. Nu mi-e frig. Nu-mi mai e.

Cu picioarele încă slăbite, Troy urcă în liftul de la capătul coridorului, studiind multitudinea de butoane numerotate. Instrucţiunile pe care i le dăduseră cuprindeau descrierea traseului către biroul lui, dar îşi aducea vag aminte cum să ajungă acolo. Capacitatea de orientare îi supravieţuise aproape în totalitate pe durata deceniilor de somn. Îşi amintea că studiase în repetate rânduri o aceeaşi carte, că mii de bărbaţi erau repartizaţi în diverse schimburi, că făcuse de mai multe ori turul construcţiei înainte de a fi adormit, ca femeile. Avea impresia că de la orientare nu trecuse decât o zi; amintirile mai vechi erau cele care păreau să dispară.

Uşile liftului se închiseră automat. Apartamentul lui era la etajul treizeci şi şapte; ţinea minte asta. Biroul se afla la treizeci şi patru. Întinse mâna spre buton, vrând să meargă direct acolo, dar se trezi că-i alunecă în sus, către vârf. Încă mai avea la dispoziţie câteva minute înainte de fi aşteptat în vreun loc anume şi simţea un impuls straniu, ca o smucitură, de a urca atât de mult cât era cu putinţă, înălţându-se prin pământul care-l apăsa din toate părţile.

Ascensorul prinse viaţă zumzăind şi acceleră în susul puţului. O altă

cabină sau poate o contragreutate trecu pe lângă el şuierând. Butoanele rotunde licăreau pe măsură ce se perindau etajele. Ocupau foarte mult loc, fiind şaptezeci în total. Multe se mătuiseră în centru, după ani de atingeri. Ceea ce nu părea corect. Avea senzaţia că, numai cu o zi în urmă, fuseseră noi, strălucitoare. Cu numai o zi în urmă, aşa fusese *totul.*

Liftul încetini. Încă nesigur pe picioare, Troy se sprijini cu palma de perete ca să-şi menţină echilibrul.

Uşa se deschise glisând cu un clinchet. Troy clipi, deranjat de lumina strălucitoare de pe coridor. Ieşi din ascensor şi făcu câţiva paşi către camera din care se-auzeau voci. Ghetele lui noi erau rigide, iar universala salopetă gri îi dădea mâncărimi. Încercă să-şi imagineze că se mai trezea de încă nouă ori astfel, slăbit şi dezorientat. Zece schimburi de câte şase luni. Zece schimburi pentru care se oferise voluntar. Se întrebă dacă avea să-i fie din ce în ce mai uşor sau dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Zarva din cantină se domoli când intră. Câteva capete se întoarseră către el. Observă imediat că salopeta lui gri nu era ceva chiar atât de universal. În jurul meselor erau presărate mai multe culori: un grup mare de salopete roşii, câteva galbene, un bărbat în portocaliu; nimeni altcineva în gri.

Terciul cleios primit ca primă masă îi chiorăi încă o dată în stomac. Nu-i era îngăduit să mănânce nimic altceva vreme de încă şase ore, ceea ce făcea aroma mâncării din conserve copleşitoare. Îşi aduse aminte de hrana din care trăise în timpul orientării. Aceeaşi fiertură de cereale, săptămâni de-a rândul. Acum aveau să fie luni. Aveau să fie sute de ani.

— Domnule.

Un bărbat tânăr dădu din cap în timp ce Troy trecea pe lângă el, îndreptându-se spre lifturi. El avu impresia că îl recunoştea, dar nu putea fi sigur. Însă celălalt părea să-*l* fi recunoscut cu certitudine. Sau salopeta gri îl scotea în evidenţă?

— Primul schimb?

Se apropie un alt bărbat, slab, cu capul înconjurat de o claie de păr alb, subţire. Ţinea o tavă în mâini şi îi zâmbea lui Troy. Trase de capacul unui coş de gunoi, strecură întreaga tavă înăuntru şi o lăsă să cadă cu un zăngănit.

— Ai venit sus pentru privelişte? întrebă bărbatul.

Troy dădu din cap. În toată cantina erau numai bărbaţi. I se explicase de ce era mai sigur aşa. Încercă să-şi aducă aminte în vreme ce bărbatul cu pete de bătrâneţe pe piele îşi încrucişă braţele şi se opri alături de el, fără să se prezinte. Troy se întrebă dacă în timpul acelor schimburi scurte, de câte şase luni, numele aveau mai puţină importanţă. Se uită pe

deasupra forfotei de la mese către ecranul imens care acoperea peretele din partea opusă.

Vârtejuri de praf şi nori joşi atârnau peste un câmp plin de sfărâmături deformate, împrăştiate. Câţiva stâlpi de metal se înălţau din pământ ca nişte ţepi şi se încovoiau văduviţi de tot ce era legat de viaţă, cu steagurile şi corturile de mult dispărute. Troy se gândi la ceva, dar nu reuşi să-i dea un nume. Stomacul i se strânse ca un pumn în jurul terciului şi al pastilei amare.

— Pentru mine, ăsta o să fie al doilea schimb, spuse bărbatul.

Troy abia dacă-l auzi. Privirea ochilor lui umezi aluneca în derivă peste dealurile pârjolite, cu pante cenuşii înălţate spre norii negri, ameninţători. Împrăştiate pretutindeni, resturile putrezeau. La următorul schimb, sau peste încă unul, din ele n-avea să mai rămână nimic.

— Din bar poţi să vezi până mai departe.

Bărbatul se răsuci şi arătă în lungul peretelui.

Troy ştia destul de bine la ce încăpere se referea. Acea parte a clădirii îi era familiară în moduri pe care celălalt nici măcar nu le-ar fi putut ghici.

— Nu, mulţumesc, se bâlbâi el. Îşi flutură mâna într-un gest de respingere. Cred c-am văzut destul.

Feţele curioase se reîntoarseră spre tăvile lor şi pălăvrăgeala reîncepu. Era presărată cu zăngănitul lingurilor şi al furculiţelor în castroanele şi farfuriile metalice. Troy plecă fără să mai rostească vreun cuvânt. Lăsă în urmă imaginea aceea oribilă, întorcându-se cu spatele către nedeclarata ei stranietate sinistră. Grăbit, se îndreptă spre lift tremurând, cu genunchii slăbiţi nu numai de inactivitatea îndelungată. Avea nevoie să fie singur, de data asta nu voia pe nimeni în jur, nu voia să fie alinat de mâini compătimitoare în timp ce plângea.

3

2049

Washington, D.C.

Donald mergea grăbit prin ploaie, cu dosarul gros îndesat sub haină. Preferase să se ude până la piele traversând piaţa, în loc să-şi înfrunte claustrofobia în tunele.

Maşinile treceau şuierând pe asfaltul ud. Aşteptă un gol în trafic, ignoră semaforul şi traversă în fugă.

În faţa lui străluceau, înşelătoare, treptele de marmură ale Casei Rayburn, clădirea de birouri a Camerei Reprezentanţilor. Le urcă prudent şi îi mulţumi în trecere portarului.

Înăuntru, unul dintre ofiţerii de pază rămase impasibil în timp ce era scanat ecusonul lui Donald, cu ochii roşii neclintiţi ţiuind la citirea codului de bare. El se uită la dosarul primit de la Thurman, convingându-se că era încă uscat şi întrebându-se de ce astfel de relicve continuau să fie considerate mai sigure decât un e-mail sau decât o copie digitală.

Biroul lui se afla cu un etaj mai sus. Se îndreptă spre scări, preferându-le în locul vechiului şi lentului ascensor al Rayburnului. Pantofii îi scârţâiră pe dale când ieşi de pe traversa de pluş de lângă uşă.

Pe coridorul de la etaj domnea obişnuita debandadă. Doi liceeni din programul intern trecură grăbiţi pe lângă el, probabil trimişi după cafele. O echipă de televiziune stătea în faţa biroului Amandei Kelly, iar camerele îşi revărsau asupra ei şi a unui reporter tânăr o lumină la fel de intensă ca a zilei. Votanţii îngrijoraţi şi lobby-iştii nerăbdători puteau fi recunoscuţi după permisele de vizitatori atârnate de gât. Cele două grupuri puteau fi deosebite uşor. Votanţii erau încruntaţi şi, invariabil, păreau pierduţi. Lobby-işti erau indivizii cu rânjete tip pisica de Cheshire, care străbăteau coridoarele cu o siguranţă de sine mai presus chiar şi decât a noilor aleşi.

Donald deschise dosarul şi străbătu haosul, prefăcându-se că-l citea, cu speranţa că astfel avea să evite conversaţiile. Se strecură prin spatele

cameramanului şi se repezi în biroul său, aflat alături.

Margaret, secretara, se ridică de la pupitrul ei.

— Domnule, aveţi o *vizitatoare*.

Donald îşi roti privirea prin sala de aşteptare. Era pustie. Văzu că uşa biroului lui era pe jumătate deschisă.

— Îmi cer scuze, am lăsat-o să intre. Margaret mimă aducea unei cutii, cu mâinile la talie şi cu spatele arcuit. Avea un pachet. A spus că e din partea senatorului.

Donald îşi flutură mâna într-un gest liniştitor. Margaret era mai vârstnică decât el, o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, şi îi fusese recomandată cu căldură, dar avea cu adevărat ceva conspirativ. Probabil datorită experienţei îndelungate.

— E-n ordine, o asigură.

I se părea interesant că, deşi existau o sută de senatori, dintre care doi din statul lui, numai unuia i se spunea *senatorul*.

— O să văd despre ce e vorba. Între timp, trebuie să-mi eliberezi zilnic un interval din program. Câte o oră sau două în fiecare dimineaţă ar fi ideal. Îi arătă dosarul. Am primit ceva care-o să-mi consume destul timp.

Margaret dădu din cap şi se aşeză în faţa computerului. Donald se întoarse către biroul său.

— Oh, domnule…

El se uită peste umăr. Ea îşi arătă capul cu degetul.

— *Părul* dumneavoastră, şuieră.

Donald îşi trecu degetele prin părul din care săriră stropi de apă ca nişte păduchi speriaţi. Secretara se încruntă şi ridică din umeri a neajutorare. Renunţă şi deschise uşa biroului, aşteptându-se să vadă pe cineva aşezat vizavi de scaunul lui.

Însă zări pe cineva foindu-se pe sub birou.

— Salut?

Uşa ricoşase din ceva aflat pe jos.

Donald se uită dincolo de ea şi văzu o cutie mare, pe care era tipărită imaginea unui monitor de computer. Aruncă o privire spre birou şi văzu că accesoriul era deja instalat.

— Oh, bună!

Salutul venea, înăbuşit, de sub birou. Către el unduiră şolduri suple, într-o fustă cu model în zigzag. Donald ştiu cine era înainte de a apărea capul. Simţi o undă de vinovăţie şi de furie, fiindcă ea venise acolo neanunţată.

— Ştii, ar trebui să-ţi pui femeia de serviciu să şteargă din când în când praful de-aici, de dedesubt.

Anna Thurman se ridică şi zâmbi. Îşi lovi mâinile una de alta,

scuturându-le, înainte de a întinde una către el. Donald i-o luă cu nervozitate.

— Salut, străine.

— Da. Salut.

Stropii de ploaie alunecau în josul obrajilor şi al gâtului lui, ascunzându-i răbufnirea bruscă a transpiraţiei.

— Ce se petrece?

Ocoli biroul, ca să pună un spaţiu între ei. Noul monitor stătea acolo, inocent, cu ecranul înceţoşat de o folie protectoare, de plastic.

— Tata s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de încă unul.

Anna îşi îndesă după ureche o şuviţă groasă şi rebelă de păr castaniu-roşcat. Când urechile îi ieşeau astfel în afară, încă mai avea ceva fascinant, de elf.

— M-am oferit voluntar, îl lămuri, cu o ridicare din umeri.

— Oh.

El aşeză dosarul pe birou, cu gândul la acea schiţă de clădire pe care o crezuse, pentru scurtă vreme, pusă înăuntru de mâna ei. Şi ea era acum acolo. Privindu-şi imaginea oglindită în noul monitor, văzu în ce dezastru îşi transformase părul. Îşi ridică mâna şi se strădui să-l netezească.

— Ar mai fi ceva, adăugă Anna. Computerului tău i-ar merge mai bine dacă l-ai ţine *pe* birou. Ştiu că nu e plăcut la vedere, dar praful o să-l distrugă prin sufocare. Pentru chestiile astea, praful înseamnă *asasinare.*

— Da. OK.

Donald se aşeză şi-şi dădu seama că nu mai putea să vadă scaunul din faţa lui. Împinse noul monitor în lateral, în timp ce Anna ocoli biroul şi se opri alături de el, cu braţele încrucişate, complet relaxată. De parcă de când nu se mai văzuseră n-ar fi trecut decât o zi.

— Ei, spuse el. Aşadar eşti în oraş.

— De săptămâna trecută. Am vrut să vă fac o vizită ţie şi lui Helen sâmbătă, dar am fost foarte ocupată cu instalarea în apartament. Despachetatul lucrurilor, ştii.

— Da.

El atinse din greşeală mouse-ul şi monitorul vechi prinse viaţă. Avea computerul deschis. Groaza pe care i-o inspira prezenţa unei foste în aceeaşi încăpere se estompă atât cât era necesar ca să-nceapă să înţeleagă sincronizarea evenimentelor zilei.

— O clipă. Se întoarse spre Anna. Tu erai aici, instalând obiectul ăsta, în timp ce tatăl tău mă întreba dacă sunt interesat de proiectul lui? Dacă l-aş fi refuzat?

Ea înălţă dintr-o sprânceană. Şi Donald îşi dădu seama că nu era vorba

de o deprindere dobândită, ci de un talent moştenit din familie.

— La drept vorbind, ţi-a făcut cadou alegerea în Congres, răspunse ea fără menajamente.

Donald întinse mâna către dosar şi degetele lui răsfoiră filele de parc-ar fi fost un pachet de cărţi de joc.

— Numai că mi-ar fi plăcut iluzia libertăţii.

Anna râse. Se pregătea să-i ciufulească părul, putea simţi asta. Luă mâna de pe dosar şi se bătu peste buzunarul hainei, pipăindu-şi telefonul. Era ca şi cum Helen s-ar fi aflat acolo, lângă el. Voia brusc s-o sune.

— Măcar tata te-a tratat cu politeţe?

Donald îşi ridică privirea şi văzu că Anna nu se clintise. Era tot cu braţele încrucişate, iar părul lui nu fusese ciufulit; n-avea de ce să intre în panică.

— Ce? Oh, da. A fost minunat. Ca pe vremuri. De fapt, n-arată mai bătrân, nici măcar cu o zi.

— Ştii, în realitate, el nu îmbătrâneşte.

Anna traversă încăperea şi luă nişte bucăţi mari de spumă expandată, apoi le îndesă cu zgomot într-o cutie goală. Donald se trezi cu privirea alunecându-i către fusta ei şi se sili să se uite în altă parte.

— Îşi face tratamentele nano aproape cu religiozitate. Le-a început din cauza genunchilor. Armata a acoperit o vreme costurile. Acum are mare încredere în ele.

— Nu ştiam, minţi Donald.

Auzise zvonuri, fireşte. „Botox pentru întregul trup“, spunea lumea. Mai bun decât suplimentul de testosteron. Costa o avere şi nu te făcea nemuritor, dar era al naibii de sigur că putea să-ntârzie suferinţa îmbătrânirii.

Anna îşi îngustă ochii.

— Doar nu crezi că e ceva *rău* în asta, nu-i aşa?

— Ce? Nu. Cred că e excelent. Dar eu n-aş face-o. O clipă… de ce? Nu-mi spune că tu ai…

Anna îşi puse mâinile în şold şi-şi lăsă capul pe-o parte. Postura ei defensivă avea ceva ciudat de seducător, ceva care făcea să dispară anii scurşi de când n-o mai văzuse.

— Crezi că aş avea *nevoie?* îl întrebă.

— Nu, nu. Nu e vorba de asta… Donald îşi flutură mâinile. Doar că nu cred că *eu* o s-o fac vreodată.

Buzele ei se subţiară într-un zâmbet atotcunoscător. Maturitatea consolidase frumuseţea Annei, îi cizelase trupul zvelt, dar impetuozitatea din tinereţe îi rămăsese.

— Asta o spui acum, sublinie ea, dar aşteaptă până când încep să te doară încheieturile şi până când îţi înţepeneşte spatele pentru simplul fapt că ţi-ai întors prea repede capul. Atunci o să-nţelegi.

— OK. Bine. El îşi lipi palmele cu zgomot. Asta e o adevărată zi a aducerilor-aminte.

— Da, este. Ei, acum spune-mi, ce zi îţi convine cel mai mult?

Anna îmbină părţile superioare ale unei cutii mari şi o împinse cu piciorul către uşă. Apoi ocoli biroul şi se opri în spatele lui Donald, cu o mână pe scaunul lui şi cu cealaltă întinzându-i-se către mouse.

— *Ce zi…*

O urmări cu privirea în timp ce schimba câteva setări ale computerului şi cel de-al doilea monitor prindea viaţă. Îşi simţi zvâcnirea de sub prohabul pantalonilor, simţi parfumul ei familiar. Adierea stârnită când traversase încăperea părea să agite totul în jurul lui. Era aproape ca o dezmierdare, ca o atingere fizică, şi se întrebă dacă n-o înşela pe Helen chiar în clipa aceea, în timp ce Anna nu făcea decât să ajusteze sliderele din control panel.

— Ştii să foloseşti asta, da?

Ea mişcă mouse-ul de la un ecran la altul, trăgând cu el un joc Solitaire început.

— Of, da. El se foi pe scaun. Ăă… cum adică o zi care-mi convine cel mai mult?

Anna îşi luă mâna de pe mouse. Donald avu senzaţia că şi-o luase de pe coapsa lui.

— Tata vrea să mă ocup de părţile mecanice ale planurilor. Arătă către dosar, ca şi cum ar fi ştiut exact ce se afla în el. Îmi iau o vacanţă de la institut până când se pune pe picioare proiectul ăsta din Atlanta. Mă gândeam că o să fie nevoie de o întâlnire săptămânală ca să trecem totul în revistă.

— Oh. Bine. O să te caut mai târziu ca să stabilim asta. Programul meu de-aici e demenţial. Se schimbă în fiecare zi.

Se întrebă ce-avea să spună Helen despre faptul că el şi Anna o să lucreze săptămânal câte o zi împreună.

— Ştii, am putea să setăm un spaţiu de lucru comun în AutoCAD, sugeră el. Ţi-aş putea crea o legătură de accesare a fişierului meu…

— Am putea face asta.

— Şi am putea să ne trimitem e-mailuri. Sau să discutăm pe videochat. Ştii?

Anna se încruntă. Donald îşi dădu seama că fusese prea transparent.

— Da, spuse ea, să aranjăm ceva de genul ăsta.

Se întoarse spre cutie, cu dezamăgirea zărindu-i-se pe chip pentru o

clipă, şi Donald se simţi îmboldit să-şi ceară scuze, dar ar fi fost totuna cu a expune problema sub lumina reflectoarelor: *În apropierea ta, n-am încredere în mine. N-o să fim prieteni. Ce naiba cauţi aici?*

— Chiar trebuie să faci ceva în privinţa prafului. Anna se uită peste umăr. Serios, o să ţi se strice computerul din cauza lui.

— OK. O să mă ocup.

Se ridică şi se grăbi să ocolească biroul ca s-o conducă. Ea se aplecă să ia cutia.

— Pot s-o duc eu.

— Nu te prosti.

Anna se ridică, ţinând cutia între şold şi braţ. Îi zâmbi şi-şi îndesă din nou părul după ureche. Clipa ar fi putut fi cea a plecării ei din camera lui din căminul facultăţii. La fel de stânjenitoare ca momentul în care-şi luau rămas-bun dimineaţa, în hainele purtate în seara dinainte.

— OK, atunci ai e-mailul meu?

— Acum eşti în Pagini Albastre, îi reaminti ea.

— Mda.

— Apropo, arăţi minunat.

Şi, înainte de a apuca el să se retragă cu un pas sau să se apere, ea îi aranja părul, zâmbind.

Donald înlemni. Ceva mai târziu, când reuşi să se clintească, Anna plecase, lăsându-l singur şi sugrumat de vinovăţie.

4

2110

• Silozul 1 •

Troy avea să-ntârzie. Era prima zi a primului său schimb, deja o harababură de hohote de plâns, şi el avea să-ntârzie. În graba lui de a ieşi din cantină, de a fi singur, luase, din greşeală, non-expresul. Iar acum, în vreme ce se străduia să se liniştească, liftul în coborâre părea să oprească la absolut fiecare etaj ca să ia şi să lase pasageri.

Stătea într-un colţ când ascensorul opri încă o dată şi un bărbat se strădui să-i facă loc înăuntru unui cărucior plin cu pachete grele. Altul, încărcat cu ceapă verde, se înghesui în spatele lui şi rămase în apropierea lui Troy pe durata mai multor intervale dintre opriri. Nimeni nu vorbea. După coborârea bărbatului cu cepele, mirosul rămase. Troy se cutremură, o vibraţie violentă care-i străbătu spatele urcând şi ajungând în braţe, dar nu-i trezi niciun gând. Coborî la etajul treizeci şi patru şi încercă să-şi amintească de ce fusese atât de-ntors pe dos mai înainte.

Liftul din puţul central îşi lăsă pasagerii într-un culoar îngust, care-l conduse pe Troy către un post de pază. Planul etajului îi era vag familiar, şi totuşi, cumva străin. Era descurajant să observe uzura covorului şi peticul de oţel mătuit din mijlocului turnichetului, de care se frecaseră coapsele de-a lungul anilor. Al anilor care nu existaseră pentru Troy. Uzura nu apăruse peste noapte, ca stricăciunile pricinuite de o beţie nocturnă.

Unicul paznic de serviciu îşi luă ochii de la ceea ce citea şi dădu din cap în semn de salut. Troy îşi puse palma pe ecranul înceţoşat de utilizarea îndelungată. Fără pălăvrăgeală, fără glume, fără speranţa stabilirii unei relaţii durabile. Lumina de deasupra consolei se aprinse, verde, piedestalul scoase un pocnet sonor şi bara rotitoare îşi mai pierdu o parte din luciu când Troy se împinse în ea.

La capătul coridorului se opri şi-şi scoase instrucţiunile din buzunarul de la piept. Pe spate era o notiţă scrisă de doctor. Întoarse hârtia pe partea opusă şi răsuci mica hartă, orientând-o în direcţia corectă; era

destul de sigur că ştia drumul, dar totul trecea printr-un ciclu de scăpări şi reveniri în centrul atenţiei.

Semnele roşii de pe hartă îi aduseră aminte de planurile de evacuare în caz de incendiu pe care le văzuse pe pereţi, într-un alt loc. Urmând traseul, trecu pe lângă un şir de birouri mici. Răpăitul tastaturilor, discuţiile oamenilor, sunetul telefoanelor – zgomotele unui loc de muncă îi dădură brusc senzaţia de oboseală. Şi aprinseră în acelaşi timp flacăra nesiguranţei, ideea că acceptase un post căruia fără-ndoială nu-i putea face faţă.

— Troy?

Se opri şi se uită în urmă, la bărbatul din cadrul uşii pe lângă care abia trecuse. O privire aruncată pe hartă îi arătă că fusese pe punctul să nu-şi recunoască biroul.

— Eu sunt.

— Merriman. Bărbatul nu-i întinse mâna. Ai întârziat. Intră.

Merriman îi întoarse spatele şi dispăru în birou. Troy îl urmă, cu picioarele îndurerate de mers. Îl recunoscu pe celălalt, sau crezu că îl recunoştea. Nu-şi putea aduce aminte dacă-l întâlnise în timpul orientării sau cu o altă ocazie.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, începu să explice. Am greşit ascensorul…

Merriman ridică o mână.

— E-n ordine. Simţi nevoia să bei ceva?

— Mi-au dat să mănânc.

— Bineînţeles.

Merriman săltă de pe birou un termos transparent, plin cu un lichid de un albastru strălucitor, şi luă o înghiţitură. Troy îşi aminti gustul scârbos. Bărbatul mai vârstnic plescăi din buze şi expiră în timp ce lăsa termosul jos.

— Chestia asta e groaznică, spuse.

— Da.

Troy îşi plimbă privirea prin biroul care avea să fie al lui în următoarele şase luni. Îşi dădu seama că locul se învechise binişor. Iar Merriman îmbătrânise în aceeaşi măsură. Era greu de spus dacă în ultimele şase luni mai încărunţise puţin, dar ţinuse totul în ordine.

— Îţi aduci aminte instructajul?

Merriman răscoli printre dosarele de pe birou.

— Ca şi cum ar fi fost ieri.

Bărbatul mai vârstnic îşi ridică privirea cu un zâmbet atotştiutor.

— Perfect. Ei bine, în ultimele câteva luni nu s-a petrecut nimic deosebit. La începutul schimbului meu am avut câteva probleme de

natură mecanică, dar le-am rezolvat. Există un tip pe nume Jones, de care-o să vrei să te foloseşti. A ieşit de vreo câteva săptămâni şi e mult mai ager la minte decât cel de dinaintea lui. Pentru mine a fost un colac de salvare. Lucrează jos, la centrala electrică, dar se descurcă cam peste tot, poate repara aproape orice.

Troy dădu din cap.

— Jones. Am reţinut.

— OK. Ei, ţi-am lăsat nişte notiţe în dosarele astea. Au fost câţiva muncitori pe care-am fost nevoiţi să-i trimitem la criogenare profundă, unii care nu sunt potriviţi pentru alt schimb. Îşi ridică privirea, cu o expresie serioasă. Nu bagateliza asta, OK? Pe-aici sunt mulţi cărora le-ar plăcea să doarmă ne-ntorşi în loc să pună osul la muncă. Nu recurge la criogenare înainte de a fi sigur că-ntr-adevăr nu fac faţă.

— N-o să recurg.

— Bun. Merriman dădu din cap. Sper c-o să ai un schimb fără evenimente. Trebuie să plec înainte de-a începe chestia asta să-şi facă efectul.

Sorbi din nou cu înverşunare şi Troy îşi supse obrajii cu empatie. Merriman trecu pe lângă el, îl bătu pe umăr şi întinse mâna către întrerupătorul de pe perete. Se opri în ultima clipă şi se uită în urmă, dădu din cap şi ieşi.

Şi, cu asta, Troy se văzu şef.

— Hei, aşteaptă!

Îşi roti privirea în jurul biroului, apoi se grăbi pe urmele celuilalt, care cotea deja, intrând pe coridorul principal, către postul de pază. Troy alergă ca să-l ajungă.

— Ai lăsat lumina aprinsă? întrebă Merriman.

Troy aruncă o privire peste umăr.

— Da, dar…

— E nevoie de obiceiuri bune, zise Merriman. Îşi scutură termosul. Formează-ţi-le.

Un bărbat scund şi îndesat ieşi dintr-un birou şi se strădui să-i prindă din urmă.

— Merriman! Ţi-ai terminat schimbul?

Cei doi îşi strânseră mâinile cu căldură. Cât despre Merriman, acesta zâmbi şi dădu din cap.

— Da. Troy, aici de faţă, mă va înlocui.

Celălalt ridică din umeri şi nu se prezentă.

— Eu termin peste două săptămâni, spuse, ca şi cum asta i-ar fi explicat indiferenţa.

— Uite ce e, sunt în întârziere, adăugă Merriman, aruncându-i lui Troy

o privire cu o tentă acuzatoare. Îndesă termosul în palma prietenului său. Poftim. Poţi bea ce-a rămas.

Se întoarse să plece şi Troy îl urmă.

— Nu, mulţumesc! strigă celălalt bărbat, agitând termosul şi râzând.

Merriman se uită la Troy.

— Îmi cer scuze, ai vreo întrebare?

Trecu de turnichet cu Troy în spatele lui. Paznicul nici măcar nu-şi ridică privirea de pe tabletă.

— Da, am câteva. Te deranjează dacă merg până jos cu tine? Am rămas, cumva… în urmă cu orientarea. M-au promovat pe neaşteptate. Mi-ar plăcea să-mi explici câteva lucruri.

— Hei, eu nu pot să te opresc. Tu eşti acum la conducere.

Merriman apăsă pe buton, chemând expresul.

— Deci, în esenţă, mă aflu aici pentru cazul în care ceva nu merge bine?

Uşa liftului se deschise. Merriman se întoarse şi se uită la el îngustându-şi ochii, ca şi cum ar fi încercat să aprecieze în ce măsură vorbea serios.

— Misiunea ta e să *te-asiguri* că totul merge bine.

Intrară amândoi în lift, iar cabina începu să coboare cu viteză.

— Da. Fireşte. Asta voiam să spun.

— Ai citit Ordinul, nu?

Troy dădu din cap.

Dar nu pentru postul ăsta, îşi dori să spună. Învăţase cum să conducă un singur siloz, nu pe cel care le supraveghea pe toate.

— Nu trebuie decât să respecţi planul. O să primeşti când şi când întrebări de la celelalte silozuri. Mie mi s-a părut înţelept să le spun cât mai puţine lucruri cu putinţă. Mulţumeşte-te să taci şi să asculţi. Ţine minte că sunt aproape toţi a doua şi a treia generaţie de supravieţuitori, aşa că vocabularul lor e deja uşor diferit. Ai în dosar o sinteză a instrucţiunilor şi o listă de cuvinte interzise.

Pe Troy îl cuprinse ameţeala şi fu cât pe ce să se prăbuşească, împovărat de greutatea suplimentară, în clipa în care încetini liftul, înainte de oprire. Încă mai era incredibil de slăbit.

Uşa se deschise. Îl urmă pe Merriman pe un coridor scurt, cel pe care-l părăsise el însuşi cu câteva ore mai devreme. Doctorul şi asistentul său aşteptau în încăperea din capăt, pregătind o injecţie intravenoasă. Cel dintâi se uită la Troy plin de curiozitate, ca şi cum, chiar presupunând că se aşteptase să-l mai revadă vreodată, nu-i trecuse prin cap că s-ar fi putut întâmpla atât de curând.

— Ţi-ai terminat ultima masă? întrebă, arătându-i lui Merriman un

taburet.

— Nu mi-a scăpat niciuna dintre picăturile ei scârboase.

Merriman îşi desfăcu cataramele din partea de sus a salopetei, lăsând-o să-i alunece până la brâu. Se aşeză şi întinse braţul, cu palma în sus. Troy văzu cât de palidă îi era pielea, văzu încâlceala de linii violete împletindu-se peste cot. Se strădui să nu se uite cum pătrundea acul.

— Acum repet absolut tot ce ţi-am lăsat scris, spuse Merriman, dar cred c-o să vrei să stai de vorbă cu Victor, de la cabinetul de psihologie. E chiar vizavi de biroul tău. În câteva silozuri se petrec nişte lucruri stranii, fracturarea e mai mare decât ne-am aşteptat. Încearcă să lămureşti lucrurile în folosul celui ce-ţi va urma.

Troy dădu din cap.

— Trebuie să te ducem în compartimentul tău, spuse doctorul.

Tânărul său asistent stătea alături, cu o cămaşă de hârtie în mâini. Întreaga procedură părea foarte familiară. Medicul se întoarse spre Troy de parcă ar fi fost o pată pe care trebuia s-o cureţe.

El se retrase spre uşă mergând cu spatele şi aruncă o privire în lungul coridorului, în direcţia compartimentului de criogenare profundă. Acolo erau ţinuţi copiii şi femeile, alături de bărbaţii care nu-şi putuseră duce schimbul până la capăt.

— Aveţi ceva împotrivă dacă mă…

Simţi ceva extrem de palpabil trăgându-l într-acolo. Merriman şi doctorul se încruntară la unison.

— Nu e o idee bună… începu cel de-al doilea.

— Eu n-aş încerca, zise Merriman. Am făcut câteva vizite în primele săptămâni. E o greşeală. Las-o baltă.

Troy străbătu coridorul cu privirea. Oricum, nu ştia cu certitudine ce avea să găsească acolo.

— Treci de următoarele şase luni, spuse Merriman. Timpul se scurge pe nesimţite. Totul se petrece cu mare repeziciune.

Troy dădu din cap. Doctorul îl concedie cu o privire, în timp ce Merriman îşi scotea ghetele. El se întoarse cu spatele, se mai uită o dată către uşa grea din capătul coridorului, apoi plecă spre lift, în direcţia opusă.

Spera că Merriman avea dreptate. În timp ce apăsa pe buton, chemând expresul, încercă să-şi imagineze cum trecea, într-o străfulgerare, întregul său schimb. Şi încă unul după aceea. Şi următorul. Până la încheierea întregii nebunii, cu foarte puţine gânduri îndreptate spre ceea ce avea să urmeze.

5

2049

Washington, D.C.

Pentru Donald Keene, timpul zbura. Se sfârşea o altă zi, iar el avea în continuare nevoie de mai mult timp. Avea impresia că soarele abia apusese, dar, când îşi ridică privirea, văzu că era trecut de unsprezece.

Helen. Îşi căută telefonul pe bâjbâite, cuprins de un val de panică. Îi promisese soţiei sale că avea s-o sune întotdeauna înainte de ora zece. Simţi în jurul gulerului fierbinţeala vinovăţiei. Şi-o imagină lângă telefon, cu ochii la aparat, aşteptând şi iar aşteptând.

El nici măcar nu auzi sunetul telefonului înainte de a răspunde ea.

— Iată-te, se auzi vocea ei catifelată şi somnoroasă, pe un ton care sugera mai degrabă uşurare decât furie.

— Iubito. Dumnezeule, îmi pare sincer rău. Am pierdut pur şi simplu noţiunea timpului.

— E în regulă, iubitule. Ea căscă şi Donald se văzu nevoit să se lupte cu imboldul molipsitor de a face acelaşi lucru. Ai scris vreo lege bună azi?

El râse şi-şi frecă faţa.

— De fapt, nu mă lasă să fac aşa ceva. Nu încă. În cea mai mare parte, sunt ocupat cu micul proiect pentru senator…

Tăcu. Ezitase toată săptămâna, neştiind cum era cel mai bine să-i spună şi asupra căror părţi să păstreze secretul. Se uită la monitorul suplimentar de pe birou. Parfumul Annei era, cumva, îngheţat în aer, încă acolo, după o săptămână.

Vocea lui Helen urcă atunci cu un ton:

— Oh?

Putea s-o vadă foarte clar: în cămaşă de noapte, cu partea lui de pat încă perfect aranjată, cu un pahar cu apă la îndemână. Îi era cumplit de dor de ea. Vinovăţia pe care-o simţea, în ciuda propriei inocenţe, îl făcea să-i simtă lipsa cu atât mai mult.

— Ce te pune să faci? Sper că e legal.

— Ce? Bineînţeles că e legal. E… de fapt, o chestie care ţine de arhitectură.

Donald se aplecă spre degetul de scotch auriu care-i rămăsese în paharul mare, bombat.

— Ca să fiu sincer, uitasem cât de mult îmi place să lucrez. Dacă m-aş fi ţinut de asta, aş fi fost un arhitect destul de bun.

Luă o înghiţitură arzătoare şi se uită la monitorul care se întunecase ca să-şi protejeze ecranul. Ardea de nerăbdare să-şi reîntoarcă atenţia spre proiect. Când se pierdea în desen, orice altceva pălea, dispărând.

— Iubitule, după părerea mea, contribuabilii nu te-au trimis la Washington ca să proiectezi o nouă cameră de baie pentru biroul senatorului.

Donald zâmbi şi-şi termină băutura. Aproape că putea să audă rânjetul soţiei sale de la celălalt capăt al firului. Lăsă paharul jos şi-şi întinse picioarele, sprijinindu-le pe birou.

— Nu e vorba de aşa ceva, insistă. Fac proiectul unei instalaţii care se va construi în afara Atlantei. De fapt, al unei mici părţi din ea. Dar, dacă nu-mi iese cum trebuie, se poate duce totul de râpă.

Se uită la dosarul aflat pe birou. Soţia lui râse, somnoroasă.

— De ce Dumnezeu te-au pus pe tine să faci aşa ceva? întrebă. Dacă e atât de important, nu puteau plăti pe cineva care se pricepe?

Donald râse, respingând ideea, deşi, în mare parte, era de acord. Nu se putea împiedica să se simtă o victimă a obiceiului Washingtonului de a pune oamenii să facă lucruri de care nu erau autorizaţi să se ocupe.

— Adevărul e că mă pricep foarte bine, îi spuse soţiei sale. Încep să mă gândesc că sunt mai bun de arhitect decât de congresmen.

— Evident că eşti foarte bun. Helen căscă iarăşi. Dar ai fi putut fi arhitect rămânând *acasă.* Ai fi putut lucra *aici* până târziu.

— Da, ştiu.

Îşi aduse aminte că discutaseră dacă merita sau nu să candideze, să stea despărţiţi. Iar acum, departe de ea, îşi petrecea timpul făcând tocmai munca la care căzuseră de acord că era bine să renunţe.

— Cred că e doar o etapă prin care suntem puşi să trecem în primul an, spuse. Gândeşte-te că e un fel de stagiatură. Pe urmă va fi mai bine. În plus, cred că dorinţa lui de a mă implica în asta e semn bun. Vede toată povestea din Atlanta ca pe un proiect de familie, ceva care nu trebuie scos în afara casei. De fapt, a remarcat o parte a activităţii mele din…

— Proiect *de familie.*

— Ei, nu *literalmente* de familie, ci mai degrabă ca…

Nu aşa avusese de gând să-i spună. Începuse cu stângul. Asta se

întâmpla fiindcă amânase, fiindcă aşteptase până ce ajunsese să fie obosit şi uşor cherchelit.

— De-asta lucrezi până târziu? De-asta mă suni după zece?

— Iubito, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Eram la computer. Îşi privi paharul şi văzu că era aproape gol, nu mai rămăseseră decât picăturile aurii scurse în jos după ultima lui sorbitură. Pentru noi, e o veste bună. Datorită chestiei ăsteia o să vin acasă mai des. Sunt sigur că vor avea nevoie de mine ca să verific cum stau lucrurile la faţa locului, să colaborez cu şefii de echipe…

— *Ar putea* fi o veste bună. Câinelui nostru îi e dor de tine.

El zâmbi.

— Sper că îţi e *şi ţie*.

— Ştii că da.

— Bun. Donald dădu peste cap ultima picătură din pahar. Şi, ascultă-mă, ştiu ce impresie o să-ţi facă şi îţi jur că e în afara controlului meu, dar fiica senatorului lucrează la proiectul ăsta alături de mine. Ca şi Mick Webb. Ţi-aduci aminte de el?

Tăcere de gheaţă.

Apoi:

— Îmi aduc aminte de fiica senatorului.

El îşi drese glasul.

— Da, ei, Mick se ocupă, în parte, de organizare, de securizarea terenului, de contractele cu antreprenorii. La urma urmelor, e, practic, specialitatea lui. Şi ştii că niciunul dintre noi n-ar fi fost azi aici dacă nu ne-ar fi susţinut senatorul în campania electorală…

— Ceea ce-mi amintesc e că voi doi ieşeaţi împreună. Şi că ea obişnuia să flirteze cu tine chiar şi în prezenţa mea.

Donald râse.

— Vorbeşti serios? Anna Thurman? Haide, scumpa mea, asta a fost cu o viaţă în urmă…

— Oricum, credeam c-o să vii acasă mai des. În weekenduri. Donald o auzi expirând prelung. Uite, e târziu. Ce-ar fi să ne ducem amândoi la culcare? Putem vorbi despre asta mâine.

— OK. Da, sigur. Şi, iubito…

Ea aşteptă.

— Între noi n-o să intervină nimic, bine? Pentru mine e o oportunitate imensă. Şi e ceva la care sunt într-adevăr bun. Uitasem cât de bun.

Pauză.

— Eşti bun la foarte multe, spuse soţia lui. Eşti un soţ bun şi ştiu c-o să fii un congresmen bun. Numai că n-am încredere în oamenii de care te înconjori.

— Dar ştii că, dacă n-ar fi fost el, nu m-aş fi aflat aici.

— Ştiu.

— Uite, o să fiu prudent. Promit.

— OK. Vorbim mâine. Somn uşor. Te iubesc.

Ea închise, iar Donald se uită în jos, la telefon, şi văzu că-l aşteptau o duzină de e-mailuri. Se hotărî să le ignore până în dimineaţa următoare. Frecându-se la ochi, îşi dori să se trezească, să gândească limpede. Mişcă mouse-ul ca să-şi pornească monitoarele. Ele îşi puteau permite să aţipească, să se înnegrească o vreme, dar el nu.

În mijlocul noului său ecran se afla un apartament, reprezentat în aşa-numita „vedere cadru-de-sârmă“, cu toate muchiile vizibile. Donald micşoră scara imaginii şi privi reducerea dimensiunilor apartamentului până la dispariţie şi apariţia unui coridor, apoi a mai multor zeci de spaţii locuibile identice, în formă de pană de lemn, care se îngustau pe măsură ce se îndepărtau de margini. Specificaţiile clădirii descriau un buncăr care să poată adăposti, utilizat la capacitate maximă, zece mii de oameni pentru cel puţin un an. Donald abordase sarcina ca pe orice alt proiect. Se imaginase pe sine însuşi în locul lor, în cazul când o revărsare de substanţe toxice, o scurgere sau vreun soi de emanaţie radioactivă cumplită, un atac terorist sau altceva ar fi trimis tot personalul instalaţiei sub pământ, unde ar fi trebuit să rămână săptămâni sau chiar luni de-a rândul, până la curăţarea zonei.

Imaginea se îndepărtă şi mai mult, până când deasupra şi dedesubt apărură alte etaje, etaje goale, care aveau să fie umplute în final cu magazii, coridoare şi apartamente. Existau şi niveluri lăsate cu desăvârşire goale, ca şi spaţiile compartimentului mecanic, la dispoziţia Annei…

— Donny?

Uşa se deschise – bătaia se auzi după aceea. Braţul lui Donald zvâcni atât de tare încât mouse-ul alunecă de pe pad, traversând biroul. El se ridică, se uită pe deasupra monitoarelor şi-l văzu pe Mick Webb zâmbindu-i larg din cadrul uşii. Cu haina îndesată sub un braţ, cu cravata atârnându-i, lărgită, cu o barbă încărunţită peste pielea întunecată a obrajilor. Râse la vederea expresiei chinuite a lui Donald şi străbătu agale încăperea. Donald bâjbâi după mouse şi minimiză fereastra AutoCAD-ului.

— Rahat, omule, doar nu te-ai apucat de speculaţii bursiere de-o zi!

— Speculaţii bursiere?

Donald se lăsă pe spătarul scaunului.

— Da. Ce-i cu acest nou aranjament?

Mick ocoli biroul şi se opri cu o mână pe spătarul scaunului lui

Donald. O partidă abandonată de Freecell trona jenant pe ecranul mai mic.

— Oh, monitorul suplimentar. Donald minimiză jocul de cărţi şi se răsuci în scaun. Deschid mai multe programe în acelaşi timp.

— Asta văd. Mick arătă monitoarele goale, având pe desktop, ca imagine de fundal, flori de cireş în jurul Memorialului lui Jefferson.

Donald râse şi-şi frecă obrajii. Îşi simţea propria barbă mijită şi uitase să-şi mănânce cina. Proiectul nu începuse decât de o săptămână şi el era deja o epavă.

— Ies să beau ceva, spuse Mick. Vrei să vii?

— Îmi pare rău. Mai am încă puţin de lucru aici.

Mick îl prinse de umăr şi strânse până când îl duru.

— Omule, îmi pare rău că trebuie să-ţi dau veşti proaste, dar va trebui s-o iei de la-nceput. Când ai în mânecă un as ca ăsta, nu există cale de întoarcere. Hai, vino să bem ceva.

— Nu pot, serios. Donald se răsuci ca să scape din strânsoarea prietenului său şi se întoarse cu faţa spre el. Lucrez la desenele alea pentru Atlanta. Nu trebuie să las pe nimeni să le vadă. E strict secret.

Îşi întări spusele închizând dosarul de pe birou. Senatorul îi zisese că avea să existe o diviziune a muncii şi că înălţimea zidurilor despărţitoare trebuia să fie de un kilometru şi jumătate.

— Oh. *Strict secret.* Mick îşi flutură mâinile. Eu lucrez la acelaşi proiect, dobitocule. Arătă către monitor. Tu faci desenele? Şi care-i problema? Am absolvit cu medie mai mare decât tine. Se aplecă peste birou şi se uită la bara de taskuri. AutoCAD? Mişto. Haide, să-l vedem.

— Da, vezi să nu.

— Haide, ce naiba. Nu te purta ca un copil.

Donald râse.

— Uite ce e, nici măcar oamenii din echipa mea nu vor vedea tot proiectul. Aşa cum n-o să-l văd nici eu.

— E ridicol.

— Nu, nu aşa se fac rahaturile guvernamentale de genul ăsta. Pe mine n-o să mă vezi încercând să-mi vâr nasul în partea de care te ocupi tu.

Mick schiţă un gest dispreţuitor.

— Nu contează. Ia-ţi haina. Hai să mergem.

— Bine, sigur că da. Donald se bătu cu palmele peste obraji, încercând să-şi alunge somnul. O să lucrez mai bine dimineaţă.

— O să lucrezi sâmbăta. Probabil că Thurman te iubeşte.

— Să sperăm. Aşteaptă două minute, să-nchid chestia asta.

Mick râse.

— Dă-i drumul. Nu mă uit.

Se îndreptă spre uşă, iar Donald îşi închise programul.

Când se ridică să plece, telefonul de pe birou începu să sune. Secretara nu era acolo, aşa că-l apela cineva pe linia directă. Întinse mâna spre el şi se uită la Mick ridicând un deget.

— Helen…

La celălalt capăt al firului, cineva îşi drese glasul. Un glas gros, răguşit, care se scuză:

— Îmi pare rău, nu e ea.

— Oh. Donald se uită la Mick, care bătea cu degetul în ceasul de la mână. Salut, domnule.

— Ieşiţi în oraş, băieţi? întrebă senatorul Thurman.

Donald se întoarse spre fereastră.

— Poftim?

— Tu şi Mick. E vineri seara. Mergeţi în oraş?

— Ăă, doar ca să bem câte-un pahar, domnule.

Donald ar fi vrut să ştie cum naiba aflase senatorul că Mick era acolo.

— Bun. Spune-i lui Mick că trebuie să vorbesc cu el luni dimineaţă, înainte de orice altceva. În biroul meu. Vii şi tu. Trebuie să discutăm despre prima voastră vizită la locul construcţiei.

— Oh. OK.

Donald rămase în aşteptare, întrebându-se dacă asta era tot.

— O să colaboraţi îndeaproape pe măsură ce înaintează lucrurile.

— Bun. Desigur.

— Aşa cum am discutat săptămâna trecută, nu va fi nevoie să le dai detalii despre munca ta celorlalţi membri ai echipei. E valabil şi în cazul lui Mick.

— Da, domnule. Categoric. N-am uitat discuţia noastră.

— Excelent. Distracţie plăcută, băieţi. Oh, şi dacă Mick începe să trăncănească mai mult decât ar trebui, ai permisiunea mea să-l ucizi pe loc.

Urmă o clipă de tăcere, apoi râsul copios al unui om ai cărui plămâni păreau mai tineri decât el însuşi.

— Ah. Donald aruncă o privire spre Mick, care scosese dopul unei carafe şi o adulmeca. În regulă, domnule. O să am grijă de asta.

— Minunat. Ne vedem luni.

Senatorul închise brusc. Donald puse receptorul în furcă şi-şi luă haina, privit în tăcere de ecranul gol al noului său monitor.

6

2110

• Silozul 1 •

Tava de plastic a lui Troy, cam stâlcită, alunecă de-a lungul benzii din spatele panoului de sticlă, plin de pete. După scanarea ecusonului său, dintr-un tub se scurse o porţie măsurată de fasole verde, conservată, care a format pe farfurie un morman aburind. Din tubul următor căzu o felie perfect rotundă de carne de curcan, cu rizurile lăsate de cutia de tablă încă vizibile. Piureul de cartofi ţâşni la capătul benzii, ca un cocoloş scuipat de un copil printr-o ţeavă. Sosul de friptură îl urmă, împroşcat într-un stil câtuşi de puţin apetisant.

Dincolo de linia de distribuire stătea un bărbat scund şi îndesat, în salopetă albă, cu mâinile încleştate la spate. Nu părea interesat de mâncare. Îi urmărea cu atenţie pe muncitorii care se aşezau la coadă, ca să-şi primească porţiile.

Când tava lui Troy ajunse la capătul benzii, un bărbat mai tânăr, probabil sub treizeci de ani, într-o salopetă de un verde-pal, aşeză, lângă farfurie, tacâmuri de argint şi şerveţele. Acestora li se adăugă un pahar cu apă, de pe o tavă unde se înghesuiau multe altele. Ultimul pas era ca o strângere de mână devenită ritual şi Troy şi-l amintea din timpul lunilor de orientare: se dădea un păhărel pe fundul căruia zăngănea o pastilă, o formă albastră, ceţoasă, abia vizibilă prin materialul translucid.

Troy îşi târşâi picioarele către locul său.

— Salut, domnule.

Un zâmbet tânăr. O dantură perfectă. Toată lumea îi spunea „domnule“, chiar şi cei cu mult mai bătrâni. Era jenant, indiferent din partea cui venea.

Pastila zăngănea pe plastic. Troy luă păhărelul şi şi-o azvârli în gură. O înghiţi fără apă, îşi înşfăcă tava şi se strădui să nu ţină şirul de oameni pe loc. În timp ce căuta un scaun liber, îl surprinse pe bondocul voinic privindu-l. Toată lumea din clădire părea convinsă că Troy era şeful, dar el nu se lăsa prostit. Nu era decât un alt om care îndeplinea cerinţele

postului ocupat, urmând un scenariu. Găsi un loc liber, cu faţa către ecran. Spre deosebire de acea primă zi, imaginea lumii pârjolite din afară nu-l mai deranja. Devenise bizar de liniştitoare. Îi dădea o durere surdă în piept, ceea ce era aproape ca şi cum ar fi simţit *ceva.*

O înghiţitură zdravănă de cartofi şi de sos îndepărtă gustul pastilei. Apa nu se ridica niciodată la înălţimea cerinţelor, nu reuşea să spele amăreala.

Mâncând metodic, privi soarele apunând la sfârşitul primei săptămâni a primului său schimb. Mai avea încă douăzeci şi cinci de săptămâni. Când foloseai formularea asta, timpul era numărabil. Părea mai puţin de o jumătate de an.

Un bărbat mai vârstnic, cu părul rărit, se aşeză în faţa lui, în diagonală, destul de politicos ca să nu obtureze priveliştea. Troy îl recunoscu, stătuse la un moment dat de vorbă cu el, lângă coşul de reciclare. Când îşi ridică privirea, îl salută cu o înclinare a capului.

Mâncară înconjuraţi de zumzetul plăcut din cantină. Câteva conversaţii şoptite începură şi se stinseră. Plasticul, sticla şi metalul dădeau naştere unei melodii fără niciun ritm.

Troy privea peisajul şi simţea că exista ceva ce ar fi trebuit să ştie, ceva de care uita în permanenţă. Se trezea în fiecare dimineaţă cu forme şi contururi familiare în minte, îşi simţea amintirile aproape, însă la ora micului dejun începeau să pălească. La cină, erau cu totul pierdute. Atunci rămânea cu un sentiment de tristeţe, cu o senzaţie de frig şi, parcă, de gol în stomac – ceva diferit de foame, ca în zilele ploioase din copilărie, când nu ştia cu ce să-şi umple timpul.

Bărbatul din faţa lui se trase uşor într-o parte şi îşi drese glasul.

— Lucrurile merg bine? întrebă.

Lui Troy îi amintea de cineva. Piele pătată, lăsată uşor în jurul feţei tăbăcite. Gâtul era ofilit, cu o mică bucată de piele atârnându-i de mărul lui Adam, neplăcută la vedere.

— Lucrurile? repetă Troy, răspunzând la zâmbetul celuilalt.

— Orice, adică. Voiam doar să mă prezint. Mi se spune Hal.

Bărbatul îşi înălţă paharul. Troy îi imită gestul. Era la fel de bun ca o strângere de mână.

— Troy, spuse el.

Presupunea că, pentru unii, încă mai conta ceea ce numeau propriul sine.

Hal sorbi îndelung din pahar. Gâtul îi tresăltă şi înghiţi zgomotos. Jenat, Troy nu bău decât o picătură şi se întoarse la ceea ce-i mai rămăsese din fasole şi din curcan.

— Am observat că unii stau cu faţa la el şi alţii cu spatele.

Hal arătă cu degetul mare peste umăr.

Troy îşi ridică privirea către ecran. Îşi mestecă mâncarea şi nu spuse nimic.

— Eu cred că cei care se aşază astfel încât să poată privi încearcă să-şi aducă aminte ceva.

Troy înghiţi şi se sili să ridice din umeri.

— Iar noi, cei care nu vrem să privim, continuă Hal, încercăm să facem tot ce ne stă în puteri ca să uităm.

Troy ştia că n-ar fi trebuit să poarte o asemenea discuţie, dar, dacă tot începuse, voia să vadă unde avea să ducă.

— E vorba de partea urâtă, adăugă Hal, fixând lifturile cu privirea. Ai remarcat? Partea urâtă e cea care ne scapă. Ne amintim foarte bine toate lucrurile lipsite de importanţă.

Troy nu răspunse. Îşi înfipse furculiţa în fasole, deşi nu avusese de gând s-o mănânce.

— Te face să-ţi pui întrebări, nu-i aşa? De ce ne simţim cu toţii atât de putrezi pe dinăuntru?

Hal îşi termină mâncarea, dădu din cap, luându-şi rămas-bun fără cuvinte, şi se ridică să plece. Troy rămase singur. Se trezi holbându-se la ecran, simţind o durere interioară surdă pe care n-o putea numi. Era seară, chiar înainte de momentul dispariţiei dealurilor, de momentul în care se întunecau şi îşi pierdeau contururile, disipându-se pe fundalul cerului acoperit de nori.

7

2049

Washington, D.C.

Donald se bucura că se hotărâse să meargă pe jos la întâlnirea cu senatorul. Ploaia începută cu o săptămână în urmă se oprise în sfârşit, traficul din Dupont Circle desfăşurându-se cu viteza melcului. Mergând pe Connecticut şi aplecându-se ca să înainteze contra vântului, se întrebă de ce întrevederea fusese mutată tocmai la Kramerbooks. Mult mai aproape de birou existau o duzină de alte cafenele care o surclasau.

Traversă o stradă laterală şi se grăbi să urce puţinele trepte de piatră din faţa librăriei. La Kramer's, uşa din faţă era una dintre antichităţile din lemn, afişate de clădirile vechi cu fală, ca dovadă atestată a trăiniciei lor. Balamalele scârţâiră, iar clopoţeii veritabili îi zornăiră deasupra capului când o deschise şi o tânără, care aranja cărţile de pe masa cu bestselleruri din centru, îl întâmpină cu un surâs.

Cafeneaua, după cum văzu Donald, era ticsită de bărbaţi şi de femei în costum, sorbind din ceşti de porţelan alb. Senatorul nu se zărea nicăieri. Tocmai voia să-şi scoată telefonul, să vadă dacă nu cumva sosise prea devreme, când un agent din serviciul secret îi atrase privirea.

Bărbatul cu umeri laţi stătea în capătul unui culoar dintre rafturile de cărţi din micul colţ al cafenelei-librărie Kramer's. Donald râse de modul bătător la ochi în care se ascundea agentul: casca din ureche, umflătura din dreptul coastelor, ochelarii de soare purtaţi în interior. Se îndreptă către el, lemnul podelei gemându-i sub tălpi din pricina vechimii.

Agentul îşi îndreptă privirea în direcţia lui, dar era greu de spus dacă se uita la el sau către uşă.

— Sunt aici pentru o întâlnire cu domnul senator Thurman, spuse Donald. Întrevederea e programată.

Agentul întoarse capul într-o parte. Urmărindu-i mişcarea, Donald se uită în lungul unui alt culoar dintre cărţi şi îl văzu pe Thurman căutând prin teancurile din capătul opus.

— Ah. Mulţumesc.

Trecu printre rafturile impozante, pline cu cărţi vechi, şi lumina păli, iar un iz de mucegai amestecat cu mirosul de piele înlocui aroma cafelei.

— Ce zici de asta?

Când se apropia, senatorul Thurman îi întinse o carte. Fără să-l salute, mulţumindu-se doar să întrebe.

Donald se uită la titlul imprimat pe coperta din piele groasă cu litere reliefate, aurii.

— N-am auzit niciodată de ea, recunoscu.

Senatorul râse.

— Evident că nu. E veche, apărută acum mai bine de o sută de ani, şi e în franceză. Eu întrebam ce zici de *legătură*.

Îi întinse lui Donald cartea.

El constată, surprins, cât de mult cântărea volumul. Îl deschise şi răsfoi câteva pagini. Dădea impresia unei cărţi de drept, avea aceeaşi greutate, dar, după spaţiile albe dintre paragrafe şi după liniile de dialog, îşi dădea seama că e un roman. Întoarse câteva file, admirându-le fineţea. La cotor, în locul lor de întâlnire, fuseseră cusute cu fire minuscule, albastre şi aurii. Avea prieteni care încă mai credeau în utilitatea cărţilor pe suport fizic – nu ca obiecte decorative, ci pentru lectură. Ţinând-o pe una dintre ele în mână şi studiind-o, Donald putea să le înţeleagă afecţiunea nostalgică.

— Legătura arată superb, spuse, măturând-o cu vârfurile degetelor. E o carte frumoasă. Îi înapoie senatorului romanul. Aşa-ţi alegi volumele pentru o lectură plăcută? Le cumperi judecând mai ales după coperte?

Thurman îşi îndesă cartea sub braţ şi scoase alta din raft.

— Nu e decât o mostră pentru un alt proiect de care mă ocup.

Se întoarse spre Donald şi se uită la el cu ochi îngustaţi. Privirea era stânjenitoare. Îl făcea să se simtă ca o pradă.

— Ce mai face sora ta?

Întrebarea îl luă pe Donald prin surprindere. Când auzi vorbindu-se de ea, i se puse un nod în gât.

— Charlotte? E… cred că-i merge foarte bine. S-a dus înapoi. Sunt sigur c-ai auzit.

— Am auzit.

Thurman împinse cartea pe care o ţinea în mână în golul rămas după scoaterea ei şi o cântări în palmă pe cea lăudată de Donald.

— Am fost mândru de ea că s-a înrolat din nou. Îşi face ţara să fie mândră.

Donald se gândi ce cât trebuia să suporte o familie pentru ca ţara să fie mândră.

— Da, răspunse el. Adică, din câte ştiu, părinţii mei aşteptau într-

adevăr cu nerăbdare s-o vadă întoarsă acasă, însă ea a avut probleme cu adaptarea la ritmul de aici… Nu cred c-o să se poată *relaxa* cu adevărat înainte de a se sfârşi războiul.

— Ştiu. Şi s-ar putea să nu-şi găsească nici atunci liniştea.

Nu era ceea ce-şi dorea Donald să audă. Se uită la senator, care-şi plimba degetul pe un cotor de carte ornamentat cu striuri, protuberanţe şi litere adâncite. Ochii bărbatului mai vârstnic păreau să privească dincolo de şirurile de volume.

— Dacă vrei, pot să-i scriu câteva rânduri. Uneori, un soldat are nevoie doar să i se spună că e OK să-l vadă cineva.

— Dacă te referi la un psihiatru, n-o s-o facă. Donald îşi aduse aminte de modul în care se schimbase sora lui în perioada şedinţelor de terapie. Am încercat deja.

Buzele lui Thurman se strânseră într-o linie subţire, încreţită, cu semnele ascunse ale vârstei dezvăluite de îngrijorare.

— O să stau de vorbă cu ea. Sunt destul de familiarizat cu aroganţa tinereţii, crede-mă. Aveam aceeaşi atitudine la vârsta aia. Credeam că n-am nevoie de niciun ajutor, că mă pot descurca întotdeauna singur. Se întoarse cu faţa spre Donald. Profesioniştii au făcut progrese mari. Acum au pilule care o pot ajuta să scape de stresul luptei.

Donald clătină din cap.

— Nu. A făcut o vreme tratament cu aşa ceva. O fac să uite prea multe. Şi i-au provocat un…

Ezită, căci nu voia să vorbească despre asta.

… un *tic nervos.*

Ar fi vrut să spună *convulsii,* dar ar fi părut prea grav. Şi, cu toate că aprecia grija pe care le-o purta senatorul – senzaţia că acesta făcea parte din familie –, discuţia despre problemele surorii lui era jenantă. Îşi aducea aminte că, ultima dată când fusese acasă, între ei apăruse o neînţelegere în timp ce se uitau la fotografiile lui cu Helen din Mexic. O întrebase pe Charlotte dacă-şi aducea aminte de Cozumel, din vremea când fuseseră acolo în copilărie, iar ea susţinuse că nu pusese niciodată piciorul pe insulă. Dezacordul degenerase în ceartă, iar el minţise spunând că plângea din pricina frustrării. Mai multe părţi din viaţa surorii lui fuseseră şterse, însă doctorii nu puteau explica fenomenul decât afirmând că era probabil vorba despre lucruri pe care îşi *dorise* ea să le uite. Şi ce putea fi rău în asta?

Thurman puse o mână pe braţul lui Donald.

— Ai încredere în mine, spuse, cu voce scăzută. O să vorbesc cu ea. Ştiu prin ce trece.

Donald îşi ridică fruntea.

— Da. OK. Apreciez asta.

Fu cât pe să adauge că n-avea să folosească la nimic, că s-ar fi putut să facă rău, dar gestul era frumos. Şi ar fi venit din partea cuiva pentru care sora lui nutrea un respect deosebit, nu din partea familiei.

— Şi, Donny, ea pilotează drone. Thurman îl studie, părând să revină la ceea ce-l îngrijora. Fizic, nu se află în niciun pericol.

Donald mângâie cotorul unei cărţi din raft.

— Nu, fizic nu.

Tăcură, iar Donald expiră prelung. Auzea glasurile din cafenea, zornăitul unei linguriţe care amesteca, dizolvându-i cuiva zahărul, clinchetul clopoţeilor de deasupra uşii de lemn, ţiuitul şi şuierul laptelui din care ieşeau aburi.

Văzuse clipuri cu ceea ce făcea Charlotte, înregistrări primite de la camerele video ale dronelor şi ale rachetelor ghidate către ţinte. Calitatea imaginilor era uimitoare. Putea să vadă oamenii întorcându-se ca să privească surprinşi cerul, le urmărea ultimele clipe ale vieţii, putea rula filmul cadru cu cadru, ca să decidă – după consumarea faptului – dacă persoana respectivă fusese sau nu cea vizată. Ştia ce făcea sora lui, cu ce se confrunta.

— Am vorbit cu Mick ceva mai devreme, spuse Thurman, părând să-şi dea seama că abordase un subiect dureros. Voi doi o să plecaţi la Atlanta, să vedeţi cum merg excavaţiile.

Donald deveni brusc atent.

— Fireşte. Da, o să fie bine să văd terenul. Săptămâna trecută am demarat cu bine proiectul, am umplut treptat spaţiul, respectând dimensiunile pe care le-ai stabilit. Îţi dai seama cât de adânc coboară chestia asta, nu-i aşa?

— De aceea se fac deja săpături pentru fundaţie. Pereţii exteriori ar trebui să fie turnaţi în următoarele câteva săptămâni.

Senatorul Thurman îl bătu pe Donald pe umăr şi arătă cu un gest al capului către cealaltă extremitate a culoarului, dând de ştire că terminaseră cu răsfoirea cărţilor.

— O clipă. Au început deja *săpăturile?* Donald mergea alături de bărbatul mai vârstnic. Eu abia am terminat o schiţă. Sper că vor lăsa clădirea mea la urmă.

— Se lucrează simultan la întregul complex. Nu se toarnă decât pereţii exteriori şi fundaţiile, ale căror dimensiuni sunt deja stabilite. Construcţia se completează pornind de jos, etajele sunt coborâte cu macaraua complet mobilate înainte de a turna plăcile dintre ele. Dar uite de ce-am nevoie de voi ca să verificaţi cum merg lucrurile. Acolo, jos, lucrările sunt un adevărat coşmar. Am o sută de echipe dintr-o duzină de

ţări care muncesc una deasupra alteia, cu materiale stivuite pretutindeni. Eu nu pot fi în zece locuri în acelaşi timp, aşa că am nevoie de voi ca să vedeţi cum stau lucrurile şi să-mi raportaţi.

Când ajunseră în capătul culoarului, senatorul îi dădu agentului din serviciul secret cartea veche, cu scrisul în franceză reliefat pe copertă. Bărbatul cu ochelari de soare negri dădu din cap şi se îndreptă spre tejghea.

— Cât o să te afli acolo, jos, vreau să te-ntâlneşti cu Charlie Rhodes. El se ocupă de distribuirea majorităţii materialelor de construcţie. Vezi dacă are nevoie de ceva.

— Se numeşte *Charles* Rhodes? Ca guvernatorul din Oklahoma?

— Exact. Am făcut împreună armata. Şi între timp mă ocup de transferul tău şi al lui Mick pe niveluri mai înalte ale proiectului. Echipa noastră de conducere mai are nevoie de încă vreo doisprezece oameni. Prin urmare, continuaţi să vă faceţi treaba bine. Ceea ce-aţi pus cap la cap până acum a impresionat câţiva oameni importanţi, iar Anna pare încrezătoare în posibilitatea de devansare a planificărilor. Spune că voi doi sunteţi o echipă excelentă.

Donald dădu din cap. Simţi mândria împurpurându-i obrajii, dar şi inevitabilitatea unor responsabilităţi suplimentare, a numeroaselor „atentate“ asupra timpului său liber ce se împuţina continuu. Pe Helen n-avea s-o încânte vestea că implicarea lui în proiect ar fi putut lua proporţii. De fapt, Mick şi Anna păreau să fie singurii oameni cărora le putea împărtăşi vestea, singurii cu care putea vorbi despre asta. Fiecare amănunt legat de construcţie părea să ceară înfăşurarea în mai multe straturi epuratoare. N-ar fi putut spune dacă motivul era teama de distrugerea nucleară, de atacuri teroriste sau de posibilitatea eşuării proiectului.

Agentul se întoarse să-şi ocupe locul alături de senator, ţinând în mână punga de cumpărături. Se uită la Donald, părând să-l studieze prin impenetrabilii săi ochelari de soare. El se simţi supravegheat, şi nu pentru prima oară.

Thurman îi strânse mâna şi spuse că avea să-l ţină la curent. Un alt agent se materializă ca din pământ şi intră în formaţie, flancându-l pe senator. Cei doi îl conduseră dincolo de uşa zgomotoasă şi Donald se relaxă abia după ce-i pierdu din vedere.

8

2110

• Silozul 1 •

Cartea Ordinului stătea deschisă pe biroul lui, cu paginile curbate înălţându-i-se mai sus de cotorul de care le prindea o cusătură menită să reziste vreme îndelungată. Troy studie încă o dată iminenta procedură următoare, acţiunea sa oficială, de conducător al Operaţiunii Cincizeci, şi asta îi aminti de o ceremonie de tăiere a panglicii, de un spectacol grandios, prin care omul cu foarfeca îşi asuma meritele istovitoarei munci depuse de alţii.

Ordinul, hotărâse el, era mai degrabă o carte de reţete decât un manual operaţional. Psihiatrii care îl scriseseră ţinuseră cont de absolut orice, de toate ciudăţeniile firii omeneştii. Şi, în mod similar domeniului psihologiei sau oricărui alt domeniu în care intervenea natura umană, părţile lipsite de sens serveau, de obicei, unor scopuri mai profunde.

Ceea ce îl făcea pe Troy să se întrebe care era scopul prezenţei *sale* acolo. Cât de necesară era poziţia pe care o ocupa? Studiase pregătindu-se pentru un post diferit, ar fi trebuit să conducă un singur siloz, nu pe toate. Fusese promovat în ultima clipă, de aceea se simţea numit în mod arbitrar, ca şi cum oricine altcineva ar fi putut fi plasat în locul lui.

Bineînţeles că şi postul lui era, în ceea mai mare măsură, onorific, servind probabil unui scop simbolic. Poate se afla acolo nu atât pentru a conduce, cât pentru a le oferi celorlalţi iluzia că *erau conduşi.*

Reluă lectura ultimelor două paragrafe din Ordin. Trecuse cu privirea peste fiecare cuvânt, dar nu-l înregistrase pe niciunul. Tot ce ţinea de noua lui viaţă îl predispunea la neatenţie, îl făcea să se gândească prea mult. Totul fusese plănuit fără cusur – toate jaloanele, sarcinile şi descrierile funcţiilor tuturor –, dar de ce? Pentru a se atinge maximul *apatiei?*

Dacă îşi ridica privirea, putea să-l vadă pe Victor aşezat la biroul lui din Cabinetul de Asistenţă Psihologică de pe latura opusă a coridorului. I-ar fi fost uşor să intre acolo şi să întrebe. Ei concepuseră locul ăla, în

mai mare măsură decât orice arhitect. Ar fi putut întreba cum o făcuseră, cum reuşiseră să le dea tuturor senzaţia că erau atât de goi pe dinăuntru.

Protejarea femeilor şi a copiilor juca un rol; Troy era sigur de asta. Femeilor şi copiilor din silozul unu li se oferise un somn îndelungat, în timp ce bărbaţii îşi continuau viaţa şi munca în schimburi. Asta scotea din calcul pasiunea, anula posibila apariţie a unor situaţii în care bărbaţii să se lupte între ei.

Şi apoi era rutina, care amorţea mintea. Era o castrare a gândirii, o măcinare zilnică a omului care muncea într-un birou, salivând după ceas, îşi perfora cartela de pontaj, se uita la televizor până-l copleşea somnul, pocnea soneria ceasului deşteptător de trei ori şi o lua de la început. Nu existau zile libere. Erai cuplat şase luni şi mai multe *decenii* decuplat.

De aceea invidia restul complexului, toate celelalte silozuri, unde coridoarele răsunau probabil de râsetele copiilor şi de vocile femeilor şi unde în miezul tuturor lucrurilor se aflau pasiunea şi fericirea care lipseau din buncărul lui. Din buncărul în care el nu vedea decât apatie, zeci de încăperi comune, unde pe ecranele plate ale televizoarelor se repeta aceeaşi înşiruire de filme, cu zeci de ochi urmărindu-le fără să clipească de pe scaune confortabile. Nimeni nu era cu adevărat treaz. Probabil că aşa se dorise să fie.

Troy se uită la ceasul computerului şi văzu că era timpul să plece. Lăsa încă o zi în urmă. Se apropia cu încă o zi de sfârşitul schimbului său. Îşi închise exemplarul din Ordin, îl încuie în birou şi se îndreptă spre camera de comunicaţii, aflată pe acelaşi coridor.

Când intră, două capete îşi întoarseră privirile de la staţiile lor radio, ambele numai încruntare, deasupra unor salopete portocalii. El inspiră adânc, încercând să se adune. Ocupa un post. Avea o slujbă.

Şi era şeful. Nu trebuia decât să menţină tot rahatul pe linia de plutire. Se afla acolo ca să taie o panglică.

Saul, unul dintre tehnicienii radio, îşi scoase căştile şi se ridică să-l întâmpine. Troy îl cunoştea vag; locuiau în aceeaşi aripă a administraţiei şi se întâlneau din când în când în sala de gimnastică. În timp ce-şi strângeau mâinile, faţa lată şi frumoasă a lui Saul îi stârni o amintire mai profundă, o neplăcere pe care Troy învăţase s-o ignore. Poate că-l cunoscuse la orientare, înaintea lungului său somn.

Saul îi făcu imediat cunoştinţă cu celălalt tehnician din sală, care-l salută cu o fluturare de mână şi rămase cu căştile pe urechi. Numele lui i se şterse imediat din memorie. N-avea importanţă. O pereche suplimentară de căşti fu trasă de pe un raft. Troy o primi şi şi-o coborî în jurul gâtului, fără să-şi acopere urechile, ca să-i poată auzi în continuare pe cei din jur. Saul găsi jackul argintiu din capătul firului căştilor şi îşi

trecu degetele peste o înşiruire de cincizeci de mufe numerotate. Amplasarea lor şi întreaga încăpere îi aduceau lui Troy aminte de operatorii de telefonie din vremea când încă nu fuseseră înlocuiţi de computere şi de voci robotizate.

Imaginea mentală a unei zile de mult apuse se contopi cu nervozitatea lui şi cu frisoanele date de pastile, iar Troy se simţi dintr-odată pradă unei crize de chicoteli efervescente, gata să se manifeste. Erau pe punctul să izbucnească în râs, dar reuşi să se abţină. Nu era un semn bun ca şeful întregii operaţiuni să devină brusc isteric chiar înainte de a aprecia competenţa unui viitor conducător de siloz.

— … şi nu trebuie decât să treceţi prin tot setul de întrebări, îi spunea Saul.

Îi întinse o fiţuică de plastic şi Troy o luă, deşi avea certitudinea că nu-i era necesară. Îşi petrecuse aproape întreaga zi memorând procedura. În plus, era sigur că, indiferent ce-ar fi spus, n-avea importanţă. Evaluarea măsurii în care se potrivea candidatul cădea în sarcina mecanismelor şi a computerelor, a tuturor senzorilor implantaţi într-o cască aflată la distanţă.

— OK. Iată, ne apelează. Saul îi arătă panoul presărat cu lumini de semnalizare, dintre care nu pâlpâia decât una. Vă fac legătura.

Troy îşi aşeză căştile pe urechi în timp ce tehnicianul stabilea conexiunea. Auzi câteva ţiuituri înainte de a intra pe fir. La celălalt capăt, cineva respira greu. Troy îşi aminti că tânărul acela trebuia să fie mult mai nervos decât el însuşi. Pentru că, la urma urmelor, interlocutorul trebuia *să răspundă* la întrebări; Troy nu trebuia decât să le pună.

Cu mintea dintr-odată goală, îşi coborî privirea către fiţuica de plastic din mână, simţindu-se recunoscător că o primise.

— Numele? îl întrebă pe tânăr.

— Marcus Dent, domnule.

În vocea tânără se simţea o încredere absolută, glasul venind dintr-un piept împins înainte cu mândrie. Troy îşi aminti că se simţise şi el aşa cândva, cu mult timp în urmă. Apoi se duse cu gândul la lumea în care se născuse Marcus Dent, la o moştenire pe care *acesta* n-avea s-o cunoască niciodată altfel decât din cărţi.

— Vorbeşte-mi despre pregătirea ta, îi ceru, citindu-şi replica.

Se străduia să-şi menţină vocea egală, profundă, poruncitoare, deşi computerele aveau menirea de a face asta în locul lui. Saul îşi uni degetul mare şi arătătorul într-un cerc, dându-i de ştire că primea informaţii favorabile de la casca băiatului. Troy se întrebă dacă a lui era echipată în mod similar. Ar fi putut cineva din încăperea aceea – sau din

oricare alta – să spună cât de nervos era?

— Păi, domnule, am fost umbra şerifului Willis înainte de a fi transferat la Securitatea IT-ului. Asta s-a întâmplat cu un an în urmă. Studiez Ordinul de şase săptămâni. Mă simt pregătit, domnule.

Umbră. Troy uitase că aşa se numea. Avusese de gând să-şi aducă o fiţuică de plastic cu vocabularul recent.

— Care e principala ta îndatorire faţă de… siloz?

Fusese cât pe ce să spună *complex*.

— Să menţin Ordinea[2]2 În original, *Order,* ceea ce înseamnă atât „ordine“, cât şi „ordin“ (n. tr.)., domnule.

— Şi ce aperi mai presus de orice?

Îşi păstra vocea plată. Cele mai bune interpretări se făceau dacă nu-i transmiteai prea multe emoţii omului care era evaluat.

— Viaţa şi Moştenirea, recită Marcus.

Troy desluşi cu greu următoarea întrebare. Era ascunsă de ceaţa unor lacrimi neaşteptate. Mâna îi tremura. Lăsă bucata de plastic în jos înainte de a observa cineva.

— De ce e nevoie ca să apărăm aceste lucruri la care ţinem atât de mult? întrebă.

Vocea suna de parcă nu i-ar fi aparţinut. Strânse din dinţi ca să nu-i clănţănească. În privinţa lui, ceva nu era în ordine. Nu era câtuşi de puţin în ordine.

— De sacrificiu, răspunse Marcus, impasibil ca o piatră.

Troy clipi scurt ca să-şi limpezească vederea, iar Saul îşi ridică mâna ca să-i dea de ştire că putea să continue, că evaluările aveau rezultate bune. Acum era nevoie de un etalon, pentru ca aparatura biometrică să poată aprecia sinceritatea cu care răspunsese băiatul la primele întrebări.

— Spune-mi, Marcus, ai o prietenă?

Nu ştia de ce ăsta fusese primul lucru care-i venise în minte. Poate fiindcă invidia celelalte silozuri, care nu-şi criogenau femeile, nu criogenau pe nimeni. În camera de comunicare, nimeni nu păru să se sinchisească, să reacţioneze în vreun fel. Partea formală a testului se terminase.

— Oh, da, domnule, spuse Marcus şi Troy îi auzi ritmul respiraţiei schimbându-se, putu să-şi imagineze cum se relaxa. Am cerut să ne căsătorim, domnule. Acum aşteptăm aprobarea.

— Ei, nu cred că mai aveţi mult de aşteptat. Cum se numeşte?

— Melanie, domnule. Lucrează aici, la IT.

— Minunat.

Troy îşi şterse ochii. Tremuratul dispăruse. Saul trasă un cerc cu degetul deasupra capului, semn că putea să încheie. Aveau suficiente

informaţii.

— Marcus Dent, spuse el, bine ai venit în Operaţiunea Cincizeci a Ordinului Lumii.

— Mulţumesc, domnule.

Vocea tânărului urcase cu o octavă.

Urmă o pauză, apoi sunetul unei inspiraţii profunde, al reţinerii aerului în piept.

— Domnule? Pot să pun o întrebare?

Troy se uită la ceilalţi, care se mulţumiră să ridice din umeri. El luă în considerare rolul pe care tocmai şi-l asumase tânărul, cunoscând foarte bine senzaţia pe care ţi-o dădea promovarea, atribuirea unor noi responsabilităţi, acel amestec de teamă, nerăbdare şi confuzie.

— Desigur, fiule. Una singură.

Se gândi că el era şeful. Că putea face câteva reguli.

Marcus îşi drese glasul şi Troy îşi imagină cum stăteau în încăperea aceea îndepărtată, el, umbra şi conducătorul silozului său, cum îşi studia maestrul elevul.

— Am pierdut-o pe străbunica acum câţiva ani, începu Marcus. Avea obiceiul să scape câte un mic amănunt despre lumea dinainte. Nu în modul interzis, doar ca efect secundar al demenţei senile. Doctorii spuneau că nu răspunde la tratament.

Lui Troy nu-i plăcu ce auzea, faptul că a treia generaţie de supravieţuitori spicuia câte ceva din trecut. Marcus fusese de curând pregătit pentru asemenea lucruri, dar ceilalţi nu erau.

— Care e întrebarea?

— Moştenirea, domnule. Am şi citit despre ea – fără să neglijez studiul Ordinului şi al Pactului – şi trebuie să aflu ceva.

O altă respiraţie adâncă.

— Tot ce scrie în Moştenire e adevărat?

Troy se gândi. Luă în considerare imensa colecţie de cărţi care conţineau istoria lumii, o istorie redactată cu mare grijă. Revăzu în minte cotoarele de piele şi paginile aurite ale şirurilor după şiruri de cărţi care-i fuseseră arătate în perioada orientării.

Dădu din cap şi se văzu din nou nevoit să îşi şteargă ochii.

— Da, îi răspunse lui Marcus cu voce seacă, plată. E adevărat.

În încăpere, cineva pufni. Troy ştia că într-adevăr ceremonia se prelungise destul de mult.

— Tot ce scrie acolo e absolut adevărat.

Nu adăugă că, în Moştenire, nu erau scrise *toate* lucrurile adevărate. Multe fuseseră omise. Şi mai erau şi altele, pe care bănuia că nu le ştia *niciunul* dintre ei, lucruri ce le fuseseră şterse şi din cărţi, şi din minte.

Ar fi vrut să spună că Moştenirea reprezenta adevărul permis, adevărul transmis de la o generaţie la alta. Însă minciunile, se gândi, erau ceea ce îşi transmiteau acolo, în silozul unu, în acel azil înceţoşat de droguri, însărcinat cumva să asigure supravieţuirea omenirii.

9

2049

Districtul Fulton, Georgia

Trudind din greu să urce dealul, excavatorul scoase un sunet gutural, cu un gheizer de fum negru precum cărbunele ţâşnindu-i din ţeava de eşapament. Când ajunse în vârf, cupa zimţată îşi lepădă în avalanşă povara, iar Donald văzu că utilajul nu urca de fapt dealul, ci, mai degrabă, îl crea.

Pe întregul şantier prindeau contur dealuri de pământ proaspăt excavat. Între ele – prin goluri temporar neastupate, reunite într-un labirint creat la comandă – camioane împovărate cărau ţărână şi piatră din gropile cavernoase care se săpau în pământ. Donald ştia, din planurile topografice, că golurile aveau să fie astupate într-o bună zi, nelăsând în urmă decât o cută puţin adâncă între două dealuri învecinate.

De pe culmea unei asemenea movile în creştere, Donald privea baletul maşinilor grele, în timp ce Mick Webb vorbea cu un furnizor despre întârzieri. Cu cămăşi albe şi cu cravate, cei doi congresmeni păreau nelalocul lor. Bărbaţii cu căşti de protecţie şi feţe tăbăcite, cu mâini bătătorite şi cu încheieturile degetelor crăpate erau la ei acasă. El şi Mick, cu blazerele îndesate sub braţ, cu petele de transpiraţie lăţindu-se în căldura umedă a Georgiei, erau, cumva, cel puţin cu numele, la conducerea acelei agitaţii supărătoare.

Un alt excavator slobozi o movilă de pământ în timp ce Donald îşi îndrepta privirea către centrul Atlantei. Dincolo de imensul loc gol pe care se înălţau dealuri şi de vârfurile copacilor încă despuiaţi de iarna care se pregătea să plece, se înălţau turnurile de oţel şi sticlă ale vechiului oraş sudist. Un întreg colţ al puţin populatului district Fulton fusese eliberat. Într-unul din capete, unde maşinile încă nu răscoliseră pământul, mai erau vizibile rămăşiţele unui teren de golf.

Lângă parcarea principală, un spaţiu de depozitare de dimensiunea mai multor terenuri de fotbal alăturate adăpostea mii de containere de

transport ticsite cu materiale de construcţie, mai multe decât apreciase Donald că erau necesare. Dar învăţa ceas de ceas că aşa se puneau în practică proiectele guvernamentale, în cazul cărora aşteptările publicului se ridicau la cote tot atât de înalte ca limitele cheltuielilor. Totul se făcea în exces sau deloc. Planurile pe care i se ordonase să le întocmească implorau, practic, proporţii demenţiale, iar clădirea lui nici măcar nu era o componentă necesară a instalaţiei. Nu se afla acolo decât pentru a se lua în considerare până şi cel mai pesimist scenariu.

Între el şi câmpul de containere se întindea, răsfirat, un ocean de rulote; câteva erau birouri, însă cele mai multe serveau drept locuinţe. Acolo, miile de muncitori constructori, bărbaţi şi femei, îşi puteau lepăda căştile de protecţie, acolo era aparatura de pontaj, acolo se bucurau de o odihnă bine-meritată.

Deasupra majorităţii rulotelor fluturau steaguri, căci aşezarea provizorie, ocupată de forţa de muncă, era tot atât de multinaţională ca un sat olimpic. Sub solul imaculat din districtul Fulton aveau să fie cândva îngropate barele de combustibil nuclear din întreaga lume. Ceea ce însemna că întreaga lume era interesată de succesul proiectului. Coşmarul logistic generat astfel nu părea să-i preocupe pe dealerii din culise. El şi Mick descopereau că o mare parte a întârzierilor de la începuturile construcţiei fuseseră cauzate de barierele impuse de limbă, fiindcă echipele de muncitori învecinate nu putuseră comunica între ele. Toată lumea se mulţumea să lucreze urmărindu-şi propriul set de planuri, cu capetele plecate şi ignorând restul.

Dincolo de acel oraş vremelnic de cutii de tinichea se afla imensa parcare din care veniseră el şi Mick, înaintând cu greu. Zărea acolo maşina lor închiriată, singurul vehicul silenţios, electric, din raza lui vizuală. Mică şi argintie, părea ghemuită printre basculantele şi excavatoarele din jur. Automobilul copleşit arăta exact cum se simţea Donald, atât pe colina măruntă de pe şantier, cât şi pe Colina Capitoliului din Washington.

— Au trecut două luni.

Mick îl plesni cu clipboardul peste braţ.

— Ei, m-ai auzit? Au trecut deja două luni, şi-aici n-au început să sape decât de şase. Cum a fost posibil?

Donald ridică din umeri în timp ce se îndepărtau de şefii de echipe încruntaţi, coborând cu greutate dealul, către parcare.

— Poate fiindc-au ales în posturi oficiale oameni care pretind că se ocupă de lucrări din sectorul privat, presupuse el.

Mick râse şi-l strânse de umăr.

— Iisuse, Donny, vorbeşti întocmai ca un afurisit de republican!

— Da? Păi, am senzaţia că suntem vârâţi în asta până peste cap.

Îşi flutură braţele, arătând adâncitura dintre dealurile pe care le ocoleau, un castron adânc, excavat în sol. Câteva betoniere îşi turnau încărcătura în gaura largă din centru. Altele aşteptau în spatele lor, rotindu-şi nerăbdătoare recipientele masive.

— Îţi dai seama, întrebă Donald, că una din gropile astea va găzdui clădirea pe care m-au lăsat s-o proiectez? Nu te sperie? Toţi aceşti bani? Toţi aceşti oameni? Pe mine mă-ngrozeşte, fără îndoială.

Degetele lui Mick i se înfipseră dureros în ceafă.

— Ia-o uşurel. Nu mă bombarda cu atâtea chestii filozofice.

— Vorbesc serios. Miliarde de dolari din impozite se vor cuibări în pământ, luând forma desenată de *mine*. Înainte, totul părea atât de… *abstract*.

— Hristoase, aici nu e vorba de tine şi de proiectele tale.

Mick îl pocni pe Donald cu clipboardul pe care-l folosi apoi ca să arate spre câmpul cu containere. Un bărbat le făcea semn, fluturându-şi pălăria de cowboy prin aerul înceţoşat de praf.

— În plus, continuă Mick în timp ce coteau, îndepărtându-se de parcare, ce şanse sunt să folosească vreodată cineva micul tău buncăr? Aici e vorba de independenţă energetică. De dispariţia cărbunelui. Ştii, e ca şi cum noi, ceilalţi, ne-am construi o casă frumoasă, iar tu, într-un colţ, te-ai stresa întrebându-te în ce loc să agăţi extinctorul…

— *Micul buncăr?* Donald îşi duse blazerul la gură când vântul purtă peste ei un val de praf. Ştii cu cât de multe etaje *coboară* chestia asta în pământ? Dac-ai aşeza-o deasupra, ar fi cea mai înaltă clădire din lume.

Mick râse.

— Nu, nu pentru mult timp. Nu, dacă ai conceput-o tu.

Bărbatul cu pălărie de cowboy se apropiase. Le zâmbi larg în timp ce străbătea întinderea de pământ bătătorit, îndreptându-se spre ei, şi Donald îl recunoscu în sfârşit de la televizor: era Charles Rhodes, guvernatorul Oklahomei.

— Sunteţi băieţii senatorului Thawman?

Avea accentul tărăgănat autentic, asortat cu pălăria, cu cizmele şi cu catarama, la rândul lor autentice. Îşi propti mâinile în şoldurile largi, cu un clipboard într-una dintre ele.

Mick dădu din cap.

— Da, domnule. Eu sunt congresmenul Webb. Iar el, congresmenul Keene.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Următorul fu Donald.

— Domnule guvernator, zise el.

— Am primit livrarea voastră. Arătă cu clipboardul către zona de

depozitare. Cu ceva mai puţin de o sută de containere. Ar trebui să primim câte ceva aproape în fiecare săptămână. Am nevoie de semnătura unuia dintre voi aici.

Mick întinse mâna şi luă clipboardul. Donald consideră că i se ivise ocazia să întrebe ceva despre senatorul Thurman, un lucru pe care-şi închipuia că un vechi camarad de arme ar fi trebuit să-l ştie.

— De ce îi spun unii Thawman[3]3 *Thaw* înseamnă „dezgheţ“ (n. tr.).?

Mick răsfoi raportul de livrare, cu o pală de vânt ţinându-i paginile lipite de suport.

— I-am mai auzit şi pe alţii zicându-i aşa când nu era de faţă, explică Donald, dar m-am temut să pun întrebări.

Mick îşi desprinse privirea de pe raport cu un zâmbet larg.

— Fiindcă-n război a fost un ucigaş cu sânge rece, nu?

Donald tresări ruşinat. Guvernatorul Rhodes râse.

— N-are legătură, spuse. E adevărat, dar n-are nicio legătură.

Îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Mick îi întinse clipboardul lui Donald, bătând cu degetul în foaia care se referea la adăpostul în caz de pericol. Donald aruncă o privire pe lista materialelor.

— Băieţi, vă e cunoscut proiectul lui de lege anticriogenie? îi întrebă guvernatorul.

Îi întinse lui Donald un pix, părând să creadă că avea să semneze fără să se uite cu prea mare atenţie.

Mick clătină din cap şi-şi duse mâna streaşină la ochi, ferindu-i de soarele Georgiei.

— Anticriogenie? întrebă.

— Da. A, la naiba, asta a fost, probabil, când voi, puştilor, nici măcar nu vă născuserăţi. Senatorul Thawman a făcut proiectul de lege care a pus capăt maniei criogenării. A decretat că e ilegal să profiţi de oamenii bogaţi şi să-i transformi în cuburi de gheaţă. Proiectul a ajuns la Curtea Supremă, unde a trecut cu cinci voturi contra patru şi imediat zeci de mii de îngheţate pe băţ, cu bani mulţi şi minte puţină, au fost decongelate şi îngropate aşa cum se cuvine. Erau oameni care se criogenaseră în speranţa că doctorii din viitor vor descoperi vreo metodă prin care să le extragă capetele de bogătani din propriile funduri bogate!

Guvernatorul râse de propria sa glumă şi Mick i se alătură. Un rând al raportului de livrare îi atrase privirea lui Donald. Răsuci clipboardul şi i-l arătă guvernatorului.

— Ăă, aici scrie două mii de bobine de fibră optică. Sunt sigur că, pentru proiectul meu, nu e nevoie decât de patruzeci.

— Să văd.

Guvernatorul Rhodes luă clipboardul şi scoase din buzunar un alt pix,

îi apăsă butonul de trei ori, apoi şterse cantitatea. Scrise un alt număr în lateral.

— O clipă, preţul n-ar trebui să reflecte asta?

— Preţul rămâne acelaşi. Semnează şi gata.

— Dar…

— Fiule, de aceea plăteşte Pentagonul pentru ciocane greutatea lor în aur. E contabilitatea guvernului. Mulţumeşte-te să semnezi, te rog.

— Dar e de *cincizeci de ori* mai multă fibră decât o s-avem nevoie, se plânse Donald, chiar în timp ce-şi dădu seama că-şi scria numele.

Îi întinse clipboardul lui Mick, care semnă pentru restul achiziţiilor.

— Oh, e în ordine. Rhodes luă clipboardul şi-şi ciupi borul pălăriei. Sunt sigur că-i vor găsi o utilizare undeva.

— Hei, ştiţi ce, spuse Mick, mi-aduc aminte de legea aia anticriogenie. De la facultatea de drept. Au fost nişte procese, nu-i aşa? Federalii n-au fost acuzaţi de crimă de câteva familii?

Guvernatorul zâmbi.

— Da, dar lucrurile n-au ajuns prea departe. E greu să dovedeşti c-au fost ucişi nişte oameni care fuseseră deja declaraţi morţi. Şi-au mai fost şi investiţiile proaste făcute de Thawman. Alea s-au dovedit a fi de mare ajutor.

Rhodes îşi îndesă degetul mare sub curea şi-şi împinse pieptul în afară.

— S-a aflat că îngropase o avere într-una dintre companiile de criogenie înainte de privi totul în profunzime şi de a reconsidera… aspectele *etice*. Poate că bătrânul Thawman şi-a pierdut aproape toţi banii, dar a sfârşit prin a-şi salva fundul la Washington. Şi, fiindc-a suferit o asemenea pierdere, a ajuns să pară un soi de sfânt. Singura apărare mai bună ar fi fost să-şi deconecteze mult-iubita mamă odată cu toţi ceilalţi.

Mick şi guvernatorul râseră. Donald nu înţelese ce era atât de amuzant.

— Ei, acum aveţi grijă, băieţi. Bunul stat Oklahoma va avea un alt transport pentru voi peste câteva săptămâni.

— Sună bine, comentă Mick, înşfăcând şi scuturând mâna uriaşă a bărbatului din Midwest.

Şi Donald strânse mâna guvernatorului, după care el şi Mick străbătură istovitoarea distanţă care-i despărţea de maşina închiriată. Deasupra, pe fundalul strălucitorului cer al Sudului, se întindeau, ca tot atâtea frânghii albe, dâre de vapori ce dezvăluiau traseele numeroaselor avioane cu reacţie decolate de pe aglomeratul aeroport internaţional din Atlanta. Pe măsură ce se estompau zgomotele guturale ale şantierului, deveneau audibile lozincile scandate de protestatarii anti arme nucleare de dincolo de înaltele garduri de protecţie din sârmă. Trecură de poarta bine

apărată şi paznicul le făcu cu mâna.

— Ei, te deranjează dacă te las la aeroport ceva mai devreme? întrebă Donald. Ar fi bine să plec înainte de ora traficului de vârf şi s-ajung la Savannah pe lumină.

— Ai dreptate, spuse Mick cu un zâmbet larg. Diseară ai o întâlnire fierbinte.

Donald râse.

— Bineînţeles, omule. Abandonează-mă şi du-te să te simţi bine alături de soţia ta.

— Mulţumesc.

Mick pescui din buzunar cheile maşinii închiriate.

— Dar, ştii, chiar speram c-o să mă inviţi să te-nsoţesc. Aş putea cina cu voi doi, aş veni nepoftit la voi acasă, am merge prin baruri ca pe vremuri.

— Nicio şansă, răspunse Donald.

Mick îl bătu pe ceafă şi strânse.

— Mda, bine, oricum, distracţie plăcută la aniversare.

Când prietenul său îl ciupi de gât, Donald tresări, retrăgându-se.

— Mulţumesc, spuse. N-o să uit să-i transmit lui Helen omagiile tale.

10

2110

• Silozul 1 •

Troy juca o partidă de Solitaire în vreme ce silozul doisprezece sucomba. Jocul avea ceva care i se părea încântător de narcotizant. Repetiţia ţinea depresia la distanţă chiar mai bine decât pilulele. Lipsa abilităţii necesare îl trecea dincolo de o simplă distragere a atenţiei, într-un tărâm al nepăsării depline. Adevărul era că jucătorul câştiga sau pierdea chiar în clipa în care computerul amesteca pachetul de cărţi. Restul nu mai era decât un simplu proces de constatare.

Pentru un joc de computer, implica o tehnologie extrem de simplă. În loc de cărţi, oferea o simplă reţea de litere şi de numere, cu câte un asterisc, ampersand, simbolul procentelor sau semnul plus care să desemneze culoarea cărţii de joc. Pe Troy îl deranja faptul că nu ştia ce simbol însemna cupă, treflă sau caro. Deşi faptul era arbitrar, deşi nu conta cu adevărat, se simţea frustrat fiindcă nu ştia.

Dăduse peste joc din întâmplare, în vreme ce căuta prin nişte foldere. Avusese nevoie de mai multe experimente ca să-şi dea seama cum se puteau întoarce cărţile pe faţă cu bara de spaţiu şi cum să le mute cu tastele săgeţi, dar avea timp din belşug pentru aşa ceva. În afară de întâlnirile cu şefii departamentelor, de răsfoirea notiţelor lui Merriman şi de împrospătarea cunoştinţelor legate de conţinutul Ordinului, avea numai şi numai timp. Timp să se prăbuşească în baia de lângă birou şi să plângă până când i se prelingeau mucii pe bărbie, timp să stea tremurând sub duşul fierbinte, timp să-şi ascundă pastilele în falcă şi să le scoată în momentul în care suferinţa era mai cumplită, timp să se-ntrebe de ce nu mai aveau medicamentele acelaşi efect, chiar şi atunci când dubla doza din proprie iniţiativă.

Poate că forţa narcotizantă a jocului era însuşi motivul existenţei sale, motivul pentru care se străduise cineva să-l inventeze, motivul pentru care-l păstraseră ascuns toţi conducătorii care se succedaseră până la el. Citise asta pe faţa lui Merriman pe durata coborârii cu liftul de la

sfârşitul schimbului lui. Chimicalele nu făceau altceva decât să îndepărteze cea mai cumplită parte a suferinţei, durerea aceea indescriptibilă. Dar rănile mai uşoare reapăreau la suprafaţă. Accesele de tristeţe cu debut brusc trebuiau să provină de undeva.

Ultimele câteva cărţi ajunseră la locurile lor în timp ce mintea îi hoinărea. Computerul amestecase pachetul pentru o victorie şi Troy îşi asumă întregul merit al confirmării ei. Mesajul BUNĂ TREABĂ! apăru pe ecran, scris cu majuscule. Era bizar de satisfăcător să-i spună asta un joc improvizat de un amator – să-i spună că făcuse treabă bună. Îi dădea o senzaţie de împlinire, senzaţia că *realizase* ceva în acea zi din viaţa lui.

Lăsă mesajul pe ecran şi-şi roti privirea prin birou, în căutarea unei alte ocupaţii. Avea amendamente de făcut în Ordin şi de scris anunţuri pentru conducătorii celorlalte silozuri şi trebuia să se asigure că vocabularul acestor note corespundea cu standardele în continuă schimbare.

El însuşi îl percepea greşit, spunând adesea buncăre în loc de silozuri. Celor care trăiseră în timpul Moştenirii le era greu. Un vocabular vechi şi un anume mod de a vedea lumea persistau, în pofida medicamentelor. Îi invidia pe bărbaţii şi pe femeile din celelalte silozuri, pe cei care se născuseră şi aveau să moară în propriile lor lumi minuscule, care aveau să se îndrăgostească şi să se lecuiască de dragoste, care urmau să-şi păstreze rănile în memorie, să le simtă, să înveţe din ele, să fie schimbaţi de ele. Îi invidia chiar mai mult decât le invidia pe femeile din silozul lui, care rămâneau în bărcile de salvare ale somnului lor îndelungat…

Cineva bătu în uşa lui deschisă. Îşi ridică privirea şi îl văzu în prag pe Randall, care lucra în cabinetul de psihologie de vizavi. Cu o mână îi făcu semn să intre, iar cu cealaltă minimiză jocul. Răsfoi exemplarul Ordinului de pe biroul său, străduindu-se să pară ocupat.

— Am făcut rost de raportul despre credinţe pe care l-aţi cerut.

Randall flutură un dosar.

— Oh, bine. Bine.

Troy luă dosarul. Întotdeauna existau dosare. Îi aduceau aminte de cele două grupuri care construiseră acel loc: politicienii şi doctorii. Ambele erau blocate într-o eră anterioară, a hârtiilor. Sau era cu putinţă ca niciunii să nu aibă încredere în nicio informaţie pe care nu puteau s-o rupă sau s-o ardă?

— Şeful silozului şase are un nou înlocuitor, selecţionat şi prezentat. Vrea să programeze o discuţie cu dumneavoastră, să oficializeze înscăunarea.

— Oh. OK.

Troy răsfoi dosarul şi văzu copii tipărite ale înregistrărilor din camera

de comunicaţii, referitoare la fiecare siloz. Aştepta cu plăcere o nouă ceremonie de instalare. Orice însărcinare pe care o mai îndeplinise deja îl speria mai puţin.

— Şi raportul despre numărul populaţiei din silozul treizeci şi doi e oarecum îngrijorător.

Randall veni lângă birou şi-şi umezi degetul cu limba înainte de a căuta printre hârtii, iar Troy aruncă o privire spre monitor, asigurându-se că minimizase jocul.

— Se apropie de numărul maxim, şi asta foarte repede. Doctorul Haines crede c-ar putea fi vorba de un lot prost de implanturi pentru controlul naşterilor. Şeful silozului treizeci şi doi, un oarecare Biggers… Uite-l.

Randall scoase raportul.

— Biggers respinge ipoteza, susţinând că nicio femeie cu implant activ n-a rămas însărcinată. El crede că loteria e manipulată sau că la computerele noastre s-a dereglat ceva.

— Hm.

Troy luă raportul şi-l studie cu atenţie. Silozul treizeci şi doi ajunsese la un număr de nouă mii de locuitori, iar vârsta medie scăzuse sub douăzeci şi cinci de ani.

— Să programăm o convorbire pentru mâine-dimineaţă, ca primă activitate a zilei. Nu-nghit povestea cu loteria manipulată. Nici măcar n-ar trebui s-o mai organizeze, nu? Vor să continue până nu mai au spaţiu?

— Aşa ziceam şi eu.

— Iar calculul populaţiei din toate silozurile se face cu acelaşi computer.

Troy încercă să rostească fraza astfel încât să nu sune a întrebare, dar asta era. El nu reuşea să-şi aducă aminte.

— Da, confirmă Randall.

— Ceea ce-nseamnă că suntem minţiţi. Vreau să spun că aşa ceva nu se poate petrece peste noapte, nu? Biggers n-avea cum să nu-şi dea seama ce-o să se-ntâmple, ceea ce presupune c-a ştiut mai de mult, astfel încât fie e complice, fie a pierdut controlul.

— Exact.

— OK. Ce ştim despre locţiitor?

— Umbra lui? Randall ezită. Va trebui să-i scot dosarul, dar ştiu că şi-a ocupat locul cu ceva vreme în urmă. E acolo dinainte de începerea schimburilor noastre.

— Bun. O să vorbesc cu el mâine. Singur.

— Credeţi c-ar trebui să-l înlocuim pe Biggers?

Troy dădu din cap cu un aer sumbru. Ordinul era clar în privinţa

problemelor inexplicabile: *Începeţi de la vârf. Presupuneţi că justificarea e o minciună.* Din cauza regulilor, el şi Randall vorbeau despre scoaterea unui om din funcţie de parcă ar fi fost o maşină stricată.

— OK, mai e ceva…

Răpăitul ghetelor de pe coridor le întrerupse gândurile. Îşi ridicară amândoi privirea când Saul dădu buzna în încăpere, cu ochii măriţi de spaimă.

— Domnilor…

— Saul. Ce se petrece?

Specialistul în comunicaţii arăta de parcă ar fi văzut o mie de stafii.

— Avem nevoie de dumneavoastră în camera de comunicare, domnule. Imediat.

Troy se ridică, îndepărtându-şi scaunul de birou. Randall era chiar în spatele lui.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Saul o porni în grabă pe coridor.

— De silozul doisprezece, domnule.

Trecură toţi trei în fugă pe lângă un bărbat urcat pe o scară ca să înlocuiască un tub luminos lung, a cărui strălucire pălise, capacul dreptunghiular de deasupra capului său atârnând deschis, ca o uşă către ceruri. Troy îşi dădu seama că respira precipitat, străduindu-se să ţină pasul.

— *Ce-i* cu silozul doisprezece? gâfâi el.

Saul îi aruncă o privire peste umăr, cu faţa schimonosită de îngrijorare.

— Cred că-l pierdem, domnule.

— Ce pierdem, contactul? Nu puteţi lua legătura cu ei?

— Nu. *Îl* pierdem, domnule. Pierdem *silozul.* Cu totul.

11

2049

Savannah, Georgia

Donald nu era adeptul şervetelor, dar respectă bunele maniere scuturând bucata de pânză împăturită şi aşternându-şi-o pe coapse. Toate celelalte şervete şi accesorii de pe masă fuseseră aranjate într-o piramidă decorativă, care se înălţa în mijlocul argintăriei. Din câte-şi aducea minte, pe când era în liceu, la Corner Dinner nu aveau şervete de pânză. Oare nu foloseau nişte distribuitoare de şerveţele de hârtie pline de urme de lovituri şi crestături pricinuite de întrebuinţarea în exces? Până şi micile solniţe pentru sare şi piper, cu capacele lor argintii, deveniseră mai extravagante. Un vas cu ceea ce presupunea că era sare de mare stătea alături de aranjamentul floral, iar dacă voiai piper, trebuia să aştepţi să vină cineva să-l deschidă şi să ţi-l presare peste mâncare.

Începu să-i spună asta soţiei sale, dar văzu că ea se uita peste umărul lui, la separeul din spate. Se răsuci în scaun, vinilinul autentic scârţâind sub el. Aruncă o privire spre cuplul mai vârstnic, instalat în separeul unde stătuseră ei la prima întâlnire.

— Jur că pe ăla le-am cerut să ni-l rezerve, spuse.

Privirea soţiei sale alunecă spre el.

— Probabil că au fost derutaţi când l-am descris. Donald dădu din mână. Sau poate că m-a derutat ceva când vorbeam la telefon.

Ea îşi flutură degetele.

— Iubitule, n-are importanţă. Am fi putut să mâncăm brânză la grătar acasă şi aş fi fost încântată. Mă uitam pur şi simplu în gol.

Helen îşi despături propriul şervet cu o atenţie plină de delicateţe, aproape ca şi cum i-ar fi studiat pliurile, descoperind cum să-l aranjeze la loc, cum să aducă un obiect dezasamblat la starea iniţială. Chelnerul se apropie în grabă şi le umplu paharele cu apă, iar câţiva stropi pătară, din neglijenţă, faţa de masă albă. Îşi ceru scuze fiindcă fuseseră făcuţi să aştepte, apoi plecă, lăsându-i în continuare în aşteptare.

— Locul ăsta s-a schimbat cu siguranţă, spuse Donald.

— Da. S-a mai maturizat.

Întinseră amândoi mâinile după paharele cu apă în acelaşi timp. Donald zâmbi şi-l ridică pe al lui.

— Cincisprezece ani din ziua în care tatăl tău a făcut o greşeală, mutându-şi mai târziu ora stingerii.

Helen surâse şi-şi ciocni paharul de al lui.

— Pentru încă cincisprezece, spuse.

Băură.

— Dacă localul ăsta o ţine tot aşa, peste cincisprezece ani n-o să ne mai putem permite să mâncăm aici, zise Donald.

Helen râse. Aproape că nu se schimbase de la acea primă întâlnire. Sau poate dădea impresia asta fiindcă schimbările erau atât de subtile. Ar fi fost cu totul altceva dacă s-ar fi întâlnit la restaurant din cinci în cinci ani şi ar fi văzut modificări pronunţate, toate în acelaşi timp. Era modul în care îmbătrâneau mai degrabă fraţii, nu verii îndepărtaţi.

— Mâine pleci? întrebă Helen.

— Da, dar la Boston. Mă-ntâlnesc cu senatorul.

— De ce la Boston?

El îşi flutură mâna.

— Face unul dintre tratamentele alea nano. Cred că stă închis acolo fără întrerupere câte o săptămână sau două. Totuşi, reuşeşte cumva să lucreze, să facă tot ce are de făcut…

— Da, punându-şi favoriţii să se abată din drumul *lor*…

— Nu suntem favoriţii lui, râse Donald.

— … să vină să-i sărute inelul şi să-i lase ofrandele de smirnă.

— Ei, haide, nu-i aşa.

— Îmi fac doar griji, fiindcă te soliciţi prea mult. Cât din timpul liber îţi petreci lucrând la proiectul lui?

O *grămadă,* ar fi vrut el să spună. Ar fi vrut să-i spună soţiei sale cât de istovitoare era fiecare oră, dar ştia cum ar fi reacţionat.

— Nu-mi ia atât de mult timp precum îţi închipui.

— Serios? Fiindcă mi se pare că e singurul lucru despre care te-aud vorbind. Nici măcar nu ştiu ce altceva mai trebuie să faci.

Chelnerul trecu pe lângă ei cu o tavă plină cu băuturi şi le spuse că nu mai dura decât un minut. Helen începu să studieze meniul.

— O să-mi termin partea de proiect în câteva luni, îi zise el. Şi pe urmă n-o să te mai plictisesc cu aşa ceva.

— Scumpule, nu mă plictiseşti. Numai că nu vreau să profite de tine. Nu te-ai angajat să faci aşa ceva. Te-ai hotărât să *nu* fii arhitect, ţi-aduci aminte? Altminteri, ai fi putut rămâne acasă.

— Iubito, vreau să ştii… Îşi coborî vocea. Proiectul ăsta, la care

lucrăm, e…

— E cu adevărat important, ştiu. Mi-ai spus şi te cred. Apoi, în momentele tale de îndoială, ai recunoscut că rolul tău în întregul aranjament e oricum superfluu, că lucrezi la ceva care nu va fi folosit niciodată.

Donald uitase că avuseseră o asemenea discuţie.

— Pur şi simplu o să mă bucur când o să se termine, adăugă ea. Din partea mea, n-au decât să care barele de combustibil nuclear cu camionul prin *cartierul nostru*. Să-ngroape totul, să niveleze pământul deasupra şi să uităm toată povestea.

Asta era cu totul altceva. Donald se gândi la telefoanele şi la e-mailurile pe care le primea din district, la toate articolele cu titluri de-o şchioapă din ziare şi la temerile nejustificate legate de traseul pe care aveau să fie transportate barele de combustibil uzat din port, fiindcă autocamioanele urmau să treacă pe lângă periferia Atlantei. De fiecare dată când auzea un cuvinţel despre proiect, Helen nu se gândea decât la timpul pe care şi-l irosea Donald, în loc să se ocupe de ceea ce ar fi trebuit. Sau că ar fi putut face acelaşi lucru rămânând în Savannah.

Îşi drese glasul.

— Prin urmare… Ezită. A fost şi Anna pe şantier azi?

Îl privi pe deasupra buzei paharului şi în clipa aceea Donald înţelese la ce se gândea de fapt soţia lui când venea vorba de INST-ISE şi despre barele de combustibil. Era starea de nesiguranţă generată de faptul că el colabora cu *Anna* şi că se afla atât de departe de casă.

— Nu. Clătină din cap. Nu, de fapt nu ne vedem. Ne trimitem unul altuia planurile. Pe şantier am fost eu şi Mick, numai noi doi. El coordonează aprovizionarea cu majoritatea materialelor şi echipele…

Chelnerul îşi făcu apariţia, scoase din buzunarul şorţului un carneţel negru şi-şi deschise pixul cu un clic.

— Vă pot oferi ceva de băut?

Donald comandă două pahare de Merlot, vinul casei. Helen refuză aperitivul oferit.

— De fiecare dată când îi rostesc numele, spuse, imediat după plecarea chelnerului spre bar, tu îl pomeneşti pe Mick. Nu mai schimba subiectul.

— Te rog, Helen, se poate să nu mai vorbim despre ea? Donald îşi împreună mâinile pe masă. De când am început să lucrez la proiectul ăsta, n-am văzut-o decât o singură dată. Am aranjat lucrurile astfel încât să nu fie nevoie să ne-ntâlnim, fiindcă ştiam că n-o să-ţi placă. Nu simt nimic pentru ea, iubito. Absolut nimic. Te rog. Asta e noaptea noastră.

— Colaborarea cu ea te face să ai îndoieli?

— Îndoieli legate de ce? De acceptarea acestei însărcinări? Sau de

faptul că sunt arhitect?

— Legate de… *orice*.

Helen aruncă o privire spre separeul celălalt, cel pe care ar fi trebuit să-l rezerve el.

— Nu. Dumnezeule, nu. Iubito, ce motive ai să spui aşa ceva?

Chelnerul se întoarse cu vinul lor. Îşi deschise carneţelul negru cu un bobârnac şi îi privi întrebător.

— V-aţi hotărât?

Helen îşi deschise meniul şi se uită de la chelner la Donald.

— Eu o să iau ca de obicei, spuse.

Şi arătă cu degetul ceea ce fusese cândva un simplu sendviş cu brânză la grătar şi garnitură de cartofi prăjiţi şi care acum însemna roşii verzi prăjite, brânză Gruyère, o glazură din miere şi arţar şi cartofi julien prăjiţi, cu sos tartar.

— Şi dumneavoastră, domnule?

Donald se uită la meniu. Conversaţia îl tulburase şi se simţea presat să ia o hotărâre, şi s-o facă repede.

— Eu cred c-o să-ncerc altceva, spuse, câtuşi de puţin inspirat la alegerea cuvintelor.

12

2110

• Silozul 1 •

Silozul doisprezece cădea şi, la sosirea lui Troy şi a celorlalţi, conversaţiile prin radio suprapuse şi duhoarea de transpiraţie umpleau camera de comunicaţii. Patru bărbaţi se îngrămădiseră în jurul unei staţii de emisie-recepţie la care lucra de obicei un singur operator. Cei patru arătau exact aşa cum se simţea Troy: panicaţi, depăşiţi de situaţie, dornici să se ghemuiască într-o ascunzătoare. Asta avu darul să-l calmeze. Panica lor era forţa lui. Putea să găsească un truc. Putea să-şi păstreze calmul.

Doi bărbaţi purtau cămăşi de noapte în locul salopetelor portocalii, ceea ce sugera că oamenii din schimbul precedent fuseseră treziţi şi chemaţi la lucru. Troy se întrebă de cât timp avea probleme silozul doisprezece în momentul în care se hotărâseră în sfârşit să-*l* cheme.

— Ce e nou? îl întrebă Saul pe un bărbat mai vârstnic, care ţinea o cască în dreptul unei urechi.

Omul se întoarse, cu chelia lucindu-i în lumina lămpilor din tavan, cu ridurile de pe frunte brobonite de transpiraţie, cu sprâncenele albe înălţate a îngrijorare.

— Nu reuşesc să dau de nimeni care să răspundă la server, spuse.

— Dă-ne pur şi simplu fluxurile audio şi video emise din doisprezece, ceru Troy, arătându-l cu degetul pe unul dintre ceilalţi trei operatori.

Un bărbat pe care-l întâlnise pentru prima oară cu vreo săptămână în urmă îşi scoase casca şi schimbă poziţia unui comutator. Difuzoarele din încăpere începură să zumzăie de larma ţipetelor şi a comenzilor suprapuse. Toată lumea îşi încetă activitatea şi ascultă.

Un alt bărbat, un tip între treizeci şi patruzeci de ani, le arătă pe rând zeci de fluxuri video. Era haos pretutindeni. Într-unul apărea imaginea unei scări în spirală, ticsită de oameni care se împingeau şi se îmbrânceau. Un cap dispăru, cineva căzuse, fiind probabil călcat în picioare când ceilalţi îşi continuaseră drumul. Aveau cu toţii ochii măriţi

de spaimă, îşi încleştaseră maxilarele sau ţipau.

— Să vedem camera serverului, spuse Troy.

Bărbatul din faţa panoului de comandă tastă ceva.

Imaginea oamenilor îngrămădiţi dispăru, fiind înlocuită de o alta, calmă, a unor dulapuri neclintite. Pe carcasa serverului şi pe grătarul din podea vibra lumina pâlpâitoare a lămpii de deasupra, semnalul unui apel la care nu răspundea nimeni.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Troy.

Se simţea neobişnuit de calm.

— Încă ne mai străduim să ne dăm seama, domnule.

Cineva îi îndesă un dosar în mâini. Pe coridor se opriseră câţiva oameni şi toţi trăgeau cu ochiul înăuntru. Veştile se răspândeau, lumea se aduna. Troy simţi sudoarea prelingându-i-se pe ceafă, încă însoţită de acel calm nefiresc, de resemnarea în faţa acelei inevitabilităţi statistice.

Emisă de una dintre staţiile radio, o voce disperată se înălţă peste celelalte, panica fiind palpabilă:

— *… răzbat. Fir-ar să fie, izbesc în uşă, or s-o spargă. Or să treacă prin ea…*

Toată lumea din camera de comunicaţii îşi ţinu răsuflarea, încetând orice activitate în timp ce asculta şi aştepta. Troy era convins că ştia despre ce uşă vorbea bărbatul cuprins de panică. Între cantină şi sas nu era decât o singură uşă. Ar fi trebuit să fie mai rezistentă. Multe lucruri ar fi putut să fie mai rezistente.

— *Sunt singur aici, băieţi. Or să treacă. Drăcia dracului, or să treacă…*

— Ăsta e un ajutor de şerif? întrebă Troy.

Răsfoi fişierul. Erau actualizările situaţiei, primite de la şeful IT-ului din silozul doisprezece. Nicio alarmă. Doi ani de la ultima curăţire. La ultima măsurătoare, pentru indicele spaimei fusese notat un opt. Destul de ridicat, dar nu prea scăzut.

— Da, cred că e un ajutor de şerif, răspunse Saul.

Bărbatul de la fluxul video se uită la Troy.

— Domnule, o s-avem un exod în masă.

— Staţiile lor radio sunt blocate, da?

Saul dădu din cap.

— Am închis releele. Pot vorbi între ei, atât şi nimic mai mult.

Troy simţi nevoia să se întoarcă şi să întâlnească privirile chipurilor curioase de pe coridor.

— Bine, spuse el.

Într-o astfel de situaţie prioritatea era limitarea revoltei: n-o lăsa să se întindă în celulele alăturate. Era un cancer. Extirpă-l. Nu jeli pierderea.

Staţia radio pârâi.

— *… aproape c-au pătruns, aproape c-au pătruns, aproape c-au pătruns…*

Troy încercă să-şi imagineze debandada, mulţimea înghesuită, panica răspândită peste tot. Ordinul spunea clar să nu intervină, dar cugetul lui era tulbure. Întinse o mână către radiooperator.

— Vreau să vorbesc cu el, spuse.

Toate capetele se întoarseră spre el. Mulţimea căreia îi mergea foarte bine respectând protocolul împietrise. După o pauză, i se puse în palmă receptorul. Troy nu şovăi. Strânse microfonul în mână.

— Ajutorule de şerif?

— *Alo? Şerifule?*

Operatorul afişă fluxurile video şi-şi flutură mâna, arătând către unul dintre monitoare. În colţul ecranului era un „72“, numărul etajului, iar un bărbat în uniformă cenuşie căzuse peste un birou. În mâna lui era un pistol, iar în jurul tastaturii, o baltă de sânge.

— Ăsta e şeriful? întrebă Troy.

Operatorul îşi şterse fruntea şi dădu din cap.

— *Şerifule? Ce să fac?*

Troy activă microfonul.

— Şeriful e mort, îi spuse ajutorului său, surprins de fermitatea propriei sale voci.

Rămase cu degetul pe butonul de emisie şi cântări soarta acelui străin. Ideea că majoritatea locuitorilor silozurilor se credeau singuri i se contură clar în minte. N-aveau idee de existenţa celorlalţi, de adevăratul scop al existenţei lor. Şi acum el stabilise contactul, o voce fără trup, venind din nori.

Unul dintre fluxurile video îl arătă pe ajutorul de şerif, care strângea în mâini un receptor, firul acestuia spiralând către staţia radio fixată în perete. Numărul etajului afişat în colţul ecranului era „1“.

— Trebuie să te-ncui în celula de detenţie, îi transmise Troy prin radio, constatând că, dintre toate soluţiile, cea mai puţin evidentă era cea mai bună. Sau, cel puţin, era o soluţie temporară. Asigură-te că ai la tine toate seturile de chei.

Se uită la bărbatul de pe ecran. Toţi cei aflaţi în încăpere, dar şi cei de pe coridor, se uitau la bărbatul de pe ecran.

Uşa biroului securităţii de la etajul de sus se vedea în imaginea deformată primită de la camera de supraveghere. Din cauza obiectivului, marginile uşii păreau să se bombeze spre exterior. Pe urmă, centrul uşii se bombă *spre interior,* din pricina gloatei, care o spărgea. Ajutorul de şerif nu răspunse. Lăsă microfonul să cadă şi se grăbi să-şi ocolească biroul. Când o întinse după chei, mâna îi tremura atât de tare încât mişcarea se vedea în imaginea neclară redată de cameră.

Uşa crăpă pe mijloc, pe lungime. În camera de comunicaţii, cineva inspiră zgomotos. Troy ar fi vrut să se lanseze în calcule statistice. Studiase şi se antrenase ca să se afle la celălalt capăt al întregii poveşti, să conducă, în cazul unei catastrofe, un mic grup de oameni – nu pe *toţi*.

Poate că de aceea era atât de calm. Privea o oroare în mijlocul căreia ar fi trebuit să se afle, prin care ar fi trebuit să treacă până la capăt, trăind-o şi murind.

Ajutorul şerifului luă, în sfârşit, cheile. Traversă încăperea în fugă, ieşind din câmpul vizual. Troy şi-l imagină luptându-se, stângaci, cu încuietoarea celulei, în vreme ce uşa biroului exploda spre interior şi o mulţime furioasă se împingea prin gaura din lemnul despicat. Era o uşă solidă, rezistentă, dar nu suficient de rezistentă. Era imposibil să-ţi dai seama dacă ajutorul de şerif apucase să ajungă în siguranţă. Deşi nu conta. Soluţia era provizorie. Totul era provizoriu. Dacă deschideau uşile, dacă reuşeau să iasă, soarta ajutorului de şerif ar fi fost mai cumplită decât călcarea în picioare.

— Uşa interioară a sasului e deschisă, domnule. Oamenii încearcă să iasă.

Troy dădu din cap. Necazurile începuseră probabil la IT, iar de acolo se răspândiseră. Poate că de vină fusese şeful, dar mai probabil umbra lui. Cineva care putea rescrie programele. În asta consta problema: era nevoie de cineva care să conducă, de cineva care să păstreze secretele. Unii n-aveau să reuşească. Din punct de vedere statistic, era previzibil. Îşi reaminti că era inevitabil, cărţile fuseseră deja făcute, jocul nu aştepta decât să fie dus până la sfârşit.

— Domnule, avem o spărtură. Uşa de la ieşire, domnule.

— Deschideţi imediat canistrele, spuse Troy.

Saul stabili legătura radio cu camera de control, situată pe acelaşi culoar, şi transmise mesajul. O ceaţă albă invadă imaginea sasului.

— Protejaţi sala serverelor, adăugă Troy. Încuiaţi-o.

Memorase această parte a Ordinului.

— Verificaţi să avem o copie de siguranţă recentă, pentru orice eventualitate. Şi alimentaţi-i cu energia noastră.

— Da, domnule.

Cei care aveau câte ceva de făcut păreau mai puţin neliniştiţi decât ceilalţi oameni din încăpere, care se foiau nervoşi, privind şi ascultând.

— Unde e imaginea mea din exterior? întrebă Troy.

Scena ceţoasă, cu oamenii care se-mpingeau unii în spatele altora printr-un nor alb, cedă locul unei imagini extinse a exteriorului, cu o mulţime claustrofobică alergând pe un teren arid, cu oameni căzând în genunchi, înfigându-şi unghiile în obraji şi în gât, cu o pâclă tălăzuitoare

înălţându-se de pe rampa incredibil de aglomerată.

În camera de comunicaţii nimeni nu se clinti şi nu scoase niciun cuvânt. De pe coridor se auzi un ţipăt slab. Troy n-ar fi trebuit să lase pe nimeni să stea acolo, privind.

— OK, spuse. Închideţi-o.

Imaginea din exterior se înnegri. N-avea niciun sens să vadă cum se încăiera gloata croindu-şi drum înapoi, să vadă cum bărbaţi şi femei mureau pe dealuri.

— Vreau să ştiu de ce s-a-ntâmplat asta. Se întoarse şi îi studie pe ceilalţi bărbaţi din încăpere. Vreau s-o ştiu, şi vreau să ştiu ce-avem de făcut ca să-mpiedicăm aşa ceva data viitoare. Le înapoie dosarul şi microfonul operatorilor aşezaţi la posturile lor. Deocamdată nu le spuneţi nimic celorlalţi conducători de silozuri. Nu înainte de a avea răspunsuri la întrebările lor.

Saul ridică mâna.

— Şi cum rămâne cu oamenii care n-au ieşit din doisprezece?

— Singura diferenţă dintre cei din doisprezece şi cei din treisprezece e că în doisprezece nu vor mai exista alte generaţii. Atâta tot. Toată lumea din silozuri o să moară într-o bună zi. Murim cu toţii, Saul. Chiar şi noi. Azi e rândul celor din doisprezece. Arătă spre monitorul întunecat cu o mişcare a capului şi se strădui să nu-şi imagineze ce se petrecea de fapt acolo. Ştiam că aşa ceva urma să se-ntâmple şi ştim că nu e ultima oară. Să ne concentrăm asupra celorlalţi. Să-nvăţăm din cele petrecute.

În jurul lui, mulţi dădură aprobator din cap.

— Vreau raporturi individuale până la sfârşitul acestui schimb, continuă Troy, simţind pentru prima oară că era conducător, că avea ce coordona. Şi, dacă poate fi pus pe picioare cineva din personalul IT-ului din doisprezece, interogaţi-l cât mai amănunţit. Vreau să ştiu cine, de ce şi cum.

Câţiva dintre oamenii istoviţi din încăpere se crispară înainte de a-şi da silinţa să pară ocupaţi. Grupul de pe coridor se retrase când bărbaţii îşi dădură seama că spectacolul se terminase şi că şeful se îndrepta spre ei.

Şeful.

Troy simţi pentru prima oară deplinătatea poziţiei, greutatea apăsătoare a responsabilităţii. Se întoarse în biroul său printre şoapte şi priviri piezişe. Unii dădeau din cap compătimitori şi aprobatori, cu recunoştinţă pentru că ei înşişi ocupau posturi mai puţin înalte. Trecu pe lângă toţi cu paşi mari.

Mai mulţi vor încerca să scape, se gândi. În ciuda tuturor pregătirilor lor minuţioase, era imposibil să creezi ceva infailibil. Cel mai bun lucru pe

care-l aveau de făcut era să planifice viitorul, să acumuleze rezerve, să nu jelească nicidecum cilindrul întunecat şi fără viaţă în timp ce era înlăturat, iar altele erau transformate, oferindu-li-se speranţă.

Odată întors în birou, închise uşa şi se sprijini de ea pentru o clipă. Uşoara transpiraţie cauzată de mersul grăbit îi lipi umerii de salopetă. Respiră de câteva ori adânc înainte de a traversa spaţiul care-l despărţea de masă şi-şi sprijini mâna pe exemplarul său din Ordin. Continua să se teamă că înţeleseseră totul greşit. Cum ar fi putut o droaie de doctori să prevadă orice? Avea să fie mai uşor pe măsură ce aveau să se perinde mai multe generaţii, timp în care oamenii aveau să uite, iar şoaptele transmise din gură-n gură de la primii supravieţuitori aveau să devină neclare?

Troy nu era sigur. Se uită la peretele lui plin de diagrame, la imensul plan pe care apăreau toate silozurile răspândite printre dealuri, cincizeci de cercuri plasate la fel ca stelele unui steag vechi, în slujba căruia se aflase cândva.

Un tremur puternic îi străbătu trupul: umerii, coatele şi palmele îi zvâcniră. Se prinse de marginea biroului până când îşi reveni. Deschise sertarul de sus, luă un marker roşu şi se îndreptă spre planul imens, cu pieptul încă zguduit de spasme.

Înainte de a se gândi la permanenţa acţiunii sale, la faptul că semnul făcut de el avea să fie văzut de toţi conducătorii din schimburile următoare, că s-ar fi putut transforma într-un obicei, într-o acţiune preluată de succesorii săi, desenă un „X“ gros peste silozul doisprezece.

Markerul scârţâi când îl trase cu violenţă peste hârtie. Părea să ţipe. Troy clipi, vrând să scape de imaginea ceţoasă a „X“-ului roşu, şi se lăsă în genunchi. Se aplecă în faţă, până ce i se sprijini din nou fruntea pe teancul înalt de hârtii, şi planurile vechi foşniră şi se mototoliră când suspinele puternice îi zguduiră pieptul.

Cu mâinile în poală, cu umerii gârboviţi sub povara unei alte misiuni pe care fusese presat s-o accepte, Troy plânse. Îşi sugrumă urletele cât mai mult cu putinţă, ca să nu fie auzit din biroul de vizavi.

13

2049

Spitalul RYT, Centrul Medical Dwayne

Donald făcuse turul Pentagonului o dată, fusese de două ori la Casa Albă, intrase şi ieşise din clădirea Capitoliului de o duzină de ori pe săptămână, dar nimic din ceea ce văzuse în Washington nu-l pregătise pentru sistemul de pază din jurul Centrului Medical Dwayne al RYT. Verificările îndelungate făceau ora alocată întâlnirii sale cu senatorul să pară irosită fără folos.

Înainte de a reuşi să treacă de aparatele ce scanau întregul trup care barau drumul către aripa nanobiotehnologiei, fusese dezbrăcat, primise drept haine un costum de protecţie medical din două piese, ambele verzi, i se luase o mostră de sânge şi permisese fiecărui soi de scaner şi de lumină strălucitoare să-i inspecteze ochii şi să-i înregistreze – după cum i se spusese – în infraroşu, configuraţia vaselor capilare din zona feţei.

Pătrunzând tot mai adânc în secţia NBT, dădeau peste uşi grele şi bărbaţi voinici care blocau intrările tuturor coridoarelor. Când îi remarcă pe agenţii din serviciul secret – cărora li se permisese să-şi păstreze costumele şi ochelarii de soare –, Donald ştiu că se apropia de destinaţie. O asistentă îl scană la trecerea dincolo de un ultim grup de uşi din oţel inoxidabil. Camera nanobiotică îl aştepta în interior.

El se uită cu îngrijorare la maşina imensă. Nu mai văzuse aşa ceva decât în dramele de la televizor şi, în realitate, dimensiunile erau chiar mai mari, mai ameninţătoare. Părea un mic submarin izolat la etajele superioare ale RYT-ului. Furtunuri şi cabluri de sârmă se îndepărtau, în mănunchiuri, de exteriorul de un alb fără pată. Pe întreaga lungime erau înşirate mai multe ferestre mici de sticlă, care te duceau cu gândul la hublourile unei nave.

— Sunteţi sigură că nu e niciun pericol dacă intru? Se întoarse către asistentă. Pentru că-l pot vizita mai târziu, oricând.

Femeia zâmbi. Avea între douăzeci şi treizeci de ani, îşi purta părul adunat la ceafă, într-o coadă, şi era frumoasă într-un mod nesofisticat.

— Nu e absolut niciunul, îl asigură ea. Naniţii nu vor interacţiona cu corpul dumneavoastră. Tratăm adesea mai mulţi pacienţi în aceeaşi încăpere.

Îl conduse către extremitatea maşinii şi roti volantul care o închidea. O trapă se deschise, desprinzându-se de etanşările de cauciuc cu un zgomot cleios, de sfâşiere, lăsând, din pricina diferenţei de presiune, să scape o pală de aer, ca o răsuflare uşoară.

— Dacă nu există absolut niciun pericol, de ce sunt pereţii atât de *groşi?*

Un râset slab.

— N-o să păţiţi nimic. Asistenta îi arătă trapa. La scurt timp după ce o să-nchid această uşă etanşă veţi auzi un ţiuit scurt şi se va descuia cea dinspre interior. Răsuciţi roata şi împingeţi ca să deschideţi.

— Sufăr de o uşoară claustrofobie, recunoscu Donald.

Dumnezeule, ce putea să zică! Era adult. Nu putea să spună că nu voia să intre şi cu asta basta? De ce accepta să facă aşa ceva?

— Vă rog să intraţi, domnule Keene.

Infirmiera îi puse o mână pe spate. Cumva, insistenţa femeii tinere şi frumoase care-l privea se dovedi mai puternică decât teama lui abjectă de capsula supradimensionată, ticsită de maşini invizibile. Se pierdu cu firea şi se trezi aplecându-se ca să treacă dincolo de mica trapă, cu gâtul încordat de spaimă.

Uşa din spatele lui se închise cu un zgomot surd, lăsându-l într-un spaţiu curbat, în care două persoane ar fi încăput cu greutate. Încuietoarea pătrunse cu zgomot în toc. De o parte şi de alta, în pereţii arcuiţi erau încastrate banchete mici, argintii. Încercă să rămână în picioare, dar mătura plafonul cu creştetul.

Un zumzet furios umplu încăperea. Lui i se zbârli părul de pe ceafă şi aerul păru să se-ncarce cu electricitate. Căută un interfon, o cale de comunicare cu senatorul prin uşa interioară, ca să nu fie nevoit să înainteze mai mult. Avea senzaţia că nu putea să respire; trebuia să *iasă.* De uşa exterioară nu era ataşată nicio roată. Totul scăpase de sub controlul lui…

Încuietoarea dinspre interior păcăni. Donald se întinse spre uşă şi-i încercă mânerul. Ţinându-şi respiraţia, deschise trapa şi scăpă din micul sas, pătrunzând în încăperea mai mare din centrul capsulei.

— Donald!

Senatorul Thurman îşi ridică privirea dintr-o carte groasă. Stătea tolănit pe una dintre banchetele care se întindeau pe un întreg perete al acelui cilindru lung. Pe o măsuţă se aflau un carnet de notiţe, un pix şi o tavă de plastic cu rămăşiţele cinei.

— Salut, domnule, spuse el, deschizându-şi cu greu buzele.

— Nu sta acolo, intră. Îi laşi pe nemernici să iasă.

În ciuda tuturor impulsurilor sale, Donald trecu pragul şi închise uşa, iar senatorul Thurman râse.

— Poţi şi să respiri, fiule. Dacă ar vrea, ar putea pătrunde în tine direct prin piele.

El lăsă aerul să-i iasă din piept şi se cutremură. Poate că nu era decât imaginaţia, dar simţea uşoare împunsături de ac pe toată suprafaţa pielii, muşcături ca ale ţânţarilor minusculi din Savannah, din zilele de vară.

— Nu poţi să-i simţi, spuse senatorul. Totul e numai în capul tău. Ei ştiu care e diferenţa dintre tine şi mine.

Donald îşi coborî privirea şi-şi dădu seama că-şi scărpina braţul.

— Stai jos.

Thurman îi arătă bancheta din faţa celei pe care stătea el. Avea echipament de protecţie de aceeaşi culoare şi o barbă nerasă de câteva zile. Donald observă că extremitatea opusă a capsulei se deschidea într-o mică baie, cu un duş cu furtun flexibil prins de perete. Thurman îşi coborî picioarele goale de pe banchetă, înşfăcă o sticlă cu apă pe jumătate goală şi bău o înghiţitură. Donald îi dădu ascultare şi se aşeză, o transpiraţie nervoasă gâdilându-i pielea capului. La capătul banchetei se aflau câteva pături şi perne. Văzu cum se putea desface construcţia pliată, dând naştere unui pat, dar nu-şi imagina că ar fi putut să doarmă în acel sicriu îngust.

— Ai vrut să mă vezi, domnule?

Încercă să nu-şi lase vocea să se frângă. Aerul avea gust metalic, o urmă a maşinăriilor ajunsă pe limba lui.

— Ţi-e sete?

Senatorul deschise un mic frigider de sub banchetă şi scoase o sticlă cu apă.

— Mulţumesc. Donald luă sticla, dar nu o deschise, savurând doar răceala pe care o simţea în palmă. Mick spunea că te-a pus la curent.

Ar fi vrut să adauge că întrevederea aceea nu i se părea necesară.

Thurman dădu din cap.

— Aşa e. M-am întâlnit cu el ieri. E un băiat pe care te poţi baza. Senatorul zâmbi şi clătină din cap. Ştii care e ironia, ironia acestui cerc select de care ne-am legat cu jurământ? E, probabil, cel mai strălucit grup ajuns pe Colina Capitoliului de multă vreme încoace.

— Ironia?

Thurman îşi flutură mâna, respingând întrebarea.

— Ştii ce-mi place la tratamentul ăsta?

Faptul că trăieşti, practic, la nesfârşit? fu cât pe ce să scape Donald.

— Faptul că oferă timp de meditaţie. Câteva zile aici, înăuntru, unde nu poţi aduce nimic alimentat cu baterii, doar câteva cărţi de citit şi ceva pe care să scrii, îţi limpezesc cu adevărat mintea.

Donald îşi păstră părerile pentru sine. Nu voia să recunoască nicidecum cât de mult îl deranja întreaga procedură, cât de îngrozit se simţea chiar atunci, fiindcă se afla în camera aceea. Ştia că prin corpul senatorului umblau maşinării minuscule, selectându-i anumite celule şi reparându-le, şi asta îl dezgusta. Se spunea că, după ce toate acele maşinării se opreau, urina îţi devenea de culoarea cărbunelui. Gândul îi stârni un tremur.

— Nu e frumos? întrebă Thurman. Inspiră adânc, apoi îşi goli plămânii. Nu e frumoasă liniştea?

Donald nu răspunse. Îşi dădu seama că-şi ţinea din nou respiraţia.

Senatorul îşi coborî privirea către cartea de pe genunchi, apoi şi-o ridică şi-l studie pe bărbatul mai tânăr.

— Ştiai că bunicul tău m-a-nvăţat să joc golf?

Donald râse.

— Da. V-am văzut fotografiaţi împreună.

Îşi aduse aminte cum răsfoia bunica lui albumele. Avea obsesia demodată de a-şi printa fotografiile din computer pentru a umple apoi cu ele albume. Spunea că, odată puse pe hârtie, deveneau mai reale.

— Tu şi sora ta aţi fost întotdeauna ca nişte rude pentru mine.

Neaşteptata sinceritate a senatorului era stânjenitoare. O mică supapă din colţul păstăii în care se aflau ventila aerul, dar înăuntru părea totuşi prea cald.

— Apreciez asta, domnule.

— Te vreau în proiect, continuă Thurman. Pe de-a-ntregul.

Donald înghiţi în sec.

— Îi sunt dedicat pe de-a-ntregul, domnule, vă garantez.

Thurman ridică o mână şi clătină din cap.

— Nu, nu e asta… Îşi lăsă palma să recadă pe genunchi şi se uită la uşă. Ştii, credeam că nu mai poţi ascunde nimic. Nu în epoca asta. E totul acolo, în văzul lumii, ştii? Îşi agită degetele în aer. La naiba, candidezi pentru o funcţie şi-ţi faci loc prin toată mizeria asta. Ştii cum e.

Donald dădu din cap.

— Da, au fost câteva lucruri pe care a trebuit să le recunosc.

Senatorul îşi uni palmele făcute căuş.

— E ca şi cum ar trebui să ţii apă-n pumni fără să scapi niciun strop.

Donald încuviinţă iarăşi.

— Un preşedinte nu se mai poate nici măcar deda la vreo perversiune

fără să afle toată lumea.

Ca răspuns la privirea nedumerită a lui Donald, Thurman îşi flutură mâna.

— S-a întâmplat înainte de naşterea ta. Dar aici e şpilul, asta am descoperit atât în străinătate, cât şi la noi, la Washington. În afară se scurg picăturile *lipsite de importanţă*. Greşelile neînsemnate. Chestiile jenante, nu cele de viaţă şi de moarte. Vrei să invadezi o altă ţară? Ia drept exemplu Ziua-Z. Sau, la naiba, Pearl Harbor. Sau 11 septembrie. N-a fost nicio problemă.

— Îmi cer scuze, domnule, dar nu văd ce…

Mâna lui Thurman se întinse, strângând aerul între degetele care i se închiseră cu zgomot. Donald se gândi o clipă că îi cerea să păstreze tăcerea, dar senatorul se aplecă apoi în faţă şi-şi întinse către el vârfurile unite ale degetelor, ca şi cum ar fi vrut să-i arate un ţânţar strivit.

— Priveşte, spuse.

Donald se aplecă la rândul său, apropiindu-se, dar nu desluşi nimic. Dădu din cap.

— Nu văd, domnule…

— Exact. Şi n-o să vezi nici când o să vină. La aşa ceva lucrează ei, şerpii ăştia.

Senatorul Thurman eliberă obiectul invizibil şi-şi studie o vreme vârful degetului mare. Suflă spre el o mică trâmbă de aer.

— Aceşti novici sunt în stare să şi *descoasă* tot ce-au cusut. Se uită către peretele opus al păstăii, la Donald. Ştii de ce ne-am dus prima oară în Iran? N-a avut nicio legătură cu rachetele nucleare, ţi-o spun eu. M-am târât prin toate gropile săpate vreodată în dunele alea, şi şobolanii vânau un trofeu mai important decât rachetele. Vezi tu, au descoperit cum să ne-atace fără să fie văzuţi, fără să fie nevoiţi să se-arunce în aer şi fără *absolut nicio repercusiune*.

Donald era convins că nu e autorizat să audă tot ce i se spunea.

— Ei bine, iranienii n-au fost în stare să descopere de unii singuri, ci mai degrabă să fure ceea ce are Israelul în lucru. Senatorul îi zâmbi. Aşa că, fireşte, am fost nevoiţi să-ncepem jocul de-a prinselea.

— Nu înţel…

— Creaturile astea, de-aici, sunt programate pentru ADN-ul meu, Donny. Gândeşte-te cum stau lucrurile. Tu ai încercat vreodată să-ţi verifici originea?

Îl privi pe Donald din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi studiat o corcitură pestriţă.

— Apropo, ce eşti? Scoţian?

— Poate irlandez, domnule. La drept vorbind, n-aş putea să spun.

Nu voia să admită că, pentru el, n-avea nicio importanţă; subiectul părea să-i fie drag inimii lui Thurman.

— Ei bine, nemernicii ăştia o pot spune. Adică o vor face, dacă vor fi perfecţionaţi vreodată. Ţi-ar putea spune din ce trib provii. Şi la asta lucrează iranienii: la o armă pe care n-o poţi vedea, pe care n-o poţi opri şi, dacă arma aia decide că eşti evreu, fie şi numai pe *un sfert*…

Senatorul îşi trecu rapid degetul de-a curmezişul, peste gât.

— Credeam că ne-am înşelat în privinţa asta. În Iran n-am găsit niciodată NB-uri.

— Asta fiindcă se autodistrug. *Prin telecomandă.* Fapt dovedit.

Ochii bărbatului vârstnic se deschiseră larg.

Donald râse.

— Vorbeşti ca un adept al teoriei conspiraţiei…

Senatorul Thurman se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul de perete.

— Donny, adepţii teoriei conspiraţiei vorbesc *ca noi.*

Donald aşteptă ca senatorul să izbucnească în râs.

Sau să zâmbească. Nu se întâmplă nici una, nici alta.

— Ce legătură are asta cu mine? întrebă. Sau cu proiectul nostru?

Thurman închise ochii, cu capul încă lăsat pe spate.

— Ştii de ce sunt atât de frumoase răsăriturile de soare în Florida?

Donald ar fi vrut să ţipe. Ar fi vrut să lovească în uşă până când ar fi fost scos afară în cămaşă de forţă. Însă se mulţumi să bea o înghiţitură de apă.

Thurman întredeschise un ochi şi îl studie iarăşi.

— Datorită nisipului din Africa, adus de vânt peste Atlantic.

Donald dădu din cap. Înţelegea unde voia să ajungă senatorul. Auzise la programele de ştiri non-stop o grămadă de vorbărie goală despre aceleaşi temeri, despre modul în care pot face toxinele şi maşinăriile minuscule ocolul globului, exact la fel cum se întâmpla de milenii cu seminţele şi polenul.

— Se apropie, Donny. Ştiu că e aşa. Am ochi şi urechi pretutindeni, chiar şi aici, înăuntru. Ţi-am cerut să ne-ntâlnim aici fiindcă vreau să-ţi ofer un loc la petrecerea de *după spectacol.*

— Domnule?

— Şi ţie, şi lui Helen.

Donald îşi scărpină braţul şi aruncă o privire către uşă.

— Deocamdată nu e decât un plan pentru situaţii neprevăzute, înţelegi? Există planuri pentru orice. Munţii în măruntaiele cărora să se-ascundă preşedintele, dar avem nevoie de altceva.

Donald îşi aduse aminte de congresmenul din Atlanta care trăncănea despre zombi şi despre Centrele de Control şi Prevenire a Îmbolnăvirilor.

Ceea ce auzea acum părea şi mai absurd.

— Sunt încântat să lucrez în orice comisie pe care o consideri importantă…

— Bun. Senatorul luă cartea pe care-o ţinea pe genunchi şi i-o întinse. Citeşte-o.

Donald se uită la copertă. Îi era cunoscută, dar, în locul titlului în limba franceză, citi: *Ordinul*. Deschise volumul gros la întâmplare şi începu să citească în grabă.

— De-acum înainte asta va fi biblia ta, fiule. Când am fost la război, am întâlnit băieţi care nu-ţi treceau de genunchi, dar care învăţaseră pe dinafară tot Coranul, fiecare afurisit de verset. Tu trebuie s-o faci mai bine.

— Să-nvăţ pe dinafară?

— Cât mai exact cu putinţă. Şi nu-ţi face griji, ai la dispoziţie doi ani.

Donald înălţă surprins din sprâncene, apoi închise cartea şi-i studie cotorul.

— Bun. Îmi vor fi necesari.

Ar fi vrut să ştie dacă toată povestea implica o mărire de salariu sau o tonă de întruniri de comisie. Suna ridicol, dar n-avea de gând să refuze un om bătrân, nu şi când trebuia să fie reales din doi în doi ani.

— Perfect. Bine-ai venit!

Thurman se aplecă în faţă şi-i întinse mâna. Donald încercă s-o afunde pe a lui cât mai adânc în palma senatorului. Strângerea de mână a bărbatului mai vârstnic era astfel mult mai puţin dureroasă.

— Acum poţi pleca.

— Mulţumesc, domnule.

Se ridică şi răsuflă uşurat. Cu cartea în braţe, se îndreptă spre sas.

— Oh, şi, Donny?

El se întoarse.

— Da, domnule?

— Convenţia Naţională e peste doi ani. Vreau să ţi-o treci de pe-acum în program. Şi să te-asiguri c-o să fie acolo şi Helen.

Donald îşi simţi pielea de pe braţe înfiorându-se. Asta însemna o posibilitate reală de promovare? Poate un discurs pe scena cea mare?

— Sigur, domnule.

Ştia că zâmbea.

— Oh, şi mă tem că n-am fost pe de-a-ntregul sincer cu tine în privinţa creaturilor de aici.

— Domnule?

Donald înghiţi în sec. Zâmbetul i se şterse. Era cu o mână pe roata de deschidere a uşii. Mintea reîncepu să-i joace feste, gustul metalic era pe

limbă, înţepăturile, pe întreaga piele.

— O parte dintre băieţeii de aici sunt în foarte mare măsură pentru tine.

Senatorul Thurman îl fixă o clipă cu privirea, apoi izbucni în râs.

Donald îi întoarse spatele, cu fruntea lucindu-i de sudoare în timp ce învârtea roata uşii cu mâna liberă. Reuşi să-şi recapete suflul abia după ce închise sasul şi etanşarea reduse la tăcere râsetele senatorului.

Aerul din jurul lui zumzăi, un şoc de electricitate statică fiind menit să ucidă orice creatură răzleţită. Donald îşi goli plămânii cu mai multă greutate decât de obicei şi se îndepărtă pe picioare nesigure.

14

2110

• Silozul 1 •

Psihiatrii ţineau uşa lui Troy încuiată şi-i duceau mâncarea înăuntru în timp ce trecea în revistă, singur, rapoartele trimise din silozul doisprezece. Răsfirase paginile pe tastatură – la o distanţă sigură de marginea biroului. În acest fel, lacrimile lui nu aveau să păteze hârtiile.

Dintr-un motiv oarecare, Troy nu se putea opri din plâns. Psihiatrii care-i planificau mesele cu stricteţe îi întrerupseseră tratamentul medicamentos în ultimele două zile, timp suficient ca să-şi consemneze descoperirile treaz fiind, ferit de amnezia provocată de pastile. Avea un termen. După punea cap la cap toate însemnările, urma să-i dea ceva care să-i atenueze durerea.

Chipurile muribunzilor se amestecau cu gândurile lui, cu imagini de afară, cu imaginile oamenilor care se sufocau şi cădeau în genunchi. Troy îşi amintea că dăduse ordinul. Regreta însă că pusese pe altcineva să apese pe buton.

Renunţarea la medicamente îi readusese în minte alte lucruri obsedante. Începuse să-şi reamintească de tatăl lui, de fapte de dinainte de orientare. Şi se temea că miliardele de oameni ucişi puteau deveni o durere viscerală, pe când cele câteva mii din silozul doisprezece, care urcaseră către propria pierire, îl făcuseră să vrea să se ghemuiască şi să moară.

Rapoartele de pe tastatura lui spuneau povestea unei umbre care intrase în panică, a unei şefe a IT-ului care nu putuse să vadă întunericul ce i se înălţa spre picioare şi a unui şef al securităţii destul de onest, dar care făcuse o alegere greşită. Nu fusese nevoie decât ca o mulţime de oameni după toate aparenţele cumsecade să aducă la putere o persoană nepotrivită, ca apoi să plătească pentru alegerea lor inocentă.

Tastele-cheie pentru fiecare flux video se aflau pe margini. Ceea ce-i aducea aminte de o carte veche, pe care-o avusese cândva; trimiterile către materialele de referinţă aveau un stil similar.

Jason 2:17 declanşa o parte a fluxului legat de umbra şefei IT-ului. Troy urmări acţiunea pe monitorul său. Un bărbat tânăr, de vreo douăzeci de ani, stătea pe podeaua sălii serverului. Era cu spatele la cameră, dar colţurile tăvii de plastic pe care-o ţinea în poală erau vizibile. Se apleca asupra mâncării, proeminenţele osoase ale şirei spinării aruncând pete de umbră în partea de jos a salopetei.

Troy urmărea scena. Privi scurt către raport, ca să verifice ora. Nu voia să scape nimic.

În imagine, cotul drept al lui Jason se mişca înainte şi înapoi. Părea să mănânce. Momentul critic se apropia. Troy îşi propuse să nu clipească şi-şi simţi ochii umplându-se de lacrimi din cauza efortului.

Un zgomot îl făcu pe Jason să tresară. Tânăra umbră de la IT se uită într-o parte şi pentru o clipă îi deveni vizibil profilul, o faţă colţuroasă şi suptă, după mai multe săptămâni de privaţiuni. Îşi înşfăcă tava de pe genunchi; şi atunci Troy îi remarcă pentru prima oară mâneca suflecată. Şi acolo, în timp ce se străduia să-şi lase manşeta în jos, erau linii întunecate, paralele cu antebraţul lui, iar pe tavă nu se vedea nimic pentru care să fi avut nevoie de cuţit.

În restul clipului video, Jason vorbea cu şefa IT-ului, care se purta părinteşte, cu blândeţe, o atingere pe umăr, o strângere de cot. Troy îşi putea imagina vocea ei. Vorbiseră o dată sau de două ori, când îi dăduse un raport. Peste alte câteva săptămâni, ar fi programat împreună o discuţie cu Jason, pentru învestirea lui oficială.

Filmuleţul se încheia cu coborârea tânărului în spaţiul de sub podeaua sălii serverului, o umbră înghiţind o alta. Şefa IT-ului – *adevărata* conducătoare a silozului doisprezece – rămase o clipă singură, cu mâna la bărbie. Părea atât de *vie.* Troy se simţi îmboldit, copilăreşte, să întindă mâna şi să mătură monitorul cu degetele, ca să salute stafia aceea, să-şi ceară iertare fiindcă n-o susţinuse.

În schimb, văzu ceva care lipsea din rapoarte. Îi privi trupul răsucindu-se spre trapă, oprindu-se, încremenind pentru o clipă, apoi întorcându-se cu spatele.

Troy dădu un clic pe cursorul din partea de jos a imaginii, ca s-o revadă. Femeia freca umărul umbrei sale şi îi vorbea, iar Jason dădea din cap. L-a strâns de cot, îngrijorată pentru el. Tânărul o asigura că totul era în ordine.

După plecarea lui, odată rămasă singură, îndoielile şi temerile o copleşiră. Troy nu putea să fie sigur, dar o simţea. Femeia ştia că sub picioarele ei clocotea întunericul şi atunci avea şansa să-l distrugă. Era o mască a îngrijorării, o răsucire în direcţia aceea, răzgândindu-se, întorcându-se să plece.

Troy opri înregistrarea şi-şi notă câteva lucruri, adăugând grăbit ora. Psihiatrii trebuiau să-i verifice descoperirea. Răsfoind hârtiile, se întrebă dacă exista ceva pe care trebuia să se mai uite o dată. O femeie cumsecade fusese ucisă fiindcă nu se putuse hotărî să facă acelaşi lucru, să ucidă pentru a se apăra. Iar un şef al securităţii lăsase în libertate un monstru care stăpânea la perfecţie arta de a-şi ascunde propria durere, un tânăr care învăţase cum să-i manipuleze pe cei din jur, care voia să ajungă *afară*.

Troy începu să tasteze, scriindu-şi concluziile. Era o vârstă periculoasă pentru umbrire, consemnă în raportul său. Acolo aveau un băiat de circa douăzeci de ani, o vârstă la care îndoielile sunt puternice şi superficialitatea preia controlul. Întrebă în raportul său dacă un om de vârsta aceea putea fi vreodată pregătit. Incluse o referire la primul şef de IT pe care-l investise, la întrebarea pusă de băiat după ce ascultase poveştile străbunicii sale demente. Era corect să expui pe cineva acestor adevăruri? Te puteai aştepta ca nişte oameni de o vârstă caracterizată de atâta fragilitate să suporte astfel de lovituri fără să fie distruşi?

Ceea ce nu adăugă, dar se întrebă pe sine însuşi, era dacă putea cineva fi vreodată pregătit, *indiferent* ce vârstă ar fi avut.

Exista un precedent, tastă el, de limitare a accesului la anumite posturi de conducere în funcţie de vârstă. Şi, cu toate că asta ar fi implicat nişte intervale mai scurte – ceea ce presupunea supunerea mai multor suflete nefericite abuzului care însemna închiderea lor pentru a li se dezvălui Moştenirea –, nu era mai bine să se repete mai des un proces condamnabil decât să fie asumate asemenea riscuri?

Ştia că raportul lui n-avea să conteze prea mult. Nebunia nu putea fi ţinută sub control. După un număr destul de mare de revoluţii, de alegeri şi de transferuri de putere, hăţurile aveau s-ajungă, în cele din urmă, în mâna unui nebun. Era inevitabil. Era o probabilitate pentru care se pregătiseră. De aceea fuseseră nevoiţi să construiască atât de multe silozuri.

Se ridică de la birou, se îndreptă spre uşă şi o lovi zgomotos cu latul palmei. În colţul încăperii, o imprimantă zumzăi şi scuipă patru pagini. Troy le luă; când le puse în dosar, rapoartele despre cei care abia muriseră şi despre muribunzi încă mai erau calde. Putea să simtă cum viaţa şi căldura le părăseau. Acele pagini printate aveau să fie, în curând, tot atât de reci ca aerul din jur. Luă un pix de pe birou şi semnă în partea de jos.

O cheie zdrăngăni în broască înainte de a se deschide uşa.

— Ai terminat deja? întrebă Victor.

Psihiatrul cărunt stătea vizavi de biroul lui, cheile zăngănind când le

băgă în buzunar. Ţinea în mână o cană mică, de plastic.

Troy îi dădu dosarul.

— Semnele au fost vizibile, îi spuse doctorului, dar nu s-a acţionat în consecinţă.

Victor luă dosarul cu o mână şi îi întinse cana de plastic cu cealaltă.

Troy tastă câteva comenzi şi şterse din computerul său copiile înregistrărilor video. Camerele nu erau de niciun folos pentru prezicerea şi împiedicarea apariţiei unor astfel de probleme. Erau prea multe de urmărit în acelaşi timp. Nu puteai avea destul de mulţi oameni ca să monitorizeze întreaga populaţie. Ei trebuiau să caute printre dărâmături, după ce faptul fusese consumat.

— Arată bine, spuse Victor, răsfoind dosarul.

Cana de plastic stătea pe biroul lui Troy, cu două pastile înăuntru. Îi măriseră doza până la cea pe care-o lua la începutul schimbului, un mic surplus, ca să-i alunge durerea.

— Vrei să-ţi aduc apă?

Troy clătină din cap. Ezită. Îşi luă privirea de la cană, îndreptând-o spre Victor.

— Cât crezi c-o să dureze? întrebă el. Cu silozul doisprezece, adică. Până când vor muri toţi oamenii.

Victor ridică din umeri.

— Nu prea mult, cred. Câteva zile.

Troy dădu din cap. Psihiatrul îl privi cu atenţie. El îşi dădu capul pe spate şi pastilele îi trecură cu un zornăit printre buzele tremurătoare. Urmă gustul amar pe limbă. Se prefăcu că le înghite.

— Îmi pare rău că s-a-ntâmplat în schimbul tău, spuse Victor. Ştiu că nu ăsta e postul pentru care te-ai pregătit.

Troy dădu din cap.

— Mie de fapt îmi pare bine că s-a-ntâmplat în schimbul meu, spuse el o clipă mai târziu. Nu mi-ar fi plăcut să i se-ntâmple oricui altcuiva.

Victor şterse coperta dosarului cu palma.

— În raportul meu, o să fii lăudat.

— Mulţumesc, spuse Troy.

Dar nu ştia pentru ce.

Cu o fluturare a dosarului, Victor se răsuci în sfârşit pe călcâie şi se îndreptă către biroul lui de pe latura opusă a coridorului, de unde putea să-l urmărească pe Troy.

În acel scurt moment în care Victor se îndepărta, întors cu spatele, Troy scuipă pastilele în palmă.

Agitând mouse-ul cu o mână, ca să readucă monitorul la viaţă şi să încarce o nouă partidă de Solitaire, Troy îi zâmbi lui Victor, care

traversase coridorul şi care-i întoarse zâmbetul. În palma celeilalte mâini i se cuibăriseră pastilele, încă lipicioase după ce saliva le dizolvase stratul exterior. Obosise să tot uite. Se hotărâse să-şi amintească.

15

2049

Savannah, Georgia

Donald acceleră pe autostrada 17, avertizat de ledul roşu de pe bord că depăşise limita de viteză din zonă. Nu-i păsa dacă era tras pe dreapta, nu-i păsa dacă primea telegrafic o amendă sau dacă i se măreau ratele asigurării. Toate i se păreau banale. Faptul că în automobilul său existau circuite care îi monitorizau orice acţiune pălea prin comparaţie cu bănuiala că nişte maşinării din *sângele* lui făceau acelaşi lucru.

Cauciucurile scârţâiră când coborî prea repede pe spiralele rampei de ieşire. Intră pe Berwick Boulevard, luminile de sus străbătând parbrizul şi alcătuind un stroboscop când trecu pe sub ele. Aruncând o privire către genunchi, văzu literele aurii incrustate pe coperta cărţii zvâcnind în acelaşi ritm cu al luminilor.

Ordinul. Ordinul. Ordinul.

Citise destul ca să se îngrijoreze, ca să se întrebe în ce se băgase. Helen avusese dreptate să-l avertizeze, dar se înşelase în privinţa proporţiilor pericolului.

Intrând în cartierul său, Donald îşi aminti o discuţie pe care o avuseseră cu mult timp în urmă – ea îl implorase să nu candideze pentru Congres, spunând că asta avea să-l schimbe, că acolo, sus, nu putea să rezolve nimic, dar că era al naibii de probabil că s-ar fi putut întoarce acasă zdrobit.

În ce măsură avusese dreptate?

Opri când ajunse în dreptul casei şi se văzu nevoit să-şi lase maşina lângă bordură. Jeepul ei era în mijlocul aleii. Încă un obicei pe care şi-l făcuse în absenţa lui, o reamintire a faptului că el nu mai locuia acolo, că nu mai avea un cămin adevărat.

Îşi lăsă valizele în portbagaj şi nu luă decât cheile şi cartea, care era destul de grea.

Când se apropie de verandă, un senzor de mişcare aprinse lumina. Zări o siluetă la fereastră, auzi un zgrepţănat frenetic de cealaltă parte a uşii.

Helen o deschise şi Karma dădu buzna afară, cu coada izbind în toc, cu limba atârnându-i, o căţeluşă care crescuse atât de mult în cele câteva săptămâni în care lipsise de acasă.

Donald se ghemui şi-o scărpină pe cap, lăsând-o să-l lingă pe obraz.

— Fată bună, spuse.

Se străduia să pară fericit. Odată ajuns acasă, golul rece din piept se făcea simţit cu şi mai multă putere.

Lucrurile care ar fi trebuit să-l aline nu reuşeau decât să-l facă să se simtă mai rău.

— Bună, iubito.

Îi zâmbi soţiei sale.

— Ai ajuns mai repede.

În timp ce se ridica în picioare, Helen îi încolăci gâtul cu braţele. Karma se aşeză şi se uită la ei chelălăind, dând din coadă. Sărutul lui Helen avea gust de cafea.

— Am luat un avion care a plecat mai devreme.

Se uită peste umăr, la străzile întunecate din cartier.

Ca şi cum ar fi fost nevoie să fie urmărit de cineva.

— Unde-ţi sunt bagajele?

— Le iau mâine-dimineaţă. Hai, Karma. Să mergem înăuntru.

Îşi conduse câinele dincolo de uşă.

— E totul OK? întrebă Helen.

Donald intră în bucătărie. Puse cartea pe blat şi căută un pahar în dulap. Helen îl privi îngrijorată în timp ce scotea şi o sticlă de brandy.

— Iubitule? Ce se petrece?

— Poate nimic, răspunse el. Nişte lunatici…

Turnă trei degete de brandy, ridică paharul şi se uită la Helen, să vadă dacă voia şi ea. Soţia lui clătină din cap.

— Pe de altă parte, poate că e totuşi ceva.

Donald nu sorbi doar o singură înghiţitură. Cealaltă mână nu i se desprinsese de pe gâtul sticlei.

— Iubitule, te porţi ciudat. Vino, aşază-te. Scoate-ţi haina.

El dădu din cap şi o lăsă să-l ajute s-o dea jos. Îşi desfăcu şi cravata şi văzu îngrijorarea de pe faţa ei, ştiind că era o reflectare a îngrijorării lui.

— Ce-ai face dacă te-ai gândi că s-ar putea sfârşi totul? îşi întrebă soţia. Ce-ai face?

— Ce să se sfârşească? Vorbeşti despre noi doi? Oh, vorbeşti despre viaţă. Iubitule, a murit cineva? Spune-mi ce se petrece.

— Nu, nu cineva. Toată lumea. Totul.

Donald îşi îndesă sticla sub braţ, înşfăcă paharul şi cartea şi trecu în camera de zi. Helen şi Karma îl urmară. Căţeluşa era deja pe canapea,

aşteptându-l să se aşeze, dinainte de a ajunge el acolo, nepricepând nimic din tot ce spunea, încântată fiindcă haita se reunise.

— S-ar părea că ai avut o zi foarte lungă, spuse Helen, încercând să-i găsească scuze.

El se aşeză pe canapea şi-şi puse pe o măsuţă sticla şi cartea. Îndepărtă paharul de nasul curios al Karmei.

— Trebuie să-ţi spun ceva, începu.

Helen stătea în picioare în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate.

— Ar fi o schimbare plăcută.

Zâmbi, lăsându-l să înţeleagă că glumise. Donald dădu din cap.

— Ştiu, ştiu, zise el. Privirea îi căzu pe carte. N-are legătură cu proiectul ăla. Şi, sincer, crezi că-mi face plăcere să-mi ascund viaţa de tine?

Helen traversă încăperea către scaunul pliant de lângă canapea şi se aşeză.

— Despre ce e vorba? îl întrebă.

— Mi s-a spus că e OK să-ţi vorbesc despre o… promovare. Ei, e într-o mai mare măsură o înrolare decât o promovare. De fapt, nu o înrolare, e, mai degrabă, ca şi cum aş face parte din Garda Naţională. Pentru orice eventualitate…

Helen întinse mâna şi-l strânse de genunchi.

— Ia-o uşurel, şopti.

Avea sprâncenele lăsate, nedumerirea şi îngrijorarea stând la pândă în umbra de sub ele.

Donald respiră adânc. Încă mai era surescitat după ce derulase întruna discuţia în minte şi după ce condusese cu viteză. În săptămânile scurse după întâlnirea cu Thurman desluşise prea multe în carte şi în conversaţia de atunci. N-ar fi putut spune dacă punea ceva cap la cap sau doar dezmembra.

— În ce măsură ai urmărit ce se petrece în Iran? o întrebă, scărpinându-şi braţul. Şi în Coreea?

Ea ridică din umeri.

— Văd anunţuri online.

— Mmm. Donald luă o înghiţitură arzătoare de brandy, plescăi şi încercă să se destindă şi să savureze amorţeala rece care-i străbătea corpul. Caută diverse căi de a distruge totul, spuse.

— Cine? *Noi?* Helen ridică glasul. Noi ne gândim să-i distrugem?

— Nu, nu…

— Eşti sigur că mie mi-e permis să ascult aşa ceva…

— Nu, iubito, ei proiectează arme care să *ne* distrugă. Arme care nu pot fi oprite, de care nu te poţi apăra.

Helen se aplecă spre el, cu mâinile încleştate, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Este vorba despre lucruri pe care le aflaţi la Washington? De secrete?

El îşi flutură mâna.

— Mai mult decât secrete. Uite, ştii din ce motive ne-am dus în Iran…

— Ştiu din ce motive ni s-a *spus* că ne-am dus acolo…

— N-au fost minciuni, o întrerupse el. Ei, sau poate c-au fost. Poate că încă n-au descoperit, poate că încă nu stăpânesc procedeul…

— Iubitule, ia-o mai încet.

— Da.

El respiră încă o dată adânc. Avea în minte imaginea unui munte imens din vest, a unui drum asfaltat care se pierdea în stâncă, a unor uşi groase, de criptă, ţinute deschise în timp ce şiruri de politicieni se îngrămădeau înăuntru, împreună cu familiile lor.

— M-am întâlnit cu senatorul în urmă cu câteva săptămâni.

Donald fixa cu privirea lichidul brun-roşcat din pahar.

— La Boston, spuse Helen.

El dădu din cap.

— Exact. Ei bine, vrea să facem parte din echipa lui de alertă…

— Tu şi Mick.

Donald se întoarse spre soţia lui.

— Nu. Noi doi.

— *Noi?* Helen îşi puse o mână pe piept. Cum adică noi doi? Tu şi cu mine?

— Ascultă-mă…

— M-ai înscris voluntar pentru una dintre…

— Iubito, n-am avut nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Îşi puse paharul pe măsuţă şi luă cartea. Mi-a dat să citesc asta.

Helen se încruntă.

— Ce e?

— Un soi de manual de instrucţiuni pentru… ei, pentru ce va fi *după*. Aşa cred.

Ea se ridică şi trecu între el şi măsuţă. O înghionti pe Karma ca să se dea deoparte, iar căţeaua mârâi fiindcă fusese deranjată. Helen se aşeză lângă el şi îi puse o mână pe spate, cu îngrijorarea lucindu-i în ochi.

— Donny, ai băut în avion?

— Nu. El se retrase. Te rog, ascultă-mă. Nu contează *cine* le are, contează doar *când*. Nu înţelegi? E ameninţarea supremă. Care poate distruge lumea. Am citit pe un site web despre posibilităţi…

— Un site web, comentă ea, cu scepticism în vocea plată.

— Da. Ascultă-mă. Îţi aduci aminte de tratamentele pe care le face senatorul? Naniţii ăia sunt un fel de viaţă artificială. Imaginează-ţi că-i transformă cineva într-un virus care nu se sinchiseşte de gazda lui şi n-are nevoie de *noi* ca să se reproducă. Ar putea fi deja aici.

Donald se bătu cu palma peste piept, apoi cercetă bănuitor încăperea cu privirea, respirând adânc.

— Ar putea fi deja în noi toţi, nişte circuite cu ceas în aşteptarea momentului potrivit…

— Iubitule…

— La asta lucrează oameni foarte răi, se străduiesc s-o pună în practică. Întinse mâna spre pahar. Nu putem sta liniştiţi, aşteptând să lovească ei primii. O s-o facem noi.

Băutura unduia în pahar. Lui Donald îi tremura mâna.

— Dumnezeule, iubito, sunt sigur c-o s-o facem înainte de-a reuşi *ei*.

— Mă sperii, dragul meu.

— Bun.

O altă înghiţitură arzătoare. Donald ţinea paharul cu ambele mâini ca să-l păstreze nemişcat.

— Ar trebui să ne fie frică.

— Vrei să-l sun pe doctorul Martin?

— Pe cine? Încercând să lase loc între ei, Donald se lovi de braţul canapelei. Pe doctorul surorii mele? *Psihiatrul?*

Ea dădu din cap cu seriozitate.

— Ascultă ce-ţi spun, insistă el, ridicând un deget. Maşinăriile alea minuscule sunt o *realitate*.

Mintea îi alerga nebuneşte. Avea să se bâlbâie, nereuşind s-o convingă decât că era paranoic.

— Uite cum stau lucrurile, adăugă. Le folosim în medicină, nu?

Helen încuviinţă cu o înclinare a capului. Îi oferea o şansă, una firavă. Dar îşi dădea seama că soţia lui voia într-adevăr să cheme pe cineva. Pe mama ei, un doctor, pe mama *lui*.

— E ca atunci când au fost descoperite radiaţiile, OK? La început am crezut că vor fi o metodă de tratament, o descoperire medicală. Razele X, însă după aceea oamenii luau picături de radiu ca pe un elixir…

— Se otrăveau singuri. Credeau că fac bine. Helen păru să se liniştească puţin. De asta-ţi faci griji? Te temi că naniţii vor suferi o mutaţie şi se vor întoarce împotriva noastră? Încă mai eşti speriat fiindcă ai intrat în maşinăria aia?

— Nu, nu e nicidecum vorba de asta. Îţi spun cum am început prin a căuta utilizări în medicină, pentru a sfârşi construind o bombă. Acum se-ntâmplă *acelaşi lucru*. Făcu o pauză, sperând că ea avea să înţeleagă.

Încep să cred că le construim şi noi. Maşinării minuscule, exact ca acelea din nanobăile în care ne sunt cârpite pielea şi încheieturile. Numai că *acelea* vor dezmembra oameni.

Helen nu reacţionă în niciun fel. Nu scoase o vorbă. El îşi dădu seama că părea nebun, că fiecare cuvinţel din tot ce-i spusese era deja online şi în emisiuni lansate pe Internet din subsoluri izolate pe unde distincte. Senatorul avusese dreptate. Amestecă adevărul cu minciuni şi n-o să le mai poţi deosebi. Cartea de pe măsuţă şi un ghid de supravieţuire în caz de atac al zombilor ar fi fost privite la fel.

— Îţi spun că sunt o realitate, adăugă, incapabil să se oprească. Vor putea să se reproducă. Vor fi invizibili. Nu vor exista avertizări când vor fi lansaţi, doar praf în vânt, OK? Reproducându-se şi iar reproducându-se, acest război invizibil se va purta în noi înşine în timp ce ne vom transforma într-un terci.

Helen rămase tăcută. El îşi dădu seama că aştepta să termine, ca să-şi sune apoi mama şi s-o întrebe ce să facă. Avea să-l sune pe doctorul Martin să-i ceară sfatul.

Donald începu să se plângă, furios, ştiind că, indiferent ce-ar fi spus, ar fi confirmat mai degrabă temerile ei, în loc s-o convingă de veridicitatea temerilor lui.

— Mai e ceva? şopti ea.

Voia să poată să plece şi să dea telefoane, să discute cu un om raţional.

Donald se simţea amorţit, neajutorat şi singur.

— Convenţia Democrată Naţională se va ţine la Atlanta. Se şterse sub ochi, încercând să lase impresia că era vorba de oboseală, de stresul călătoriei. Încă n-a fost anunţată oficial, dar am aflat de la Mick, înainte de a mă urca în avion. Se întoarse spre Helen. Senatorul vrea să fim amândoi acolo, plănuieşte deja ceva de mare importanţă.

— Desigur, iubitule.

Helen îşi puse mâna pe coapsa lui şi-l privi ca şi cum i-ar fi fost pacient.

— Şi-o să cer să petrec mai mult timp aici, poate să mă ocup de o parte a lucrărilor stând acasă în weekenduri şi urmărind proiectul mai îndeaproape.

— Ar fi minunat.

Helen îşi puse cealaltă mână pe braţul lui.

— Vreau să fim buni unul cu celălalt, adăugă el. Pentru indiferent cât timp ne-a mai rămas…

— Sst, iubitule, e OK. Îi cuprinse spatele cu braţul şi-şi repetă îndemnul la tăcere, încercând să-l liniştească. Te iubesc, adăugă.

El îşi şterse din nou ochii.

— O să trecem de asta, îi spuse ea.

Donald îşi săltă capul.

— Ştiu, zise, ştiu c-o să trecem.

Căţeluşa mârâi şi apoi îşi îndesă capul în poala lui Helen, simţind că nu era totul în ordine. Donald o scărpină pe gât. Îşi privi soţia cu lacrimi în ochi.

— Ştiu că noi o să trecem de asta, reluă, străduindu-se să se calmeze. Dar cum rămâne cu toţi *ceilalţi?*

16

2110

• Silozul 1 •

Troy trebuia să meargă la un doctor. În colţurile gurii, între gingii şi interiorul obrajilor îi apăruseră ulceraţii. Le simţea ca pe nişte tampoane moi, de bumbac, îndesate în carne. Dimineaţa ascundea pilula în stânga. La cină, în dreapta. Muşcătura amară a medicamentului îi ardea şi-i usca gura, dar era dispus să suporte.

Folosea rareori şervete de pânză în timpul mesei, un obicei prost, pe care şi-l făcuse de mult. Şi le aşternea în poală ca să fie politicos, apoi, odată ce termina de mâncat, le punea în farfurie. În ultima vreme, rutina se schimbase. O mică muşcătură din ceva, apoi îşi ştergea buzele, scuipând mica pastilă albastră, arzătoare, lua o înghiţitură zdravănă de apă, plimbând-o prin gură.

Partea grea era să nu se uite în jur ca să vadă dacă era sau nu observat când o scuipa. Se aşeza cu spatele la ecranul din perete, imaginându-şi ochii care-i sfredeleau lateralul capului şi privind drept înainte în vreme ce-şi mesteca porţia.

Îşi aducea aminte să folosească din când în când şervetul, să se şteargă cu amândouă mâinile, întotdeauna cu amândouă, strângându-şi degetele când îl trecea de-a lungul buzelor, insistând. Îi zâmbea bărbatului din faţa lui şi se asigura că pastila nu căzuse. Privirea celuilalt îi aluneca peste umăr şi rămânea fixată asupra imaginii lumii de afară, vizibile pe ecran.

Troy nu se întorcea să se uite. Încă mai era atras de partea de sus a silozului, acelaşi impuls de nestăvilit care îl trimitea cât mai sus cu putinţă, cerându-i să scape de adâncurile sufocante, dar nu mai simţea câtuşi de puţin dorinţa să vadă exteriorul. Ceva se schimbase.

Îl remarcă pe Hal dincolo de următoarea masă – îi recunoscu capul chel, cu pielea plină de pete. Bătrânul stătea cu spatele la el. Troy îşi dorea să se întoarcă şi să-i întâlnească privirea, dar Hal nu se uita niciodată în jur.

Îşi termină porumbul şi se apucă de sfeclă. De când scuipase pastila trecuse destul timp ca să rişte o privire către linia de distribuire a porţiilor. Tuburile scuipau mâncarea; farfuriile zăngăneau pe tăvi; un doctor din cabinetul lui Victor stătea dincolo de panoul de sticlă, cu braţele încrucişate şi cu un zâmbet palid pe chip. De ce? Ce supraveghea? Troy ar fi vrut să ştie. Mai avea şi alte zeci de întrebări, la fel de arzătoare.

Răspunsurile apăreau uneori de la sine, dar dispăreau în goană când îşi îndrepta gândurile spre ele.

Sfecla era groaznică.

O termină în timp ce bărbatul din faţa lui se ridică în picioare, cu tava în mâini. Nu se scurse mult timp înainte de a-i lua altcineva locul. Troy îşi plimbă privirea de-a lungul şirului de mese învecinate, dintr-un capăt într-altul. Marea majoritate a muncitorilor stăteau de *cealaltă* parte, ca să poată privi afară. Numai câţiva erau aşezaţi ca Hal şi ca el însuşi. Era ciudat că până atunci nu observase asta.

Se părea că, în ultimele câteva săptămâni, tiparele deveniseră mai uşor observabile, deşi alte aptitudini nu se lăsau stăpânite sau se poticneau. Tăie din bucata de jambon conservat, de consistenţa cauciucului, cuţitul se frecă de farfurie scrâşnind, iar el se întrebă de când nu mai dormise cu adevărat. Nu le putea cere doctorilor nimic care să-l ajute, nu putea să le arate gingiile. Ar fi putut descoperi ce se întâmpla cu medicamentele lui. Insomnia era cumplită. Poate că aţipea câte un minut sau două, dar somnul profund îl ocolea. Şi nu-şi amintea nimic concret, nu dobândea nimic altceva în afara durerilor surde, a acceselor de tristeţe cumplită şi a inevitabilei senzaţii că, în profunzime, ceva era greşit.

Îl surprinse pe unul dintre doctori urmărindu-l cu privirea. Se uită în lungul meselor şi văzu bărbaţi aşezaţi umăr la umăr în partea opusă, sorbind din ochi priveliştea. Nu cu mult timp în urmă, îşi dorea şi el să stea astfel, vrăjit de dealurile cenuşii de pe ecran. Iar acum i se făcea rău numai când le întrezărea; vederea lor aproape că-i umplea ochii de lacrimi.

Se ridică în picioare cu tava, apoi se temu că ieşea în evidenţă. Şervetul îi căzu de pe genunchi pe podea şi ceva alunecă, îndepărtându-i-se de picior.

Lui Troy îi stătu pentru o clipă inima. Se aplecă şi-şi înşfăcă şervetul, apoi înaintă grăbit pe lângă şirul de mese, uitându-se după pastilă. Se izbi de un scaun care fusese îndepărtat de masă şi se simţi ţinta tuturor privirilor din încăpere.

Pastila. O zări şi o luă în şervet, tava înclinându-i-se periculos în mână. Se ridică şi se calmă. Un firicel de transpiraţie îi izvorî din pielea

capului, însoţit de mâncărimi, şi i se prelinse pe ceafă. Toată lumea ştia.

Se întoarse şi se îndreptă spre ţâşnitoare fără să îndrăznească să se uite la camerele de supraveghere sau la doctori. Se pierdea cu firea. Devenea paranoic. Şi până la terminarea schimbului mai avea ceva mai mult de o lună. O lună ce urma să pună la încercare fiecare strop de voinţă care-i mai rămăsese.

Să meargă cu naturaleţe în timp ce-l priveau atâţia ochi era imposibil. Sprijini marginea tăvii de ţâşnitoare, călcă pe pârghie şi-şi umplu paharul. De aceea se ridicase: îi era sete. Se simţi ca şi cum ar fi anunţat asta în gura mare.

Se întoarse la mese, se strecură între alţi doi muncitori şi se aşeză cu faţa la ecran. Îşi strânse şervetul, simţi pastila între cutele lui şi şi-l îndesă între coapse. Rămase acolo, sorbind din apă, cu faţa către ecran, ca toţi ceilalţi, aşa cum era de aşteptat să stea. Dar nu cuteză să-l privească.

17

2051

Washington, D.C.

Picăturile mari de ploaie răpăiau pe marchiza de la restaurantul De'Angelo's ca nişte lovituri aritmice de degete pe o tobă. Pe L Street, maşinile treceau fâşâind prin bălţile formate lângă bordură, iar asfaltul întrezărit printre ele licărea, negru şi lucios, graţie luminii felinarelor. Donald îşi răsturnă în palmă două pastile dintr-un flacon de plastic. Doi ani de când lua medicamente. Doi ani fără nicio urmă de anxietate, de o minunată amorţeală.

Se uită la etichetă şi se gândi la Charlotte, la necesitatea de a urma tratamentul prescris pe numele surorii lui, apoi îşi aruncă pastilele în gură. Le înghiţi. Se săturase de ploaie, prefera curăţenia zăpezii. Iarna fusese din nou prea călduroasă.

Cu ochii la trecătorii care se perindau pe lângă uşile principale, îşi duse telefonul la ureche şi-şi ascultă răbdător soţia, care o îndemna pe Karma să facă pipi.

— Poate nu simte nevoia, sugeră el.

Lăsă flaconul să-i cadă în buzunarul hainei şi-şi făcu palma căuş peste telefon când femeia de lângă el încercă să-şi închidă umbrela, împrăştiind stropi de apă pretutindeni în jur.

Helen continuă să încerce s-o convingă pe Karma, cu vorbe pe care biata căţea nu le înţelegea. Era tipic pentru conversaţiile ei cu Donald din ultimul timp. De fapt, nu mai aveau nimic să-şi spună unul altuia.

— Dar n-a mai fost afară de la *prânz,* insistă Helen.

— N-a făcut pe undeva, prin casă, nu?

— Are patru ani.

Donald uitase. De o vreme, se simţea închis într-un balon. Se întrebă dacă era din cauza medicamentelor sau a muncii. Ori de câte ori ceva părea să fie… detaşat de el, se gândea că vina o purta tratamentul. Înainte, considerase că ar fi putut fi vorba de capriciile vieţii; sau de orice altceva. Cumva, să aibă ceva concret şi nou de care să se agaţe.

De vizavi se auziră strigăte. Doi vagabonzi ţipau unul la altul în ploaie, încăierându-se pentru o pungă cu cutii de tablă. Alte umbrele se scuturară şi alţi clienţi în haine elegante se revărsară în restaurant. Se aflau într-un oraş care trebuia să le conducă pe celelalte şi care n-avea grijă nici măcar de sine însuşi. Astfel de lucruri îl consumau şi mai mult. Se bătu peste flaconul din buzunarul hainei, un tic reconfortant pe care şi-l formase.

— Nu vrea, spuse soţia lui, extenuată.

— Iubito, îmi pare rău că mă aflu aici şi tu trebuie să te ocupi de toate astea. Dar, uite, chiar trebuie să intru. Încercăm să facem în seara asta ultimele verificări ale proiectelor.

— Cum merge? Sunteţi aproape de final?

Un şir de taxiuri trecură pe lângă el, în căutare de pasageri, cu anvelopele groase rostogolindu-se peste asfaltul umed ca nişte şerpi sâsâitori. Donald urmări cu privirea unul care încetini şi opri, cu frânele scrâşnind din pricina umezelii. Nu-l recunoscu pe bărbatul care coborî, cu gulerul hainei ridicat. Nu era Mick.

— Cum? Oh, merge foarte bine. Da, în esenţă sunt gata. Poate ar mai fi nevoie de câteva mici modificări ici şi colo. Învelişurile exterioare au fost turnate, iar nivelurile de jos sunt…

— De fapt, am vrut să-ntreb dacă ai terminat colaborarea cu *ea.*

Donald se întoarse cu spatele la stradă ca să audă mai bine.

— Cu cine, cu Anna? Da. Uite, ţi-am mai spus. Nu ne-am consultat decât rareori. Şi mai ales prin mijloace de comunicare electronice.

— Şi Mick e acolo?

— Da.

Un alt taxi încetini când trecu pe lângă el. Donald se întoarse, dar maşina nu opri.

— Bine, nu lucra până prea târziu. Sună-mă mâine, te rog.

— O să te sun. Te iubesc.

— Şi eu… Oh! Ce fată bună! Bravo, Karma…

— Vorbim mâin…

Dar legătura se întrerupsese deja. Donald se uită la telefon înainte de a-l pune la loc, cuprins de un tremur din cauza aerului rece al serii şi a umezelii din atmosferă. Îşi făcu loc prin mulţimea din faţa uşii şi se îndreptă spre masă.

— E totul în ordine? întrebă Anna.

Stătea singură la o masă cu trei tacâmuri. Puloverul ei cu guler larg fusese tras în jos, dezgolindu-i un umăr. Prinse între degete piciorul delicat al celui de-al doilea pahar de vin, cu o semilună de ruj pe margine. Avea părul castaniu-roşcat strâns într-un coc, iar pistruii de pe

nas erau aproape invizibili sub stratul subţire de fard. Părea, incredibil, mult mai ademenitoare decât în facultate.

— Da, totul e bine. Donald îşi răsuci verigheta cu degetul mare, aşa cum se obişnuise să facă. Ai vreo veste de la Mick?

Îşi duse mâna la buzunar, îşi scoase telefonul şi îşi verifică mesajele. Se gândi să-i mai trimită unul, dar expediase deja patru, fără să primească răspuns.

— Nu. N-a plecat cu avionul din Texas în dimineaţa asta? Poate că avionul lui a decolat cu întârziere.

Donald văzu că paharul său, rămas aproape gol când ieşise să telefoneze, fusese reumplut. Ştia că Helen ar fi fost nemulţumită să-l ştie acolo singur, cu Anna, chiar dacă n-avea să se-ntâmple nimic. N-avea să se-ntâmple nimic, nicicând.

— Putem discuta altă dată, sugeră el. Nu-mi place să-l lăsăm pe Mick pe dinafară.

Ea îşi puse paharul pe masă şi studie meniul.

— Dacă tot suntem aici, putem să mâncăm. E prea târziu ca să găsim altceva. În plus, logistica lui Mick nu e influenţată de proiectul nostru. Îi putem trimite mai târziu raportul referitor la materiale.

Se aplecă într-o parte să ia ceva din geantă, cu puloverul alunecându-i de pe umăr şi dezgolind-o periculos de mult. Donald se grăbi să se uite în altă parte, simţind un val de căldură inundându-i ceafa. Anna îşi scoase tableta şi o aşeză peste dosarul lui din carton Manilla, în timp ce ecranul prindea viaţă.

— Cred că al treilea nivel de jos e solid. Răsuci tableta spre Donald, ca să vadă. Mi-ar plăcea să terminăm cu el, ca să se poată trece la amplasarea următoarelor etaje.

— Păi, dintre astea, o mare parte îţi aparţine, spuse el, gândindu-se la toate compartimentele mecanice de jos. Am încredere în raţionamentele tale.

Luă tableta, uşurat că discuţia nu deviase, îndepărtându-se de munca lor. Se simţea ca un prost fiindcă-şi închipuise că Anna ar fi putut avea altceva în minte. Îşi trimiseseră e-mailuri, punându-se unul pe altul la curent cu evoluţia proiectelor lor, timp de mai bine de doi ani şi nu apăruse nici cea mai mică aluzie la ceva indecent. Îşi atrase atenţia că nu trebuia să se lase amăgit de decor, de muzică, de feţele de masă albe.

— *Există* o schimbare de ultimă oră care n-o să-ţi placă, zise ea. Puţul central are nevoie de o mică modificare. Dar cred că putem continua să lucrăm după acelaşi plan general. N-o să afecteze deloc etajele.

El derulă fişierele familiare până când observă diferenţa. Scara de urgenţă din lateralul puţului central fusese mutată chiar în centrul lui.

Puţul în sine părea mai îngust, poate din cauză că tot ce se mai găsea în el fusese îndepărtat. Acum exista un spaţiu gol, discurile se transformaseră în inele. Îşi ridică privirea de pe tabletă şi văzu chelnerul apropiindu-se.

— Cum, fără lift?

Voia să se asigure că ochii nu-l înşelaseră. Îi ceru chelnerului apă şi spuse că mai avea nevoie de timp ca să se hotărască în privinţa comenzii.

Ospătarul se înclină şi plecă. Anna îşi puse şervetul pe masă şi trecu pe scaunul de alături.

— Cei din consiliu spun că au avut motivele lor.

— Din consiliul medical? răbufni Donald.

Îi era greaţă de amestecul şi de sugestiile lor, dar renunţase să-i mai înfrunte. Nu câştiga niciodată.

— N-ar trebui să se teamă mai degrabă că oamenii vor cădea peste balustradele astea şi-şi vor frânge gâturile?

Anna râse.

— Ştii că specialitatea lor nu e genul ăsta de medicină. Nu se gândesc decât la trauma emoţională a muncitorilor, dacă vor fi prinşi în interior câteva săptămâni. Au vrut un plan mai simplu. Cu spaţii mai… *deschise.*

— Spaţii mai deschise!

Donald chicoti şi întinse mâna după paharul de vin.

— Şi ce înţeleg ei prin „prinşi în interior câteva săptămâni“?

Anna ridică din umeri.

— Tu eşti alesul într-o funcţie oficială. Presupun c-ar trebui să ştii mai multe decât mine despre stupiditatea actualului guvern. Eu nu sunt decât consultant. Sunt plătită ca să plasez ţevile.

Îşi termină vinul, iar chelnerul se întoarse cu apa lui Donald şi ca să le ia comenzile. Anna înălţă dintr-o sprânceană, un tic familiar care implica o întrebare: *Eşti gata?* Pe vremuri însemna mult mai mult, se gândi Donald, uitându-se în meniu.

— Ce-ar fi s-alegi tu şi pentru mine? spuse în cele din urmă, dându-se bătut.

Ea făcu comanda, iar chelnerul şi-o notă.

— Aşadar vor o singură scară, nu?

Donald îşi imagină de cât beton ar fi fost nevoie pentru asta, apoi se gândi la proiectul unei spirale din metal. Mai rezistentă şi mai ieftină.

— Dar putem păstra liftul de serviciu, nu? De ce nu l-am putea transla, ca să-l amplasăm aici?

Îi arătă Annei tableta.

— Nu. Fără lift. Păstrăm totul simplu, cu spaţii deschise. Aşa au spus.

Lui nu-i plăcea. Chiar dacă n-avea să fie folosită, clădirea trebuia să fie

construită aşa cum se cuvenea. Altminteri de ce s-ar mai fi ostenit? Văzuse o listă a proviziilor care trebuiau depozitate în interior. Să le transporţi pe scări părea imposibil, în afara cazului în care plănuiau să facă aprovizionarea etajelor înainte de a coborî, cu macaralele, porţiunile prefabricate. Asta era, mai degrabă, treaba lui Mick. Unul dintre numeroasele motive pentru care ar fi preferat ca prietenul lui să fie de faţă.

— Ştii, tocmai de asta nu m-am apucat de arhitectură.

Derulă planurile şi descoperi toate locurile unde-i fusese modificat proiectul.

— Mi-aduc aminte de primul curs la care a trebuit să mergem la întâlniri cu nişte potenţiali clienţi şi toţi voiau fie imposibilul, fie ceva de-a dreptul stupid, fie şi una, şi alta. Şi-atunci mi-am dat seama că meseria asta nu e pentru mine.

— Aşa că ai intrat în politică, râse Anna.

— Da. Bine ţintit. Donald zâmbi, înţelegând ironia. Dar, ei, pentru tatăl tău a mers.

— Tata a intrat în politică fiindcă nu ştia ce altceva să facă. A ieşit din armată, a îngropat prea mulţi bani în tot felul de afaceri păguboase, apoi a descoperit că şi-ar putea servi ţara într-un alt mod.

Îl studie pe Donald îndelung.

— Ştii, asta e moştenirea *lui.* Se aplecă, îşi sprijini coatele pe masă şi-şi îndoi cu graţie un deget către tabletă. Iată unul dintre lucrurile despre care s-a spus că nu se vor putea face niciodată, şi *el* îl face.

Donald lăsă tableta jos şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Şi mie-mi tot repetă acelaşi lucru, zise el. Că proiectul ăsta e moştenirea noastră. Eu i-am spus că mă simt prea tânăr ca să mă gândesc la ce-ar trebui să-mi încununeze cariera.

Anna zâmbi. Sorbiră amândoi din vin. Pe masă li se adusese un coş cu pâine, dar niciunul nu întinse mâna spre el.

— Apropo de moşteniri şi de ceea ce lăsăm în urmă, există vreun motiv pentru care tu şi Helen aţi hotărât să n-aveţi copii? întrebă Anna.

Donald îşi puse paharul la loc, pe masă. Ea ridică sticla, dar el o refuză cu o fluturare de mână.

— Ei, nu se poate spune că nu ni-i dorim. Dar, ştii, după masterat amândoi ne-am lansat direct în carieră. Ne tot gândim…

— Că aveţi eternitatea înainte, nu? Că o să fie întotdeauna timp. Nu e nicio grabă.

— Nu. Nu e asta…

Îşi frecă vârfurile degetelor de faţa de masă şi simţi materialul scump, mătăsos, alunecând peste cealaltă faţă de masă, aflată dedesubt. Îşi

imaginã cã, odatã ce aveau sã termine de mâncat şi sã se îndrepte spre uşã, acel strat de deasupra urma sã fie îndepãrtat cu firimituri cu tot, lãsându-se la vedere noul strat de dedesubt. Aşa cum se întâmplã cu pielea. Sau cu generaţiile. Luã o înghiţiturã de vin şi taninurile îi amorţirã buzele.

— Eu cred cã e exact asta, insistã Anna. Generaţie dupã generaţie aşteaptã tot mai mult înainte de a apãsa pe trãgaci. Mama avea aproape patruzeci de ani când m-a nãscut şi asta devine, într-o tot mai mare mãsurã, un fapt obişnuit.

Îşi înghesui o şuviţã rebelã dupã ureche.

— Poate ne-nchipuim cu toţii, continuã apoi, cã am putea fi prima generaţie care va trãi la nesfârşit. Înãlţã din sprâncene. Acum toatã lumea *se-aşteaptã* sã atingã o sutã treizeci de ani, sau poate mai mult, ca şi cum ar fi un drept garantat. Aşa cã uite care e teoria mea…

Se aplecã, apropiindu-se de el. Donald se simţea deja stânjenit de direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Copiii *erau* moştenirea noastrã, nu-i aşa? Erau şansa noastrã de a pãcãli moartea, de a duce mai departe aceste mici fãrâme din noi înşine. Însã acum sperãm cã moştenirea am putea fi, pur şi simplu, *noi înşine.*

— Te referi la ceva de genul clonãrii? De aceea e ilegalã.

— Nu vorbesc despre clonare şi, în plus, tocmai fiindcã e ilegalã, ştim amândoi cum o fac oamenii. Sorbi din vin şi aratã cu o mişcare a capului cãtre o familie dintr-un separeu îndepãrtat. Uite acolo. Are *totul* de la tãticu'.

Donald îi urmãri privirea şi se uitã o vreme la bãieţel, apoi îşi dãdu seama cã ea nu voia decât sã argumenteze o idee.

— Sau ce spui de tatãl *meu?* întrebã ea. Bãile alea de naniţi şi toate vitaminele cu celule stem pe care le ia. Crede cu adevãrat c-o sã trãiascã o veşnicie. Şi ştii cã a cumpãrat, cu ani în urmã, acţiuni la una din firmele alea crio?

Donald râse.

— Am auzit. Şi-am auzit cã n-a mers chiar atât de bine. În plus, încearcã astfel de chestii de mulţi ani…

— Şi sunt din ce în ce mai aproape, spuse ea. Tot ce le-a lipsit a fost un mod de refacere a celulelor vãtãmate prin îngheţare, iar acum asta nu mai reprezintã un vis chiar atât de nebunesc, nu?

— Ei, sper cã oamenii care au astfel de visuri vor primi ce-şi doresc, dar în privinţa noastrã te înşeli. Eu şi Helen vorbim mereu despre copii. Cunosc oameni care l-au fãcut pe primul la cincizeci şi ceva de ani. Avem timp.

— Mmm. Ea îşi terminã vinul din pahar şi întinse mâna spre sticlã.

Asta o credeţi voi, spuse. Toţi îşi închipuie că au tot timpul din lume. Îl ţintui cu ochii ei reci, cenuşii. Dar nu se-ntreabă niciodată cât de mult înseamnă timpul ăsta.

După cină, aşteptară sub marchiză sosirea maşinii de serviciu a Annei. Donald refuză să o folosească şi el, spunând că trebuia să se întoarcă la birou şi că avea să ia un taxi. Ploaia care izbea în acoperiş îşi schimbase ritmul, sunând mai sumbru.

Automobilul ei, un Lincoln negru, lucios, se opri lângă bordură exact în clipa în care începu să vibreze telefonul lui Donald. El căută pe bâjbâite în buzunarul hainei în timp ce ea se apropia pentru o îmbrăţişare şi îl săruta pe obraz. În ciuda aerului rece, simţi un val de căldură, văzu că apelul era de la Mick şi răspunse:

— Salut, abia acum ai aterizat, sau cum?

O pauză.

— Să aterizez?

Mick părea derutat. Era zgomot în fundal. Şoferul ocoli grăbit Lincolnul şi-i deschise Annei portiera.

— Am venit cu un zbor de noapte, spuse Mick. Am ajuns dimineaţă, foarte devreme. Tocmai ies de la un film şi am văzut mesajele tale. Despre ce e vorba?

Anna se întoarse atunci către el, făcându-i cu mâna. Donald îi răspunse cu acelaşi gest.

— Ieşi de la un film? Noi ne-am încheiat adineauri întrunirea de la De'Angelo's. Ai ratat-o. Anna a zis că ţi-a trimis trei e-mailuri.

Îşi ridică privirea către maşină când Anna îşi trăgea picioarele înăuntru. Îi zări doar tocurile înalte, roşii, apoi şoferul închise portiera. Pe geamul fumuriu, picăturile de apă păreau nestemate.

— Eh. Probabil că mi-au scăpat. Or fi ajuns la spamuri. Nu e mare lucru. O să ne punem la curent. Oricum, tocmai am ieşit de la un film halucinant. Dac-am mai fi încă în perioada când ne drogam, te-aş sili să iei o doză împreună cu mine şi să mergi la spectacolul de la miezul nopţii. Mintea mea e pe de-a-ntregul amorţită…

Donald îl urmări cu privirea pe şoferul care se grăbea să urce pe locul lui ca să scape de ploaie. Geamul Annei se întredeschise. O ultimă fluturare de mână şi maşina demară, intrând în traficul lejer.

— Da, ei, zilele alea s-au dus de mult, amice, spuse el, distrat.

În depărtare bubui un tunet. O umbrelă se deschise cu un pocnet când un bărbat se pregăti să înfrunte furtuna.

— În plus, îi spuse Donald lui Mick, unele lucruri e bine să rămână în trecut. Acolo unde le e locul.

18

2110

• Silozul 1 •

Sala de sport de la etajul 12 mirosea a transpiraţie, a utilizare recentă. Mai multe greutăţi din fier stăteau în dezordine într-un colţ, iar un prosop uitat era drapat pe bara băncii cu halteră, peste discurile de patruzeci şi cinci de kilograme, încă montate la locurile lor.

Troy aruncă o privire către întreaga harababură în timp ce scotea ultimul şurub din lateralul bicicletei de gimnastică. Acoperitoarea de protecţie se desprinse, şaibele şi piuliţele din găurile ei înfundate ricoşând în ploaie de dalele podelei. Le adună umblând în patru labe şi le aşeză într-o grămăjoară ordonată. Se uită în interiorul bicicletei şi văzu o roată de angrenare mare, cu dinţii izbitor de goi.

Lanţul care făcea toată treaba atârna, moale, în jurul axului roţii. Prezenţa lui îl surprinse pe Troy, care crezuse că bicicleta era antrenată de curele de transmisie. Mecanismul cu lanţ părea prea fragil. Nu era o alegere potrivită pentru o rezistenţă îndelungată. De fapt, era straniu să te gândeşti că maşinăria avea deja cincizeci de ani şi că trebuia să mai reziste vreme de alte câteva secole.

Îşi şterse fruntea. Încă mai era brobonită de sudoare după cei câţiva kilometri pe care-i parcursese înainte de defectarea aparatului. Căută prin cutia cu scule împrumutată de la Jones, găsi o şurubelniţă cu cap plat şi începu să salte lanţul înapoi, pe roată.

Lanţuri pe roţi. *Lanţuri pe roţi.* Râse în sinea lui. Nu era asta calea?

— Îmi permiteţi, domnule?

Troy se răsuci şi îl văzu în cadrul uşii pe Jones, mecanicul-şef al silozului pentru încă o săptămână.

— Sunt aproape gata, îi spuse. Ai nevoie de unelte?

— Nu, domnule. Doctorul Henson vă caută.

Îşi ridică mâna, în care ţinea una dintre staţiile radio demodate.

Troy înşfăcă din cutia cu scule o cârpă veche şi-şi şterse unsoarea de pe degete. Îi făcea bine să lucreze cu mâinile, să se murdărească. Era o bine-

venită distragere a atenţiei, o altă îndeletnicire în afară de inspectarea băşicilor din gură cu o oglindă sau de pierderea timpului în propriul birou sau apartament, aşteptând să înceapă să plângă din nou, fără motiv.

Abandonă bicicleta şi luă staţia radio de la Jones. Şi simţi că-l invidia pe bărbatul mai vârstnic. I-ar fi plăcut să se trezească dimineaţa, să-şi pună salopeta din material de blugi cu petice la genunchi, să-şi ia credincioasa trusă cu scule şi să se ocupe de tot felul de reparaţii. Să facă orice altceva în afară de a aştepta să se strice ceva mult mai mare.

Apăsă butonul staţiei radio şi şi-o duse la gură.

— Aici Troy, spuse.

Numele suna bizar. În ultimele săptămâni nu-i plăcuse să şi-l rostească, nu-i plăcuse să-l audă. Se întrebă ce-ar fi avut de spus despre asta doctorul Henson şi psihiatrii.

Aparatul pârâi.

— Domnule? Detest să vă deranjez…

— Nu, e în ordine. Despre ce e vorba?

Troy se întoarse la bicicleta de gimnastică şi-şi luă prosopul de pe ghidon. Îşi şterse fruntea şi-l văzu pe Jones studiind avid aparatul demontat şi sculele împrăştiate. Când ridică întrebător din sprâncene, Troy îşi exprimă acordul cu o fluturare de mână.

— Avem în cabinet un domn care nu răspunde la tratament, răspunse doctorul Henson. Se pare că e nevoie de o altă criogenare profundă. Trebuie să-mi semnaţi derogarea.

Jones îşi ridică privirea, desprinzându-şi-o de bicicletă, şi se încruntă. Troy îşi şterse ceafa cu prosopul. Îşi aminti că Merriman îl sfătuise să fie prudent în asemenea cazuri. Existau o mulţime de oameni valoroşi care ar fi preferat să doarmă pe toată durata harababurii în loc să-şi facă datoria în schimburi.

— Sunteţi sigur? întrebă.

— Am făcut tot posibilul. A fost reţinut. Securitatea îl aduce acum jos cu expresul. Ne putem întâlni acolo? Trebuie să semnaţi înainte de a fi adormit.

— Sigur că da, sigur.

Troy îşi frecă faţa cu prosopul, simţind mirosul de detergent al materialului curat răzbătând prin izul de transpiraţie din încăpere şi prin cel de unsoare al bicicletei deschise. Jones prinse o pedală în mâinile lui groase şi o roti. Lanţul se afla din nou pe roată, mecanismul redevenise operaţional.

— Cobor imediat, spuse Troy, înainte de a elibera butonul, şi îi înapoie staţia radio mecanicului.

Repararea anumitor lucruri era o plăcere. A altora, nu.

Expresul trecuse deja când Troy ajunse la lifturi; văzu numerele de pe afişaj descrescând rapid. Chemă un altul cu o apăsare pe buton şi îşi imagină scena întristătoare care se desfăşura jos. Indiferent de cine ar fi fost vorba, el îl compătimea.

Se cutremură violent, dând vina pe aerul rece de pe coridor şi pe pielea lui umedă. O minge de ping-pong zbura dintr-o parte într-alta în sala de recreere de după colţ şi pantofii de tenis scârţâiau când alergau jucătorii, străduindu-se s-o lovească iarăşi. În aceeaşi încăpere, la un televizor rula un film, se auzea vocea unei femei.

Privind în jos, Troy deveni conştient că era îmbrăcat în şort şi tricou. Singura autoritate pe care-o simţea cu adevărat îi era acordată de salopetă, dar nu era timp să urce şi să se schimbe.

Ascensorul ţiui şi se deschise, iar conversaţia din interior se întrerupse. El dădu din cap, iar cei doi bărbaţi dinăuntru îi răspunseră cu un salut. Coborâră toţi trei în tăcere câteva etaje, până când ceilalţi ieşiră din lift la patruzeci şi patru, un nivel rezervat în general locuinţelor. Înainte de a se închide uşile, zări o minge strălucitoare rostogolindu-se pe coridor, urmată, în fugă, de doi bărbaţi. Se auzeau strigăte şi râsete înăbuşite, la vederea lui, de o tăcere vinovată.

Apoi, uşile metalice se închiseră brusc, ascunzând scurta licărire a unor vieţi mai umile şi mai fireşti.

Cu o zguduitură, liftul începu să se adâncească mai mult în pământ. Troy simţea solul şi betonul înconjurându-l din toate părţile, stivuindu-i-se deasupra. Transpiraţia nervoasă se amestecă cu aceea provocată de exerciţii. Se gândi că trecea dincolo de efectele medicamentelor. În fiecare dimineaţă, simţea revenind ceva asemănător cu vechiul său sine, care rămânea din ce în ce mai mult pe durata zilei.

Trecu de etajele cincizeci. Ascensorul nu oprea niciodată acolo. Provizii pentru situaţii de urgenţă, pe care spera că n-aveau să le folosească niciodată, umpleau coridoarele de dincolo de cabină. Îşi amintea părţi din orientare, din vremea când toată lumea era *trează*. Îşi aducea aminte de numele de cod cu care veniseră pentru orice, de felul în care ascundeau noile etichetări trecutul. Acolo era ceva care-l sâcâia, dar căruia nu reuşea să-i găsească un loc.

Urmară spaţiile mecanice şi depozitele universale, apoi cele două etaje care găzduiau reactorul. Şi, în final, cel mai important depozit dintre toate: Moştenirea, bărbaţii şi femeile care dormeau în coşciuge lucioase, supravieţuitorii *dinainte de*.

Ascensorul încetini cu o hurducătură şi uşile se deschiseră cu un

clinchet. Troy auzi imediat gălăgia din cabinetul doctorului, îl auzi pe Henson dându-i ordine răstite asistentului său. În ţinuta lui sport, străbătu coridorul în grabă, cu pielea răcorită de transpiraţie.

Când intră în camera de pregătire, văzu un bărbat vârstnic imobilizat pe o targă de doi oameni de la securitate. Era Hal – Troy îl recunoscu, îl ştia de la cantină, îşi aduse aminte că stătuse de vorbă cu el în prima zi şi de alte câteva ori între timp. Doctorul şi asistentul scotoceau cu stângăcie prin sertare, adunând tot ce era necesar.

— *Numele meu e Carlton!* tună Hal, lovind aerul cu braţele lui subţiri, în vreme ce curelele desfăcute atârnau de masă, legănându-se din cauza zvârcolelilor lui.

Troy presupuse că reuşiseră să-l ia sub control înainte de a-l duce la lift şi se întrebă dacă nu cumva se eliberase când îşi revenise. Henson şi asistentul lui găsiră ce căutau şi veniră lângă targă. Hal zări seringa, o privi cu ochi din ce în ce mai mari; fluidul din interior era de culoarea albastră a cerului liber.

Doctorul Henson îşi ridică privirea şi-l văzu pe Troy, în ţinută sportivă, privind încremenit scena. Hal strigă încă o dată că se numea Carlton şi continuă să lovească aerul cu picioarele, izbind în masă cu ghetele grele. Cei doi bărbaţi de la securitate se luptau, străduindu-se să-l ţină la orizontală.

— O mână de ajutor? mormăi Henson printre dinţii încleştaţi, luptându-se cu unul dintre braţele lui Hal.

Troy se apropie grăbit de targă şi-l înşfăcă pe Hal de un picior. Rămase umăr la umăr cu ofiţerii de la securitate, luptându-se cu o gheată şi străduindu-se să se ferească de loviturile ei. Sub salopeta largă, picioarele lui Hal păreau de pasăre, dar loveau ca ale unui catâr. Unul dintre poliţişti reuşi să-i treacă o curea peste coapse. Troy se lăsă cu toată greutatea pe gambe în timp ce era strânsă a doua curea.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întrebă.

Grijile pe care şi le făcea pentru sine însuşi dispărură în prezenţa adevăratei nebunii. Sau tot către asta se îndrepta şi el?

— Medicamentele nu şi-au făcut efectul, spuse Henson.

Sau nu le-a luat, se gândi Troy.

Asistentul scoase cu dinţii capacul seringii de culoarea cerului. Încheietura mâinii lui Hal era imobilizată. Acul dispăru în braţul care zvâcnea, iar pistonul împinse lichidul de un albastru strălucitor în carnea palidă, plină de pete.

Troy se crispă la vederea acului înfipt în braţul tremurător al lui Hal, dar picioarele bărbatului vârstnic îşi pierdură imediat forţa. Toată lumea păru să răsufle uşurată când se înmuie, pierzându-şi cunoştinţa, cu capul

alunecându-i într-o parte şi cu un ultim strigăt neinteligibil estompându-se până la un suspin, pentru a deveni apoi o expiraţie profundă, şuierătoare.

— Ce naiba?

Troy îşi şterse fruntea cu dosul braţului. Era transpirat tot, în parte din cauza efortului, dar mai ales ca urmare a scenei care i se desfăşura în faţa ochilor, fiindcă vedea un om pierzându-şi astfel cunoştinţa, îi simţea viaţa şi voinţa scurgându-se din picioarele care loveau cu ghetele în timp ce era adormit cu forţa. Propriul său trup zvâcni, cuprins brusc de un tremur violent, dispărut înainte de a-şi da seama că existase. Doctorul îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Îmi cer scuze pentru asta.

Aruncă o privire aspră către ofiţeri, canalizându-şi reproşurile spre ei.

— Noi nu i-am făcut probleme, spuse unul dintre ei, ridicând din umeri.

Henson se întoarse spre Troy. Maxilarul i se lăsă, a dezamăgire.

— Nu-mi place că trebuie să-ţi cer să semnezi asta…

Troy îşi şterse faţa cu poalele tricoului şi dădu din cap. Pierderile fuseseră luate în considerare – atât cele individuale, cât şi ale silozurilor, cu rezerve stocate în consecinţă –, dar toate dureau.

— Desigur, spuse.

Cu aşa ceva se ocupa el, nu? Semnează asta. Rosteşte aceste cuvinte. Respectă scenariul. Era o glumă. Citeau cu toţii replici dintr-o piesă pe care nu şi-o amintea niciunul. Însă el începea să-şi amintească. Simţea că aşa era.

Henson răscoli formularele dintr-un sertar în vreme ce asistentul lui desfăcea cataramele salopetei lui Hal. Bărbaţii de la securitate întrebară dacă mai era nevoie de ei, verificară pentru o ultimă oară curelele care-l imobilizau pe Hal şi li se făcu semn că puteau să plece. Unul dintre ei râse cu poftă de o remarcă a celuilalt pe când zgomotul făcut de ghetele lor se îndepărta în direcţia liftului.

Între timp, Troy se pierdu în contemplarea feţei uscăţive a lui Hal, a uşoarelor coborâri şi ridicări ale pieptului lui îngust. Iată care era răsplata pentru că-ţi aduceai aminte, se gândi. Omul acela se dezmeticise, ieşind din rutina ospiciului. Nu înnebunise; avuse un neaşteptat acces de *limpezire* a minţii. Îşi întredeschisese ochii şi zărise prin ceaţă.

Desprins dintr-un cârlig din perete, un clipboard îşi făcu apariţia, cu formularul potrivit prins sub clema lui metalică. Lui Troy i se înmână un pix. El îşi scrise numele, înapoie clipboardul şi se uită cum lucrau cei doi doctori; se întrebă dacă ei simţeau ceva din tot ce simţea el. Dacă jucau

cu toţii acelaşi rol? Dacă aveau, toţi şi fiecare în parte, aceleaşi îndoieli, dar niciunul nu vorbea pentru că se simţea atât de singur, cu desăvârşire singur?

— Vă puteţi ocupa dumneavoastră de aia?

Asistentul doctorului stătea în genunchi, răsucind un mâner din partea de jos a mesei. Troy văzu că avea rotile. Omul arătă către picioarele lui cu o înclinare a capului.

— Sigur că da.

Troy se ghemui ca să deblocheze roata. Era implicat în ceea ce se petrecea. Formularul purta semnătura lui. Răsuci mânerul, punând în mişcare masa şi permiţând să fie deplasată de-a lungul coridorului.

Hal fiind inconştient, au fost desfăcute curelele şi i s-a scos cu grijă salopeta. Troy se oferi să-i tragă ghetele, le desfăcu şireturile şi le aşeză alături. Nu mai era nevoie de cămaşa de hârtie – pudoarea nu mai era o problemă. I se înfipse un ac pentru perfuzie intravenoasă, fixat apoi cu leucoplast; Troy ştia că avea să fie cuplat la capsula criogenică. Ştia cum era să ţi se târască gheaţa prin vene.

Împinseră targa pe coridor şi către uşile de oţel armat ale compartimentului de somn criogenic îndelungat. Troy le studie. I se păreau cunoscute. Avea impresia că-şi aducea aminte că descrisese ceva similar într-o specificaţie pentru un proiect la care lucrase cândva, dar era pentru o încăpere plină cu maşini. Ba nu, cu computere.

Tastatura de pe perete piui când doctorul îşi introduse codul. Urmă sunetul puternic, găunos, al zăvoarelor retrase în tocul gros.

— Cele goale sunt în capăt, spuse Henson, arătând către un perete îndepărtat.

Şiruri după şiruri de capsule lucioase, etanşe, umpleau camera de criogenie. Ochii îi căzură pe afişajele de la baza fiecăreia. Aveau indicatoare luminoase verzi, continue, fără să fie nevoie de vreun spaţiu pentru redarea ritmului cardiac, şi numai nume de botez, fără nimic care să le lege pe acele fiinţe omeneşti străine de vieţile lor din trecut.

Cassie, Catherine, Gabriella, Gretchen.

Nume inventate.

Gwynn. Halley. Heather.

Toate, în ordine. Pentru ele nu existau schimburi. Nimic pentru care să se lupte bărbaţii. Totul avea să se întâmple cât ai clipi. Intraţi în barca de salvare, visaţi preţ de o clipă, coborâţi pe uscat.

O altă Heather. Duplicate fără nume de familie. Troy se întrebă cum putea să funcţioneze un asemenea sistem. Împingea targa orbeşte printre rânduri, în timp ce doctorul şi asistentul lui vorbeau despre procedeu, când zări un nume cu coada ochiului şi un tremur violent îi străbătu

membrele.

Helen. Şi încă unul: *Helen.*

Degetele i se desprinseră de targă şi reuşi cu greu să se ţină pe picioare. Roţile se opriră cu un scârţâit.

— Domnule?

Două Helen. Iar în faţa lui, pe un afişaj clar, reprezentând ritmul încremenit al unui somn liniştit, adânc, foarte adânc, o alta:

Helena.

Împleticindu-se, Troy se îndepărtă de targă şi de trupul gol al lui Hal. În minte îi reveni ecoul ţipetelor slabe ale bătrânului care susţinea insistent că se numea Carlton. Îşi trecu mâinile peste capacul curbat al capsulei.

Ea era *acolo.*

— Domnule? Nu trebuie să ne oprim…

Troy nu luă în seamă vocea doctorului. Frecă ecranul de sticlă, frigul din interior pătrunzându-i în palmă.

— Domnule…

Promoroaca se întindea pe sticlă ca o pânză de păianjen. El şterse stratul de condens, ca să poată privi înăuntru.

— Trebuie să-l instalăm pe omul ăsta…

În interiorul acelui spaţiu rece, întunecat, erau ochi închişi. Cu ace de gheaţă lipite de gene. Era un chip cunoscut, dar nu al soţiei lui.

— Domnule!

Troy se poticni, lovind cu mâinile sicriul rece ca să-şi menţină echilibrul, cu fierea ridicându-i-se în gât când îşi aminti. Se auzi sufocându-se, îşi simţi membrele zvâcnind, genunchii înmuindu-se. Căzu pe podea între două capsule, cuprins de un tremur violent, cu buzele inundate de salivă, amintiri puternice luptându-se cu ultimele resturi de medicamente care-i mai rămăseseră în vene.

Cei doi bărbaţi în alb strigau unul la altul. Paşii plesneau oţelul îngheţat, estompându-se pe măsură ce se apropiau de uşile grele, îndepărtate. Bolboroseli neomeneşti izbiră urechile lui Troy, sunând slab, ca şi când ar fost ale lui.

Cine era el? Ce căuta acolo? Ce făceau acolo cu toţii?

Aceea nu era Helen. Numele lui nu era Troy.

Paşii apăsaţi se apropiară în grabă. Numele îi stătea pe limbă când acul îi pătrunse în carne.

Donny.

Dar nici aşa nu era corect.

Şi apoi îl înghiţi întunericul, strângându-se în jurul tuturor întâmplărilor din trecutul său pe care propria minte le considera prea

îngrozitoare ca să le poată suporta.

19

2052

Districtul Fulton, Georgia

Asupra celui mai sudic colţ al districtului Fulton tăbărâse un soi de amestec de festival muzical, reuniune de familie şi târg statal. În ultimele două săptămâni, Donald privise cum se răspândeau corturi multicolore deasupra unei instalaţii nou-nouţe de depozitare a reziduurilor nucleare. Cincizeci de steaguri, fiecare al unui alt stat, fluturau deasupra celor cincizeci de adâncituri din pământ. Fuseseră înălţate scene iar proviziile se scurgeau peste dealurile unduitoare într-o paradă fără sfârşit, maşinuţe de golf şi vehicule de teren alcătuiau convoaie cu mâncare, cu containere Tupperware, cu coşuri pline de legume – unele trăgeau chiar şi remorci mici, încărcate cu vite.

Pieţele fermierilor fuseseră amenajate sub forma unor culoare şerpuitoare printre corturi şi tarabe, cu pui piuind şi cu porci grohăind, cu copii mângâind iepuri, cu câini în lesă. Posesorii celor din urmă călăuzeau prin mulţime exemplare din zeci de rase. Cozile se agitau, fericite, boturile umede adulmecând aerul.

Pe principala scenă din Georgia, o orchestră rock locală făcea probe de sunet. Când amuţi ca să-şi ajusteze nivelul sonorului, Donald putu s-audă, dinspre delegaţia Carolinei de Nord, acordurile coardelor ciupite de o formaţie de muzică bluegrass. În direcţia opusă, cineva ţinea un discurs pe scena din Florida în timp ce convoaiele transportau provizii dincolo de culmea dealului, iar familiile îşi întindeau pături şi făceau picnicuri pe banchetele din adâncimile largi. Donald observă că dealurile erau locul ideal pentru băncile unui stadion, de parcă ar fi fost create anume în acest scop.

Însă nu reuşi să-şi dea seama unde se duceau toate acele provizii. Corturile păreau să le înghită la nesfârşit. Vehicule de teren, cu micile lor remorci ca nişte cutii, huruiseră în susul şi-n josul pantelor pe întreaga durată a celor două săptămâni de când se afla el acolo, dând o mână de ajutor la pregătirea Convenţiei Naţionale.

Tot cu un huruit se opri alături de el Mick, cocoţat pe unul dintre omniprezentele ATV-uri. Îi zâmbi larg şi ciupi acceleraţia când încă mai ţinea frâna apăsată. Honda se zdruncină, cu cauciucurile mârâind în ţărână.

— Vrei să faci o plimbare până-n Carolina de Sud? strigă, acoperind zgomotul motorului.

Se trase mai în faţă pe şa, ca să-i facă loc.

— Ai destulă benzină ca s-ajungi acolo?

Donald se prinse de umărul prietenului său şi urcă pe al doilea set de pedale. Îşi avântă celălalt picior peste şa.

— E dincolo de deal, idiotule.

Donald rezistă imboldului de a-l asigura că glumise. Se prinse de plasa metalică din spate în vreme ce Mick schimba vitezele. Prietenul lui înaintă pe şoseaua prăfoasă dintre corturi până ce ajunseră pe iarbă, apoi viră către delegaţia din Carolina de Sud, vârfurile clădirilor din centrul Atlantei fiind vizibile în lateral.

În timp ce Honda urca dealul, Mick întoarse capul.

— Când vine Helen? strigă.

Donald se aplecă în faţă. Îi plăcea să simtă aerul rece al dimineţii de octombrie. Îi aducea aminte de Savannah în acea perioadă a anului, de răcoarea de pe plajă la răsăritul soarelui. Tocmai se gândea la Helen când îl auzi pe Mick întrebând de ea.

— Mâine, strigă la rândul lui. Cu autobuzul, împreună cu delegaţii din Savannah.

Ajunseră în vârf şi Mick încetini şi viră, apoi merse pe culme. Trecură pe lângă un ATV încărcat până la refuz, care se îndrepta în direcţia opusă. Reţeaua de culmi alcătuia un labirint de şosele întretăiate deasupra tuturor cupelor adâncite care adăposteau instalaţia.

Privind în depărtare, Donald urmări baletul ATV-urilor care alergau şerpuind de-a lungul întregului peisaj. Îşi imagină că, într-o bună zi, şoselele netede de pe culmile dealurilor aveau să răsune de huruitul unor camioane mult mai mari, încărcate cu reziduuri periculoase şi purtând marcaje care avertizau asupra pericolului de iradiere.

Cu toate acestea, privind steagurile care fluturau deasupra delegaţiei din Florida, aflată într-o parte, şi a celei din Georgia, instalată de cealaltă parte a dealului, şi remarcând că pantele puteau găzdui un număr-record de oameni, îngăduindu-le tuturor să vadă perfect fiecare scenă, Donald nu putu să nu-şi spună că toate întâmplările fericite serveau unui obiectiv mai amplu. Era ca şi cum întregul complex fusese proiectat de la bun început pentru a-i fi de folos Convenţiei Naţionale din 2052, ca şi cum ar fi fost construit avându-se în vedere ceva mai mult decât scopul

său inițial.

Un steag mare, albastru, cu un copac alb şi o semilună, unduia lenevos deasupra scenei Carolinei de Sud. Mick îşi parcă motocicleta cu patru roţi într-o mare de alte ATV-uri din jurul imensului cort de primire.

Urmându-l pe prietenul său printre vehiculele parcate, Donald văzu că se îndreptau spre un cort mai mic, care înghiţea o grămadă de oameni.

— Ce soi de misiune avem? întrebă.

Nu că ar fi contat. În ultimele zile, făcuseră câte puţin din orice, în întreg complexul: căraseră pungi cu gheaţă la sediile diverselor state, se întâlniseră cu congresmenii şi cu senatorii, ca să vadă dacă aveau nevoie de ceva, se asiguraseră că toţi voluntarii şi toţi delegaţii erau instalaţi în bune condiţii în rulotele lor. Se ocupaseră de orice îi era necesar senatorului.

— Oh, nu facem decât un mic tur, răspunse Mick, cu un aer enigmatic.

Şi îl îndemnă, cu un semn al mâinii, să intre în micul cort în care muncitorii pătrundeau, printr-o parte, cu braţele încărcate, pentru a ieşi prin partea opusă cu mâinile goale.

Interiorul era luminat cu proiectoare, traficul intens bătătorise pământul, iarba era mată, strivită. O rampă de beton cobora în adânc şi muncitori cu insigne de voluntari urcau pe lângă o margine, târşâindu-şi picioarele. Mick se încadră, dintr-un salt, în şirul care cobora.

Donald ştia unde mergeau. Recunoscuse rampa. Se grăbi să i se alăture amicului său.

— E una dintre construcţiile pentru stocarea barelor uzate.

Nu reuşi să-şi ascundă excitarea din glas, şi nici măcar nu încercă. Murea de nerăbdare să vadă celălalt proiect, fie pe hârtie, fie în realitate. Singurul lucru la care avusese acces fusese proiectul lui de buncăr, dar restul complexului rămăsese învăluit în mister.

— Putem *intra?*

În loc de răspuns, Mick începu să coboare, amestecându-se printre ceilalţi.

— Alaltăieri m-am milogit să mi se permită să fac un tur, şuieră Donald, dar Thurman a-nceput să peroreze, înşirând tot rahatul despre securitatea naţională…

Mick râse. Pe la jumătatea pantei, acoperişul cortului păru să se piardă în întunericul de deasupra, iar spaţiul dintre pereţii de beton din ambele părţi se îngustă, conducând muncitorii către uşile de oţel, larg deschise.

— Nu mergi să vezi interiorul altei construcţii, îi spuse Mick.

Îi puse o mână pe spate şi îl conduse prin familiara încăpere de la intrare, cu aspect industrial. Toată lumea se opri aşteptând, în vreme ce

alţii intrau şi ieşeau, pe rând, prin mica deschizătură din faţa lor. Donald se simţi dezorientat.

— O clipă, spuse, întrezărind câte ceva din încăperea alăturată. Ce naiba? Ăsta-i proiectul meu.

Înaintară târşâindu-şi picioarele. Mick le făcu loc celor care ieşeau. Ţinea o mână pe umărul lui Donald, conducându-l.

— Ce căutăm aici? întrebă Donald.

Ar fi putut să jure că buncărul proiectat de el se afla în depresiunea alăturată, pregătită pentru Tennessee. Pe de altă parte, în ultima clipă se făcuseră atât de multe schimbări încât era posibil să încurce lucrurile.

— Anna mi-a spus că ai şters-o şi ai sărit peste turul de-aici.

— Minciuni.

Donald se opri în faţa deschizăturii ovale. Recunoştea fiecare nit.

— De ce să fi spus aşa ceva? Am fost chiar aici. Am tăiat afurisita aia de panglică.

Mick îl împinse din spate.

— Haide. Ţii tot şirul în loc.

— Nu vreau să intru.

Le făcu semn celor care veneau din sens opus să iasă. Muncitorii din spatele lui Mick, cu mâinile pline de containere Tupperware grele, se foiră de pe un picior pe altul.

— Ultima oară am văzut etajul de sus, adăugă Donald. E de-ajuns.

Prietenul său îl prinse cu o mână de ceafă şi-l strânse cu cealaltă de încheietura mâinii. Capul fiindu-i împins înainte, Donald se văzu nevoit să se pună în mişcare ca să nu cadă cu faţa în jos. Încercă să se prindă de tocul uşii interioare, dar avea braţul în strânsoarea lui Mick.

— Vreau să vezi ce-ai *construit,* spuse prietenul său.

Donald se împletici către compartimentul de pază. El şi Mick se traseră deoparte, lăsându-i să treacă pe oamenii pe care îi ţinuseră în loc.

— M-am uitat la clădirea asta zi de zi, vreme de trei ani, zise Donald.

Se bătu peste buzunar, în căutarea pastilelor, întrebându-se dacă trecuse suficient timp ca să mai poată lua încă una. Dar nu-i dezvălui lui Mick că-şi impusese tot timpul să aibă viziunea clădirii la care lucra plasată deasupra pământului, mai degrabă ca un zgârie-nori, decât ca un pai îngropat. Nu putea în niciun caz să-i mărturisească asta celui mai bun prieten al său, nu-i putea spune cât de îngrozit se simţea chiar în clipa aceea, când n-avea deasupra capului mai mult de zece metri de beton şi pământ. Se îndoia că Anna folosise expresia „a şters-o“, dar exact asta făcuse după tăierea panglicii. În vreme ce senatorul îi conducea pe demnitari prin complex, el se grăbise să caute un petic de iarbă deasupra căruia nu se afla decât cerul strălucitor.

— E al naibii de important, spuse Mick.

Pocni din degete în faţa lui Donald. Pe lângă ei trecură două şiruri de muncitori. Dincolo de aceştia, într-o cabină mică, se afla un bărbat cu o pensulă într-o mână şi cu o cutie cu vopsea în alta. Aplica un strat de un cenuşiu tern pe un set de bare din oţel. În spatele lui, un tehnician lucra la conectarea unui soi de ecran imens, încastrat în perete. Se părea că nu fusese totul finisat pentru a arăta exact ca în desenul lui.

— Donny, ascultă-mă. Vorbesc serios. Azi e ultima zi în care mai putem purta discuţia asta, OK? Trebuie să vezi ce-ai construit.

Nelipsitul zâmbet răutăcios dispăruse de pe buzele lui Mick şi se încruntase. Dacă expresia lui sugera ceva, atunci era vorba de tristeţe.

— Vrei să vii înăuntru, te rog?

Respirând adânc şi împotrivindu-se dorinţei de a da buzna afară, pe dealuri, la aer curat, departe de mulţimea sufocantă, Donald se trezi că e de acord. Din cauza privirii lui Mick, a senzaţiei că prietenul lui simţea nevoia să-i vorbească despre cineva drag care tocmai murise, despre ceva extrem de serios.

În timp ce dădea din cap, încuviinţând, Mick îl bătu recunoscător pe umăr.

— Pe aici.

Îl conduse către puţul central. Trecură pe lângă cantină, care era folosită. Avea sens. Muncitorii făceau o pauză, aşezaţi la mese şi mâncând din tăvi de plastic. Din bucătăria alăturată venea miros de mâncare. Donald râse. Nu-şi imaginase niciodată că pentru clădirea aceea avea să se găsească o întrebuinţare. Avu din nou senzaţia că locul căpăta un scop datorită Convenţiei Naţionale. Se gândi la întregul complex golit într-o bună zi de viaţă, cu toţi muncitorii mişunând numai deasupra ca să depoziteze barele de combustibil uzat, în timp ce clădirea acea imensă, care, dacă s-ar fi aflat la suprafaţa pământului, ar fi atins norii, avea să fie cu desăvârşire goală.

Dincolo de un coridor scurt, dalele cedară locul unui grătar metalic şi unui cilindru scufundat chiar prin centrul clădirii. Anna avusese dreptate. Merita să fie văzut.

Ajunseră la balustrada puţului central şi Donald se opri să arunce o privire peste ea. Înălţimea uriaşă îl făcu pentru o clipă să uite că se afla sub pământ. În partea opusă a palierului huruiau angrenajele unui transportor cu bandă rulantă, cu un nesfârşit şir de tăvi plate rotindu-se şi trecându-i goale peste partea de sus. Lui Donald îi aduse aminte de găleţile unei roţi de grădinărit. Tăvile se răsturnau înainte de a-şi reîncepe coborârea prin clădire.

Bărbaţii şi femeile care veneau de afară îşi puneau fiecare container pe

câte una dintre tăvile goale înainte de a ieşi din buncăr. Donald se uită după Mick şi-l văzu dispărând în josul scării.

Se grăbi să-l urmeze, împins de teama că avea să fie îngropat de viu.

— Hei!

Pantofii lui plesneau treptele proaspăt vopsite, romburile cu care era placat nelăsându-l să alunece din cauza grabei. Îl ajunse pe Mick după ce ocoli stâlpul gros din centru. Containerele Tupperware, pline cu provizii pentru situaţii de urgenţă – care, presupuse Donald, aveau să putrezească, nefolosite – coborau plutind nefiresc de cealaltă parte a balustradei.

— Nu vreau să merg mai jos, insistă el.

— Încă două etaje, îi strigă Mick. Haide, omule, vreau să vezi.

Donald se supuse, amorţit. Ar fi fost mai rău să facă drumul de întoarcere de unul singur.

Pe primul palier pe care ajunseră, lângă banda transportoare stătea un muncitor cu un soi de pistol. Cu o strălucire roşie şi cu scanerul zumzăind, trase în lateralul containerului care trecu pe lângă el. Apoi se aplecă peste balustradă, aşteptând apariţia următorului container în vreme ce precedentul îşi continua plonjonul.

— Îmi scapă ceva? întrebă Donald. Încă ne mai străduim să respectăm nişte termene? Ce-i cu toate proviziile astea?

Mick clătină din cap.

— Respectăm, salvăm, spuse.

Sau cel puţin asta avu Donald impresia că spusese. Mick părea pierdut în gânduri.

Îşi continuară coborârea pe scara în spirală către palierul următor, parcurgând astfel înălţimea unui alt etaj, alţi zece metri de beton armat, de adâncire dezolantă. Etajul îi era cunoscut lui Donald. Şi nu numai din proiect. El şi Mick vizitaseră unul similar pe şantierul unde fusese construit.

— Am mai fost aici, îi zise prietenului său.

Mick dădu din cap. Şi îi făcu semn să-l urmeze pe coridor, până la primul cot. Acolo alese o uşă, aparent la întâmplare, şi i-o deschise lui Donald. Cele mai multe etaje erau prefabricate şi fuseseră mobilate înainte de a fi coborâte cu macarale la locurile lor. Nu-l vizitaseră chiar pe acela, fusese unul dintre multe altele care îi semănau.

Odată ce intră Donald, Mick aprinse luminile din plafon şi închise uşa. Donald văzu, cu surprindere, că patul era făcut. Pe un scaun erau stivuite teancuri de lenjerie. Mick le luă şi le puse pe podea. Se aşeză şi-i făcu semn să stea pe marginea patului.

Donald îl ignoră şi-şi strecură capul în minuscula cameră de baie.

— Arată de-a dreptul mişto, îi spuse amicului său.

Întinse mâna şi răsuci robinetul chiuvetei, aşteptându-se să nu se întâmple nimic. Când începu să susure apă limpede, se pomeni râzând.

— Ştiam c-o să fii încântat când o să vezi asta, spuse Mick, cu voce scăzută.

Donald se zări în oglindă, cu veselia încă pe chip. Avea tendinţa să uite cum i se încreţeau colţurile ochilor când zâmbea. Îşi atinse părul, presărat cu fire cărunte, deşi abia peste cinci ani avea să ajungă pe proverbiala culme a vieţii. Slujba îl îmbătrânea prematur. Se temuse că s-ar fi putut întâmpla asta.

— E uimitor că noi am construit asta, nu-i aşa? întrebă Mick.

Donald se întoarse spre el şi i se alătură în apartamentul îngust. Se întrebă dacă îi îmbătrânise pe amândoi funcţia pentru care fuseseră aleşi sau proiectul acela, construcţia care le consumase tot timpul.

— Apreciez faptul că m-ai silit să cobor aici.

Era gata să adauge că i-ar fi plăcut să vadă şi restul, dar se gândi că ar fi forţat nota. În plus, grupurile din corturile Georgiei probabil că îi căutau deja.

— Ascultă, zise Mick, vreau să-ţi spun ceva.

Donald îşi privi prietenul, care părea să-şi caute cuvintele. Aruncă o privire spre uşă. Mick tăcea. El se linişti în cele din urmă şi se aşeză pe marginea patului.

— Despre ce e vorba? întrebă.

Însă credea că ştie. Senatorul îl inclusese pe Mick în celălalt proiect al său, cel care-l făcuse pe Donald să ceară ajutorul unui doctor. Se gândi la cartea groasă, pe care o memorase aproape în totalitate. Mick făcuse acelaşi lucru. Şi nu-l adusese acolo doar ca să vadă ce realizaseră, ci şi ca să găsească un loc care le oferea intimitate deplină, un loc în care puteau fi divulgate secrete. Se bătu peste buzunarul unde-şi ţinea pilulele, cele care-i împiedicau gândurile să alunece în zone periculoase.

— Hei, zise, nu vreau să-mi spui nimic din ceea ce n-ar trebui…

Mick îşi ridică privirea şi se uită la el surprins, cu ochi mari.

— Nu trebuie să-mi spui *nimic.* Presupune că ştiu ce ştii şi *tu.*

Mick clătină din cap cu tristeţe.

— Nu, nu ştii, răspunse.

— Atunci să presupunem oricum. Nu vreau să ştiu nimic.

— *Trebuie* să afli.

— Aş prefera să nu…

— Nu e secret, omule. Vreau doar… vreau să ştii că te iubesc ca pe un frate. Aşa te-am iubit întotdeauna.

Rămaseră amândoi aşezaţi, în tăcere. Donald se uită la uşă. Momentul

era stânjenitor, dar, la auzul spuselor lui Mick, i se umplu cumva inima.

— Uite… începu el.

— Ştiu că-ţi rănesc întotdeauna sentimentele, îl întrerupse Mick. Şi, la naiba, îmi pare rău. Am cu adevărat tot respectul pentru tine, Donald. Şi pentru Helen. Întoarse capul şi se scărpină pe obraz. Mă bucur pentru voi doi.

Donald întinse mâna de-a latul spaţiului îngust şi-şi strânse amicul de braţ.

— Eşti un prieten bun, Mick. Mă bucur că am petrecut tot acest timp împreună, în ultimii câţiva ani, candidând pentru Congres, construind această…

Mick dădu din cap.

— Da. Şi eu. Dar, ascultă-mă, nu te-am adus aici, jos, pentru o scenă siropoasă. Îşi duse din nou mâna la obraz şi Donald văzu că-şi ştergea ochii. Azi-noapte am avut o discuţie cu Thurman. Mi-a… acum câteva luni, mi-a oferit un loc într-o echipă, o echipă de vârf, iar azi-noapte i-am spus că aş prefera să-l ocupi tu.

— Ce? Într-un comitet? Donald nu şi-l putea imagina pe prietenul lui renunţând la o funcţie, *indiferent* despre ce ar fi fost vorba. În care?

Mick clătină din cap.

— Nu, e vorba de altceva.

— Ce altceva? întrebă Donald.

— Ascultă, spuse Mick, când o să afli şi când o să-nţelegi ce se petrece, vreau să te gândeşti la mine considerând că sunt chiar aici.

Mick îşi roti privirea în jurul încăperii. Urmară câteva clipe de tăcere desăvârşită punctate de apa care picura în chiuveta din baie.

— Dacă aş putea alege să mă aflu undeva, oriunde, în anii care vor veni, m-aş afla aici, jos, cu primul grup.

— OK. Da, nu ştiu sigur ce vrei să spui…

— O să ştii. Să-ţi aduci aminte de asta, da? Să-ţi aduci aminte că te iubesc ca pe un frate şi că totul se-ntâmplă dintr-un motiv. N-aş fi vrut să fie în niciun alt fel. Pentru tine sau pentru Helen.

— OK.

Donald zâmbi. N-ar fi putut spune dacă Mick îşi bătea joc de el sau dacă băuse prea multe Bloody Mary în cortul de primire.

— Bine.

Mick se ridică brusc. Se mişca, fără nicio îndoială, ca şi cum n-ar fi fost beat.

— Să ieşim dracului de-aici. Locul ăsta-mi dă fiori.

Mick deschise uşa dintr-o smucitură şi stinse luminile.

— O ştergi, nu-i aşa? strigă Donald în urma lui.

Mick clătină din cap şi străbătură coridorul în sens invers. Lăsară în urmă micul apartament ales la întâmplare cufundat în întuneric, apa picurând în chiuveta lui mică. Şi Donald încercă să priceapă de ce era atât de dezorientat, cum se preschimbase cortul din Tennessee, unde tăiase panglica, în cel din Carolina de Sud. Şi aproape că înţelese, cu subconştientul amintindu-şi, într-o străfulgerare de o livrare de marfă, de fibra optică de cincizeci de ori mai multă decât ar fi trebuit, dar nu reuşi să facă legătura.

Între timp, containerele pline cu provizii huruiau, coborând în puţul-mamut. Iar tăvile goale urcau zăngănind.

20

2110

• Silozul 1 •

Troy se trezi într-o ceaţă, ameţit şi dezorientat, cu capul zvâcnind. Îşi ridică mâinile şi bâjbâi deasupra feţei, aşteptându-se să dea de răceala sticlei îngheţate, de apăsarea oţelului boltit, de osânda unui somn criogenic îndelungat. Dar mâinile nu întâlniră decât aerul. Ceasul de pe noptieră arăta că nu trecuse cu mult de trei dimineaţa.

Se săltă în capul oaselor şi văzu că purta un şort de gimnastică. Nu putea să-şi amintească de o schimbare a îmbrăcăminţii în seara dinainte, nu-şi amintea că se urcase în pat. Îşi coborî tălpile pe podea, îşi sprijini coatele pe genunchi, îşi afundă faţa în palme şi rămase aşa o clipă. Îl durea tot trupul.

După câteva minute, se îmbrăcă pe întuneric, îşi încheie cataramele. Lumina n-ar fi fost bună pentru durerea lui de cap. Nu era doar o teorie care trebuia verificată.

Pe coridorul de afară, lumina era estompată, ca seara, doar ca să poţi găsi, pe bâjbâite, drumul spre băile comune. Troy înaintă tiptil, îndreptându-se către lift.

Apăsă butonul „sus“, apoi ezită, neştiind dacă era alegerea corectă. Ceva trăgea de el. Apăsă şi butonul „jos“.

Era prea devreme ca să se ducă în biroul lui, în afara cazului în care voia să se joace pe computer. Nu-i era foame, dar ar fi putut urca, să vadă răsăritul. Schimbul de noapte ar fi trebuit să fie încă acolo, bând cafea. Sau ar fi putut merge în sala de recreere, pentru jogging. Ceea ce ar fi însemnat să se întoarcă în camera lui, ca să se schimbe.

Înainte de a reuşi să se hotărască, liftul sosi cu un bip. Se stinseră ambele indicatoare, şi „sus“, şi „jos“. Putea merge în orice direcţie.

Troy intră. Nu ştia unde voia să se ducă.

Ascensorul se închise. Aştepta decizia lui cu răbdare. În cele din urmă, se gândi el, avea să se pună în mişcare, răspunzând unei alte solicitări, urma să ia un pasager care avea un scop, o destinaţie. El putea rămâne

acolo, fără să facă nimic, lăsându-l pe celălalt să ia o hotărâre.

Îşi trecu degetul peste butoane, încercând să-şi aducă aminte ce se afla la fiecare nivel. Memorase foarte multe lucruri, dar avea senzaţia că nu putea să acceseze tot ce ştia. Simţi brusc nevoia să meargă într-unul dintre baruri, să se uite la televizor, să lase orele să alunece pe lângă el, până când avea să fie în sfârşit nevoie de el undeva. Aşa ar fi trebuit să se scurgă schimbul lui. Aşteptând, apoi acţionând. Dormind şi apoi aşteptând. Să ia cina şi apoi să se pregătească de culcare. Sfârşitul se afla întotdeauna în câmpul vizual. Nu exista nimic împotriva căruia să se revolte, totul era rutină.

Liftul porni. Troy îşi îndepărtă mâna de butoane cu o zvâcnire şi se trase cu un pas înapoi. Niciun indicator nu arăta încotro se îndrepta, dar avea senzaţia că începuse să coboare.

Cabina se opri, clătinându-se, după numai câteva etaje. Uşile se deschiseră către un nivel cu apartamente, situat mai jos. Un chip cunoscut din cantină, un bărbat în roşul lucrătorilor de la reactor, intră zâmbind.

— ’Neaţa, spuse.

Troy dădu din cap.

Bărbatul se răsuci şi apăsă pe unul dintre butoanele etajelor de mai jos, ocupate de reactor. Studie înşiruirea celorlalte butoane, toate stinse, se întoarse spre Troy şi îl privi nedumerit.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Hmm? Oh, da.

Troy se aplecă în faţă şi apăsă pe şaizeci şi opt. Văzând că pe celălalt îl îngrijora sănătatea lui, se gândise probabil la doctor, deşi tura lui Henson avea să-nceapă abia peste câteva ore. Dar altceva îl îmboldea, ceva pe care simţea nevoia să-l vadă, un vis care-i scăpa.

— Probabil că n-a reţinut comanda prima dată, explică, uitându-se la buton.

— Mmm.

Tăcerea se întinse pe parcursul a unul sau două etaje.

— Cât mai aveţi? întrebă mecanicul de la reactor.

— Eu? Doar două săptămâni. Dumneavoastră?

— Abia am început, acum o săptămână. Dar la mine e al doilea schimb.

— Oh?

Indicatoarele luminoase urmăreau perindarea etajelor de sus în jos, dar numerele erau crescătoare. Lui Troy nu-i plăcea; simţea că nivelul de la bază ar fi trebuit să poarte numărul unu. Ar fi trebuit numărate *de jos în sus.*

— Al doilea schimb e mai uşor? întrebă el.

Cuvintele i se desprinseră de pe buze pe neaşteptate. Ca şi cum acea parte a lui care-şi dorea cu ardoare să ştie ar fi fost mai lucidă decât cea care se ruga pentru linişte.

Mecanicul căzu pe gânduri.

— N-aş zice că e mai uşor. Poate… mai puţin incomod?

Râse încet. Troy simţi oprirea liftului în genunchi, gravitaţia smucindu-l. Uşile se deschiseră cu un clinchet.

— S-aveţi parte de unul bun, îi ură mecanicul. Nu-şi spuseseră unul altuia cum îi chema. În cazul că nu ne revedem.

Troy îşi înălţă palma.

— Pe data viitoare, răspunse.

Celălalt ieşi şi uşile se închiseră, ca nişte pleoape lăsate peste imaginea coridoarelor din centrala electrică. Liftul zumzăi şi îşi continuă coborârea.

Urmă clinchetul uşilor la etajul medicilor. Troy ieşi şi auzi voci pe coridor, în depărtare. Înaintă fără zgomot pe dalele podelei şi vocile deveniră mai puternice. Una îi aparţinea unei femei. Nu era o conversaţie; probabil rula un film vechi. Troy aruncă pe furiş o privire în cabinetul principal şi văzu un bărbat întins pe o targă, cu spatele spre uşă, şi un televizor în colţ. Îşi continuă drumul tiptil, ca să nu-i atragă atenţia.

Coridorul se bifurcă. El îşi imagină planul etajului, reuşi să vizualizeze camerele de depozitare, de forma unor felii de plăcintă, şirurile de coşciuge pentru somn criogenic profund, tuburile şi ţevile care mergeau de la pereţi către postamente şi de la postamente către oamenii din interior.

Se opri în faţa uneia dintre uşile masive şi-şi încercă propriul cod de acces. Culoarea ledului se schimbă din roşu în verde. Lăsă mâna în jos, în încăperea respectivă nu era necesar să intre, nu se simţea îmboldit să intre, nu voise decât să vadă dacă putea. Imboldul îl călăuzea în altă parte.

Urmă meandrele culoarului, trecând pe lângă alte câteva uşi. Nu era chiar acolo? Plecase vreodată? Braţul îi zvâcni. Îşi suflecă mâneca şi văzu o pată de sânge, un cerc de roşeaţă în jurul unei cruste cât un vârf de ac.

Dacă se întâmplase ceva rău, nu putea să-şi aducă aminte. Acea parte din el fusese înăbuşită.

Îşi încercă apoi codul pe alt panou, de pe altă uşă, şi aşteptă să se schimbe culoarea ledului în verde. De data asta, apăsă pe butonul care deschidea uşa. Nu ştia despre ce era vorba, dar înăuntru se afla ceva pe care trebuia să-l vadă.

21

2052

Districtul Fulton, Georgia

Ploile uşoare din dimineaţa convenţiei lăsaseră dealurile create de mâna omului umede, cu iarba de curând semănată alunecoasă, dar nu reuşiseră să distrugă atmosfera festivă decât într-o foarte mică măsură. Din parcări fuseseră îndepărtate vehiculele care contribuiseră la construcţie şi camionetele mânjite de nămol. Acum găzduiau sute de autobuze cu motoarele în ralanti şi câteva limuzine negre, lucioase, cele din urmă împroşcate cu noroi.

Parcările cu rulote care serviseră drept birouri şi locuinţe pentru echipele de muncitori le fuseseră predate funcţionarilor, voluntarilor, delegaţilor şi demnitarilor care trudiseră săptămâni de-a rândul pentru a face din ziua aceea o realitate. Întreaga zonă era presărată cu corturi de primire, care serviseră drept cartiere generale ale coordonatorilor evenimentului. Mulţimile de nou-sosiţi se revărsau din autobuze şi treceau prin postul de pază al INST-ISE. Pe gardurile masive se zbârlea sârma ghimpată, cu ţepi părând supradimensionaţi şi ridicoli pentru o convenţie, dar având sens dacă te gândeai la stocarea combustibilului nuclear uzat. Barierele şi gardurile ţineau la distanţă o asociere stranie de protestatari: cei de dreapta nu erau de acord cu actualul scop al instalaţiei, iar cei de stânga se temeau de viitorul ei scop.

Nu mai existase nicio altă Convenţie Naţională care să se poată lăuda cu o asemenea energie, cu o asemenea mulţime. Centrul Atlantei se profila pe cer, dincolo de vârfurile copacilor, însă oraşul părea la mare distanţă de neaşteptata forfotă din mai neînsemnata zonă a districtului Fulton.

Pe culmea unei movile, Donald se înfioră sub umbrelă şi-şi plimbă privirea peste marea de oameni adunaţi pe dealuri, unde fiecare se îndrepta către scena deasupra căreia fâlfâia steagul statului său, umbrelele tresăltând şi înghiontindu-se ca gândacii de apă.

Undeva exersa o fanfară, trâmbiţând o melodie, ritmul apăsat părând

capabil să năruie un alt deal în noroi. În aer plutea senzaţia că lumea urma să se schimbe – o femeie era pe punctul să câştige nominalizarea de candidat la preşedinţie, ceea ce nu se mai întâmplase decât o dată. Dacă sondajele de opinie erau demne de încredere, avea destul de multe şanse. În afara cazului în care războiul din Iran căpăta subit un alt curs, aveau să ajungă într-un moment hotărâtor, iar un ultim plafon de sticlă urma să se facă ţăndări. Şi totul avea să se petreacă acolo, în acele cavităţi imense din pământ.

Alte autobuze se învălmăşiră în parcare, debarcându-şi pasagerii, iar Donald îşi scoase telefonul să vadă cât era ceasul. Pe ecran continua să apară pictograma care semnala o eroare, reţeaua se sufoca, suprasolicitată. Era surprins fiindcă, deşi în alte privinţe totul fusese planificat cu mare grijă, comitetul nu ţinuse cont de asta şi nu înălţase un turn de transmisie provizoriu, sau chiar două.

— Domnul congressmen Keene?

Donald se răsuci cu o tresărire şi o văzu pe Anna mergând pe culme, către el. Se uită în jos, spre scena Georgiei, dar nu-i zări maşina. Era surprins că venise pe jos. Totuşi, era stilul ei să aleagă cea mai dificilă cale.

— Nu eram sigură că eşti tu, spuse ea, zâmbind. Toată lumea are umbrele la fel.

— Da, eu sunt.

Respiră adânc, descoperind că nervozitatea încă îi mai apăsa pieptul ori de câte ori o vedea, de parcă orice conversaţie cu ea i-ar fi putut aduce necazuri.

Anna se apropie, ca şi cum s-ar fi aşteptat să împartă amândoi umbrela lui. El şi-o mută în cealaltă mână ca să-i ofere mai mult spaţiu acoperit şi burniţa îi împestriţă braţul expus. Trecu în revistă parcarea autobuzelor, căutând un imposibil de zărit semn că Helen era acolo. Ar fi trebuit să ajungă deja.

— O să iasă o harababură, spuse Anna.

— Mai mult ca sigur o să se facă ordine.

Pe scena Carolinei de Nord, o femeie verifică un microfon, primind ca feedback un sunet strident.

— O să vedem, răspunse Anna. Îşi strânse haina în jurul trupului, apărându-se de vântul dimineţii timpurii. Helen nu vine?

— Ba da. Senatorul Thurman a insistat. N-o să fie încântată când o să vadă cât de multă lume e aici. Detestă aglomeraţia. N-o să-i placă nici noroiul.

Anna râse.

— Eu mi-aş face griji despre starea terenului de după asta.

Donald se gândi la deşeurile radioactive care urmau să fie aduse în camioane şi depozitate înăuntru.

— Da.

Înţelegea la ce se gândise ea.

Se uită iar în josul dealului, către scena Georgiei. Mai târziu, acolo avea să se desfăşoare prima întâlnire la nivel naţional a delegaţilor, cei mai importanţi oameni aveau să se adune, cu toţii, într-un singur cort. În spatele scenei, printre corturile care adăposteau mâncarea şi din care se înălţau aburi, singurul semn al existenţei instalaţiei de ecranare a radiaţiilor era un mic turn de beton, cu mai multe antene în vârf, ca nişte ţepi. Donald se gândi de cât de multă muncă avea să fie nevoie pentru îndepărtarea tuturor steagurilor şi a foilor de cort îmbibate de apă înainte de a putea fi în sfârşit aduse înăuntru primele bare de combustibil uzat.

— E straniu când te gândeşti că vreo câteva mii de oameni din Tennessee mişună în jurul sau deasupra unei construcţii proiectate de *noi,* zise Anna.

Braţul i se şterse de al lui Donald. El rămase perfect nemişcat, întrebându-se dacă îl atinsese din întâmplare.

— Aş fi vrut s-o vezi şi tu, în mai mare parte.

Pe Donald îl străbătu un fior, mai degrabă fiindcă se străduia să nu se mişte decât din cauza aerului umed al dimineţii. Nu-i povestise nimănui despre turul făcut împreună cu Mick, cu o zi înainte. Părea ceva sacru. Probabil că avea să-i povestească lui Helen, dar în niciun caz altcuiva.

— E o nebunie că ne-am petrecut atât de mult timp ocupându-ne de ceva care nu va fi folosit de nimeni niciodată, spuse el.

Anna încuviinţă cu un murmur. Braţul ei continua să-l atingă pe al lui. Şi Helen tot nu se zărea nicăieri. Donald avea iraţionala senzaţie că ar fi putut, cumva, s-o remarce în mulţime. De obicei reuşea. Îşi aduse aminte de locul în care stătuseră în timpul lunii de miere petrecute în Hawaii, de balconul aflat la mare înălţime. Chiar şi de acolo, de sus, putea s-o vadă făcându-şi plimbarea din zori şi căutând scoici de-a lungul liniei de spumă. Pe plajă puteau fi o sută de oameni care se plimbau şi ea tot îi atrăgea imediat privirea.

— Cred că singurul mod de a-i convinge să fie de acord cu această construcţie a fost să le oferim genul potrivit de asigurare împotriva pericolului, zise Donald, repetând ce-i spusese senatorul.

Însă tot nu i se părea în ordine.

— Oamenii vor să se simtă în siguranţă. Vor să ştie că, dacă tot ce poate fi mai rău devine realitate, au pe cineva – *ceva* – la care să apeleze, sublinie Anna.

Şi se sprijini din nou de braţul lui. Categoric nu din întâmplare. Donald se trezi retrăgându-se şi ştiu că simţise şi ea.

— Eu chiar speram să pot face turul unuia dintre *celelalte* buncăre, spuse el, schimbând subiectul. Ar fi interesant de văzut cu ce-au venit restul echipelor. Însă s-ar părea că nu sunt autorizat.

Anna râse.

— Şi eu am încercat acelaşi lucru. Mor de curiozitate să văd ce-a făcut concurenţa. Dar pot să-nţeleg de ce sunt susceptibili. Asupra întregului ansamblu sunt aţintiţi o grămadă de ochi.

Se aplecă din nou către Donald, ignorând distanţa pe care-o pusese între ei.

— N-ai aceeaşi senzaţie? îl întrebă. Că locul e un soi de ţintă imensă? Cu alte cuvinte, în ciuda gardurilor şi a zidurilor de acolo, poţi paria că întreaga lume o să fie cu ochii pe ce se petrece aici.

Donald dădu din cap. Ştia că ea nu vorbea despre convenţie, ci despre modul în care avea să fie folosit locul după aceea.

— Ei, s-ar părea că trebuie să cobor.

El se răsuci ca să-i urmărească privirea şi-l zări pe senatorul Thurman urcând dealul pe jos, cu o umbrelă imensă, de golf, împrăştiind apa de ploaie în jurul lui. Părea inaccesibil pentru noroi şi mizerie la fel ca nimeni altul, la fel cum părea să ignore trecerea timpului.

Anna întinse mâna şi-l strânse pe Donald de braţ.

— Încă o dată, felicitări. A fost distractiv să lucrăm împreună.

— Şi pentru mine, răspunse el. Alcătuim o echipă bună.

Ea zâmbi. Atunci el se întrebă dacă avea să-l sărute pe obraz. Gestul ar fi părut firesc în clipa aceea, care veni şi trecu. Anna părăsi umbrela lui protectoare şi se îndreptă spre senator.

Thurman îşi săltă umbrela, îşi sărută fiica pe obraz şi o privi coborând dealul. Apoi îşi continuă urcuşul şi i se alătură lui Donald.

Rămaseră aşa o vreme, cu apa picurându-le de pe umbrele cu un răpăit estompat.

— Domnule, spuse Donald într-un târziu.

Începuse să se simtă confortabil în prezenţa lui.

Ultimele două săptămâni fuseseră ca o tabără de vară, unde, aflându-se alături de aceiaşi oameni în permanenţă, ajungeau cu toţii la un nivel al familiarităţii şi intimităţii la care nu i-ar fi putut aduce niciodată faptul că se cunoşteau, întâlnindu-se ocazional, de atâţia ani. Reţinerea forţată într-un anumit loc avea ceva care unea. Mai presus de modul fizic evident în care erau ţinuţi împreună.

— Afurisită ploaie, replică Thurman.

— Nu se poate controla totul, comentă Donald.

Senatorul mârâi ca şi cum n-ar fi fost de acord.

— Helen n-a sosit încă?

— Nu, domnule. Donald îşi duse mâna în buzunar şi-şi căută pe pipăite telefonul. O să-i mai trimit un mesaj. N-am certitudinea că sms-urile sunt expediate – reţelele s-au blocat. Sunt convins că în acest colţ de ţară nu au venit niciodată atâţia oameni.

— Ei, asta o să fie o zi fără precedent, spuse Thurman. Ceva asemănător nu s-a mai întâmplat niciodată.

— E în cea mai mare măsură meritul tău. Nu vorbesc doar despre construcţia de aici, ci şi de faptul că ai ales să nu candidezi. Anul ăsta ai fi avut cu uşurinţă de partea ta întreaga ţară.

Senatorul râse.

— Asta a fost valabil în majoritatea anilor, Donny. Dar am învăţat să ţintesc mai sus.

Donald se înfioră din nou. Nu-şi aducea aminte când îi spusese senatorul astfel ultima dată. Poate la acea primă întâlnire din biroul lui, cu aproape doi ani în urmă? Bătrânul părea neobişnuit de încordat.

— Când ajunge Helen aici, vreau să veniţi la mine, în cortul statului nostru, OK?

Donald îşi scoase telefonul şi se uită iarăşi la ceas.

— Ştii că peste o oră trebuie să fiu în cortul Tennessee, nu?

— Planurile s-au schimbat. Vreau să stai mai aproape de casă. Mick va merge acolo în locul tău, ceea ce-nseamnă că tu trebuie să-mi stai alături.

— Eşti sigur? Ar fi trebuit să mă-ntâlnesc cu…

— Ştiu. E o treabă bună, ai încredere în mine. Vreau ca tu şi Helen să fiţi lângă scena Georgiei, cu mine. Şi, uite…

Senatorul se întoarse cu faţa spre el. Donald îşi desprinse privirea de ultimul autobuz încă plin. Ploaia se mai domolise puţin.

— Ai contribuit la ce petrece azi mai mult decât realizezi, continuă Thurman.

— Domnule?

— Lumea o să se schimbe azi, Donny.

El se întrebă dacă senatorul sărise peste vreo şedinţă de tratament în baia cu naniţi. Ochii lui păreau dilataţi, focalizaţi pe ceva din depărtare. Şi lăsa impresia că era, cumva, mai bătrân.

— Nu sunt sigur că înţeleg…

— O să-nţelegi. Oh, şi avem un oaspete-surpriză. Ar trebui să apară din clipă-n clipă. Thurman zâmbi. Imnul naţional se va cânta la amiază. Pe urmă vor apărea nişte avioane, din 141[4] 4 141st Air Refueling Wing (141 ARW), o unitate a Gărzii Aeriene Naţionale din Washington (n. tr.).. În momentul ăla vreau să fii

în apropiere.

Donald dădu din cap. Învăţase să-şi dea seama când era cazul să renunţe la întrebări şi să facă exact ce-i cerea senatorul.

— Da, domnule, răspunse, tremurând înfrigurat.

Thurman plecă. Întorcându-se cu spatele la scenă, Donald inspectă cu privirea ultimul autobuz, întrebându-se unde naiba era Helen.

22

2110

• Silozul 1 •

Troy mergea de-a lungul şirului de capsule criogenice ca şi cum ar fi ştiut unde voia să ajungă. Exact la fel cum i se îndreptase mâna către butonul care-l adusese la etajul acela. Pe toate afişajele erau trecute nume inventate. O ştia, cumva. Îşi aminti că dăduse de urma numelui său. Avea legătură cu soţia lui, cu un anume mod de a o onora, sau cu un soi de legătură secretă şi interzisă, aşa că s-ar fi putut să-şi amintească într-o bună zi.

Totul zăcea în trecut, cufundat în ceaţă, un vis uitat. Înainte de schimbul lui avusese loc o orientare. Erau cărţi familiare de citit şi de recitit. Atunci îşi alesese numele.

Simţi pe limbă o explozie amară şi se opri. Gustul unei pastile care se dizolva. Scoase brusc limba şi şi-o răzui cu degetele, dar acolo nu era nimic. Îşi simţea ulceraţiile de pe gingii atingându-i dinţii, dar nu-şi amintea cum îi apăruseră.

Merse mai departe. Ceva nu era în ordine. Acele amintiri n-ar fi trebuit să revină. Se văzu pe o targă, ţipând, cineva îl lega, îl înţepa cu ace. Dar acela nu era el. El ţinea ghetele omului de pe targă.

Se opri lângă o capsulă şi citi numele *Helen*. Stomacul îi zvâcni, căutându-şi medicamentul. Nu voia să-şi aducă aminte. Acela era ingredientul secret: *să nu vrei să-ţi aminteşti*. Acelea erau părţile care îi scăpau, în jurul cărora pastilele îşi înfăşurau tentaculele, trăgându-le în adânc. Însă, în clipa aceea, o mică parte din el ţinea morţiş să ştie. Exista o îndoială sâcâitoare, o senzaţie că lăsase în urmă o componentă importantă a lui însuşi. Voia să-şi înăbuşe restul fiinţei ca să poată afla răspunsurile.

Promoroaca de pe sticlă se şterse cu un scârţâit. Troy nu recunoscu persoana dinăuntru şi trecu la următoarea capsulă, în timp ce în minte îi revenea o scenă dinaintea orientării.

Revăzu coridoarele ticsite de oameni care plângeau, bărbaţi în toată

firea plângând în hohote, pilulele care le uscaseră ochii. Pe un ecran legat la o cameră video se înălţau nori înfricoşători. Femeile erau adormite ca să se afle în siguranţă. Ca pe o barcă de salvare, mai întâi femeile şi copiii.

Troy îşi amintea. Nu fusese un accident. Îşi amintea o discuţie dintr-o altă capsulă, una mai mare, în care vorbise cu un alt bărbat, o discuţie despre sosirea sfârşitului lumii, despre a face *loc,* despre a pune capăt înainte de a se termina de la sine.

O explozie controlată. Bombele erau uneori întrebuinţate pentru stingerea incendiilor.

Şterse o altă placă de sticlă acoperită de promoroacă. Genele trupului adormit din incinta următoare străluceau, acoperite de gheaţă. Era al unei străine. Trecu mai departe, dar amintirile îi reveneau. Braţul îi zvâcni. Tremuratul îi dispăruse.

Îşi aduse aminte de un dezastru, dar totul fusese de dragul spectacolului. Adevărata ameninţare plutea în aer, invizibilă. Bombele aveau menirea să pună oamenii în mişcare, să-i înspăimânte, să-i facă să plângă şi să uite. Oamenii se revărsaseră ca nişte bile într-un castron. Nu, nu într-un castron, într-o *pâlnie.* Cineva explica de ce erau cruţaţi. Îşi aducea aminte de o ceaţă albă, mersese printr-o ceaţă albă. Moartea era deja în ei. Îşi reaminti de gustul metalic de pe limbă.

Gheaţa de pe următorul panou de sticlă nu mai era intactă, cineva o mai ştersese de curând. Picăturile de condens păreau lentile minuscule, distorsionând lumina. Frecă sticla şi ştiu ce se întâmplase. Văzu femeia dinăuntru, cu păr castaniu-roşcat, pe care şi-l strângea uneori într-un coc. Nu era soţia lui. Era cineva care-şi dorise să fie, cineva care-l dorise *pe el* astfel.

— Hei?

Se întoarse în direcţia vocii. Doctorul din tura de noapte se apropia şerpuind printre capsule, venea după el. Troy îşi încleştă mâna de braţul dureros. Nu voia să fie luat din nou. Nu voia să fie făcut să uite.

— Domnule, n-ar trebui să vă aflaţi aici.

El nu răspunse. Medicul se opri la picioarele capsulei. Înăuntru, o femeie care nu era soţia lui dormea adânc. Nu era soţia lui, dar dorise să fie.

— Ce-ar fi să veniţi cu mine? întrebă doctorul.

— Mi-ar plăcea să mai rămân, răspunse Troy.

Simţea un calm straniu. Toată durerea îi fusese smulsă. Era ceva mai puternic decât uitarea. Îşi amintea totul. Sufletul îi fusese eliberat.

— Nu vă pot lăsa să rămâneţi, domnule. Veniţi cu mine. Aici o să-ngheţaţi.

Troy se uită în jos. Uitase să-şi pună pantofii. Îşi îndoi degetele, îndepărtându-le de podea… apoi le lăsă să se destindă.

— Domnule, vă rog.

Tânărul doctor îi arătă culoarul dintre capsule. Troy îşi desprinse mâna de pe braţ şi înţelese că situaţia trebuia abordată după caz. Dacă nu loveai cu picioarele, nu era nevoie de curele. Dacă nu tremurai, nu era nevoie de ace.

Pe coridor se auzi scârţâit de ghete apropiindu-se în grabă. Un bărbat masiv, de la securitate, apăru în cadrul uşii, cu răsuflarea tăiată. Cu coada ochiului, Troy îl văzu pe doctor făcându-i semn să dispară. Încercau să nu-l sperie. Nu ştiau că nimic nu mai putea să-l sperie.

— O să te descotoroseşti de mine de-a binelea, spuse el.

Era ceva între afirmaţie şi întrebare. Era conştientizare. Se întrebă dacă el însuşi era ca Hal – *Carlton* –, dacă nu avea să mai ia niciodată pastile. Se uită la capătul opus al încăperii, ştia că acolo erau capsulele goale. Acolo urma să fie îngropat.

— Uşurel, spuse doctorul.

Îl conduse către ieşire; avea să-l îmbălsămeze cu acel cer albastru, strălucitor. Capsulele alunecau pe lângă ei în timp ce înaintau în tăcere.

Bărbatul de la securitate umplu cadrul uşii răsuflând greu, pieptul masiv tresăltându-i sub salopetă. Alte ghete scârţâiră când i se alătură un alt bărbat. Troy înţelese că schimbul lui se terminase. Ar mai fi avut două săptămâni. Aproape că reuşise.

Doctorul le făcu semn bărbaţilor voinici să se dea la o parte, sperând că intervenţia lor nu era necesară. Ei luară poziţie de o parte şi de alta, părând să vadă altfel lucrurile. Troy fu condus pe coridor, călăuzit de speranţă şi flancat de frică.

— Tu ştii, nu-i aşa? îl întrebă pe doctor, răsucindu-se să-l studieze. Îţi aminteşti totul.

Medicul nu-şi întoarse faţa spre el. Se mulţumi să dea din cap.

Asta părea o trădare. Nu era corect.

— De ce ţi se-ngăduie să-ţi aminteşti? întrebă Troy.

Voia să ştie de ce distribuitorii medicamentelor nu trebuiau să ia şi ei unele, ale lor.

Doctorul îi făcu semn să intre în cabinetul său. Asistentul lui aştepta acolo, în cămaşă de noapte şi ţinând în mână o pungă pentru perfuzie, plină cu lichid albastru.

— Unii dintre noi îşi amintesc, răspunse doctorul, fiindcă ştim că n-am făcut niciun rău.

Se încruntă în timp ce-l ajuta pe Troy să se urce pe targă. Părea sincer întristat de starea lui.

— Facem treabă bună aici, continuă. Salvăm lumea, nu-i punem capăt. Iar medicamentul nu are efect decât asupra regretelor. Îşi ridică privirea. Unii dintre noi n-au niciunul.

Cadrul uşii era plin de oameni de la securitate. Nu mai aveau loc. Asistentul desfăcu cataramele salopetei lui Troy. El îl privea amorţit.

— Ar fi nevoie de un alt tip de medicament ca să afecteze ce ştim *noi,* adăugă doctorul.

Desprinse un clipboard de pe perete. Sub clemă fusese prinsă o foaie de hârtie. Urmă o ezitare, apoi Troy se pomeni cu un pix în palmă.

El semnă pentru sine însuşi, râzând.

— Atunci, de ce eu? întrebă. De ce mă aflu aici?

Voise mereu să-i pună întrebarea asta cuiva care ar fi putut să ştie. Erau rugăminţile tinereţii, având însă acum şansa unui răspuns.

Doctorul zâmbi şi luă clipboardul. Probabil că se apropia de treizeci de ani, intrase în schimb cu numai câteva săptămâni în urmă. Troy mai avea puţin până să împlinească patruzeci. Şi totuşi, celălalt bărbat deţinea toată înţelepciunea, toate răspunsurile.

— E bine s-avem oameni ca tine la conducere, răspunse doctorul, părând s-o spună cu sinceritate.

Clipboardul se întoarse în cuiul lui din perete. Unul dintre bărbaţii de la securitate căscă şi-şi acoperi gura. Troy se uită cum îi era desfăcută salopeta, cum îi cădea către talie. Se auzi pocnetul unei unghii lovind într-un ac.

— Mi-ar plăcea să mă gândesc la asta, zise Troy.

Simţi un val neaşteptat de panică. Ştia că tot ce se petrecea trebuia să se-ntâmple, dar voia numai câteva minute în plus, în care să fie singur cu gândurile lui, să-şi savureze scurtul acces de înţelegere. Voia să doarmă, fireşte, dar nu încă.

Bărbaţii din cadrul uşii se foiră când îi simţiră îndoielile, le zări spaima în ochi.

— Aş vrea să fi existat o altă cale, zise doctorul cu tristeţe.

Îşi lăsă mâna pe umărul lui Troy, împingându-l pe spate, către masă. Bărbaţii de la securitate se apropiară cu un pas.

Simţi o înţepătură în braţ, o muşcătură adâncă, fără avertisment. Se uită în jos şi văzu vârful argintiu alunecându-i în venă, văzu strălucitorul lichid albastru pompat înăuntru.

— Nu vreau… spuse.

Avea mâini pe gambe, pe genunchi, apăsări pe umeri. Greutatea de pe piept era din altă parte. Un iureş arzător i se scurse prin trup, urmat imediat de amorţeală. Nu-l adormeau. *Îl omorau.* Troy o ştiu la fel de repede şi de brusc cum ştiu şi că soţia lui era moartă, că altcineva

încercase să-i ia locul. De data asta avea s-ajungă într-un sicriu *adevărat.* Tot pământul stivuit deasupra capului său avea să servească în sfârşit unui scop.

Întunericul îi îngustă vederea. Închise ochii, încercă să le strige să se oprească, dar nu se întâmplă nimic. Voia să-şi salte picioarele, lovind, să lupte, dar acum nu-l mai ţineau doar nişte mâini. Se scufunda.

Ultimele gânduri i se îndreptară către frumoasa lui soţie, dar n-aveau prea mult sens – erau din lumea invadatoare a visului.

E în Tennessee, se gândi. N-avea habar nici de ce, nici de unde ştia. Dar ea era acolo – şi aştepta. Era deja moartă şi lângă ea exista un loc gol, special pentru el.

Troy nu mai avea decât o singură întrebare, un singur nume după care voia să bâjbâie, să-l ia în stăpânire înainte de a ajunge dedesubt, o parte din sine însuşi pe care să o ia cu el în adâncuri. Îi stătea pe vârful limbii ca o pilulă amară, atât de aproape încât îi simţea gustul…

Însă pe urmă uită.

23

2052

Districtul Fulton, Georgia

Ploaia se opri, în sfârşit, chiar în clipa în care anunţurile beligerante şi cântecele de luptă umpleau aerul de deasupra dealurilor înţesate de oameni. În vreme ce scena principală era pregătită pentru gala din acea seară, Donald avea impresia că adevărata acţiune se petrecea pe ale tuturor celorlalte state. Acolo se dezlănţuiau formaţiile din deschiderea programului, în timp ce huruitul vehiculelor de teren se reducea la un susur.

Stând pe fundul adânciturii, lângă scena Georgiei, Donald avea o uşoară senzaţie de claustrofobie. Simţea chemarea irezistibilă a înălţimilor, voia să fie pe culme, să vadă ce se petrecea. Nu putea decât să-şi imagineze priveliştea miilor de oaspeţi înşiraţi pe toate dealurile, fervoarea cu care se dedicau politicii plutind pretutindeni în aer, contopirea fluidă a familiilor cu opinii comune la acea celebrare a promisiunii unei noutăţi.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să sărbătorească alături de ei noile începuturi, Donald jinduia, cu nerăbdare şi în primul rând, *sfârşitul.* Abia aştepta încheierea convenţiei. Pentru el, săptămânile se scurseseră greu. Îşi dorea un pat adevărat, puţină intimitate, propriul computer, servicii telefonice pe care să se poată baza, ieşiri în oraş la cină şi, mai presus de toate, timp pe care să şi-l poată petrece, numai în doi, cu soţia sa.

Îşi scoase telefonul din buzunar şi îşi verifică mesajele pentru a nu ştiu câta oară. Nu mai rămaseră decât câteva minute până la intonarea imnului, după care urma defilarea avioanelor din 141. Şi auzise pe cineva vorbind şi despre nişte focuri de artificii, ca să înceapă convenţia cu o detunătură.

Telefonul îi arătă că ultimele şase mesaje încă nu fuseseră expediate. Reţeaua era supraîncărcată, pe ecran apărea un mesaj de eroare pe care nu-l mai văzuse până atunci. Măcar primele mesaje, scrise mai devreme, păreau să fi fost trimise. În căutarea ei, îşi plimbă privirea pe pantele

umede, sperând s-o vadă coborând, cu un zâmbet pe care-l putea remarca de la orice distanţă.

Cineva se opri lângă el. Donald îşi luă ochii de la dealuri şi o văzu pe Anna alăturându-i-se la baza scenei.

— Îi dăm drumul, spuse ea cu voce scăzută, trecând în revistă mulţimea.

Părea agitată, nervozitatea i se simţea şi în glas. Poate fiindcă se gândea la tatăl ei, care se străduise atât de mult să aranjeze scena principală şi să se asigure că toată lumea se afla la locul potrivit. Uitându-se peste umăr, văzu că publicul îşi ocupa locurile, scaunele erau şterse după burniţa de dimineaţă, oamenii nu era chiar atât de mulţi cum i se păruse mai înainte. Probabil că unii lucrau în corturi sau în exterior, la alte scene. Era momentul clocotului silenţios dinainte de…

— *Iat-o.*

Anna îşi flutură braţele. Donald îşi simţi inima urcându-i-se în gât când se răsuci, urmărindu-i privirea. Uşurarea i se contopea cu panica la gândul că Helen avea să-l vadă acolo, cu Anna, aşteptând unul lângă altul.

În josul dealului cobora cu greu o siluetă cu siguranţă familiară. O femeie tânără, în uniformă albastră, bine călcată, cu pălăria îndesată sub braţ, cu părul negru strâns într-un coc de bucle creţe.

— Charlotte?

Donald îşi umbri ochii, ferindu-i de strălucirea soarelui amiezii, filtrată prin norii subţiri. Căscă gura, nevenindu-i să creadă. Orice alte evenimente şi griji dispărură când sora lui îi observă şi răspunse tot cu o fluturare de mână.

— A ajuns chiar în ultima clipă, murmură Anna.

Donald se îndreptă grăbit spre vehiculul lui de teren şi răsuci cheia. Porni, acceleră şi se îndreptă spre ea, călcând iarba udă.

Când frână la baza dealului, Charlotte radia. El opri motorul.

— Salut, Donny.

Se aplecă spre fratele ei fără să aştepte ca el să se dea jos. Îşi strânse braţele în jurul gâtului lui.

Donald o îmbrăţişă la rândul său, temându-se că avea să-i strice pliseurile uniformei îngrijite.

— Ce naiba cauţi aici? o întrebă.

Ea îi dădu drumul şi se retrase, netezindu-şi partea din faţă a fustei. Pălăria uniformei îi dispăru din nou sub braţ, cu mişcări la fel de sigure.

— Eşti surprins? îl întrebă. Credeam că senatorul s-a dat de gol până acum.

— La naiba, nu. Ei, a spus ceva despre un oaspete, dar nu şi despre

cine e vorba. Te credeam în Iran. El a aranjat totul?

Ea dădu din cap şi Donald simţi crampe în muşchii obrazului fiindcă zâmbea atât de larg. Ori de câte ori o vedea, se simţea uşurat când descoperea că rămăsese aceeaşi persoană. Bărbia ascuţită şi pistruii presăraţi de-a lungul nasului, strălucirea din ochi, neumbrită de lucrurile cumplite pe care le văzuse. Abia împlinise treizeci de ani, fusese la o jumătate de lume distanţă fără nimeni din familie alături de ziua ei, însă în mintea lui încremenise ca o adolescentă abia înrolată.

— Cred că trebuie să urc diseară pe scenă pentru treaba asta, zise ea.

— Bineînţeles. Donald zâmbi. Sunt sigur că vor s-apari în faţa camerelor. Ştii, ca să demonstreze că susţin trupele noastre.

Charlotte se încruntă.

— Oh, Doamne, sunt una dintre oamenii *ăia,* nu-i aşa?

El râse.

— Nu mă-ndoiesc că acolo, cu tine, vor avea pe cineva din armată, din marină şi din infanteria marină.

— Oh, Doamne. Şi eu *sunt fata.*

Râseră împreună, în timp ce una dintre formaţiile de dincolo de dealuri îşi încheie repertoriul. Donald se grăbi să plece şi-i spuse surorii lui să urce în şa, cu apăsarea din piept devenind brusc mai suportabilă. Vremea se schimbase, norii se spărgeau, pe scene se făcea linişte, iar acum îi sosise o rudă.

Porni motorul şi se întoarse lângă scenă pe traseul cu cel mai puţin noroi, cu Charlotte în spate, ţinându-se strâns. Opri lângă Anna, iar sora lui coborî şi sări în braţele ei. În timp ce ele stăteau de vorbă, Donald opri motorul şi deschise telefonul, în căutarea mesajelor. Unul reuşise în sfârşit să ajungă.

Helen: *În Tennessee, tu unde eşti?*

Preţ de o clipă derutantă, creierul lui încercă să-i dea mesajului un sens. Era de la Helen. Ce naiba căuta în *Tennessee?*

Pe o altă scenă se lăsă liniştea. Donald avu nevoie doar de o clipă sau două ca să priceapă că ea nu se afla la sute de kilometri distanţă. Era chiar dincolo de deal. Niciunul dintre mesajele în care-i spunea el să se întâlnească lângă scena Georgiei nu ajunsese.

— Hei, mă-ntorc imediat.

Porni motorul ATV-ului. Anna îl prinse de încheietura mâinii.

— Unde te duci? îl întrebă.

El zâmbi.

— În Tennessee. Helen tocmai mi-a trimis un mesaj.

Anna se uită în sus, la nori. Sora lui îşi inspecta pălăria. Pe scenă, o fată tânără era condusă spre microfon. Era flancată de un soldat din Colour Guard[5]5 Detaşament de soldaţi care are în grijă culorile regimentului (n. tr.)., iar locurile din apropierea scenei se ocupau şi capetele se înălţau, în aşteptare.

Înainte de a avea timp să reacţioneze sau să cupleze cutia de viteze, Anna se repezi, răsuci cheia şi o scoase din contact.

— Nu acum, spuse.

Donald simţi o împunsătură de furie. Întinse mâna să ia cheile, dar acestea dispărură la spatele ei.

— Aşteaptă, îi şopti Anna.

Charlotte se întorsese spre scenă. Acolo senatorul Thurman stătea cu microfonul în mână, iar fata, în vârstă de vreo şaisprezece ani, lângă el. Pe dealuri se lăsase o tăcere de mormânt. Donald realiză că ATV-ul făcuse un zgomot ca de rachetă. Fata urma să cânte.

— Doamnelor şi domnilor, stimaţi colegi democraţi…

Urmă o pauză. Donald coborî de pe vehiculul de teren, aruncă o ultimă privire spre telefon, apoi şi-l îndesă în buzunar.

— … şi cei câţiva independenţi aflaţi alături de noi.

Râsete din mulţime. Donald începu să alerge pe fundul plat al adânciturii. Pantofii îi lipăiau pe iarba udă şi pe stratul subţire de noroi. Vocea senatorului Thurman continua să tune în microfon:

— Azi ne aflăm în zorii unei nori ere, ai unui nou timp.

Donald nu era în formă, nămolul îi îngreuna pantofii.

— Adunaţi fiind în acest loc al viitoarei independenţe…

Când terenul începu să urce în pantă, i se tăiase deja respiraţia.

— … îmi revin în minte cuvintele unuia dintre duşmanii noştri. Ale unui republican.

Râsete îndepărtate, pe care Donald le ignoră. Se concentra asupra urcuşului.

— Ronald Reagan e cel care a spus cândva că pentru libertate trebuie să lupţi, iar pacea trebuie s-o dobândeşti. Cât vom asculta imnul, scris cu mult timp în urmă, în vreme ce cădeau bombe şi se făurea o nouă ţară, să ne gândim la preţul plătit pentru libertatea noastră şi să ne întrebăm dacă vreun altul ar putea fi prea mare pentru a ne asigura că toate aceste privilegii nu se vor pierde niciodată.

După ce urcă o treime din pantă, Donald se văzu nevoit să se oprească şi să-şi tragă răsuflarea. Gambele aveau să-i cedeze înaintea plămânilor. Regreta că, în ultimele săptămâni, se foise de colo-colo în ATV, în timp ce alţii insistaseră să meargă pe jos. Îşi promise că avea să ajungă într-o formă mai bună.

Reîncepu să urce, când o voce de limpezimea cristalului umplu adâncitura. Se revărsă, în sincronie, dincolo de dealul ameninţător. Donald se întoarse către scena de jos, unde imnul naţional era cântat de cea mai dulce dintre vocile tinere…

Şi o văzu pe Anna urcând în grabă în urma lui, cu chipul cuprins de îngrijorare.

Donald ştiu că o încurcase. Se întrebă dacă, urcând dealul în fugă, nu dezonorase cumva imnul. Pentru toată lumea se stabilise locul unde trebuia să se afle când se intona imnul, iar el îl părăsise. Se întoarse cu spatele la Anna şi se îndepărtă cu o nouă hotărâre.

— … *le vedeam deasupra meterezelor…*[6] 6 Traducerea imnului îi aparţine lui Cristian Petru Bălan şi a fost preluată din *Enciclopedia imnurilor de stat din toate ţările lumii!,* Editura Mileniul III, Ploieşti, 2008 (n. tr.).

El râse, gâfâind şi întrebându-se dacă acele movile de pământ puteau fi considerate metereze. Era uşor să priveşti adânciturile considerându-le ceea ce deveniseră în ultimele săptămâni, state aparte, pline de oameni, de bunuri şi de vite, cincizeci de târguri statale în plin freamăt în acelaşi timp, toate în acea zi strălucitoare, toate având să dispară odată cu intrarea în funcţiune a instalaţiei.

— … *şi strălucirea roşie a rachetelor, bombele explodând în aer…*

Ajunse în vârful dealului şi respiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer curat şi rece. Pe scena de jos, steagurile unduiau alene în bătaia brizei. Pe un ecran imens rula un clip video al fetei care cânta despre o *dovadă* şi despre *a fi încă acolo.*

O mână se încleştă de încheietura mâinii lui.

— Vino înapoi, şuieră Anna.

El gâfâia. Şi ei i se tăiase răsuflarea şi avea genunchii plini de noroi şi de pete de iarbă. Probabil alunecase în timp ce urca.

— Helen nu ştie unde sunt, spuse el.

— … *tooot mai fluuuură ooaaaare…*

Aplauze stârnite înainte de final, un compliment. Avioanele cu reacţie care veneau în şir din depărtare îi atraseră atenţia înainte de a le auzi huruitul. Formau un romb, cu vârfurile aripilor aproape atingându-li-se.

— Treci dracului înapoi, jos, strigă Anna.

Îl smuci de braţ.

Donald îşi răsuci încheietura, eliberându-se din strânsoarea ei. Era vrăjit de priveliştea avioanelor care se apropiau.

— … *peste păăământul celor libeeeeeri…*

Vocea suavă, tânără, se înălţă din cincizeci de gropi şi fu strivită de huruitul asurzitor al avioanelor puternice, al acelor graţioşi îngeri ai morţii, în zbor planat.

— Dă-mi drumul, îi ceru Donald, când Anna îl înşfăcă, străduindu-se din răsputeri să-l tragă în josul dealului.

— *… şi peste caaasa celor… viteeeji…*

Aerul se cutremură de vuietul zborului perfect sincronizat. Turboreactoarele urlară în timp ce avioanele se despărţeau, urcând pe traiectorii curbe şi pătrunzând în norii albi.

Anna se lupta practic cu el, cu braţele înfăşurate în jurul umerilor lui. Donald se smulse din transa în care-l aduseseră avioanele şi minunata interpretare a imnului, amplificată ca să se audă într-o jumătate de district, încercând să-şi descopere soţia în adâncitura de dedesubt.

— La naiba, Donald, trebuie s-ajungem *jos…*

Prima străfulgerare apăru înainte de a apuca să-şi ducă mâinile la ochi. Un punct strălucitor, apărut în extremitatea câmpului său vizual, în direcţia centrului Atlantei. Ca un trăsnet în miezul zilei. Donald se întoarse către el, aşteptând să audă şi bubuitura. Străfulgerarea devenise o strălucire orbitoare. Braţele Annei erau în jurul taliei lui, trăgându-l înapoi. Sora lui era acolo, gâfâind, acoperindu-şi ochii, strigând:

— *Ce dracu'?*

O altă străfulgerare, stele explodând în faţa ochilor. Din toate difuzoarele se revărsă urletul sirenelor. Era sunetul înregistrat al alarmelor de raid aerian.

Donald se simţi pe jumătate orbit. Chiar şi după ce deasupra pământului se înălţară norii în formă de ciupercă – incredibil de mari pentru ceva aflat atât de departe –, încă mai avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă ce se petrecea.

Îl traseră în josul dealului. Aplauzele se transformaseră în ţipete care acopereau creşterea şi descreşterea intensităţii sirenelor asurzitoare. Donald aproape că nu mai vedea. Se împletici, mergând cu spatele, şi aproape căzu când patinară toţi trei pe iarbă, alunecând în josul adânciturii, iarba udă ghidându-i către scenă. Vârfurile pufoase ale norilor în expansiune se înălţau tot mai mult, încă vizibili pe măsură ce dispăreau din vedere celelalte dealuri şi copacii.

— Aşteptaţi! strigă.

Uitase ceva. Nu-şi putea aduce aminte ce. Avea în minte imaginea ATV-ului său, oprit pe culme. Îl lăsase în urmă. Cum ajunsese acolo, sus? Ce se întâmpla?

— Haide. Haide. Haide, spunea Anna.

Sora lui înjura. Era îngrozită şi derutată, exact ca el. Şi nu crezuse niciodată că pe ea putea să o înspăimânte sau să o deruteze ceva.

— Cortul principal!

Donald se răsuci, cu călcâiele alunecându-i pe iarbă, cu mâinile ude de

ploaie şi împestriţate de noroi şi de fire verzi. Când căzuse?

Se rostogoliră toţi trei în josul ultimei părţi a pantei, în timp ce un tunet îndepărtat ajungea în sfârşit la urechile lor. Norii părură să alerge, îndepărtându-se de detunătură, împinşi de un vânt nefiresc. În jos aceştia clipeau ca o orgă de lumini şi scânteiau de parcă alte şi alte fulgere ar fi lovit, pe măsură ce explodau tot mai multe bombe. Jos, lângă scenă, oamenii nu fugeau ca să iasă din adâncitură; se repezeau în schimb în corturi, ghidaţi de voluntari care-şi fluturau braţele, pieţele şi tarabele cu mâncare se goleau, şirurile de scaune de lemn se îngrămădiseră şi se răsturnaseră într-o harababură, un câine lătra, legat de un stâlp.

Unii încă păreau conştienţi, cu toate facultăţile mentale intacte. Anna era una dintre ei. Donald îl zări pe senator lângă un cort mai mic, coordonând fluviul de oameni. Unde se ducea toată lumea? Donald se simţea pustiit în timp ce era condus, alături de ceilalţi. Creierul lui avea nevoie de mai mult timp ca să proceseze tot ce văzuse. Explozii nucleare. Imagini surprinse pentru totdeauna în înregistrări video neclare, din vreme de război, privite pe viu. Bombe reale explodând în aerul real. În apropiere. Le văzuse. De ce nu orbise cu desăvârşire? Oare totul se petrecuse cu adevărat?

Îl copleşi, în stare pură, frica de moarte. Undeva, în adâncul minţii, ştia că erau morţi cu toţii. Venea sfârşitul tuturor lucrurilor. Nu puteau scăpa cu fuga. Nu aveau unde să se-ascundă. În gând îi veniră paragrafe dintr-o carte pe care o citise, mii de paragrafe memorate. Se bătu peste buzunarul pantalonilor, căutându-şi pastilele, dar nu erau acolo. Se uită peste umăr, străduindu-se să-şi aducă aminte ce lăsase în urmă…

Anna şi sora lui îl traseră pe lângă senator, care afişa o expresie plină de hotărâre. Se încruntă la fiica lui. Clapa cortului mătură faţa lui Donald; câteva lămpi suspendate împrăştiau, răzleţe, întunericul din interior. Ca nişte rămăşiţe ale exploziilor în noapte. Era înghesuială, dar nu atât de mare cum ar fi trebuit.

Unde dispăruse mulţimea? Nu pricepu până când nu ajunse el însuşi să coboare cu paşi târşâiţi.

O rampă de beton, lume pretutindeni, umeri înghiontindu-se, respiraţii şuierătoare, oameni strigându-se unii pe alţii, mâini întinse în vreme ce învălmăşeala se revărsa, zdrobitoare, îndepărtându-i pe cei dragi, despărţind soţul şi soţia, oameni plângând, alţii perfect echilibraţi…

Soţul şi soţia…

Helen!

Donald îi strigă numele în mulţime. Se întoarse şi încercă să înoate împotriva curentului, a torentului de lume înspăimântată. Anna şi sora lui trăgeau de el. Oamenii care se străduiau să ajungă jos împingeau de

deasupra. Donald era silit să coboare, să meargă în adânc. El voia să se scufunde alături de soţia lui. Voia să se înece împreună.

— *Helen!*

Oh, Doamne, îşi aminti.

Panica dispăru, lăsând loc spaimei. Putea să vadă. I se limpezise vederea. Dar nu putea să lupte cu presiunea inevitabilului.

Îşi aduse aminte de conversaţia cu senatorul, despre modul în care avea să se sfârşească totul. Era electricitate în aer, avea un gust de metal inert pe limbă, o ceaţă albă i se înălţa în jur. Îşi aducea aminte mai ales de o carte. Ştia ce însemna totul, ce se petrecea.

Lumea lui dispăruse.

O lume nouă îl înghiţea.

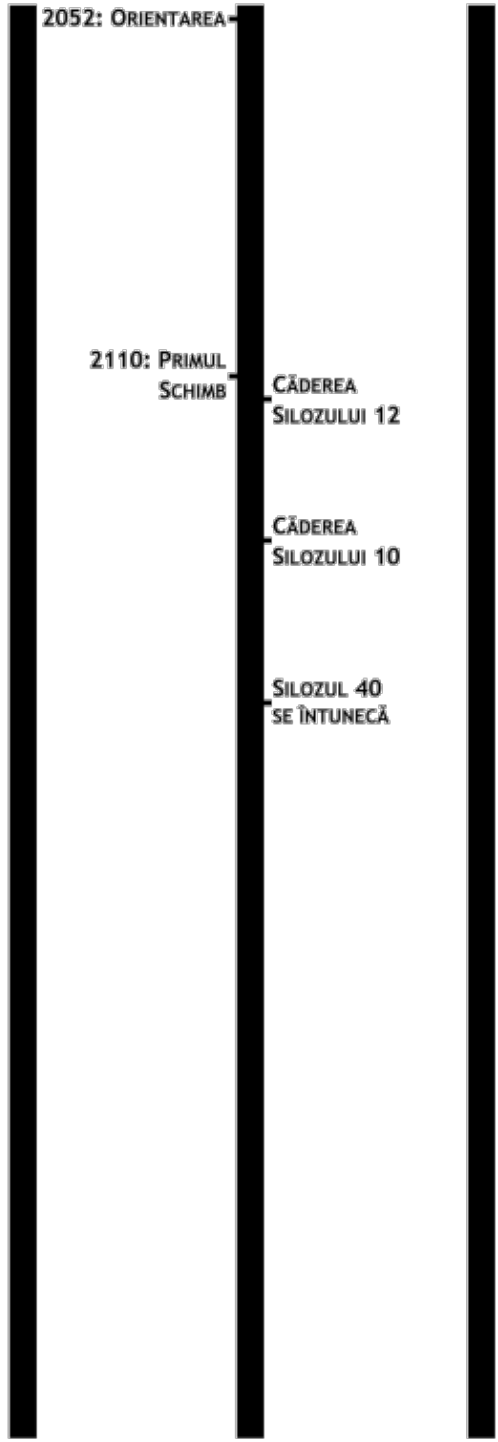
2052: Orientarea
2110: Primul Schimb
Căderea Silozului 12
Căderea Silozului 10
Silozul 40 se întunecă

SILOZUL 1

Al doilea schimb

ORDINUL

24

2212

• Silozul 1 •

Troy începu să se trezească dintr-un şir de vise cumplite. Lumea ardea, şi toţi cei trimişi s-o stingă dormeau. Dormeau îngheţaţi, ţepeni, încă ţinând în mâini chibrituri fumegânde, şomoioage şi şuviţe ondulate, cenuşii, de fapte rele.

Fusese îngropat, era învăluit de întuneric, simţea strânsoarea pereţilor etanşi ai micului său coşciug.

Dincolo de sticla întunecată se mişcau siluete neguroase, oameni cu lopeţi, încercând să-l elibereze.

Pleoapele păreau să i se sfâşie, să crape, în timp ce se străduia să le ridice pe de-a-ntregul. Avea în colţurile ochilor o crustă, chiciură care se topea, i se prelingea pe obraji. Se străduí să-şi salte braţele ca s-o şteargă, dar reacţia lor era lipsită de vlagă. O perfuzie intravenoasă îl trase de încheietura mâinii pe care încercă să şi-o ridice. Era conştient de prezenţa cateterului. Fiecare centimetru al trupului îi zvâcnea în timp ce ieşea din amorţeală ca să intre în frig.

Capacul se ridică în şuierul unui curent de aer. O geană de lumină din lateral crescu, în timp ce umbrele se împreunau, retrăgându-se.

Un doctor şi asistentul său întinseră mâinile ca să-l susţină. Troy încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să tuşească. Îl ajutară să se ridice, îi aduseră băutura amară. Fiecare înghiţitură era un efort. Mâinile îi erau atât de slăbite, braţele îi tremurau atât de tare, încât cei doi se văzură nevoiţi să-i ţină cana. Gustul de pe limbă era metalic. Gust de moarte.

— Uşurel, îi spuseră, când încercă să bea prea repede.

Mâini experte îi îndepărtată cu grijă tuburile şi perfuzia, aplicară presiune, îi puseră tifon pe pielea rece, fixându-l cu leucoplast. Exista şi o cămaşă de hârtie.

— În ce an suntem? întrebă, cu vocea un scrâşnet sec.

— E devreme, îi răspunse doctorul, un alt doctor.

Troy clipi, deranjat de luminile stridente şi nu-l recunoscu pe niciunul dintre bărbaţii care se ocupau de el. Marea de coşciuge din jur era o învălmăşeală ceţoasă.

— Nu vă grăbiţi, spuse asistentul, înclinând cana.

Troy reuşi să soarbă câteva înghiţituri. Se simţea mai rău decât ultima oară. Durase mai mult. Frigul îi pătrunsese adânc în oase. Îşi aminti că numele lui nu era Troy. Ar fi trebuit să fie mort. O parte din el regreta că fusese deranjat. O alta spera că dormise pe timpul celei mai urâte perioade.

— Domnule, ne cerem scuze că v-am trezit, dar e nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Raportul dumneavoastră…

Cei doi bărbaţi vorbeau în acelaşi timp.

— Un alt siloz are probleme, domnule. Silozul optsprezece…

Pastilele apărură ca prin farmec. El le respinse cu o fluturare a mâinii. Nu le mai voia.

Doctorul ezită; cele două capsule i se odihneau în palmă. Se întoarse să consulte pe altcineva, un al treilea bărbat. Troy încercă să clipească, focalizând imaginea lumii. Se rostiră nişte cuvinte. În jurul pastilelor se curbară degete, umplându-l de uşurare.

Îl ajutară să se ridice, şi aveau şi un scaun cu rotile. În spatele acestuia stătea un bărbat cu părul de un alb la fel de imaculat ca al salopetei sale, maxilarul lui pătrat şi silueta viguroasă fiindu-i familiare. Troy îl recunoscu. Era omul care-i trezea pe cei îngheţaţi.

O altă înghiţitură de apă în vreme ce se sprijinea de capsula criogenică, cu genunchii tremurându-i de slăbiciune şi de frig.

— *Ce* e cu silozul optsprezece?

Troy şopti întrebarea când lăsară cana jos.

Doctorul se încruntă şi nu răspunse. Bărbatul din spatele scaunului îl studia cu mare atenţie.

— Te cunosc, zise Troy.

Bărbatul în alb dădu din cap. Scaunul cu rotile îl aştepta pe Troy. El îşi simţi stomacul revoltându-i-se când părţile sale somnolente se mişcară.

— Eşti Omul-Dezgheţ[7]7 Joc de cuvinte intraductibil: Thurman – Thawman, unde *thaw* înseamnă „dezgheţ“, iar *man* – „om“ (n. tr.)., spuse, cu toate că nu suna foarte corect.

Cămaşa de hârtie era caldă. Foşnea în timp ce-i erau călăuzite braţele prin mâneci. Bărbaţii care se ocupau de el erau nervoşi. Spuneau ba una, ba alta, unul zicând că un siloz era în colaps, iar altul că aveau nevoie de ajutorul lui. Pe Troy nu-l interesa decât bărbatul în alb. Îl ajutară să ajungă la scaunul cu rotile.

— S-a terminat? întrebă.

Se uită la omul lipsit de culoare, cu vederea limpezindu-i-se, cu glasul tot mai puternic. Spera, cu toată seriozitatea, că dormise până ce trecuse tot greul.

Omul-Dezgheţ clătină din cap cu tristeţe, în timp ce Troy era ajutat să se aşeze.

— Mă tem că nu e decât începutul, fiule, răspunse o voce familiară.

25

Anul Marii Revolte

• Silozul 18 •

Zilele în care murea cineva erau zile de naştere. Asta se spunea ca să aline durerea celor rămaşi în urmă. Un om bătrân moare, iar cineva câştigă la loterie. Copiii plâng în timp ce părinţii plini de speranţă varsă lacrimi de bucurie. Zilele în care murea cineva erau zile de naştere, şi nimeni nu ştia asta mai bine decât Mission Jones.

În ziua următoare împlinea şaptesprezece ani. În ziua următoare avea să fie cu un an mai vârstnic. Şi aveau să se împlinească, totodată, şaptesprezece ani de la ziua morţii mamei lui.

Ciclul vieţii se regăsea pretutindeni – se înfăşura în jurul tuturor lucrurilor, aidoma marii scări în spirală –, dar nicăieri nu se vedea mai clar decât în el însuşi că o viaţă primită însemna o viaţă pierdută.

De aceea Mission se apropia de ziua sa de naştere fără bucurie, cu o povară grea pe umerii lui tineri, gândindu-se la moarte şi nesărbătorind nimic.

Cu trei trepte mai jos decât el şi potrivindu-şi pasul după al lui, îl auzea pe prietenul său, Cam, gâfâind sub jumătatea sa din încărcătură. Când dispeceratul îi trimitea să facă un transport în tandem, cei doi băieţi dădeau cu banul – cap pentru cel care să fie capul, şi Cam pierduse. Ceea ce îl lăsase pe Mission să conducă, văzând clar scările. Îi dăduse şi dreptul să stabilească ritmul, iar gândurile lui negre impuneau unul furios.

În dimineaţa aceea, pe scări traficul era lejer. Nu se treziseră copiii care încă mai mergeau la şcoală. Câţiva comercianţi cu priviri înceţoşate se duceau la lucru clătinându-se. Erau şi muncitori de la întreţinere, cu pete de unsoare pe burţi şi cu petice cusute în dreptul genunchilor, care ieşeau din schimbul de noapte. Un bărbat cobora cărând o greutate mai mare decât ar fi trebuit să poarte cineva care nu era hamal, însă Mission nu avea chef să-şi lase povara jos ca s-o cântărească pe a altuia. Era de-ajuns să se uite urât la individ, ca să ştie că fusese văzut.

— Au mai rămas trei, îi spuse lui Cam, răsuflând zgomotos, când trecură de etajul treizeci şi cinci.

Cureaua de hamal i se afunda în carnea umărului, încărcătura era grea. Dar destinaţia îngreuna şi mai mult totul. Mission nu se mai întorsese la ferme de aproape patru luni, de atunci nu-şi mai văzuse tatăl. Cu fratele său se întâlnea, fireşte, din când în când în Cuib, dar nici asta nu se mai întâmplase de câteva săptămâni. Apariţia lui în momentul când propria zi de naştere era atât de aproape s-ar fi putut dovedi stânjenitoare, dar n-o putea evita. Se încredea în tatăl său, sperând că, la fel ca întotdeauna, avea să ignore faptul că mai îmbătrânea cu un an.

Dincolo de treizeci şi cinci, intrară într-un alt spaţiu dintre etaje, plin de graffiti. Mirosul nociv al vopselei artizanale era suspendat în aer. Lucrarea recentă picura pe alocuri, părţi din ea fiind făcute în noaptea abia încheiată. La mare depărtare de balustrada scării, era scris cu litere groase, înfăşurate pe suprafaţa curbată, de beton, a zidului:

Ăsta e 'Lozul nostru.

În ciuda faptului că vopseaua încă nu se uscase, termenul argotic pentru „siloz" era învechit. Nimeni nu-l mai folosea. De ani buni. Mai sus şi mult mai vechi erau cuvintele:

Curăţaţi-l, fu…

Restul se pierdea sub pata de vopsea a cenzurii. Ca şi cum ar fi existat cineva care să citească fără să completeze restul. Era, oricum, prima jumătate din ceea ce reprezenta o ofensă gravă.

Jos cu Vârful!

Asta îi stârni râsul lui Mission. I-o arătă lui Cam. Probabil o scrisese vreun puşti născut ceva mai sus de mijloc şi plin de ură faţă de sine însuşi, un puşti care nu era în stare să-şi suporte norocul. Mission cunoştea genul. Era genul lui. Studie toată întinderea de graffiti pictată peste cea din anul trecut şi peste cele din mulţi alţii, dinainte. Acolo, între etaje, unde grinzile de oţel se întindeau în afara scării, către cimentul de dincolo de ea, era locul unde asemenea sloganuri te purtau înapoi în timp, preţ de mai multe generaţii.

Sfârşitul se apropie…

Pe lângă ăsta, Mission trecu fără să-l poată contrazice. Sfârşitul *se apropia.* Putea s-o simtă în propriile oase. Putea s-o audă în răsuflarea şuierată a silozului, cu şuruburile lui slăbite şi cu încheieturile ruginite, putea s-o vadă în umbletul din ultima vreme al oamenilor, cu umerii săltaţi către urechi, cu lucrurile care la aparţineau strânse la piept. Venea sfârşitul pentru ei toţi.

Tatăl lui ar fi râs şi l-ar fi contrazis, fireşte. Mission putea să-l audă, de la toate acele etaje distanţă, spunând cum crezuseră oamenii asta din vremuri când el şi fratele lui încă nu se născuseră, că ţinea de hybrisul fiecărei generaţii s-o creadă din nou, să-şi închipuie că epoca lor era deosebită, că totul se va sfârşi odată cu ei. Tatăl lui spunea că *speranţa* făcea oamenii să gândească astfel, nu spaima. Vorbeau de apropierea sfârşitului ascunzându-şi cu mare greutate zâmbetele. Se rugau ca, atunci când aveau să plece, să nu plece singuri. Sperau că nu-i era rezervat nimănui norocul de a veni după ei şi de a trăi, fără ei, o viaţă fericită.

Asemenea idei îi dădeau lui Mission mâncărimi la ceafă. Ţinându-şi cureaua de hamal cu o mână, îşi aranjă cu cealaltă eşarfa din jurul gâtului. Şi-l ascundea ori de câte ori se gândea la sfârşitul tuturor lucrurilor, era un tic nervos.

— Eşti OK acolo, sus? îl întrebă Cam.

— Mă simt foarte bine, îi strigă Mission, dându-şi seama că-şi încetinise paşii.

Prinse cureaua cu amândouă mâinile şi se concentră asupra ritmului, asupra muncii sale. Din zilele în care fusese umbră, îi rămăsese în cap un metronom, un tic-tac, un tic-tac al transporturilor în tandem. Doi hamali cu o sincronizare bună puteau intra într-un ritm, urcând apoi o duzină de etaje fără să simtă o povară grea. El şi Cam încă nu ajunseseră acolo. Din când în când, unul trebuia să-şi târşâie picioarele sau să-şi potrivească pasul după al celuilalt. Altminteri, povara începea să li se clatine de-a dreptul periculos.

Povara. Era mai simplu să o numească aşa. Era mai bine dacă nu se gândea că era un trup – un mort.

Mission se duse cu gândul la bunicul lui, pe care nu-l cunoscuse. Murise în timpul revoltei din ’78, lăsând în urmă un fiu care să se ocupe de fermă şi o fiică, o fată care devenise dăltuitoare. Mătuşa lui Mission îşi abandonase slujba cu câţiva ani în urmă; nu mai îndepărta cu lovituri petele de rugină, nu mai grunduia şi nu mai vopsea oţelul dezgolit. Nimeni n-o mai făcea. Nimeni nu se mai sinchisea. Însă tatăl lui continua să cultive aceeaşi bucată de pământ, cea pe care o cultivaseră generaţii de băieţi Jones, insistând la nesfârşit că lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

— Ştii, cuvântul ăsta înseamnă altceva, spusese tatăl lui cândva, când Mission vorbise de revoluţie. Înseamnă şi să te tot învârteşti. Să te afli în mişcare de revoluţie. Parcurgi astfel un ciclu şi te-ntorci de unde-ai plecat.

Erau genul de lucruri pe care-i plăcea tatălui său să le zică ori de câte ori veneau preoţii să îngroape un om sub porumbul lui. Bătătorea pământul cu o lopată, spunea care era mersul lumii şi planta o sămânţă în adâncitura conturată, grijuliu, cu degetul mare.

Mission le spusese prietenilor săi care era celălalt sens al cuvântului revoluţie. Pretinsese că ideea îi aparţinea. Făcea cu exactitate parte din soiul de absurdităţi pseudointelectuale cu care se delectau reciproc noaptea târziu, pe palierele întunecoase, în timp ce inhalau clei de cartofi din pungi de plastic.

Numai Rodny, cel mai bun prieten al său, nu fusese impresionat.

— Nimic nu se schimbă până când nu *facem* noi schimbarea, spusese, plin de seriozitate.

Mission se întrebă ce făcea în acel moment cel mai bun prieten al său. Nu-l mai văzuse de mai multe luni. Indiferent ce făcea, ca umbră la IT, îl împiedica să iasă prea des.

Se gândi la zile mai bune, când crescuse în Cuib, cu prieteni tot atât de apropiaţi ca degetele strânse pumn. Îşi amintea că-şi imaginase că aveau să rămână cu toţii alături, îmbătrânind în vârf. Că aveau să-şi petreacă viaţa pe aceleaşi coridoare, privindu-şi eventualii copii jucându-se la fel cum se jucaseră ei înşişi cândva.

Dar apucaseră pe căi diferite. Era greu să-şi aducă aminte cine o făcuse primul, cine înşelase speranţele părinţilor săi, care crezuseră că avea să le calce pe urme, dar, în final, cei mai mulţi o făcuseră. Fiecare plecase de acasă, să-şi aleagă o nouă soartă. Fiii instalatorilor deveniseră fermieri. Fiicele bucătăreselor de la cantină învăţaseră să coasă. Fiii fermierilor deveniseră hamali.

Mission îşi aminti că fusese furios când plecase de acasă. Îşi amintea că se certase cu tatăl lui, aruncându-şi lopata, că jurase să nu mai sape niciun şanţ, toată viaţa. În Cuib învăţase că putea fi orice îşi dorea, că el era cel care-şi alegea soarta. Aşa că, în momentul în care ajunsese să se simtă mizerabil, îşi închipuise că vina era a fermelor; că era vina familiei sale.

La dispecerat, el şi Cam dăduseră cu banul, cap pentru cel care să fie capul, şi Mission urca pe traseul şerpuitor al treptelor cu umerii unui mort lipiţi de ai lui. Când îşi înălţa privirea către treptele din faţă, atingea cu partea din spate a capului creştetul mortului din sacul de plastic – zile de naştere şi zile de moarte strâns lipite unele de altele,

două feţe ale aceleiaşi monede. Mission le căra pe amândouă, purta o povară făcută pentru doi. Urca scările două câte două, într-un ritm sălbatic, către ferma copilăriei sale.

26

• Silozul 18 •

Cabinetul medicului legist era la treizeci şi doi, chiar sub ferma cu pământ, înghesuit la capătul acelor coridoare întunecoase şi umede care şerpuiau pe sub rădăcini. Pe acea jumătate de etaj, plafonul era scund. Ţevi vizibile atârnau de el şi zăngăneau ori de câte ori porneau pompele, purtând nutrienţii către rădăcinile îndepărtate şi însetate. Apa picura din zeci de fisuri minuscule în găleţi şi în oale. Una dintre cele din urmă, abia golită, răsuna metalic la fiecare impact cu un strop. Altele se revărsau. Podelele erau alunecoase, iar pereţii, umezi ca pielea transpirată.

În cabinetul legistului, băieţii puseră cadavrul pe o placă de metal plină de ştirbituri, iar femeia care ocupa acest post îi semnă lui Mission în foaia de pontaj. Le dădu un bacşiş pentru livrarea rapidă şi, când văzu bonurile suplimentare, Cam, până atunci morocănos din cauza ritmului în care merseseră, se lumină la faţă ca prin farmec. Odată întorşi pe coridor, îşi luă rămas-bun de la Mission şi se grăbi spre ieşire, lipăind prin băltoace.

Mission îl privi îndepărtându-se, simţindu-se cu mai mult de un an mai vârstnic decât el. Lui Cam nu i se spusese nimic despre planurile pentru seara aceea, despre întâlnirea hamalilor de la miezul nopţii. Îl invidia pe băiat pentru ce nu ştia.

Nedorindu-şi să ajungă la ferme fără nicio povară şi tatăl său să-i ţină o predică despre lene, se opri în biroul întreţinerii din capătul culoarului, să întrebe dacă nu era nevoie să ducă ceva sus. De serviciu era Winters, un bărbat negricios, cu barbă albă, foarte priceput la tot ce ţinea de pompe. Se uită bănuitor la Mission şi pretinse că n-avea buget pentru hamali. Tânărul îi spuse că oricum mergea sus şi că avea să-i ducă bucuros orice.

— În cazul ăsta…, zise Winters.

Sări de pe bancul său de lucru o pompă de apă imensă.

— Exact ce trebuia, îi spuse Mission, zâmbind.

Winters îl privi cu ochi îngustaţi, de parcă băiatul tocmai ar fi slăbit un

şurub.

Pompa nu-i încăpea în rucsacul de hamal, dar curelele de prindere din afara lui se puteau trece foarte bine peste ţevile ieşite în afară şi peste vârfurile ascuţite ale filetelor. Winters îl ajută să-şi treacă braţele prin curele şi pompa i se fixă în spate. El îi mulţumi bătrânului, care îşi exprimă din nou îngrijorarea printr-o încruntare, şi plecă s-o ducă cu o jumătate de etaj mai sus. Odată ce ajunse din nou pe trepte, izul de mucegai de pe culoarele umede îşi pierdu puterea, fiind înlocuit de mirosul de lut şi de pământ proaspăt arat, miresmele de acasă, care-l trimiseră pe Mission înapoi în timp.

La treizeci şi unu, palierul era aglomerat, fiindcă lumea se înghesuia, aşteptând să se strecoare în ferme, ca să-şi ia mâncarea pentru ziua aceea. Mai la distanţă stătea o mamă îmbrăcată în verdele fermierilor, legănându-şi în braţe copilul care plângea zgomotos. Avea pe genunchi petele specifice unui culegător şi privirea agitată a cuiva trimis în afara parcelelor cultivate ca să-şi liniştească odrasla gălăgioasă. Când se strecură pe lângă ea, o auzi cântând un cântec de leagăn familiar. Îşi legăna copilul înfricoşător de aproape de balustradă şi bebeluşul avea ochii măriţi de ceea ce i se păru lui Mission o spaimă în stare pură.

Îşi făcu loc prin mulţime şi urletele copilului se pierdură în zarva generală. Atunci realiză că nu mai vedea decât foarte puţini copii. Nicidecum ca atunci când era el însuşi mic. După violenţele din vremea generaţiei precedente, urmase o explozie de nou-născuţi, însă în prezent nu mai existau decât un şir firav de morţi din cauze naturale şi o mână de câştigători la loterie. Ceea ce presupunea mai puţini bebeluşi care plângeau şi mai puţini părinţi care jubilau.

În cele din urmă, se văzu dincolo de uşi, în holul principal. Îşi folosi eşarfa ca să-şi şteargă transpiraţia de pe buze. Cu un etaj mai jos uitase să-şi umple bidonul, aşa că avea gura uscată. Motivul pentru care grăbise atât de mult ritmul i se părea acum prostesc. Conturându-se din ce în ce mai clar, ziua lui de naştere păruse un hotar dincolo de care trebuia să treacă şi considerase că era cu atât mai bine cu cât îşi vizita tatăl mai repede şi pleca. Dar acum, sub năvala imaginilor şi a sunetelor copilăriei, gândurile negre şi încărcate de furie i se spulberară. Era acasă şi detesta plăcerea pe care o simţea fiindcă se afla acolo.

În timp ce-şi croia drum către porţi, i se adresară câteva saluturi şi fluturări de mână. Câţiva hamali pe care-i cunoştea încărcau cu fructe şi legume sacii pe care aveau să-i ducă sus, la cantină. Îşi zări mătuşa lucrând la tarabele din afara porţii de siguranţă. După ce renunţase la dăltuit, începuse să se ocupe de vânzare, o activitate nu tocmai legală, pentru care nu fusese niciodată umbră şi pe care nu avea dreptul să o

practice. Mission se străduia din răsputeri să nu-i atragă privirea; nu voia să i se ţină o prelegere moralizatoare, să i se ciufulească părul sau să-i fie îndreptată eşarfa.

Dincolo de tarabe, o mână de copii mai mici se înghesuiau în întunericul celui mai îndepărtat colţ, probabil ca să vândă seminţe, fără să fie nici pe departe atât de greu de remarcat precum credeau ei. Întreaga scenă din holul de la intrare era de bazar cu mărfuri de calitatea a doua, cu fermieri vânzând fără intermediar, cu oameni de pe etaje îndepărtate înghesuindu-se înăuntru ca să obţină produse pe care se temeau că nu aveau să le vadă niciodată ajunse în magazinele şi în depozitele lor. Era frică zămislind frică, mulţime care începea să devină gloată, şi era uşor să-ţi dai seama cum era cu putinţă să ajungă şleahtă la pasul următor.

La principala poartă de siguranţă era de serviciu Frankie, un puşti înalt, deşirat, cu care copilărise. Mission îşi şterse fruntea cu partea din faţă a maioului, deja rece şi umedă de sudoare.

— Salut, Frankie! strigă.

— Mission.

O înclinare a capului şi un zâmbet. Niciun resentiment din partea unui alt copil care, cu mult timp în urmă, schimbase locul unde fusese umbră. Tatăl lui lucra la securitate, jos, la IT. Frankie îşi dorise să devină fermier, fapt pe care Mission nu-l înţelesese niciodată. Profesoara lor, doamna Crowe[8] fusese încântată şi-l încurajase pe Frankie să-şi urmeze visurile. Iar lui Mission i se părea acum o ironie că Frankie sfârşise lucrând ca paznic la ferme. Ca şi cum n-ar fi putut să scape de ceea ce fusese născut să devină.

[8] Nume derivat din Crow („cioară“) (n. tr.).

Zâmbi şi arătă cu o înclinare a capului către părul lui Frankie, lung până la umeri:

— Te-a împroşcat cineva cu soluţie de creştere rapidă?

Frankie îşi îndesă părul după urechi, un gest numai pe jumătate conştient.

— Ştiu, da? Mama ameninţă c-o să vină aici, sus, ca să mi-l taie în somn, cu cuţitul.

— Spune-i c-o să te ţin eu când o face, râse Mission. Mă ţiui înăuntru?

Exista o poartă laterală pentru roabe şi cărucioare de marfă. Mission nu se simţea în stare să se strecoare printr-un turnichet cu pompa masivă legată de spate. Frankie apăsă pe un buton şi poarta ţiui. Mission se împinse prin deschidere.

— Ce cari? îl întrebă Frankie.

— O pompă de apă, de la Winters. Ce-aţi mai făcut?

Frankie inspectă cu privirea mulţimea de dincolo de poartă.

— Aşteaptă o clipă, spuse, uitându-se după cineva.

Doi fermieri îşi trecură prin scaner legitimaţiile de lucru, apoi intrară prin bariera rotitoare şi se îndepărtară discutând cu aprindere. Frankie îşi flutură mâna către cineva în verde şi-l întrebă dacă-i putea ţine locul.

— Haide, îi spuse el lui Mission. Du-mă la plimbare.

Cei doi vechi prieteni o porniră pe culoarul principal, spre aura strălucitoare a îndepărtatelor lămpi de coacere. Mirosurile erau îmbătătoare şi familiare. Mission se întrebă ce însemnau pentru Frankie, care crescuse în apropierea duhorii fetide a instalaţiei de epurare a apei. Poate că, pentru el, fermele puţeau, aşa cum puţea instalaţia de epurare pentru Mission. Iar instalaţia de epurare însemna multe amintiri pentru Frankie.

— Lucrurile o iau razna pe-aici, şopti Frankie, imediat ce se îndepărtară de porţi.

Mission dădu din cap.

— Da, am văzut c-au răsărit tot mai multe dughene. Se-nmulţesc pe zi ce trece, nu-i aşa?

Frankie îl prinse de braţ şi-i încetini paşii, ca să aibă mai mult timp să stea de vorbă. Dintr-un birou venea miros de pâine proaspătă. Se afla prea departe de brutăria de la şapte ca să poată fi vorba de pâine caldă, însă aceea era noua stare a lucrurilor. Probabil că făina era măcinată undeva, într-un cotlon din mijlocul fermelor.

— Ai văzut ce fac sus, la cantină, nu? întrebă Frankie.

— Am dus o încărcătură acolo acum câteva săptămâni, răspunse Mission.

Îşi strecură degetele mari sub curelele de pe umeri şi trase pompa cea grea, săltând-o un pic mai sus pe şolduri.

— Am văzut că se construieşte ceva pe ecranele de pe pereţi. Dar nu ştim ce.

— Au început să cultive răsaduri acolo, sus, zise Frankie. S-ar părea că şi porumb.

— Presupun că, pentru noi, asta-nseamnă mai puţine drumuri de-aici până acolo şi-napoi, comentă Mission, gândind ca un hamal. Bătu cu vârful ghetei în perete. Cred că Roker o să se-nfurie când o să afle.

Frankie îşi muşcă buza şi-şi îngustă ochii.

— Da, dar n-a fost Roker cel care a-nceput să-şi planteze fasole jos, la dispecerat?

Mission îşi roti umerii. Începeau să-i amorţească braţele. Nu era obişnuit să stea pe loc, cu o povară în spate. Era învăţat să se afle în mişcare.

— Asta-i altceva, argumentă. E mâncare pentru drumurile pe scară.

Frankie clătină din cap.

— Da, dar asta nu-nsemnă că-i ipohondru?

— Vrei să zici ipocrit?

— Totuna, omule. Nu vreau să zic decât că toată lumea are câte-o scuză. O facem pentru c-o fac şi ei şi pentru că alţii au început. Aşa că, ce dac-o facem ceva mai mult decât ei? Asta-i atitudinea, omule. Şi pe urmă ne-apucă pandaliile când următorul grup o face încă şi mai mult. E ca un clichet, aşa merg lucrurile astea.

Mission se uită în lungul culoarului, către strălucirea îndepărtată a lămpilor.

— Nu ştiu, spuse. S-ar părea că, în ultima vreme, primarul lasă toate lucrurile să decurgă de la sine.

Frankie râse.

— Tu chiar crezi că primarul e ăla care conduce? E speriat, omule. Speriat şi bătrân.

Frankie se uită în spate, pe coridor, asigurându-se că nu se apropia nimeni. Nervozitatea şi paranoia îl caracterizau încă din copilărie. Când era mic, fusese amuzant; acum era trist şi oarecum neliniştitor.

— Ţii minte când am vorbit despre o zi în care o s-avem puterea? Cum am schimba lucrurile?

— Nu-i chiar aşa, spuse Mission. Până când o s-ajungem la putere, o să fim bătrâni, ca ei, şi n-o să ne mai pese. Iar copiii *noştri* ne vor urî *pe noi,* fiindcă vom duce mai departe acelaşi rahat.

Frankie râse şi încordarea din trupul lui vânos păru să dispară.

— Fac pariu c-ai dreptate.

— Da, ei, trebuie să plec până nu-mi pică braţele.

Mission ridică din umeri, săltând pompa.

Frankie îl bătu pe umăr.

— Da. Mi-a părut bine să te văd, omule.

— Şi mie.

Mission dădu din cap şi se întoarse să plece.

— Oh, hei, Mish…

El se opri şi se uită înapoi.

— O s-o vezi curând pe Cioară?

— O să trec pe-acolo mâine, răspunse el, presupunând că avea să supravieţuiască nopţii.

Frankie zâmbi.

— Să-i spui c-o salut, da?

— O să-i spun, promise Mission.

Încă un nume de adăugat pe listă. Dacă ar fi putut să-şi taxeze prietenii pentru toate mesajele pe care li le ducea, ar fi economisit deja mai bine

de trei sute optzeci şi patru de bonuri. O jumătate de bon pentru fiecare salut transmis Ciorii, şi ar fi avut deja apartamentul lui. N-ar fi fost nevoit să locuiască în halte. Însă mesajele prietenilor cântăreau cu mult mai puţin decât gândurile negre, aşa că nu-i păsa că ocupau spaţiu. Nu lăsau loc pentru altceva. Şi Dumnezeu ştia că Mission îşi căra partea cuvenită din soiul mai greu.

27

• Silozul 18 •

Ar fi avut mai mult sens şi spatele lui Mission ar fi fost tratat cu mai multă blândeţe dacă ar fi dus pompa la destinaţie înainte de a-şi vizita tatăl, dar o cărase tocmai ca să-l vadă bătrânul lui purtând o povară. Aşa că se îndreptă spre sălile plantaţiei şi către aceeaşi staţiune de cultivare în care lucrase bunicul lui şi, probabil, şi străbunicul. Trecu pe lângă tufe de fasole şi de afine, apoi dincolo de dovlecei şi de cartofi. Pe tatăl său îl găsi pe o parcelă de porumb care părea gata de recoltare, în patru labe şi arătând aşa cum avea să şi-l amintească întotdeauna: lucrând pământul cu o săpăligă mică şi smulgând buruienile cu mâna ca şi cum ar fi avut un tic, ca o fată care-şi trece degetele prin păr iarăşi şi iarăşi, fără să fie conştientă de mişcarea lor.

— Tată.

Bătrânul îşi întoarse capul într-o parte, sudoarea lucindu-i pe frunte sub dogoarea luminilor de coacere.

Zâmbi scurt. De după un rând de porumb din spate apăru fratele vitreg al lui Mission, Riley, o copie miniaturală, de numai doisprezece ani, a tatălui său, cu mâinile murdare de pământ. Îl salută primul pe Mission, strigându-l în timp ce se ridica grăbit în picioare.

— Porumbul arată bine, spuse acesta.

Se sprijini cu o mână de grilaj, cu toată greutatea pompei pe spate, şi se întinse să îndoaie o frunză cu degetul mare. Jilavă. Până la culesul porumbului mai erau câteva săptămâni şi mirosul îl purta în trecut. Văzu o musculiţă urcând pe tulpină şi o ucise ca pe un parazit ce era, strângând-o cu îndemânare între degete.

— Ce mi-ai adus? strigă fratele lui mai mic, cu voce piţigăiată.

Mission râse şi-i ciufuli părul negru, un dar de la mama lui.

— Îmi pare rău, frăţioare. De data asta m-au trimis jos cu greutate.

Se întoarse uşor, pentru ca Riley şi tatăl lui să-i poată vedea povara.

Fratele său se urcă pe bara de jos şi se aplecă, vrând să vadă mai bine.

— Ce-ar fi să laşi aia jos o vreme? întrebă tatăl lui.

Îşi scuturâ palmele, pentru ca pământul preţios să nu se piardă, apoi

întinse mâna şi o strânse pe a lui Mission.

— Arăţi bine.

— Şi tu, tată.

Mission şi-ar fi scos pieptul mai în faţă şi ar fi înălţat capul, dacă asta n-ar fi însemnat să cadă pe spate din cauza greutăţii pompei.

— Ce-i povestea asta despre cantina care-a-nceput să-şi cultive propriile răsaduri?

Tatăl lui mormăi ceva şi clătină din cap.

— Cultivă şi porumb, din câte-am auzit. Se bagă tot mai mult peste alţii. Îl împunse pe Mission cu degetul în piept. Asta vă afectează pe voi, flăcăi, să ştii.

Vorbea despre hamali, iar tonul sugera că el îi avertizase. Tonul lui sugera întotdeauna asta.

Riley îl trase pe Mission de salopetă şi îi ceru cuţitul. El îl scoase din teacă şi i-l întinse în timp ce-şi studia tatăl, tăcerea înfiripându-se între ei. Tatăl lui părea mai bătrân. Avea pielea de culoarea lemnului uleiat, o înnegrire nesănătoasă, cauzată de timpul îndelungat petrecut la muncă, sub luminile de coacere. I se spunea „bronz“ şi, datorită lui, recunoşteai un fermier de la două etaje distanţă.

Becurile din plafon radiau o căldură intensă, şi furia pe care-o simţea Mission când se afla departe de casă se topi, devenind o tristeţe găunoasă. Golul lăsat de mama lui era palpabil. Îi aducea aminte de preţul plătit pentru naşterea lui. Îi era milă de tatăl său, cu pielea lui distrusă, cu petele întunecate de pe nas, apărute după ani de muncă în exces. Erau semne distinctive ale tuturor oamenilor în verde care lucrau pământul, trudind printre morţii silozului.

În mintea lui Mission reveni, brusc, prima sa amintire consistentă din copilărie: mânuia o săpăligă mică, care atunci i se părea o sapă imensă. Se jucase printre rândurile de porumb, întorcând bucăţi de lut pentru a-şi imita tatăl, când acesta îl prinsese de încheietura mâinii, brusc, fără niciun avertisment.

— Nu săpa acolo, îi spusese, cu un glas tăios.

Totul se petrecuse înainte ca Mission să asiste la prima înmormântare, înainte de a fi văzut cu ochii lui ce se afla sub seminţe. Din ziua aceea învăţase să distingă movilele de pământ mai întunecat la culoare, fiindcă fusese răvăşit.

— Văd că te pun să cari lucruri grele, spuse tatăl lui, rupând tăcerea.

Îşi imagina că Mission îşi primise povara de la dispecerat. Tânărul nu-l corectă.

— Ne pun să cărăm lucruri pe care suntem capabili să le transportăm. Hamalii bătrâni duc corespondenţa. Primim, fiecare, poveri pe măsura

puterilor noastre.

— Mi-aduc aminte cum a fost când am ieşit eu din umbră, zise tatăl lui. Îşi îngustă ochii şi-şi şterse fruntea, arătând cu capul în lungul şirului de plante. Am fost trimis la cartofi, în timp ce îndrumătorul meu s-a-ntors la culesul afinelor. Două în coş şi una-n gura lui.

Nu asta, nu iarăşi. Mission se uită la Riley, care încerca vârful cuţitului cu buricul degetului. Întinse mâna să i-l ia înapoi, dar băiatul îl răsuci, îndepărtându-l.

— Hamalii bătrâni duc corespondenţa pentru că *pot* obţine o asemenea însărcinare, îi explică tatăl lui.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, răspunse Mission, cu tristeţea spulberată, regăsindu-şi furia. Genunchii şubrezi ai hamalilor bătrâni sunt motivul pentru care noi primim poveri grele. În plus, plata mea suplimentară depinde de kilogramele pe care le car şi de timpul pe care-l scot, aşa că nu mă deranjează.

— Oh, da. Tatăl său îşi flutură mâna către picioarele lui Mission. Ei îţi dau plăţi suplimentare şi tu le dai genunchii tăi.

Tânărul îşi simţi genunchii încordându-se, simţi arsura curelei în jurul gâtului.

— Eu, fiule, nu spun decât că, pe măsură ce-mbătrâneşti şi ai vechime mai mare, îţi câştigi dreptul de-a alege printre ce rânduri să sapi. Atâta tot. Vreau să-ţi porţi de grijă.

— Îmi port, tată.

Riley se cocoţă pe gard, se aşeză pe bara de sus şi rânji la imaginea reflectată de lama cuţitului. Avea deja o dungă de pete ca nişte pistrui pe nas, un început al bronzului de fermier.

Carne vătămată din carne vătămată, fiul călca pe urmele tatălui. Şi Mission şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Riley în viitor, de cealaltă parte a gardului, alături de propriul său copil. Ceea ce îl făcea să se simtă recunoscător fiindcă reuşise să părăsească fermele având o muncă pe care nu şi-o lua acasă, sub unghii, în fiecare seară.

— Rămâi cu noi la prânz? întrebă tatăl lui, simţind probabil că reuşise să-l îndepărteze pe Mission.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, răspunse el.

Simţi împunsătura unei unde de vinovăţie fiindcă tatăl său presupusese că era cazul să-l hrănească, dar aprecie faptul că nu trebuise să i-o ceară. Şi ar fi rănit sentimentele mamei sale vitrege dacă nu i-ar fi făcut o vizită.

— Însă după aceea va trebui să fug. Trebuie să… fac o livrare la noapte.

Tatăl lui se încruntă.

— Dar o să ai totuşi timp să te vezi cu Allie, nu? Întreabă mereu de tine. Băieţii stau la coadă ca să se-nsoare cu fata asta dacă tu o laşi s-aştepte.

Mission îşi şterse faţa ca să-i ascundă expresia. Allie era o prietenă minunată – prima şi cea mai scurtă dintre iubirile lui –, dar să se însoare cu ea ar fi însemnat să se însoare cu fermele, să se întoarcă acasă, să trăiască printre morţii îngropaţi.

— Astăzi probabil că nu, răspunse.

Şi nu se simţi în largul lui fiindcă o recunoscuse.

— Bine, lasă asta. Şi nu-ţi pierde câştigurile suplimentare sporovăind aici cu noi.

Dezamăgirea din vocea bătrânului era mai fierbinte decât luminile şi nu te puteai feri de ea cu uşurinţa cu care le evitai pe ele.

— Ne vedem în sala de mese peste o jumătate de oră? întinse mâna, o luă din nou pe a lui Mission şi o strânse. Mă bucur să te văd, fiule.

— Şi eu.

Tânărul răspunse strângerii de mână, apoi bătu din palme deasupra plantaţiei, ca să le scuture de ţărână. Riley îi înapoie cu părere de rău cuţitul, iar el şi-l strecură la loc, în teacă. Îi închise clapeta peste mâner, gândindu-se că în noaptea aceea ar fi putut fi nevoit să-l folosească. Chibzui o clipă, întrebându-se dacă să-şi prevină tatăl, să le spună lui şi lui Riley să stea acasă până în dimineaţa următoare, să nu se încumete cumva să iasă.

Dar îşi ţinu gura, îşi bătu fratele pe umăr şi o porni pe coridor, cu pompa în spate. Trecând printre şirurile de plantatori şi culegători, se gândi la fermierii care-şi vindeau propriile legume pe tarabe improvizate şi-şi măcinau propria făină. Se gândi la cantina care-şi cultiva propriile răsaduri şi propriul porumb. Şi se gândi la recent descoperitele planuri legate de transportul obiectelor grele de pe un palier pe altul, fără să fie nevoie de hamali.

Toată lumea se străduia să-şi poată purta singură de grijă dacă se redezlănţuia violenţa. Mission o simţea clocotind, simţea suspiciunile, neîncrederea, zidurile care se înălţau. Toţi încercau să depindă cât mai puţin de ceilalţi, pregătindu-se pentru inevitabil, ascunzându-se.

Când se apropie de camera pompelor, îşi slăbi curelele rucsacului şi în minte i se înfiripă un gând periculos, o revelaţie: dacă toţi îşi dădeau silinţa să ajungă în punctul unde nu mai aveau *nevoie* unii de alţii, cum îi putea ajuta asta să trăiască în pace?

28

• Silozul 18 •

Noaptea, intensitatea luminilor de pe marea scară în spirală era micşorată, ca să poată dormi şi oamenii, şi silozul. Sosiseră aşa-numitele ore mici, când copiii fuseseră de mult adormiţi cu cântece de leagăn şi numai cei cu gândul la rele se mai foiau, pe furiş. Mission stătea neclintit, aşteptând în întuneric. De undeva, de deasupra lui, se auzi zgomotul unei frânghii strâns încolăcite care aluneca pe metal, scârţâitul fibrelor care cuprindeau oţelul şi se încordau sub o greutate mare.

Câţiva hamali stăteau îngrămădiţi pe scară, lângă el. Mission îşi apăsă obrazul pe stâlpul interior şi oţelul îi răcori pielea. Îşi controlă răsuflarea şi ascultă frânghia. Cunoştea foarte bine toate sunetele, putea să-şi simtă arsura din gât, urma proeminentă vindecată în decursul anilor, un semn văzut de ceilalţi, dar rareori pomenit cu glas tare. Şi, în cenuşiul dens al timpului cu lumină firavă, se auzi din nou un scârţâit recognoscibil, în timp ce povara de sus era coborâtă cu viteză constantă.

Aştepta semnalul. Se gândea la frânghie, la propria lui viaţă şi la alte lucruri interzise. Jos, la dispeceratul de la şaptezeci şi patru, exista un registru plin de rapoarte. În principala haltă a tuturor hamalilor era ţinut sub cheie un catastif atât de gros încât hârtia care-l alcătuia costa o avere. Acesta conţinea înregistrarea detaliată a unui anumit tip de livrări, scrisă de mână, ca să nu fie posibilă scurgerea informaţiilor pe cale electronică.

Mission auzise că hamalii cu vechime ţineau, în acel registru, socoteala livrărilor unor anumite tipuri de ţevi, dar nu ştia de ce. Îi interesau şi livrările de alamă şi de diverse tipuri de fluide şi de pulberi de la Chimic. Imediat ce comandai aşa ceva – sau prea multă frânghie –, erai trecut pe lista celor supravegheaţi. Hamalii erau lorzii ştirilor. Ştiau unde ajungea orice. Şi şoaptele lor se adunau precum condensul la dispeceratul principal, unde erau puse pe hârtie.

Mission asculta frânghia scârţâind şi cântând în întuneric. Ştia cum era când aveai o bucată bine strânsă în jurul gâtului. I se părea ciudat că nu se sinchisea nimeni când comandai una destul de lungă ca să te spânzuri.

Dacă era suficient de mare ca să acopere înălţimea câtorva etaje, oamenii începeau să se încrunte.

În acel răstimp al luminii firave, Mission îşi potrivi eşarfa cu gândul la asta. Şi presupuse că, atâta vreme cât nu lua slujba altuia, un om era liber să-şi ia propria viaţă.

— Pregătiţi-vă, se auzi o şoaptă de sus.

Mission strânse mai tare cuţitul şi se concentră asupra însărcinării sale din acel moment. Ochii i se încordară, în strădania de a vedea cât mai bine în lumina slabă. Auzea răsuflările uniforme ale celorlalţi hamali din jur. Nu se îndoia că şi ei îşi strângeau în mâini cuţitele, aşteptând.

Cuţitele ţineau de meseria lor. Cuţitul unui hamal desfăcea, prin tăiere, ambalajul bunurilor livrate, tăia felii din fructele mâncate în timpul drumului pe scară şi păstra pacea în timp ce posesorul său cutreiera înălţimile şi adâncimile silozului, înfruntând simultan câte două dintre pericolele lui. De data asta, Mission îl strângea pe al său în mână, aşteptând ordinul.

Cu două bucle ale spiralei mai sus, pe un palier întunecos, câţiva fermieri discutau cu aprindere, dar cu voci scăzute, având în grijă celălalt capăt al frânghiei şi făcându-şi treaba de hamal la adăpostul nopţii, ca să economisească o sută sau chiar două sute de bonuri. Dincolo de balustradă, frânghia era invizibilă în întuneric. Ar fi trebuit să se aplece şi s-o caute pe bâjbâite. Un inel de căldură îi înconjură gâtul, iar strânsoarea palmei lui transpirate în jurul mânerului cuţitului i se părea nesigură.

— Nu încă, şopti Morgan şi Mission simţi mâna fostului său îndrumător pe umăr, reţinându-l.

Îşi limpezi mintea. Un alt scârţâit uşor, sunetul frânghiei încordate de greutatea unui generator, şi o pată de un cenuşiu dens alunecă peste negru. Bărbaţii în verde de deasupra se strigau pe şoptite în timp ce manipulau povara, făcând munca oamenilor în albastru.

Pe când peticul cenuşiu trecea încet pe lângă el, Mission se gândi la pericolul acelei nopţi şi se minună de spaima care-i cuprinsese inima. Surprinzător, îşi făcea griji pentru o viaţă pe care se străduise cândva din greu s-o curme, o viaţă care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Se gândi la mama lui, întrebându-se cum fusese, dincolo de nesupunerea care o costase viaţa. Era tot ce ştia despre ea. Ştia că implantul din şoldul ei nu funcţionase, ceea ce se întâmpla cu unul din zece mii. Şi, în loc să raporteze defectul şi sarcina, îl ascunsese sub haine largi până ce trecuse perioada în care Pactul permitea să tratezi un copil ca pe un chist.

— Pregăteşte-te, şuieră Morgan.

Masa cenuşie alunecă în jos şi dispăru din vedere. Mission strânse

cuţitul, gândindu-se la cum ar fi fost tăiat din ea şi aruncat. Dar, după o anumită dată, o viaţă putea fi dată în schimbul alteia. Aşa prevedea Pactul. Născut după gratii, Mission fusese eliberat, iar mama lui fusese trimisă afară, la curăţire.

— Acum, ordonă Morgan şi tânărul tresări.

Ghetele moi, uzate, scârţâiră pe treptele de deasupra, zgomot care anunţa că oamenii treceau brusc la acţiune. Se concentră asupra părţii care îi revenea. Se sprijini de balustrada curbată şi întinse mâna în spaţiul de dincolo de ea. Palma lui găsi frânghia, la fel de tare ca oţelul. Apăsă lama cuţitului pe linia ei încordată.

Se auzi un pocnet ca de tendon care plesneşte când prima dintre fibrele împletite cedă la simpla atingere a lamei lui ascuţite.

Nu avu decât o clipă în care să se gândească la cei pe de palierul de dedesubt, complicii fermierilor, care aşteptau cu două etaje mai jos. Oamenii se repezeau în susul scării, iar el tânjea să li se alăture. Cu cea mai simplă mişcare reteză şi restul frânghiei, părându-i-se că auzea generatorul greu şuierând în timp ce prindea viteză. Zgomotul înfiorător al zdrobirii veni o clipă mai târziu, urmat de strigătele alarmate ale celor de jos. Deasupra începuse lupta.

Cu o mână pe balustradă şi cu cuţitul strâns în cealaltă, Mission urcă treptele câte trei odată. Se grăbi să se alăture încăierării de sus, o lecţie nocturnă dată celor care încălcau Pactul, făcând munca altora. De pe palier se revărsau mârâieli, gemete şi plesnituri înfundate, şi el se aruncă în învălmăşeală fără să se gândească la consecinţe, căci toate gândurile îi erau acaparate de lupta din clipa de faţă.

29

2212

• Silozul 1 •

Scaunul înainta cu roţile scârţâind. La fiecare rotaţie, se auzea un clinchet jalnic, urmat de o linişte de mormânt. În timp ce era împins, Donald se pierdu în ritmicitatea sunetului. Răsuflarea i se înălţa ca un norişor în aer, căci în încăpere era un frig la fel de pătrunzător ca acela din oasele lui.

De o parte şi de alta se întindeau şiruri după şiruri de capsule criogenice. Numele străluceau portocalii pe ecrane minuscule, nume inventate, menite să rupă trecutul de prezent. Le privea alunecând pe lângă el în timp ce era împins către ieşire. Îşi simţea capul greu, povara aducerii-aminte înlocuia visele, care se învălmăşeau, dispărând aidoma fuioarelor de fum.

Bărbaţii în salopete albastru-deschis îl purtară dincolo de uşă şi apoi pe coridor. Îl duseră într-o încăpere familiară, cu o masă familiară. Scaunul cu rotile se cutremură când îi ridicară tălpile goale de pe rezemătoarea pentru picioare. El întrebă cât trecuse, cât de mult dormise.

— O sută de ani, spuse cineva.

Ceea ce însemna o sută şaizeci de la orientare. Nu era de mirare că scaunul cu rotile părea şubred – era mai bătrân decât Donald. I se slăbiseră şuruburile în multele decenii în care dormise el.

Îl ajutară să se ridice în picioare. Era încă amorţit după hibernarea îndelungată, frigul care se diminua făcând loc durerii. Cineva trase o perdea. I se ceru să urineze într-o cană, ceea ce-i aduse o imensă uşurare. Mostra era de culoarea cărbunelui, maşinării moarte, eliminate din organismul lui. Cămaşa de hârtie nu era destul de călduroasă, deşi ştia că nu aerul din încăpere era rece, ci carnea lui. Îi mai dădură să soarbă din băutura amară.

— Cât mai durează până i se limpezeşte mintea? întrebă cineva.

— O zi, răspunse doctorul. Cel puţin până mâine.

Îl puseră să se-aşeze în timp ce-i luau sânge. Un bătrân în salopetă

albă, cu părul tot atât de imaculat, rămăsese în cadrul uşii, încruntându-se.

— Cruţă-ţi puterile, spuse.

Dădu din cap, cerându-i astfel doctorului să-şi continue munca, şi dispăru înainte ca Donald să reuşească să-i găsească locul în memoria sa nesigură. Îl apuca ameţeala când se uita cum i se lua sângele, albastru de frig.

Călătoriră cu un lift familiar. Bărbaţii din jur vorbeau, dar vocile păreau să vină de departe. Donald avea senzaţia că fusese drogat, dar îşi amintea că încetase să mai ia pastilele. Îşi duse mâna la buza de jos, simţind furnicături în deget şi în gură, şi se pipăi, în căutarea unei ulceraţii, acel mic buzunar în care-şi păstra pastilele neînghiţite. Însă rana nu mai era acolo. Probabil i se vindecase în somn, cu multe decenii în urmă. Uşile liftului se deschiseră şi Donald simţi că amintirea tărâmului viselor se estompa.

Îl împinseră de-a lungul unui alt coridor, cu zgârieturi pe pereţi la înălţimea roţilor, arce negre acolo unde cauciucul întâlnise cândva vopseaua. Ochii îi alunecară pe pereţi, pe tavan, pe dalele podelei: toate purtau uzura secolelor. I se părea că abia cu o zi în urmă totul fusese aproape nou. Acum era surpat de abuzuri, cădea brusc în ruină. Îşi aduse aminte că proiectase astfel de coridoare. Îşi aduse aminte cum se gândise că făceau ceva care avea să dureze mai multe ere. Adevărul fusese tot timpul acolo. Fusese în proiect, întorcându-i privirea, prea nebunesc ca să poată fi luat în serios.

Scaunul cu rotile încetini.

— Următoarea, spuse, în spatele lui, o voce aspră, familiară.

Donald fu împins de la o uşă închisă la alta. Unul dintre infirmieri îi ocoli grăbit scaunul, cu un inel de chei zăngănindu-i pe şold. Alese una, o strecură în încuietoare şi urmară câteva pocnete scurte.

Balamalele scârţâiră ascuţit când uşa se deschise spre interior. Cineva aprinse lumina.

Camera era ca o celulă, cu mirosul de mosc al încăperilor îndelung nelocuite. Lampa din plafon pâlpâi înainte de a se aprinde. Înăuntru erau un pat de cazarmă îngust, supraetajat, într-un colţ, o masă lângă perete, o comodă, o cameră de baie.

— De ce mă aflu aici? întrebă Donald, cu vocea frângându-i-se.

— Asta va fi camera dumneavoastră, spuse infirmierul, punând cheile deoparte.

Ochii i se îndreptară către bărbatul care împingea scaunul, ca şi cum ar fi căutat o confirmare a răspunsului. Un alt tânăr în albastru-deschis îl ocoli rapid, luându-i picioarele de pe rezemătoare şi aşezându-i-le pe

covorul tocit de-a lungul anilor.

Ultimul lucru de care-şi amintea Donald era că-l urmăriseră câinii cu aripi pieloase, arătându-şi colţii în timp ce-l fugăreau în susul unui munte de oase. Dar acela fusese un vis. Care era ultima sa amintire *adevărată?* Îşi aducea aminte de un ac. Îşi aducea aminte că murea. Ceea ce părea să fie real.

— Adică… înghiţi în sec, dureros. De ce sunt… *treaz?*

Fusese cât pe ce să spună *viu.* Cei doi infirmieri se priviră în timp ce-l ajutau să se ridice de pe scaun şi să se aşeze pe patul mai scund. Scaunul scârţâi strident când îl scoaseră din nou pe coridor. Bărbatul care-l împingea se opri şi cadrul uşii păru îngust în comparaţie cu umerii lui laţi.

Un infirmier îl prinse pe Donald de încheietura mâinii, apăsându-i uşor cu două degete venele albăstrui ca gheaţa şi mişcând din buze în vreme ce număra fără glas. Celălalt lăsă două pastile să cadă într-un pahar de plastic şi începu să destupe, cu stângăcie, o sticlă cu apă.

— Nu va fi necesar, spuse silueta din cadrul uşii.

Infirmierul cu pastilele se uită peste umăr la bătrânul care intra în mica încăpere şi o parte din aer se dislocă. Dimensiunile camerei se micşorară. Iar Donald începu să respire cu mai multă greutate.

— Eşti Dezgheţ…, şopti el.

Bătrânul cu păr alb îi concedie pe cei doi infirmieri cu o fluturare a mâinii.

— Lăsaţi-ne un moment singuri, le ceru el.

Cel care-i lua pulsul lui Donald îşi încheie numărătoarea şi dădu din cap către celălalt. Pastilele neînghiţite zăngăniră într-un pahar de hârtie, date deoparte. Figura bătrânului trezise ceva în Donald, ceva care străpunse amestecul tulbure de viziuni şi vise.

— Mi-amintesc de tine, spuse. Eşti Omul-Dezgheţ.

Un zâmbet se aşternu pe chipul celuilalt, tot atât de alb ca părul, înconjurând cu riduri buzele şi ochii. Scaunul de pe coridor scârţâi, pus în mişcare. Uşa se închise cu un pocnet. Donald avu impresia că auzise şi încuietoarea declanşându-se, dar dinţii îi clănţăneau din când în când şi auzul îi era încă neclar.

— Thurman, îl corectă celălalt.

— Mi-aduc aminte, spuse Donald.

Îşi aducea aminte de biroul lui, de cel de la etaj şi de un altul, aflat undeva, departe, unde încă mai ploua, unde creştea iarbă şi unde cireşii înfloreau o dată pe an. Omul acela fusese cândva senator.

— Faptul că-ţi aduci aminte e un mister pe care trebuie să-l dezlegăm. Bătrânul îşi înclină capul. Deocamdată, e bine c-o faci. Avem nevoie să-ţi

aminteşti.

Thurman se sprijini de comoda metalică. Arăta ca şi cum n-ar mai fi dormit de câteva zile. Avea părul nepieptănat, nicidecum aşa cum şi-l amintea Donald. Sub ochii trişti erau cearcăne negre. Părea, cumva, mult mai bătrân.

Donald se uită în jos, la propriile palme, şi arcurile patului îi creară impresia că încăperea se legăna. Avu din nou viziunea cumplită a unui bărbat care-şi amintea propriul nume şi voia să fie liber.

— Mă numesc Donald Keene.

— Aşadar îţi aduci aminte. Şi ştii cine sunt eu?

Scoase ca prin farmec o bucată de hârtie împăturită şi rămase în aşteptarea răspunsului.

Donald dădu din cap.

— Bun.

Omul-Dezgheţ se răsuci şi puse hârtia împăturită pe comodă. O sprijini pe îndoituri, astfel încât să stea ca un cort înălţat spre tavan.

— Avem nevoie să-ţi aminteşti totul, spuse. Studiază raportul ăsta când se-mprăştie ceaţa, vezi dacă-ţi trezeşte vreo amintire. După ce ţi se linişteşte stomacul, o să pun să ţi se trimită o masă bună.

Donald îşi frecă tâmplele.

— Ai lipsit ceva timp, spuse Omul-Dezgheţ.

Bătu cu încheieturile degetelor în uşă.

Donald îşi mişcă degetele goale pe covor. Tălpile reîncepeau să-i transmită senzaţii. Uşa scoase un pocnet înainte de a se deschide şi senatorul blocă încă o dată lumina de pe coridor. Deveni pentru o clipă o umbră.

— Odihneşte-te, apoi vom găsi împreună răspunsurile pe care le cauţi. Cineva vrea să te vadă.

Încăperea fu reînchisă etanş înainte de a apuca Donald să-l întrebe ce voia să spună. Şi, cumva, cu uşa închisă şi fără el înăuntru, în spaţiul acela restrâns era mai mult aer. Donald inspiră de câteva ori adânc. Se concentră, se prinse de rama patului şi se strădui să se ridice în picioare. Apoi rămase o clipă locului, clătinându-se.

— Vom găsi răspunsurile pe care le cauţi, repetă, cu glas tare.

Cineva voia să-l vadă.

Clătină din cap, ceea ce făcu lumea să se învârtească. De parcă ar fi avut răspunsuri. Îşi aduse aminte că infirmierii care-l treziseră spuseseră ceva despre căderea unui siloz. Nu-şi amintea care anume. De ce să-l fi trezit pentru aşa ceva?

Se apropie de uşă clătinându-se, încercă mânerul, verificând ceea ce ştia deja. Se duse lângă comodă, unde se afla bucata de hârtie, sprijinită

pe laturile îndoite.

— Odihneşte-te, spuse, râzând de o asemenea sugestie.

Ca şi cum ar fi putut să doarmă. Avea impresia că dormise o veşnicie. Luă bucata de hârtie şi o despături.

Un raport. Donald şi-l amintea. Era o copie a unui raport. Un raport despre un tânăr care făcuse lucruri oribile. Camera se învârti cu el, ca şi cum ar fi stat pe un pivot imens, amintirea unor bărbaţi şi femei care mureau călcaţi în picioare, a unui ordin cumplit pe care-l dăduse, feţe privindu-l de pe un coridor, cândva, în trecut.

Clipi ca să scape de vălul de lacrimi şi studie raportul care-i tremura în mână. El îl scrisese? Îl semnase, îşi aducea aminte. Dar în partea de jos nu era numele lui. Scrisul îi aparţinea, dar nu şi numele.

Troy.

Picioarele îi amorţiră. Căută patul, dar se prăbuşi pe covor în timp ce-l năpădeau amintirile. Troy şi Helen. Helen şi Troy. Şi-o aminti pe soţia lui. Şi-o imagină dispărând dincolo de un deal, cu braţele ridicate către cerul din care cădeau bombele, cu sora lui şi o umbră neagră fără nume trăgându-l pe el înapoi în timp ce oamenii se revărsau ca nişte bile în josul unei pante, călăuziţi apoi printr-o pâlnie într-un soi de gaură adâncă, plină de o ceaţă albă.

Donald îşi aminti. Îşi aminti de tot ajutorul pe care-l dăduse ca să i se vină de hac lumii. Într-un siloz plin de morţi exista un băiat cu probleme, o umbră printre servere. Băiatul acela adusese sfârşitul silozului doisprezece, iar Donald scrisese un raport. Însă Donald – el ce făcuse? Ucisese mai mult de un siloz plin de oameni; făcuse proiectul care-şi adusese contribuţia la sfârşitul lumii. Raportul îi tremura în mână în timp ce-şi aducea aminte. Iar lacrimile care-i cădeau, lovind hârtia, aveau o tentă uşor albăstruie.

30

• Silozul 1 •

Câteva ore mai târziu, un doctor îi aduse supă, pâine şi un pahar înalt, cu apă. Donald mâncă tot, cu lăcomie, în timp ce medicul îi examina braţul. Supa caldă îi făcea bine. Îi pătrundea în interior, căldura părând să radieze în afară. Donald rupea pâinea cu dinţii şi şi-o trimitea în josul gâtului bând apă. Cu disperarea atât de multor ani de post.

— Mulţumesc, spuse, între două îmbucături. Pentru mâncare.

Doctorul, care tocmai îi lua tensiunea, îşi ridică privirea. Era un bărbat mai în vârstă, scund şi îndesat, cu sprâncene stufoase şi cu un smoc subţire de păr care-i atârna de pielea capului ca un nor de vârful unui deal.

— Eu sunt Donald, se prezentă el.

Bărbatul mai vârstnic se încruntă, nedumerit. Ochii cenuşii îi alunecară spre clipboardul său, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă să-i dea crezare acestuia sau pacientului. Acul indicator al aparatului sărea în ritmul pulsului lui Donald.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Doctorul Sneed, veni în cele din urmă răspunsul ezitant.

Donald sorbi îndelung din apă, recunoscător fiindcă o lăsaseră la temperatura camerei. Nu voia să mai simtă niciodată ceva rece în el.

— De unde sunteţi?

Medicul desprinse manşonul de pe braţul lui Donald cu un zgomot sonor, de sfâşiere.

— De la etajul zece. Dar lucrez şi la cabinetul de la şaizeci şi opt.

Îşi puse tensiometrul la loc, în geantă, şi notă ceva pe clipboard.

— Nu, întrebam de unde sunteţi. Ştiţi… dinainte.

Doctorul Sneed îl bătu pe genunchi şi se ridică.

Clipboardul ajunse într-un cârlig de pe coridor.

— S-ar putea s-aveţi ameţeli în următoarele câteva zile. Să ne-anunţaţi dacă o s-aveţi frisoane, OK?

El dădu din cap. Îşi aminti că primise acelaşi sfat şi mai devreme. Sau fusese în schimbul anterior? Poate că repetarea era necesară pentru cei

cărora le era greu să-şi amintească. El nu avea să le îngroaşe rândurile. Cel puţin nu de data aceea.

O umbră pătrunse în încăpere. Donald îşi ridică privirea şi-l văzu pe Omul-Dezgheţ în cadrul uşii. Apucă strâns tava cu mâncare, ca nu cumva să-i alunece de pe genunchi.

Omul-Dezgheţ dădu din cap către doctorul Sneed, însă nu acestea erau numele lor. Thurman, îşi spuse Donald. Senatorul Thurman. Asta o ştia.

— Îmi acorzi un moment? îl întrebă Thurman pe doctor.

— Bineînţeles.

Medicul îşi înşfăcă geanta şi ieşi. Uşa se închise cu un pocnet, lăsându-l pe Donald singur cu supa.

O mâncă sorbind fără zgomot din lingura plină, străduindu-se să desluşească ceva, orice, din murmurele care veneau de afară. Thurman, îşi reaminti iarăşi. Şi nu senator. Senator de ce? Zilele acelea se duseseră. El, Donald, făcuse proiectul.

Raportul stătea ca un cort pe comodă, întors la locul lui. Donald muşcă din pâine şi-şi aminti etajele, aşa cum le desenase. Acum erau o realitate. Existau. Oamenii trăiau în ele, îşi creşteau acolo copiii, râdeau, se băteau, cântau sub duş, îşi îngropau morţii.

Trecură câteva minute înainte de a se apăsa clanţa şi de a se deschide uşa către interior. Omul-Dezgheţ intră singur. Închise uşa şi se încruntă la Donald.

— Cum te simţi?

Lingura se lovi de castron cu un pocnet. Donald o lăsă jos şi îşi încleştă ambele mâini de tavă ca să nu le lase să tremure, ca să nu-şi lase pumnii să se strângă.

— Ştii, şuieră el printre dinţii încleştaţi. Ştii ce-am făcut împreună.

Thurman îşi arătă palmele.

— Am făcut ce trebuia să se facă.

— Nu. Nu-mi servi mie asta. Donald clătină din cap. Apa din pahar tremură de parcă s-ar fi apropiat un pericol. Lumea…

— Noi am salvat-o.

— Nu e adevărat! Vocea lui Donald se frânse. Se strădui să-şi amintească. Lumea nu mai există. Îşi aduse aminte de imaginea care se vedea de sus, din cantină. Îşi aduse aminte de dealurile de un cafeniu tern, de cerul plin de nori ameninţători. Noi i-am pus capăt. Am ucis pe toată lumea.

— Erau deja morţi, replică Thurman. Cu toţii eram. Toată lumea moare, fiule. Unicul lucru care contează e…

— Opreşte-te. Donald îşi flutură mâna ca să-i alunge cuvintele, de parcă ar fi fost nişte creaturi bâzâitoare, care l-ar fi putut muşca. Nimic

nu justifică asta…

Simţi salivă pe buze şi şi le şterse cu mâneca. Tava de pe genunchi îi alunecă în mod periculos şi Thurman se apropie cu repeziciune – mai repede decât te-ai fi aşteptat de la un om de vârsta lui – ca s-o prindă. Aşeză mâncarea rămasă pe noptieră şi, de la o distanţă atât de mică, Donald văzu că îmbătrânise mai tare. Avea riduri mai adânci, pielea îi atârna pe oase. Se întrebă cât de mult fusese Thurman treaz în timp ce el însuşi dormise.

— Am omorât o mulţime de oameni în război, spuse Thurman, uitându-se în jos, la tava pe care rămăsese jumătate din mâncare.

Donald se pomeni privindu-i concentrat gâtul. Îşi încleştă mâinile ca să le ţină neclintite. Acea bruscă recunoaştere a crimelor lăsa impresia că Thurman îi putea citi gândurile, părea un fel de avertizare, să renunţe la planurile ucigaşe.

Bătrânul se întoarse spre comodă şi luă raportul împăturit. Îl deschise şi Donald zări petele de un albastru-palid, lăsate de lacrimile cu urme de gheaţă de mai înainte.

— Unii susţin că e mai uşor să ucizi dacă o faci mai mult timp, spuse.

Şi cuvintele nu sunară deloc ameninţător, ci trist. Donald îşi coborî privirea către propriii genunchi şi văzu că se loveau unul de altul. Îşi sili călcâiele să se lipească de covor şi încercă să le ţintuiască acolo.

— Pentru mine, a fost din ce în ce mai cumplit. În Iran era un bărbat…

— Absolut toată planeta, şopti Donald, apăsând pe fiecare cuvânt.

Asta rostea, dar nu se putea gândi decât la Helen, soţia lui, târâtă în josul altui deal decât ar fi trebuit, la tot ce existase vreodată surpându-se, devenind o ruină.

— Noi am ucis pe toată lumea.

Senatorul inspiră adânc şi îşi ţinu o clipă răsuflarea.

— Ţi-am spus. Erau deja morţi.

— N-o să mă convingi niciodată. Poţi să mă-ndopi cu medicamente sau să mă ucizi, dar îţi garantez că n-o să mă convingi niciodată.

Thurman studie raportul. Părea nesigur într-o anumită privinţă. Hârtia tremură uşor, dar cauza putea fi ventilatorul din plafon. În cele din urmă, dădu din cap, ca şi cum s-ar fi declarat de acord.

— Medicamentele n-au avut efect asupra ta. Am citit despre primul tău schimb. Există oameni, un mic procent, care dezvoltă un soi de rezistenţă. Ne-ar plăcea să aflăm de ce.

Donald nu putu decât să râdă. Se sprijini de peretele din spate, cuibărindu-se în întunericul oferit de patul de deasupra.

— Poate că am văzut prea multe ca să le pot uita, spuse el.

— Nu, nu cred.

Thurman îşi lăsă capul în jos ca să-l privească în continuare în ochi. Donald sorbi din apă, cu degetele strânse în jurul paharului.

— Cu cât vezi mai multe, cu atât e mai profundă trauma şi tratamentul medicamentos dă rezultate cu atât mai bune. Te ajută să uiţi mai uşor. Dar câţiva nu reacţionează aşa. De aceea am luat o mostră.

Donald se uită în jos, la propriul braţ. Un plasture fusese fixat cu leucoplast, peste pata de sânge lăsată de acul doctorului. Simţi cum în interiorul lui creştea un amestec caustic de neajutorare şi spaimă.

— M-aţi trezit ca să-mi luaţi sânge?

— Nu tocmai. Thurman ezită. Rezistenţa ta la medicamente e un fapt care-mi stârneşte curiozitatea, dar eşti treaz fiindcă mi s-a *cerut* să te trezesc. Pierdem silozuri…

— Credeam că ăsta e planul, se răsti Donald. Pierderea silozurilor. Credeam că asta vreţi.

Îşi aminti că trasase cu cerneală roşie o cruce peste silozul doisprezece, peste numeroasele vieţi pierdute.

Ei se aşteptau la asta. Silozurile erau bunuri de consum. Aşa i se spusese.

Thurman clătină din cap.

— Indiferent ce s-ar întâmpla acolo, trebuie să înţelegem despre ce e vorba. Iar aici se află cineva care… care crede că tu ai dat întâmplător peste răspuns. Avem câteva întrebări pentru tine, apoi te putem criogena din nou.

Din nou criogenare. Aşadar n-avea să fie treaz prea mult timp. Îl treziseră numai ca să-i ia sânge şi ca să tragă cu ochiul în mintea lui, după care aveau să-l adoarmă iarăşi. Îşi frecă braţele, care păreau subţiri, atrofiate. În capsula aia murea. Numai că se întâmpla mai lent decât ar fi vrut.

— Trebuie să ştim ce-ţi aminteşti despre raportul ăsta.

Thurman i-l întinse. El îl respinse cu un gest al mâinii.

— Mi-am aruncat deja privirea peste el.

Nu voia să-l recitească. Putea să închidă ochii şi să vadă oamenii disperaţi revărsându-se pe solul prăfos, oamenii a căror moarte o ordonase.

— Avem alte medicamente care ar putea înlesni…

— Nu. Nu mai vreau niciunul.

Donald îşi desfăcu braţele, despicând aerul cu ambele mâini.

— Uite ce e, nu am dezvoltat niciun fel de rezistenţă la medicamentele voastre. Spunea adevărul. Se săturase de minciuni. Nu e niciun mister. Pur şi simplu n-am mai luat pastilele.

Se simţea bine recunoscând-o. Oricum, ce aveau de gând să facă? Să-l

adoarmă la loc. Sorbi iarăşi din apă, lăsând mărturisirea să-şi facă efectul asupra celuilalt. Înghiţi.

— Le ţineam lipite de gingie şi le scuipam mai târziu. Simplu. Probabil că asta au făcut şi ceilalţi care-şi amintesc. Ca Hal, sau Carlton, sau cum l-o fi chemând de fapt.

Thurman îl privi cu răceală. Bătu în raport cu palma deschisă, părând să-i digere spusele.

— Ştim că n-ai mai luat pastilele, spuse, în cele din urmă. Şi de când.

Donald ridică din umeri.

— Atunci misterul e rezolvat.

Bău toată apa şi puse paharul la loc, pe tavă.

— Medicamentele la care eşti rezistent nu se află în pastile, Donny. Oamenii nu le mai iau fiindcă încep să-şi amintească, nu încep să-şi amintească pentru că nu le mai iau.

Donald îl studie pe Thurman cu neîncredere.

— Când nu le mai iei, urina-şi schimbă culoarea. Când le ascunzi, îţi rănesc gingiile. Astea sunt semnele pe care le căutăm.

— Ce?

— În pastile nu sunt medicamente, Donny.

— Nu te cred.

— Dăm medicamente tuturor. Printre noi sunt unii imuni. Dar tu n-ar fi trebuit să fii.

— Minciuni. Mi-aduc aminte. Pastilele mă năuceau. Imediat ce nu le-am mai luat, m-am simţit mai bine.

Thurman îşi înclină capul.

— Nu le-ai mai luat pentru că… n-o să spun că te simţeai mai bine. Ci din cauză că frica a-nceput să se infiltreze. Donny, medicamentele sunt în apă.

Îi arătă paharul gol de pe tavă. Donald îi urmări mişcarea şi simţi că i se face greaţă.

— Nu-ţi face griji, adăugă senatorul. O să descoperim ce se petrece de fapt.

— Nu vreau să v-ajut. Nu vreau să discut despre raportul ăsta. Nu vreau să-l văd pe cel cu care aveţi nevoie să discut, indiferent cine-ar fi.

O voia pe Helen. Nu voia nimic altceva în afară de soţia lui.

— Dacă nu ne-ajuţi, s-ar putea să moară mii de oameni. E posibil să fi dat peste ceva cu raportul ăsta al tău, chiar dacă nu-ţi vine să crezi.

Donald se uită la uşa băii, se gândi să se încuie înăuntru şi să se forţeze să verse, să elimine mâncarea şi apa. Poate că Thurman îl minţea. Poate că-i spunea adevărul. Minciuna ar fi însemnat că apa nu era nimic altceva decât apă. Adevărul ar fi însemnat că, în realitate, chiar

dezvoltase un soi de rezistenţă.

— Abia dacă-mi amintesc c-am scris blestemăţia aia, recunoscu.

Şi cine voia să-l vadă? Îşi imagină că era vorba de un alt doctor, sau poate de şeful unui siloz, sau cel care conducea în acel schimb.

Îşi frecă tâmplele, simţind o apăsare crescândă între ele. Poate era bine să le facă pe plac şi să fie adormit din nou, trimis înapoi, la visele lui. Din când în când o visase pe Helen. Era singurul loc unde se putea afla alături de ea.

— OK, spuse. O s-o fac. Dar tot nu pricep ce-aş putea şti.

Îşi frecă braţul, în locul de unde îi luaseră sânge. Acolo simţea o mâncărime. Atât de profundă încât o simţea ca pe-o vânătaie.

Senatorul Thurman dădu din cap.

— Sunt înclinat să fiu de acord cu tine. Dar ea e de altă părere.

Donald încremeni.

— Ea? Se uită cercetător în ochii lui Thurman, întrebându-se dacă auzise bine. Care ea?

Bătrânul se încruntă.

— Cea care m-a pus să te trezesc, îi explică el arătându-i cu mâna către pat. Odihneşte-te. Te duc la ea mâine-dimineaţă.

31

• Silozul 1 •

Nu reuşi să se odihnească. Orele se scurgeau chinuitor, lent, incognoscibile. Nu exista niciun ceas care să le marcheze trecerea, niciun răspuns la bătăile lui frustrate în uşă. Era lăsat să zacă în patul lui, holbându-se la modelul cu romburi alcătuit de plasa de sârmă care susţinea salteaua de deasupra lui, să asculte gâlgâitul apei prin ţevi ascunse, care-o conduceau în altă încăpere. Nu putea să doarmă. N-avea idee dacă era miezul nopţii sau miezul zilei. Greutatea silozului îl apăsa, afundându-l.

Când plictiseala deveni de nesuportat, cedă în sfârşit şi aruncă încă o privire asupra raportului. Îl studie cu mai multă atenţie. Nu era originalul; semnătura era plată, şi-şi aducea aminte că folosise un pix cu pastă albastră.

Citi în grabă relatarea căderii silozului şi teoria lui, care spunea că umbrele şefilor IT-ului erau prea tinere. El recomandase creşterea vârstei la care erau alese. Se întrebă dacă se ţinuse cont de asta. Poate că da, dar problemele nu dispăruseră. Vorbise şi despre un tânăr pe care-l învestise el însuşi, un tânăr care îi pusese o întrebare. Străbunica lui era unul dintre cei care-şi aduceau aminte, semăna în privinţa asta cu el, cu Donald. Raportul sugera să i se permită fiecărui recrut învestit să pună o întrebare. La urma urmelor, li se încredinţa Moştenirea. De ce să nu li se arate, în acel ultim stadiu al îndoctrinării, că existau mai multe adevăruri care trebuiau cunoscute?

Pocnetele mărunte ale unei chei răsucite în broască. Thurman deschise uşa în momentul în care Donald împăturea raportul şi-l punea deoparte.

— Te simţi mai bine? îl întrebă senatorul.

El nu răspunse.

— Poţi să mergi?

El dădu din cap. O plimbare. Când, de fapt, ar fi vrut să alege pe coridoare urlând şi să dea găuri în pereţi. Dar şi o plimbare era bună. O plimbare înainte de următorul lui somn îndelungat.

Călătoriră cu liftul în tăcere. Donald observă că Thurman îşi trecuse legitimaţia prin faţa unui scanner înainte de a apăsa butonul etajului cincizeci şi patru. Numărul continua să strălucească, în timp ce multe altele se stinseseră. Dacă-şi aducea bine aminte, la etajul acela nu erau decât obiecte de care-ar fi trebuit să nu fie nevoie niciodată. Liftul încetini la apropierea de un nivel la care altminteri nu oprea. Uşile se deschiseră către întinderea cavernoasă de rafturi pline cu instrumente ale morţii.

Thurman îl conduse prin mijlocul tuturor. Erau lăzi de lemn, având cuvântul „MUNIŢIE“ imprimat pe o latură, alături de altele mai lungi, cu etichete proprii armatei, de genul „M22“ şi „M19“. Alte şiruri de rafturi erau pline de veste antiglonţ şi de căşti, cu cutii pe care scria „UZ MEDICAL“ şi „RAŢII“ şi cu multe altele, fără nicio specificaţie. Iar în spatele rafturilor se conturau, sub prelate, obiecte bulboase, cu aripi, despre care ştia că nu puteau fi decât drone. Avioane teleghidate. Sora lui le condusese în timpul unui război care părea îndepărtat şi inutil, o parte a istoriei antice. Însă relicvele acelea erau funcţionale, unse şi acoperite, duhnind a lubrifiant şi a spaimă.

După ce trecură de ele, Thurman continuă să-l conducă prin întunecimea care dădea impresia că magazia se prelungea la nesfârşit. În capătul opus al acelei încăperi imense, o dâră de lumină se prelingea prin uşa deschisă a unui birou. Se auzeau foşnet de hârtii, scârţâitul unui scaun când se răsuci cineva. Donald ajunse în prag şi văzu că, inexplicabil, acolo, pe scaun, se afla ea.

— Anna?

Stătea la o masă lată de şedinţe, înconjurată de scaune identice, şi-şi ridică privirea de pe o grămadă de hârtii scrise şi pe de ecranul unui monitor. Nici urmă de şoc pe chipul ei, doar un zâmbet care spunea că-l recunoscuse pe el şi faptul că nu-şi putuse ascunde acel zâmbet.

Tatăl ei traversă încăperea, în vreme ce Donald se uita cu gura căscată. Bătrânul o strânse de braţ şi o sărută pe obraz, dar ochii ei nici că se dezlipeau de Donald. Senatorul îi şopti ceva la ureche, apoi le spuse că trebuia să se ocupe de propriile sale treburi. Donald nu se clinti până când nu-l văzu părăsind încăperea.

— Anna…

Ea era deja lângă masa masivă, strângându-l în braţe. Începu să vorbească în şoaptă, spunând cuvinte liniştitoare, în timp Donald se gârbovea sub îmbrăţişarea ei, dintr-odată istovit. Îi simţi mâna mângâindu-i părul şi oprindu-i-se pe ceafă. Propriile lui braţe o cuprinseră, încleştându-se în spatele ei.

— Ce faci aici? o întrebă în şoaptă.

— Mă aflu în locul ăsta din acelaşi motiv ca şi tine. Anna se desprinse din îmbrăţişare. Caut răspunsuri. Se îndepărtă cu un pas şi-şi plimbă privirea peste harababura de pe masă. Poate că la alte întrebări.

O diagramă familiară – reţeaua celor cincizeci de silozuri – acoperea masa. Erau ca nişte farfurii mici, acoperite de sticlă. În jurul mesei se aflau o duzină de scaune. Donald îşi dădu seama că era sala unui consiliu de război, locul unde stăteau generalii mutând machete de plastic şi arătându-şi nemulţumirea din cauza miilor de vieţi pierdute. Donald îşi ridică privirea către hărţile şi diagramele plastifiate, atârnate de pereţi. Alături se afla o cameră de baie, cu un prosop atârnat de uşă. În colţul cel mai îndepărtat se vedea un pat de campanie, făcut cu grijă. Lângă el trona o lampă, instalată pe una dintre lăzile de lemn din magazie. Ici şi colo şerpuiau prelungitoare electrice, semn că încăperea fusese transformată într-un soi de apartament.

Donald se întoarse spre cel mai apropiat perete şi se uită la câteva schiţe. Unele erau câte trei una peste alta şi erau pline de notiţe. Ansamblul nu dădea impresia planificării unui război. Aducea cu o scenă dintr-un *crime show* care-l adormea într-o altă viaţă.

— Ai fost trează mai mult decât mine, spuse.

Anna veni lângă el. Mâna ei i se aşeză pe umăr şi el se simţi tresărind pentru simplul fapt că era atins.

— Mai e puţin şi se-mplineşte un an. Mâna alunecă pe spatele lui înainte de a se retrage. Să-ţi aduc ceva de băut? Apă? Am şi o rezervă de scotch ascunsă aici. Tata nu ştie de jumătate dintre lucrurile dosite în lăzile astea.

Donald clătină din cap. Se răsuci şi o privi dispărând în baie, unde deschise robinetul. Pe urmă ieşi sorbind dintr-un pahar.

— Ce se petrece aici? întrebă el. De ce-am fost trezit?

Ea bău apa şi arătă cu paharul către pereţi.

— Nimic… Râse şi clătină din cap. Eram cât pe ce să spun că nimic important, dar asta-i blestemăţia care mă ţine afară dintr-o cutie şi închisă în alta. În cea mai mare parte, n-are legătură cu tine.

Donald studie din nou încăperea. Un an, trăind în asemenea condiţii. Îşi îndreptă atenţia spre Anna, către felul în care-i era strâns părul într-un coc din care ieşea un pix. Era palidă, cu excepţia cearcănelor negre de sub ochi. Se întrebă cum reuşea aşa ceva, cum putea să trăiască astfel.

Pe peretele din partea opusă, imaginea de pe o coală scoasă la imprimantă se potrivea cu cea de pe masă, o reţea de cercuri, un plan al construcţiilor. Un X roşu, familiar, fusese trasat peste ceea ce ştia că reprezenta silozul doisprezece, din colţul din stânga-sus. Şi mai era un alt X în apropiere, unul nou, peste ceea ce părea să fie silozul zece. Alte vieţi

pierdute. Iar în dreapta-jos era o harababură lipsită de sens. Încăperea păru să se legene când făcu un pas într-acolo.

— Donny?

— Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă el în şoaptă.

Anna se întoarse să vadă la ce se uita. Aruncă o privire spre masă şi-şi dădu seama că hârtiile ei erau împrăştiate în jurul aceluiaşi colţ al complexului. Suprafaţa de sticlă era plină de notiţe scrise cu ceară roşie sau albastră.

— Donny… Ea veni mai aproape. Lucrurile nu merg bine.

El se răsuci şi studie mâzgăleala roşie de pe diagrama de pe perete. Erau X-uri şi semne de întrebare. Şi notiţe scrise cu cerneală roşie, linii şi săgeţi. Zece sau douăsprezece silozuri erau pline de însemnări.

— Câte? întrebă el, încercând să numere, să calculeze câte mii de vieţi se pierduseră. Au dispărut?

Anna inspiră adânc.

— Nu ştim.

Îşi goli paharul, se apropie de masa lungă şi întinse mâna către un scaun de dedesubt. Scoase o sticlă şi-şi turnă câteva degete de lichid în paharul de plastic.

— A-nceput cu silozul patruzeci, spuse. S-a întunecat acum un an…

— S-a întunecat?

Anna luă o înghiţitură de scotch şi dădu din cap, lingându-şi buzele.

— Mai întâi s-a întrerupt fluxul imaginilor transmise de cameră. Nu dintr-odată, dar, în cele din urmă, au dispărut toate. Am pierdut legătura cu şefii de-acolo. Nimeni n-a mai dat vreun semn de viaţă. La data respectivă, schimbul era condus de Erskine. El a urmat instrucţiunile Ordinului şi şi-a dat acordul pentru dezactivarea silozului…

— Adică pentru uciderea tuturor.

Anna îi aruncă o privire.

— Ştii ce-a fost necesar să se facă.

Donald îşi aduse aminte de silozul doisprezece. Îşi aminti că luase aceeaşi decizie. De parcă ai fi putut lua vreo decizie. Sistemul funcţiona automat. Nu făcea şi el însuşi exact ceea ce urma, respectând un set de proceduri scrise de alţii?

Studie posterul cu semne roşii.

— Şi celelalte? Celelalte silozuri?

Anna îşi termină băutura sorbind prelung, deşi părea să nu mai aibă aer. Donald o văzu uitându-se la sticlă.

— L-au trezit pe tata după ce s-a-ntunecat silozul patruzeci şi doi. Până când m-au trezit pe mine, s-au mai întunecat încă două.

Încă două silozuri.

— De ce te-au trezit tocmai pe tine? întrebă Donald.

Ea îşi îndesă după ureche o şuviţă rebelă de păr.

— Pentru că nu mai exista altcineva. Pentru că toţi cei implicaţi în proiectarea acestui loc erau fie morţi, fie depăşiţi de situaţie. Pentru că tata era disperat.

— El a vrut să te vadă.

Anna râse.

— Nu din cauza asta. Crede-mă. Arătă cu paharul gol către cercurile de pe masă şi către hârtiile împrăştiate. Foloseau staţii radio de înaltă frecvenţă. Credem că totul a-nceput cu patruzeci, că poate şeful IT-ului lor s-a răzvrătit. Şi-au modificat antena şi-au început să comunice cu silozurile din jur, iar noi n-am putut să-i împiedicăm. S-au ocupat şi de asta. Imediat ce a bănuit că aşa stau lucrurile, tata a adus în discuţia cu ceilalţi argumentul că reţelele wireless sunt specialitatea mea. Şi, în cele din urmă, s-au lăsat convinşi. Nimeni nu voia să folosească dronele.

— Le-a adus celorlalţi argumentul ăsta? Cine mai ştie că te afli aici?

Donald reuşea să nu ia în considerare cât de periculoasă putea deveni situaţia, dar poate că-şi auzea strigând propria slăbiciune.

— Tata, Erskine, doctorul Sneed, asistenţii lui, care m-au trezit. Însă asistenţii aceia nu vor mai lucra în alt schimb.

— Criogenare profundă?

Anna se încruntă şi-şi clătină paharul, iar Donald se gândi, şocat, cât de multe pierduse în timp ce dormise. Se perindaseră mai multe schimburi, un alt siloz se întunecase, un alt X roşu fusese desenat pe hartă. Silozurile dintr-un întreg colţ intraseră într-un soi de necaz. Între timp, Thurman fusese treaz timp de un an, ocupându-se de asta. Ca şi fiica lui. Îşi roti braţul, indicând întreaga încăpere.

— Stai închisă aici de un an? Lucrând ca să rezolvi problema?

Ea arătă spre uşă cu o zvâcnire a capului şi râse.

— Am fost închisă mult mai mult într-un loc mai groaznic. Dar, da, e oribil. Mi s-a acrit de încăperea asta.

Bău din nou, cu faţa ascunsă de pahar, şi Donald se gândi că poate el însuşi era treaz din pricina slăbiciunii Annei, cum şi ea era trează din cauza slăbiciunii tatălui ei. Ce urma? El, căutând-o pe sora lui, Charlotte, printre cei aflaţi în criogenare profundă?

— Până acum am pierdut contactul cu unsprezece silozuri. Anna se uită în pahar. Cred c-am reuşit să le izolăm, dar încă ne mai străduim să aflăm ce s-a-ntâmplat şi de ce, sau dacă acolo mai e cineva în viaţă. Eu una mă-ndoiesc, însă tata vrea să trimitem iscoade sau drone. Toată lumea consideră că am risca prea mult. Iar acum s-ar părea că optsprezece are intenţia să se ardă din temelii.

— Iar eu ar trebui să v-ajut? Ce-şi închipuie tatăl tău că ştiu?

Ocoli masa şi arătă la sticlă. Anna îşi clătină paharul şi-i oferi băutură; apoi întinse mâna spre alt pahar, de lângă monitor, în timp ce Donald se lăsa să cadă pe patul ei. Avea de asimilat o grămadă de informaţii.

— Nu tata crede că ştii ceva. El n-a vrut să te trezească. Nimeni n-ar trebui să iasă din criogenarea profundă. Înşurubă la loc capacul sticlei. E vorba de şeful lui.

Donald fu cât pe ce să se înece cu prima sa înghiţitură de scotch. Îl scuipă şi-şi şterse bărbia cu mâneca, sub privirile îngrijorate ale Annei.

— *Şeful* lui? întrebă, făcând eforturi ca să-şi recapete răsuflarea.

Anna îşi îngustă ochii.

— Tata ţi-a spus de ce te afli aici, nu-i aşa?

El căută raportul în buzunar, pe bâjbâite.

— Fiindcă am scris ceva în timpul… ultimului meu schimb. Thurman are un şef? Credeam că el conduce.

Anna râse cu amărăciune.

— Nu conduce nimeni, răspunse. Conduce sistemul. Pur şi simplu funcţionează. L-am conceput astfel încât să *meargă,* şi-atât.

Se ridică de la masă şi se duse să i se alăture lui Donald pe pat. El se trase într-o parte, ca să-i facă mai mult loc.

— Tata a coordonat săparea gropilor, asta a fost misiunea lui. Cea mai mare parte a întregii poveşti a fost pusă la cale de trei oameni. Ceilalţi doi aveau tot felul de idei în privinţa ascunderii acestui loc. Tata i-a convins că era mai bine să-l construiască în văzul tuturor. Instalaţia de izolare a deşeurilor nucleare a fost ideea lui, şi ocupa o poziţie care i-a permis să pună totul în practică.

— Ai spus trei. Cine sunt ceilalţi?

— Victor şi Erskine. Anna îşi potrivi o pernă la spate şi se rezemă de perete. Nu sunt numele lor adevărate, fireşte. Dar ce importanţă are? Un nume nu e decât un nume. Aici, jos, poţi fi oricine. Erskine a fost cel care a descoperit primul ameninţarea, cel care le-a vorbit lui Victor şi tatei despre naniţi. L-ai cunoscut. A făcut un schimb dublu, împreună cu mine, ocupându-se de problema pierderii silozurilor, dar nu asta e specialitatea lui. Mai vrei?

Arătă cu capul către pahar.

— Nu. Deja mă simt ameţit. Donald nu adăugă că nu din cauza alcoolului. Mi-l aduc aminte pe Victor din timpul schimbului meu. Lucra pe acelaşi coridor cu mine, chiar vizavi.

— Ca şi acum. Ea îşi feri pentru o clipă privirea. Tata vorbeşte despre el numindu-l „şeful“, însă eu am colaborat cu el o vreme, şi nu se considera câtuşi de puţin aşa ceva. Se credea mai mult un însoţitor de

bord şi la un moment dat a spus în glumă că se simţea ca Noe. A vrut să te trezească acum câteva luni, fiindcă în silozul optsprezece se-ntâmplă ce se-ntâmplă, dar tata şi-a folosit dreptul de veto. Cred că Victor ţine la tine. Vorbea despre tine foarte des.

— Victor vorbea despre *mine?*

Donald îşi aduse aminte de omul de vizavi, psihiatrul. Anna ridică mâna şi se şterse sub ochi.

— Da. A fost un om sclipitor, putea să-şi dea seama ce gândeai, putea să-şi dea seama ce gândeşte oricine. El a plănuit cea mai mare parte din toate astea.

A scris Ordinul, Pactul iniţial. A fost conceput de el în întregime.

— De ce spui *a fost?*

Ei îi tremură buza. Îşi înclină paharul, dar pe fund nu mai rămăsese decât un strop.

— Victor e mort, răspunse. S-a împuşcat la biroul lui acum două zile.

32

• Silozul 1 •

— Victor? S-a împuşcat? Donald încercă să şi-l imagineze pe bărbatul calm care lucrase vizavi de biroul lui făcând un asemenea gest. De ce?

Anna se smiorcăi şi se trase mai aproape de Donald. Răsuci paharul gol în mâini.

— Nu ştim. Era obsedat de pierderea primului siloz. Obsedat. Mi se rupea inima când vedeam cum se învinuia. Spunea că ştia ce avea să se întâmple, că erau… certitudini probabilistice.

Pronunţă ultimele două cuvinte imitându-i vocea, ceea ce aduse în mintea lui Donald o imagine şi mai vie a chipului bătrânului.

— Dar faptul că nu ştia cu exactitate când şi unde îl omora. Anna îşi tamponă ochii. I-ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi întâmplat în schimbul altcuiva, nu într-al lui. Nu când se putea simţi vinovat.

— M-a învinuit pe mine, zise Donald, cu ochii în podea. S-a întâmplat în schimbul meu. Eram atât de năucit. Nu puteam gândi logic.

— Ce? Nu. Nu, Donny. Îşi puse mâna pe genunchiul lui. Nu e nimeni de vină.

— Dar raportul meu…

Încă îl mai ţinea în mână, împăturit şi presărat ici şi colo cu pete de un albastru discret.

Ochii Annei căzură pe bucata de hârtie.

— Asta e o copie?

Întinse mâna după hârtie şi îşi trecu palma peste faţă, îndepărtând şuviţele de păr scăpate din coc.

— Tata şi-a făcut curaj să-ţi vorbească despre asta, dar nu şi despre ce a făcut Vic. Clătină din cap. Victor era puternic în anumite moduri, şi slab în altele. Se întoarse spre Donald. A fost găsit la biroul lui, înconjurat de notiţe, de tot ce avea despre silozul ăla, iar deasupra tuturor era raportul tău.

Despături pagina şi studie cuvintele.

— Nu e decât o copie, şopti.

— Poate c-a fost…, începu Donald.

— A umplut originalul de însemnări. Degetul Annei alunecă peste pagină. Chiar pe-aici a scris: „Ăsta e motivul.“

— „Ăsta e motivul“? Ca şi cum ai spune că din motivul ăsta a făcut-o? Donald întinse mâna, arătând întreaga încăpere. Motivul n-ar fi trebuit să fie *ăsta?* Poate şi-a dat seama c-a făcut o greşeală. O prinse pe Anna de braţ. Gândeşte-te la ce-am făcut noi. Dacă am coborât aici, jos, luându-ne după un nebun? Poate că Victor a avut un atac neaşteptat de *luciditate.* Dacă şi-a revenit pentru o clipă şi-a înţeles ce-am făcut?

— Nu. Anna clătină din cap. Trebuia s-o facem.

El lovi cu palma în peretele din spatele patului.

— Asta spune mereu toată lumea.

— Ascultă-mă. Ea îşi puse mâna pe genunchiul lui, încercând să-l calmeze. Trebuie să te controlezi, OK? Se uită spre uşă, cu spaimă în ochi. Eu i-am cerut să te trezească, fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Nu pot face asta singură. Vic se ocupa de situaţia din silozul optsprezece. Dacă o rezolvă în stilul lui, tata o să distrugă locul ăla, ca să nu fie nevoit să se confrunte cu problemele sale. Victor nu voia aşa ceva. *Eu* nu vreau aşa ceva.

Donald se gândi la silozul doisprezece, pe care-l distrusese el. Dar intrase deja în colaps, nu? Era deja prea târziu. Deschiseseră sasul. Se uită la diagrama de pe perete şi se întrebă dacă nu cumva şi pentru silozul optsprezece era prea târziu.

— Ce-a găsit el în raportul meu? întrebă.

— Nu ştiu. Dar a vrut să te trezească de-acum câteva săptămâni. Credea c-ai dat peste ceva.

— Sau poate numai fiindcă mă aflam aici la vremea respectivă.

Donald îşi roti privirea prin încăperea plină de indicii. Anna făcuse cercetări, atacând o problemă diferită. Atât de multe întrebări şi răspunsuri. Spre deosebire de data trecută, acum avea mintea limpede. Îşi avea propriile întrebări. Voia să-şi găsească sora, să descopere ce se întâmplase cu Helen, să spulbere gândul nebunesc care-i spunea că ea se afla încă undeva anume. Voia să afle mai multe despre acel loc blestemat la a cărui construcţie contribuise.

— O să ne-ajuţi? întrebă Anna.

Îşi puse mâna pe spatele lui şi atingerea aceea liniştitoare îi aduse aminte de Helen, de momentele în care îl alinase şi îi purtase de grijă. Tresări de parcă ar fi fost muşcat, o parte din el gândindu-se o clipă că încă mai era însurat, că ea trăia undeva, poate în somn criogenic, aşteptându-l pe el să o trezească.

— Trebuie să…

Sări în sus şi se uită prin încăpere. Ochii îi căzură pe computerul de pe

masă.

— Trebuie să caut anumite lucruri.

Anna se ridică şi rămase lângă el.

— Bineînţeles. O să te pun la curent cu tot ce-am descoperit până acum. Victor a lăsat o serie de însemnări. A scris pe raportul tău, peste tot. Ţi-l pot arăta. Şi poate reuşeşti să-l convingi pe tata că Victor găsise o soluţie, că silozul ăla merită să fie salvat…

— Da, răspunse el.

Avea s-o facă. Numai aşa putea rămâne treaz. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva asta era şi intenţia Annei. Să-l ţină acolo, lângă ea.

Cu o oră în urmă nu-şi dorea decât să fie adormit din nou, să scape de lumea la a cărei creare contribuise şi el. Dar acum voia răspunsuri. Avea să studieze problemele silozului optsprezece, dar avea să o găsească şi pe Helen. Să afle ce se întâmplase cu ea, unde era. Se gândi la Mick şi cuvântul Tennessee îi veni brusc în minte. Se întoarse spre diagrama silozurilor de pe perete şi se strădui să-şi aducă aminte ce număr îi corespundea fiecărui stat.

— Ce putem accesa de aici? întrebă.

Pielea i se înroşi, înfierbântată, cât se gândi la răspunsurile pe care le avea la dispoziţie.

Anna se întoarse spre uşă. Afară, în întuneric, se auzeau paşi.

— Tata. E singurul care mai are acces la etajul ăsta.

— Mai avea şi altcineva?

Donald se întoarse spre ea.

— Da. De unde credeai c-a luat Victor arma? Anna îşi coborî vocea. Eram aici când a venit şi a întredeschis una dintre lăzi. Şi nu l-am auzit. Uite cum stau lucrurile, tata se învinovăţeşte pentru ceea ce i s-a-ntâmplat lui Victor şi încă nu crede că asta are vreo legătură cu tine sau cu raportul tău. Dar eu îl cunoşteam pe Vic. Nu era nebun. Dacă poţi să faci ceva, fă-o, te rog. Pentru mine.

Îl strânse de mână. El se uită în jos: nu-şi dăduse seama că-l ţinea de mână. Ea avea raportul împăturit în mâna cealaltă. Paşii se apropiau. El dădu din cap, în semn că era de acord.

— Mulţumesc, spuse ea.

Îi eliberă mâna, îi luă paharul gol de pe pat şi-l puse pe-al ei în el. Le înghesui pe amândouă, alături de sticlă, pe unul dintre scaune, pe care-l împinse apoi sub masă. Thurman apăru în uşă şi bătu cu degetele în toc.

— Intră, spuse Anna, trecându-şi mâna peste faţă ca să îndepărteze părul care-i scăpase din coc.

Senatorul îi studie pe amândoi pentru o clipă.

— Erskine vrea să organizeze o ceremonie restrânsă, îi anunţă. Numai

pentru noi. Pentru cei care ştim.

Anna dădu din cap.

— Fireşte.

Thurman îşi îngustă ochii şi se uită de la fiica lui la Donald. Ea păru să vadă în asta o întrebare.

— Donny crede că ne poate ajuta, spuse. Amândoi considerau că cel mai bine pentru el e să lucreze aici, jos, cu mine. Cel puţin până când vom face nişte progrese.

Donald se întoarse spre ea, şocat. Thurman rămase tăcut.

— O s-avem nevoie de încă un computer, adăugă ea. Dacă aduci unul, îl instalez eu.

Asta sună pe placul lui Donald.

— Şi încă un pat, bineînţeles, continuă ea, cu un zâmbet.

33

• Silozul 18 •

După încăierarea cu fermierii, Mission se îndepărtă pe furiş, iar ceilalţi hamali se împrăştiară. El fură câteva ore de somn în halta hamalilor de pe drumul către vârf, aflată la etajul zece, cu nasul amorţit şi cu buzele zvâcnindu-i din pricina unei lovituri pe care-o încasase. Zvârcolindu-se şi răsucindu-se, prea agitat ca să stea locului, se ridică din pat când lumina era încă firavă şi-şi dădu seama că era prea devreme ca să meargă la Cuib; Cioara probabil că încă nu se trezise. Aşa că o porni spre cantină, pentru un răsărit de soare şi un mic dejun decent, cu bonusul primit de la medicul legist arzându-i în buzunare la fel cum îi ardeau încheieturile degetelor, de prea multe zgârieturi.

Îşi tratădurerile cu o bine-venită masă caldă, mâncând alături de cei ieşiţi din schimbul de noapte, urmărind norii care se învolburau şi prindeau viaţă deasupra dealurilor. Îndepărtatele păstăi impunătoare – Cioara le numea zgârie-nori – prinseră primele lumina soarelui. Era semnul că lumea avea să se mai trezească pentru încă o zi. Ziua lui, îşi dădu seama Mission. Îşi lăsă farfuria şi tacâmurile pe masă, alături de un bon pentru indiferent cine avea să strângă după plecarea lui, şi încercă să nu se gândească sub nicio formă la curăţire. În schimb, se grăbi să coboare opt grupuri de trepte înainte ca silozul să se trezească pe deplin. Se îndreptă spre Cuib, fără să se simtă nici măcar cu o singură zi mai bătrân.

Pe palierul etajului treisprezece îl întâmpinară cuvinte familiare. Acolo, deasupra uşii, unde ar fi trebuit să se afle numărul etajului, scria:

CUIBUL CIORII

Cuvintele erau alcătuite din caractere masive, trasate cu vopsea strălucitoare. Se încadrau în contururile rămase din anii şi de la generaţiile anterioare, culoare depusă peste altă culoare şi litere strâmbe, care nu erau opera unei singure mâini tinere. Copiii silozului veneau şi plecau, lăsându-şi urmele cu pensule făcute din ghimpi, dar bătrâna

Cioară rămânea.

Din cuibul ei făceau parte creşa, şcoala de zi şi clasele pentru cei din vârf. Stătea acolo de un timp prea îndelungat pentru ca vreun om încă în viaţă să-şi aducă aminte de când. Unii spuneau că era la fel de bătrână ca silozul însuşi, dar Mission ştia că asta nu putea fi decât o legendă. Nimeni n-avea idee de când exista silozul.

Intră în Cuib şi găsi coridoarele pustii şi tăcute, ora fiind încă prea matinală. Se auzeau scrâşnete anemice dintr-o clasă în care băncile erau reaşezate la locurile lor. Mission întrezări două profesoare care discutau în altă încăpere, cu frunţile încreţite de îngrijorare, probabil întrebându-se ce era de făcut cu o versiune mai tânără a lui însuşi. Aroma de ceai tare se împletea cu mirosul de terci şi de cretă. Şirurile de dulapuri metalice, care aveau mare nevoie de vopsea, punctate de urmele de lovituri ale unor pumni mici, îl duceau pe Mission înapoi în timp. Avea impresia că numai cu o zi în urmă fusese teroarea acelui culoar. El şi prietenii lui, pe care nu-i mai vedea – sau cel puţin nu-i mai vedea atât de des cum şi-ar fi dorit.

Camera Ciorii se afla în capătul cel mai îndepărtat, alături de singurul apartament de pe acel nivel. Fusese construit special pentru ea, prin transformarea unei săli de clasă, sau cel puţin aşa se spunea. Şi, cu toate că ea nu le mai preda decât copiilor foarte mici, întreaga şcoală îi aparţinea. Era Cuibul ei.

Mission se revăzu venind la ea în diverse stadii ale vieţii. Mai de mult, ca să fie alinat, fiindcă se simţea atât de departe de ferme. Mai târziu, pentru înţelepciune, fiindcă în sfârşit crescuse destul de mult ca să admită că-i lipsea cu desăvârşire. Şi nu numai o singură dată venise pentru amândouă, ca în ziua în care aflase adevărul despre propria sa naştere şi despre moartea mamei lui – aflase că o trimiseseră la curăţire din cauza lui. Mission îşi amintea foarte bine ziua aceea. Numai atunci o văzuse pe Bătrâna Cioară plângând.

Bătu la uşa clasei ei înainte de a intra şi o găsi în faţa tablei care fusese lăsată mai jos, ca să poată scrie ea stând pe scaun. Doamna Crowe, care ştergea lecţia din ziua precedentă, se opri, se întoarse spre el şi îl privi radioasă.

— Băiatul meu, croncăni ea.

Îi făcu semn cu buretele, invitându-l să se apropie. Un nor de praf de cretă umplea aerul.

— Băiatul meu, băiatul meu.

— Bună, doamnă Crowe.

Mission se strecură printre cele câteva bănci ca să ajungă la ea. Cordonul de alimentare a scaunului ei electric cobora din centrul

plafonului către o bară înălţată din spătar. Când ajunse lângă ea, Mission se strecură pe sub acesta şi se aplecă s-o îmbrăţişeze. Mâinile i se înfăşurară în jurul ei şi îi respiră mirosul de copilărie şi inocenţă. Rochia galbenă presărată cu flori pe care-o purta era veşmântul pentru zilele de miercuri, la fel de bun ca orice alt calendar. Se mai decolorase de pe vremea lui Mission, ca toate lucrurile.

— Sunt convinsă că ai crescut, spuse ea, zâmbind când îşi ridică privirea spre el.

Vocea nu-i era mai mult decât o şoaptă şi Mission îşi aminti cum îi făcea până şi pe cei mai mici dintre copii să păstreze tăcerea, ca să poată auzi. Ea îşi ridică mâna şi-şi atinse obrazul.

— Ce s-a-ntâmplat cu faţa ta?

Mission râse şi-şi dădu jos rucsacul de hamal.

— Un simplu accident, răspunse, minţind-o ca pe vremuri.

Îşi lăsă rucsacul lângă una dintre micile bănci, în care îşi imagină că se înghesuia ca să rămână la lecţia din ziua aceea.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă.

Îi studie faţa, ridurile adânci şi pielea care i se închisese la culoare, ca a fermierilor, dar nu din cauza luminilor de coacere, ci din cauza vârstei înaintate. Avea ochi urduroşi, dar în spatele lor încă mai era viaţă.

— Nu chiar atât de bine, răspunse ea.

Răsuci mânerul de pe braţul scaunului şi acesta, construit pentru ea cu decenii în urmă de un fost elev mort de mult, se roti zumzăind, aducând-o cu faţa către Mission. Îşi săltă mâneca şi îi arătă un pansament fixat cu leucoplast de braţul ei subţire, plin de pete.

— Doctorii ăia au venit şi mi-au luat sângele. Mâna îi tremură în timp ce-i arăta dovada. După socotelile mele, mi-au luat jumătate.

Tânărul râse.

— Sunt cât se poate de sigur că nu ţi-au luat jumătate din sânge, doamnă Crowe. Doctorii nu fac altceva decât să vegheze asupra ta.

Ea se strâmbă, cu o explozie de riduri. Nu părea la fel de sigură.

— N-am încredere în ei.

Mission zâmbi.

— N-ai încredere în nimeni. Şi, ei, poate-ncearcă pur şi simplu să descopere de ce nu poţi muri, în timp ce toţi ceilalţi o fac. Şi poate vor afla prin ce mijloace ar fi cândva cu putinţă să trăiască toată lumea la fel de mult ca tine.

Doamna Crowe îşi frecă bandajul de pe braţul ofilit.

— Sau vor să descopere cum să mă omoare, replică ea.

— Oh, nu fi atât de sinistră. Mission se întinse şi-i trase mâneca în jos, ca să nu-şi deplaseze cumva bandajul. De ce crezi aşa ceva?

Ea se încruntă şi nu răspunse. Ochii îi căzură pe rucsacul lui aproape gol.

— Ai o zi liberă? îl întrebă.

Mission se răsuci şi-i urmări privirea.

— Hmm? Oh, nu. Am livrat ceva aseară. O să iau alt pachet în scurt timp şi o să-l duc acolo unde-o să mi se spună.

— Oh, să fii atât de tânăr şi din nou liber!

Doamna Crowe îşi roti scaunul şi-l conduse în spatele biroului ei. Din obişnuinţă, Mission se aplecă sub firul care pivota; bara de pe spătarul scaunului fusese concepută cu gândul la nişte capete de vârstă mai fragedă. Ea luă un vas cu dezgustătorul terci de legume pe care-l prefera în locul apei şi luă o înghiţitură.

— Allie a trecut pe-aici săptămâna trecută. Lăsă jos fluidul negru-verzui. A-ntrebat de tine. Voia să ştie dacă încă mai eşti burlac.

— Oh?

Mission simţi cum i se-nfierbânta trupul. Doamna Crowe îi surprinsese o dată sărutându-se, pe vremea când el încă nu ştia care era rostul sărutului. Şi se retrăsese adresându-le o avertizare şi un zâmbet atotcunoscător.

— Ne-am împrăştiat cu toţii, schimbă Mission subiectul, sperând că ea va înţelege aluzia.

— Aşa cum era normal să se întâmple.

Cioara deschise un sertar al biroului, cotrobăi prin el şi scoase un plic. Mission zări, înşirate pe faţa lui, vreo şase nume. Mai fusese folosit de câteva ori.

— De-aici te duci jos? Ai putea lăsa ceva pentru Rodny?

Îi întinse scrisoarea. El o luă şi văzu numele celui mai bun prieten al său trecut pe exterior, alături de toate celelalte, care fuseseră tăiate.

— Pot să i-l las, firește. Dar în ultimele două dăţi când m-am oprit acolo mi s-a spus că e ocupat.

Doamna Crowe dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns.

— Întreabă de Jeffery, el e şeful securităţii acolo şi e unul dintre băieţii mei. Spune-i că plicul e de la mine şi că ţi-am cerut să i-l dai tu lui Rodny. Personal. Îşi flutură mâinile, mici pete tremurătoare. O să scriu un bilet pentru Jeffery.

Mission se uită la ceasul din perete în vreme ce ea căuta prin sertare un toc şi cerneală. Coridoarele aveau să se umple în curând de vorbăria unor glasuri tinere, de răsunetul uşilor deschise şi trântite ale dulapurilor. Cât scrise ea biletul, aşteptă, răbdător, cu ochii la vechile postere şi bannere de pe pereţi, „factorii motivaţionali“, cum îi plăcea

doamnei Crowe să le numească.

Poţi fi orice, spunea unul dintre ele. Însoţea un desen rudimentar, cu o fată şi un băiat pe o movilă înaltă. Movila era verde şi cerul albastru, ca în cărţile cu poze.

Pe un altul scria: *Visează ca să-ţi delectezi sufletul.* Conţinea mai multe benzi colorate, unite într-un arc graţios. Cioara folosea un nume pentru forma aceea, dar Mission uitase care era. Şi încă unul, tot familiar: *Du-te în locuri noi.* Însoţea desenul unei ciori cocoţate pe creanga unui copac incredibil de mare, unde-şi întinsese larg aripile, părând gata să-şi ia zborul.

— Jeffery e cel chel, spuse doamna Crowe.

Îşi flutură demonstrativ palma deasupra părului alb şi rar.

— Ştiu, răspunse Mission.

Era un mod straniu de a-i aminti că atât de mulţi adulţi şi bătrâni din siloz fuseseră, de asemenea, elevii ei. Pe culoar, cineva trânti uşa unui dulap. Mission îşi aduse aminte că, în copilăria lui, şiruri după şiruri de bănci minuscule umpleau încăperea. Existau cămăruţe pline cu covoraşe rulate pentru somnul de după-amiaza, amintindu-i de rutina zilnică a eliberării spaţiului din centrul podelei, a căutării propriului covoraş şi a alunecării în braţele somnului, în timp ce Cioara le cânta cântece uitate. Ducea dorul acelor zile. Ducea dorul poveştilor din Vremurile de Demult, despre o lume plină de lucruri incredibile. Sprijinit de mica bancă, Mission se simţi dintr-odată tot atât de bătrân ca doamna Crowe, la o distanţă tot atât de inacceptabil de mare de propria tinereţe.

— Dă-i asta lui Jeffery şi ai grijă ca Rodny să primească biletul meu. Din mâna ta, OK?

El îşi luă rucsacul şi puse ambele mesaje în geanta de curier. Nici vorbă de plată, doar împunsătura vinovăţiei simţite pentru simplul fapt că-i trecuse aşa ceva prin minte. Căutând prin rucsac, îşi aminti de lucrurile cărate pentru ea, date uitării din cauza încăierării din noaptea precedentă.

— Oh, ţi-am adus astea de la fermă.

Scoase câţiva castraveţi mici, doi ardei graşi şi o roşie mare, uşor lovită. I le puse pe birou.

— Pentru băuturile tale vegetale.

Doamna Crowe bătu din palme şi zâmbi încântată.

— Ai nevoie să-ţi mai aduc şi altceva când trec pe-aici data viitoare?

— N-am nevoie decât de vizite, răspunse ea, cu faţa încreţită de zâmbet. Micuţii mei sunt tot ce contează. Opreşte-te aici ori de câte ori poţi, OK?

Mission o strânse de braţ, o coadă de mătură îndesată într-o mânecă.

— Aşa o să fac, promise. Şi asta-mi aduce aminte de altceva: Frankie mi-a spus să te salut din partea lui.

— Ar trebui să treacă şi el pe-aici mai des, răspunse bătrâna, cu voce tremurătoare.

— Nu toată lumea călătoreşte la fel de mult ca mine. Sunt sigur că şi lui i-ar plăcea să te vadă mai des.

— Să-i zici, îl rugă ea. Să-i zici că nu mi-a mai rămas mult timp…

Mission râse şi îndepărtă ideea morbidă cu o fluturare de mână.

— Probabil că i-ai spus acelaşi lucru şi bunicului meu, când era tânăr, aşa cum i-o spuseseşi mai înainte şi tatălui lui.

Cioara zâmbi, ca şi cum ar fi auzit un adevăr.

— Proroceşte inevitabilul, comentă ea, şi ţi-e menit să ai dreptate într-o bună zi.

Mission zâmbi. Îi plăcea asta.

— Aş vrea totuşi să nu mai vorbeşti despre moarte. Nimănui nu-i place s-audă aşa ceva.

— Nu le-o fi plăcând, dar le prinde bine să li se-aducă aminte. Întinse braţele şi mânecile rochiei ei înflorate alunecară, descoperindu-i din nou bandajul. Spune-mi, ce vezi când te uiţi la mâinile astea?

Îşi întoarse palmele pe-o parte şi pe alta.

— Văd timp, se auzi Mission răspunzând, fără să ştie de unde-i venise ideea.

Îşi întoarse privirea în altă parte, descoperind brusc că pielea ei era hidoasă. Aidoma cartofilor zbârciţi pe care-i găseai în adâncul pământului, la mult timp după ce se încheiase recoltarea. Se detestă fiindcă simţea asta.

— Timp, fireşte, răspunse doamna Crowe. Aici e timp din belşug. Dar sunt şi *vestigii*. Îmi amintesc că lucrurile erau, cândva, mai bune. Te gândeşti la rău ca să-ţi aduci aminte de bine.

Îşi mai studie o clipă mâinile, ca şi cum ar fi căutat altceva. Când îşi ridică privirea spre Mission, în ochi i se citea tristeţea. Tânărul îi simţi pe-ai lui umezindu-se, în parte de jenă, în parte din cauza giulgiului sumbru aruncat peste discuţia lor. Îi reamintea că era ziua lui de naştere, iar gândul îi punea o gheară-n gât şi-i pustia pieptul. Cioara ştia cu siguranţă ce zi era. Dar îl iubea destul de mult ca să n-o spună.

— Ştii, cândva am fost frumoasă. Doamna Crowe îşi retrase mâinile şi le aşeză în poală. Odată ce se duce frumuseţea, odată ce ne părăseşte pentru totdeauna, nimeni n-o mai revede.

Mission se simţi puternic îmboldit s-o aline, să-i spună că era încă frumoasă, într-o mulţime de feluri. Încă mai putea să cânte. Putea să picteze. Nu mulţi alţii îşi mai aduceau aminte cum se picta. Putea face

copiii să se simtă iubiţi şi în siguranţă, o altă mică vrajă de mult uitată.

— Când eram de vârsta ta, zâmbi Cioara, aş fi putut avea orice băiat voiam.

Râse, spulberând tensiunea şi împrăştiind umbrele, iar Mission o crezu, deşi nu reuşea să-şi imagineze, nu putea să şi-o închipuie fără riduri, fără pete şi fără firele lungi de păr de pe încheieturile degetelor. Cu toate astea, îi dădu crezare. Îi dădea crezare întotdeauna.

— Lumea îmi seamănă foarte mult. Bătrâna se uită la tavan şi, poate, dincolo de el. Şi lumea a fost cândva frumoasă.

Mission simţi povestea despre Vremurile de Demult apropiindu-se ca norii de furtună. Pe coridor se trânteau tot mai multe uşi, vocile subţirele se înmulţeau.

— Povesteşte-mi, o rugă, amintindu-şi de orele care se scurseseră cât ai clipi când stătea la picioarele ei, de cântecele pe care le cânta când dormeau copiii. Povesteşte-mi despre lumea de demult.

Ochii bătrânei Ciori se îngustară, focalizându-se asupra unui colţ întunecos al încăperii. Buzele ei brăzdate de ridurile timpului se deschiseră şi începu povestea, o poveste pe care Mission o mai ascultase de o mie de ori. Dar vizita în ţinuturile din imaginaţia Ciorii nu devenea niciodată ceva învechit. Pe măsură ce se strecurau în încăpere şi se aşezau în micile lor bănci, copiii amuţeau la rândul lor şi se strângeau mai aproape, ascultând cu cei mai mari ochi şi cu cele mai deschise minţi cu putinţă poveştile despre o lume cândva frumoasă, căzută acum în cea mai deplină uitare.

34

• Silozul 18 •

Poveştile născocite de doamna Crowe păreau desprinse direct din cărţile pentru copii. Erau cu cer albastru şi ţinuturi verzi, cu animale ca pisicile şi câinii, însă mai mari decât oamenii. Lucruri juvenile. Şi totuşi, după ce asculta acele istorisiri fantastice despre un loc mai bun, Mission se regăsea furios în lumea în care trăia. Lăsă vârful în urmă şi-şi continuă coborârea şerpuitoare, trecând pe lângă fermele de pe etajele copilăriei cu gândul la acea lume mai bună şi îngrozit de cea pe care o cunoştea. Făgăduinţa unui *altundeva* punea în lumină cusururile locurilor familiare. Plecase de-acasă ca să se facă hamal, să-şi ia zborul şi să fie tot ce voia, iar acum îşi dorea să ajungă mult mai departe decât îi îngăduia lumea lui.

Erau gânduri primejdioase. Îi aduceau aminte de mama lui şi de locul unde fusese trimisă într-o zi, cu exact şaptesprezece ani în urmă.

După ce trecu de ferme, îşi dădu seama că mai jos, în siloz, ardea ceva. Aerul era ceţos şi simţea, sub limbă, izul amărui al fumului. Poate era un morman de gunoi. Cineva nu voise să plătească taxa pentru transportul la reciclare. Sau cineva nu credea că silozul avea să mai existe destul de mult ca *să fie nevoie* de reciclare.

Ar fi putut fi şi un accident, fireşte, însă se îndoia. Nimeni nu mai gândea astfel. O putea citi pe feţele oamenilor de pe scară. Observând cât de strâns îşi ţineau lucrurile şi cum duceau copiii la adăpost, îşi dădea seama că viitorul silozului devenise incert. Lupta din noaptea precedentă părea să o dovedească.

Îşi potrivi mai bine rucsacul şi se grăbi către etajele IT-ului, care începeau la treizeci şi patru. Când sosi, dădu peste o mulţime de oameni adunaţi pe palier. Erau mai ales băieţi de vârsta lui sau puţin mai mari, şi recunoscu destui, dar şi mulţi de vârstă mijlocie. Unii ţineau computere sub braţ, cu cablurile atârnându-le şi lovindu-se de cei din jur. Mission îşi făcu loc printre ei. Înăuntru, se trezi în faţa unei bariere instalate chiar lângă uşă. Doi bărbaţi de la securitate păzeau poarta provizorie şi nu-i lăsau să intre decât pe lucrătorii de la IT, cu figuri

deprimate.

— Livrare! strigă el. Îşi făcu loc cât mai în faţă, scoţând cu grijă biletul scris de doamna Crowe. Livrare pentru poliţistul Jeffery!

Unul dintre bărbaţii de la securitate luă biletul. Mulţimea care se înghesuia în spatele lui îl împinse pe Mission în barieră. Unei femei i se făcu semn să treacă.

Ea se grăbi către adevărata poartă de siguranţă care dădea în holul principal, netezindu-şi salopeta cu vădită uşurare. Un grup numeros de bărbaţi tineri primeau instrucţiuni într-un colţ al holului larg. Stăteau în poziţie de drepţi, într-o formaţie ordonată, dar priveau cu ochi măriţi de o spaimă evidentă.

— Ce naiba se petrece? întrebă Mission, când bariera se deschise pentru el.

— Ce naiba nu se petrece? răspunse unul dintre paznici. Pana de curent de azi-noapte a scos din funcţiune o grămadă de computere. Toţi tehnicienii noştri fac schimburi duble. Jos, la Mecanic, e un incendiu, sau cam aşa ceva, iar sus, la ferme, nişte încăierări violente. Ai primit mesajul electronic?

La Mecanic. Cam prea departe ca să poţi simţi mirosul unui foc. Şi tocmai i se vorbise despre raidul din noaptea precedentă, ceea ce îl făcu să devină conştient de tăietura de pe propriul nas.

— Ce mesaj? întrebă.

Paznicul de la securitate arătă spre grupul de băieţi.

— Facem angajări. Tehnicieni noi.

Mission nu vedea decât bărbaţi tineri, iar individul care le vorbea era de la securitate, nu de la IT. Paznicul îi înapoie biletul şi arătă către poarta principală. Femeia de mai înainte intră însoţită de ţiuiturile barierei, iar un cap cunoscut, mare şi chel, se roti ca s-o urmărească în timp ce se îndepărta pe coridor.

— Domnule? strigă Mission când ajunse lângă poartă.

Jeffery întoarse capul şi atât ridurile adânci, cât şi cutele pielii de pe gât îi dispărură.

— Hmm? Oh…

Pocni din degete, încercând să-şi amintească numele.

— Mission.

Celălalt îl împunse cu degetul.

— Exact. Trebuie să-mi laşi ceva, hamalule?

Întinse palma deschisă, dar nu părea interesat.

Mission îi dădu biletul.

— De fapt, am ordin de la doamna Crowe să livrez ceva personal. Scoase din geanta de curier plicul sigilat, cu multe nume tăiate pe el. Nu

e decât o scrisoare, domnule.

Paznicul bătrân aruncă o privire spre plic, apoi continuă să citească biletul care-i era adresat.

— Rodny nu poate fi deranjat, zise el. Clătină din cap. Nu pot nici măcar să-ţi spun până când. E posibil să mai dureze câteva săptămâni. Vrei să-mi laşi mie scrisoarea?

Întinse din nou palma, însă cu mai mult interes. Prudent, Mission puse plicul la loc.

— Nu pot. Nu există nicio modalitate în care să i-o dau? E de la Cioară, omule. Dacă-n locul ei mi-ar fi cerut asta primarul, aş fi spus că nu e nicio problemă.

Jeffery zâmbi.

— Ai fost şi tu unul dintre băieţii ei?

Mission dădu din cap. Şeful securităţii se uită dincolo de el, către un bărbat care se apropia de poartă cu legitimaţia în mână. Mission se trase deoparte în timp ce şi-o trecu prin scanner şi intră, dând din cap spre Jeffery în loc de „bună dimineaţa“.

— Îţi spun eu cum facem. O să-i duc lui Rodny prânzul peste foarte puţin timp. Dacă poţi veni cu mine atunci, o să-i înmânezi scrisoarea în prezenţa mea şi n-o să mă mai tem c-o să-mi umple Cioara pielea de ciupituri mai târziu. Ţi se pare în regulă?

Mission zâmbi.

— Bineînţeles, omule. Apreciez.

Poliţistul arătă către partea opusă a holului zgomotos.

— Ce-ar fi să-ţi iei nişte apă şi s-aştepţi în sala de şedinţe? Acolo sunt nişte băieţi care completează hârtii. Jeffery îl măsură din creştet până-n tălpi. De fapt, de ce n-ai completa şi tu o cerere? Te-am putea folosi.

— Păi… ăă, nu ştiu mare lucru despre computere.

Jeffery ridică din umeri, ca şi cum asta n-ar fi avut nicio importanţă.

— Faci cum vrei. Unul dintre băieţi o să mă schimbe în curând. Vin să te iau.

Mission îi mulţumi din nou. Traversă holul larg, unde rânduri şi coloane de bărbaţi tineri ascultau nişte comenzi răstite. Un alt paznic îi făcu semn să intre în sala de şedinţe şi îi întinse o foaie de hârtie şi o aşchie de cărbune de desen. Mission văzu că, pe spate, hârtia era goală şi o luă fără a avea câtuşi de puţin intenţia să o completeze. Valora oricum o jumătate de bon în hârtie utilizabilă.

În jurul mesei late erau câteva scaune libere. Alese unul. Câţiva băieţi scriau cu bucăţile lor de cărbune pe foi, concentrarea încreţindu-le frunţile. El se aşeză cu spatele la singura fereastră şi-şi puse rucsacul pe masă, păstrând scrisoarea în mână. Strecură cererea în rucsac pentru o

viitoare utilizare şi studie pentru prima oară scrisoarea Ciorii.

Plicul era vechi, dar nu fusese trimis decât de câteva ori. O muchie era uzată până la textura interioară şi printr-o mică ruptură se vedea bucata de hârtie împăturită din interior. Uitându-se cu mai multă atenţie, Mission constată că era hârtie din pastă, probabil făcută în Cuibul Ciorii de unul dintre copii – apă şi câţiva pumni de hârtie ruptă, totul amestecat şi presat pe site, apoi lăsat să se usuce peste noapte.

— Mission, şuieră cineva de la masă.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Bradley aşezat vizavi de el. Colegul lui hamal îşi legase eşarfa albastră în jurul bicepsului. Mission îl crezuse repartizat pe un traseu constant din adânc.

— Faci cerere? şuieră Bradley.

Unul dintre ceilalţi băieţi tuşi în pumn, ca şi cum ar fi cerut să fie linişte. Bradley părea să-şi fi completat deja formularul.

Mission clătină din cap. Cineva bătu în fereastra din spate şi el fu cât pe ce să scape hârtia când se răsuci. Jeffery îşi strecură capul prin deschizătura uşii.

— Două minute, îi spuse lui Mission. Arătă cu degetul peste umăr. Aştept să mi se-aducă tava lui.

Mission dădu scurt din cap în timp ce se închidea uşa. Ceilalţi băieţi îl priviră curioşi.

— Livrare, îi explică el lui Bradley, vorbind destul de tare ca să-l audă şi ceilalţi.

Îşi trase rucsacul mai aproape şi ascunse plicul în spatele lui. Băieţii reîncepură să scrie. Bradley se încruntă şi rămase cu ochii la ceilalţi.

Mission studie din nou plicul. Două minute. Oare cât de mult avea să fie lăsat cu Rodny? Trase uşor de colţul clapei care-l sigila. Pasta de latex folosită de doamna Crowe nu se lipise prea bine de cleiul întrebuinţat înainte, vechi de câteva luni, sau poate de câţiva ani. Se ocupă de colţul desprins fără să se uite în jos, la plic. Îl privi în schimb pe Bradley în vreme ce încălca a treia regulă fundamentală a transportului, spunându-şi că era vorba de altceva, ca şi cum doi vechi prieteni ar fi stat de vorbă şi el i-ar fi auzit pentru că se afla în aceeaşi încăpere.

Chiar şi aşa, mâinile îi tremurară când scoase scrisoarea. Se uită în jos, continuând s-o ascundă. Suprafaţa de un cenuşiu-închis a hârtiei ieftine era presărată cu violet şi roşu. Pe ea se scrisese cu cretă. Ceea ce însemna că literele trebuiau să fie mari. Pudra albă se adunase în îndoituri, desprinsă de pe cuvinte, aşa cum cade praful de pe hârtiile vechi:

Curând, curând, spune mama pasăre în a sa cântare.
Pleacă în zbor, pleacă în zbor!

Un fragment dintr-o poezioară veche, pentru copii. *Bate din aripi,* îşi şopti Mission în gând, amintindu-şi restul, o poveste despre un pui de cioară care învăţa să fie liber.

Bate din aripi, pleacă spre lucruri mai strălucitoare.
Zboară, zboară, fii cutezător!

Voia să se uite pe dos, în căutarea adevăratului mesaj, ceva dincolo de fragmentul de poezie, când cineva bătu din nou în geam. Câţiva băieţi îşi scăpară bucăţile de cărbune, tresărind vizibil. Unul înjură pe şoptite. Mission se răsuci şi-l văzu pe Jeffery de cealaltă parte a sticlei, cu o tavă cu mâncare acoperită ţinută în echilibru pe o palmă şi cu capul chel zvâcnindu-i nerăbdător.

Mission împături hârtia şi o îndesă la loc în plic. Îşi ridică o mână deasupra capului, dându-i lui Jeffery de înţeles că avea să vină imediat, apoi îşi linse un deget şi şi-l trecu peste pasta adezivă, relipind plicul cât de bine putea.

— Baftă, îi spuse lui Bradley, deşi n-avea idee despre ce credea că făcea de fapt puştiul.

Îşi trase rucsacul jos de pe masă, ştergând astfel creta care se împrăştiase, şi se grăbi să iasă din sala de şedinţe.

— Să mergem, spuse Jeffery, evident nervos.

Mission îl urmă iuţindu-şi paşii. Mai aruncă o privire în urmă, la geam, apoi alta, către mulţimea gălăgioasă îngrămădită lângă bariera provizorie de la uşă. Un tehnician IT se apropie de gloată, aducând un computer cu cablurile încolăcite ordonat deasupra, şi o femeie de dincolo de barieră îşi întinse cu disperare braţele, ca o mamă care tânjeşte după copilul ei.

— De când a-nceput lumea să-şi aducă sus computerele? întrebă Mission curios, datorită meseriei sale, să afle cum ajungeau lucrurile din alte părţi acolo şi cum erau transportate înapoi.

Părea să fie vorba de o altă buclă de la care hamalii fuseseră excluşi. Roker avea să facă o criză.

— De ieri. Wyck a hotărât să nu-şi mai trimită tehnicienii la reparaţii. Spune că aşa e mai sigur. În afara IT-ului, oamenii sunt jefuiţi şi cei de la securitate nu sunt destul de numeroşi ca s-ajungă peste tot.

Li se făcu semn să treacă dincolo de porţi şi străbătură în tăcere coridoarele şerpuitoare, de-a lungul cărora toate birourile erau pline de zgomot de taste sau de voci discutând în contradictoriu. Mission văzu componente electrice şi hârtii împrăştiate peste tot. Se întrebă în ce birou

se afla Rodny şi de ce nu i se mai ducea mâncare nimănui altcuiva. Poate că prietenul lui avea necazuri. Asta trebuia să fie. Totul ar fi căpătat sens. Poate apelase la unul dintre trucurile lui. Oare la treizeci şi patru aveau celulă de detenţie? Probabil că nu. Tocmai voia să-l întrebe pe Jeffery dacă Rodny se afla la închisoare, când bătrânul ofiţer se opri în faţa unei uşi impozante de oţel.

— Ţine.

Îi întinse tava lui Mission, care-şi puse scrisoarea între buze şi o luă. Jeffery se uită peste umăr, se plasă între Mission şi tastatura uşii, împiedicându-l s-o vadă, şi formă un cod. În tocul uşii grele se auziră mai multe bătăi. Era clar, Rodny avea necazuri. Ce soi de închisoare era aia?

Uşa se deschise spre interior. Jeffery luă tava şi-i spuse lui Mission să aştepte. Cu gustul pastei de latex încă pe buze, tânărul îl privi pe şeful securităţii intrând în încăperea care părea să se-ntindă pe o distanţă considerabilă. Luminile din interior clipeau ca şi cum ar fi fost ceva în neregulă: erau lumini de avertizare roşii, ca alarma de incendiu. Jeffery îl strigă pe Rodny, în timp ce Mission se străduia să vadă ceva pe lângă el.

Rodny sosi o clipă mai târziu, de parcă i-ar fi aşteptat. Făcu ochii mari la vederea lui Mission. Băiatul făcu eforturi să-şi închidă gura, după ce o simţise căscându-se la apariţia prietenului său.

— Salut. Rodny împinse uşa grea şi se uită în lungul coridorului. Ce-i cu tine aici?

— Mă bucur să te văd, răspunse Mission. Îi întinse scrisoarea. Cioara ţi-a trimis asta.

— Ah, treburi oficiale. Rodny zâmbi. Ai venit ca hamal? Nu ca prieten?

Zâmbi din nou, dar Mission văzu că era extenuat. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de mai multe zile. Avea obrajii supţi, cearcăne negre sub ochi, iar barba i se întindea pe faţă ca o umbră. Părul pe care se străduia cândva din greu să şi-l păstreze la modă fusese tuns scurt. Mission îşi plimbă privirea în jurul încăperii, întrebându-se ce-l puseseră să facă acolo. Nu remarcă nimic altceva decât dulapuri metalice, înalte, negre. Se întindeau până unde le pierdeai din vedere, aranjate ordonat.

— Înveţi să repari frigidere? întrebă el.

Rodny se uită peste umăr. Râse.

— Astea sunt computere.

Îşi păstrase tonul condescendent. Mission se abţinu cu greu să nu-i aducă aminte că era ziua lui de naştere, că aveau aceeaşi vârstă. Rodny era singurul căruia simţise vreodată nevoia să-i reamintească. Jeffery îşi drese nerăbdător glasul, părând nemulţumit de discuţia lor.

Rodny se întoarse spre el.

— Te deranjează dacă ne laşi singuri câteva secunde? îl întrebă.

Şeful securităţii îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi pielea rigidă a ghetelor lui scârţâi.

— Ştii că n-o pot face, răspunse. Probabil c-o să fiu mustrat şi pentru ce-am îngăduit deja.

— Ai dreptate.

Rodny clătină din cap, parcă recunoscând că n-ar fi trebuit să întrebe. Mission studie schimbul de vorbe şi de gesturi. Deşi nu-l mai văzuse de câteva luni, simţea că Rodny nu se schimbase. Dăduse de necaz dintr-un anumit motiv, probabil îl siliseră să accepte cea mai înjositoare sarcină din departamentul IT, ca pedeapsă pentru ce spusese sau făcuse. Gândul îi aduse un zâmbet pe buze.

Rodny se încordă brusc, de parcă ar fi auzit ceva în adâncurile încăperii. Se uită la ceilalţi ridicând un deget şi-i rugă să aştepte acolo.

— Doar o secundă, spuse, şi se îndepărtă grăbit, cu tălpile goale lipăindu-i pe podeaua din oţel.

Jeffery îşi încrucişă braţele şi-l măsură nefericit pe Mission.

— Voi doi aţi crescut pe acelaşi coridor?

— Am mers la şcoală împreună, răspunse băiatul. Aşadar, ce-a făcut Rodny? Ştii, doamna Crowe obişnuia să ne pună să măturăm tot Cuibul şi să ştergem tablele dacă nu eram cuminţi în clasă. Şi ne-am primit amândoi porţia cuvenită de măturat.

Jeffery îl cântări o clipă. Pe urmă, pe faţa lipsită de expresie i se lăţi un zâmbet.

— Crezi că prietenul tău a dat de belea? spuse. Părea gata să izbucnească în râs. Fiule, habar n-ai de nimic.

Înainte de a apuca Mission să-i răspundă, Rodny se întoarse, zâmbitor şi cu răsuflarea tăiată.

— Scuze, îi spuse lui Jeffery. Trebuia să mă ocup de asta. Se întoarse spre Mission. Îţi mulţumesc c-ai trecut pe-aici, omule. Mi-a părut bine să te văd.

Asta era tot?

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te văd, trânti Mission, surprins de scurtimea vizitei. Hei, nu te purta ca un străin.

Se apropie ca să-şi îmbrăţişeze prietenul, dar Rodny îi întinse mâna. Mission o privi o clipă, derutat, întrebându-se dacă se înstrăinaseră într-adevăr chiar atât de mult şi atât de repede.

— Transmite-le tuturor cele mai bune urări din partea mea, zise Rodny, ca şi cum s-ar fi aşteptat să nu mai revadă niciodată pe nimeni.

Jeffery îşi drese glasul, evident stânjenit şi gata de plecare.

— O s-o fac, promise Mission, străduindu-se să nu lase amărăciunea să i se simtă în glas.

Luă mâna prietenului său într-a sa. Şi le strânseră ca doi străini, cu zâmbetul de pe faţa lui Rodny tremurând şi cu îndoiturile biletului ascuns în palma lui pătrunzând, ascuţite, într-a lui Mission.

35

• Silozul 18 •

Numai printr-un miracol nu scăpă Mission biletul care-i fusese dat, numai printr-un miracol înţelese că nu era totul în ordine, că trebuia să-şi ţină gura, nu să încremenească în faţa lui Jeffery ca un prost, întrebând: „Hei, ce-i asta?“ În schimb, păstră bucata de hârtie în pumnul strâns în timp ce era condus înapoi, către postul de pază. Aproape că ajunseseră acolo când, dintr-unul dintre birouri, cineva strigă:

— Hamal!

Jeffery îşi puse palma pe pieptul lui Mission, silindu-l să se oprească. Se întoarseră în direcţia vocii şi un bărbat cu figură familiară veni către ei pe coridor, cu paşi mari. Era domnul Wyck, şeful IT-ului, cunoscut de majoritatea hamalilor. Necontenita perindare a calculatoarelor defecte şi reparate ţinea dispeceratul de sus, de la zece, la fel de ocupat cum era cel din adânc, de la o sută douăzeci, din pricina Aprovizionării. Mission realiză că, începând din ziua precedentă, lucrurile se schimbaseră.

— Eşti de serviciu, fiule?

Domnul Wyck îi studie eşarfa de hamal, înnodată în jurul gâtului. Era un bărbat înalt, cu barbă îngrijită şi ochi strălucitori. Mission se văzu nevoit să-şi lungească gâtul ca să-i întâlnească privirea.

— Da, domnule, răspunse, ascunzând la spate biletul lui Rodny. Şi-l îndesă în buzunar cu degetul mare, ca pe o sămânţă împinsă în pământ. Aveţi ceva de transportat, domnule?

— Da. Wyck îl studie o clipă, mângâindu-şi barba. Eşti băiatul Jones, nu? Zeroul.

Mission simţi un val de fierbinţeală în jurul gâtului la auzul termenului, o aluzie la faptul că pentru venirea lui pe lume nu fusese tras niciun număr la loterie.

— Da, domnule. Mă numesc Mission.

Întinse mâna. Wyck i-o strânse.

— Da, da. Am fost coleg de şcoală cu tatăl tău. Şi cu mama ta, fireşte.

Tăcu, pentru ca astfel să-i lase timp tânărului să răspundă. Mission strânse din dinţi şi nu scoase niciun cuvânt. Dădu drumul mâinii celuilalt

înainte ca palma sa transpirată să înceapă să vorbească în locul lui.

— Spuneam că vreau să mut ceva fără să trec pe la dispecerat. Domnul Wyck zâmbi. Avea dinţii tot atât de albi precum creta. Şi că vreau să evit genul de ticăloşie care s-a petrecut azi-noapte, cu vreo câteva etaje mai sus…

Mission se uită la Jeffery, care nu părea interesat de discuţie. Era ciudat să audă o astfel de ofertă din partea unui om învestit cu autoritate, mai ales în prezenţa unui ofiţer al securităţii, dar, de când îşi încheiase zilele de umbră, descoperise un singur lucru: totul devenea din ce în ce mai sumbru.

— Nu înţeleg, spuse.

Se luptă cu imboldul de a se întoarce să vadă cât de departe erau de poarta de securitate. În spatele domnului Wyck, dintr-un birou ieşi o femeie. Jeffery îi făcu un semn şi ea se opri la distanţă, astfel încât să nu poată auzi conversaţia.

— Cred că-nţelegi şi îţi admir discreţia. Două sute de bonuri ca să duci un pachet de la Aprovizionare pe o distanţă de şase etaje.

Mission se strădui să-şi păstreze calmul. Două sute de bonuri. Plata pe o lună pentru munca unei jumătăţi de zi. Se temu imediat că era un soi de test. Poate Rodny dăduse de necaz pentru că nu trecuse de unul similar.

— Nu ştiu…, spuse.

— E o solicitare adresată oricui, adăugă Wyck. Următorului hamal care-o să treacă pe-aici o să i se facă aceeaşi ofertă. Nu-mi pasă cine-o acceptă, dar numai unul singur va primi bonurile. Ridică o mână. Nu trebuie să-mi dai mie răspunsul. E suficient să te duci la ghişeul de la Aprovizionare şi să-ntrebi de Joyce. Îi spui că faci o treabă pentru Wyck. O să existe un raport de livrare cu restul amănuntelor.

— O să mă gândesc la asta, domnule.

— Bun.

Domnul Wyck zâmbi.

— Altceva? întrebă Mission.

— Nu. Poţi pleca.

Dădu din cap către Jeffery, care abandonă, cu o tresărire, indiferent ce contemplase până atunci.

— Mulţumesc, domnule.

Mission se întoarse şi plecă pe urmele şefului de la securitate.

— Oh, şi la mulţi ani, fiule! strigă Wyck.

Mission se uită peste umăr, dar nu-i mulţumi, doar grăbindu-se să se ţină după Jeffery. Trecu apoi dincolo de poarta de securitate şi dincolo de mulţimea îngrămădită, ieşi pe palier şi coborî două bucle ale scării,

după care se opri şi-şi duse mâna la buzunarul unde se afla biletul lui Rodny. Dintr-odată paranoic, temându-se că ar fi putut să o scape din mână şi să o vadă căzând din treaptă-n treaptă şi apoi peste balustradă, despături cu mare grijă bucata de hârtie. Părea făcută din acelaşi amalgam de rupturi ca aceea pe care scrisese doamna Crowe, prin textura cenuşie grosolană amestecându-se aceleaşi firicele violete şi roşii. Pentru o clipă, se temu că biletul nu-i era adresat lui, ci mai degrabă Ciorii, şi că poate conţinea alte versuri din vechea poezioară pentru copii. Se strădui să netezească hârtia. O parte era goală; o întoarse şi citi ce scria pe verso.

Mesajul nu-i era adresat nimănui. Nu erau decât două cuvinte, care-i aduseră aminte de tremurul zâmbetului de pe buzele prietenului său din clipa în care îşi strânseseră mâinile.

Mission se simţi dintr-odată singur. Pe scară persista mirosul de arsură, un iz de fum amestecat cu cel de vopsea de graffiti încă neuscată pe deplin. Luă biletul şi îl rupse în bucăţele. Şi continuă să le rupă până când nu mai avu ce, apoi împrăştie resturile mate aruncându-le peste balustradă, ca să coboare plutind, pentru a dispărea în gol. Dovada nu mai exista, dar mesajul îi rămăsese viu în minte. Literele trasate în grabă, zgârieturi întunecate făcute cu muchia unei monede sau a unei linguri, un cuvânt aproape ilizibil, scris de prietenul lui care nu avusese niciodată nevoie de nimeni şi care nu ceruse niciodată nimic.

Ajută-mă.

Şi asta era tot.

36

• Silozul 1 •

Să identifice corect silozul era foarte simplu. Donald putea să studieze diagrama veche şi să-şi aducă aminte cum stătuse pe acele dealuri, privind în jos, în cupele largi care găzduiau câte o construcţie. În minte îi reveniră huruitul ATV-ului, vălătucii de praf înălţaţi când tresăltau pe culmile încă neacoperite de iarbă. Îşi aminti cum crescuse pe dealuri, cum îşi răspândise peste tot firele şi seminţele, fapt care, privind retrospectiv, se dovedise deopotrivă inutil, cât şi trist.

Stând pe culmea de care-şi amintea, reuşi să vizualizeze delegaţia din Tennessee. Mai mult ca sigur era vorba de silozul doi. Odată ce descoperi asta, trecu la o cercetare mai profundă. Bâjbâi puţin până îşi aminti cum lucra programul de computer, cum să cerceteze vieţile înscrise într-o bază de date. Dacă ştiai cum să o citeşti, găseai o întreagă istorie a fiecărui siloz, dar totul se oprea aici. Se întorcea în timp până la numele născocite, până la orientare. Nu ajungea până la Moştenirea de dincolo de ele. Lumea veche era ascunsă în spatele bombelor şi al unui văl de ceaţă şi de uitare.

Poate că identificase corect silozul, dar să o găsească pe Helen s-ar fi putut dovedi imposibil. Lucra cu fervoare, în timp ce Anna cânta sub duş.

Lăsase uşa băii deschisă şi aburul ieşea în valuri. Donald ignoră ceea ce luase drept invitaţie. Îşi ignoră zvâcnirea, dorinţa mistuitoare, năvala hormonilor dezlănţuiţi când, după secole în care dusese lipsă de aşa ceva, se trezise în apropierea unei foste iubite, şi îşi căuta în schimb soţia.

Prima generaţie din silozul doi era alcătuită din patru mii de nume. Exact patru mii. Aproximativ jumătate erau nume de femei. Existau trei Helen. Fiecare avea câte o fotografie proastă, cu granulaţie mare, făcută pentru legitimaţia de serviciu stocată în servere. Niciuna nu semăna cu ceea ce-şi amintea despre înfăţişarea soţiei sale, cu imaginea pe care o credea el a soţiei sale. Lacrimile veniră neinvitate. Şi le şterse, furios pe sine însuşi. Sub duş, Anna cânta ceva trist, de demult, în timp ce el

trecea în revistă fotografiile. După vreo duzină, chipurile străine începură să se contopească, amenințând să șteargă imaginea lui Helen din memoria lui. Se întoarse la căutarea după nume. Putea cu siguranță să ghicească numele ales de ea. Cu atât de mulți ani în urmă, el optase pentru Troy, un indiciu care îl lega de ea. Îi plăcea să creadă că și ea făcuse același lucru.

Încercă Sandra, numele mamei ei, dar niciuna dintre cele două femei care-l purtau nu era ea. Încercă Danielle, numele surorii ei. O singură femeie. Nu era ea.

N-ar fi ales ceva la întâmplare, nu? Vorbiseră cândva despre numele pe care aveau să le poarte copiii lor. Nume de zei și de zeițe, o simplă glumă la început, dar Athena era unul de care se îndrăgostise soția lui. Făcu o căutare. Fără rezultat în prima generație.

Țevile țiuiră ascuțit când Anna închise dușul. Cântecul ei își pierdu vigoarea, redus la un murmur, un imn bisericesc pentru înmormântarea la care urmau să ia parte. Donald mai încercă niște nume, nerăbdător să descopere ceva, orice. Avea să încerce în fiecare noapte, dacă trebuia. Nu avea să doarmă până când avea să o găsească.

— Nu vrei să faci un duș înainte de serviciul religios? strigă Anna din baie.

El nu voia să meargă la înmormântare, și reuși cu greu să n-o spună. Pentru el, Victor fusese un om de care se temea: bărbatul cărunt de vizavi, întotdeauna supraveghindu-l din priviri, dându-i medicamente, manipulându-l. Sau, cel puțin, paranoia lui din primul schimb îi crease impresia asta.

— O să merg așa, răspunse.

Încă mai purta salopeta bej pe care i-o dăduseră cu o zi înainte. Căută din nou la întâmplare printre fotografii, începând cu primele litere ale alfabetului. Ce alt nume? Teama că uitase cum arăta ea. Sau că, în mintea lui, semăna din ce în ce mai mult cu Anna. Nu putea lăsa să se întâmple asta.

— Ai găsit ceva?

Ea se strecură în spatele lui Donald și întinse mâna după ceva de pe masă. În jurul sânilor își înfășurase un prosop care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Pielea îi era umedă. Își luă peria de păr și se întoarse în baie fredonând. Donald uită să-i răspundă. Trupul lui îi răspundea Annei într-un mod care-l înfuria și-l umplea de vinovăție.

Încă mai era căsătorit, își reaminti. Avea să fie până când afla ce se întâmplase cu Helen. Ei avea să-i fie credincios pe vecie. Loial.

Loialitate.

Dintr-un capriciu, căută numele Karma.

Un rezultat. Îşi îndreptă spatele. Nu se aşteptase să găsească ceva. Era numele căţeluşei lor care, pentru el şi pentru Helen, se apropiase, într-o mai mare măsură decât orice, de ceea ce ar fi însemnat un copil al lor. Aduse fotografia pe ecran.

— Presupun că la funeralii o să purtăm cu toţii salopetele astea oribile, nu?

Anna trecu pe lângă masă încheindu-şi partea de sus a salopetei albe. Donald nu o zări decât cu colţul unui ochi plin de lacrimi. Îşi acoperi gura realizând că tremura din cauza hohotelor de plâns reprimate. Pe monitor, într-un pătrăţel de pixeli albi şi negri din mijlocul legitimaţiei ei, era soţia lui.

— O să fii gata de plecare în câteva minute, da?

Anna dispăru în baie, periindu-şi părul. Donald îşi şterse obrajii, simţind sare pe buze în timp ce citea.

Karma Brewer. Erau listate mai multe ocupaţii, cu câte o fotografie de legitimaţie pentru fiecare. *Profesoară, directoare de şcoală, judecătoare* – în fiecare poză, tot mai multe riduri, dar întotdeauna acelaşi zâmbet schiţat pe jumătate. Deschise întregul dosar, întrebându-se brusc cum ar fi fost să facă parte din primul schimb din silozul unu, să urmărească viaţa ei derulându-se în spatele următoarei uşi şi poate să ia cumva legătura cu ea. Judecătoare. Fusese unul dintre visurile ei să ajungă judecătoare într-o bună zi. Donald plânse în timp ce Anna fredona şi, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, citi despre viaţa soţiei lui fără el.

Căsătorită, citi, ceea ce nu-l şocă la început. Căsătorită, fireşte. Cu el. Până când citi despre moartea ei. La optzeci şi doi de ani. Îi supravieţuiseră Rick Brewer şi doi copii, Athena şi Mars.

Rick Brewer.

Pereţii şi tavanul se bombară către interior. Pe Donald îl străbătu un fior rece. Mai erau şi alte fotografii. Urmă legăturile către alte dosare. Către dosarele soţului ei.

— Mick, şopti Anna, în spatele lui.

Donald tresări, se întoarse şi o descoperi uitându-i-se peste umăr. Pe faţa lui erau dâre de lacrimi uscate, dar nu-i păsa. Soţia şi cel mai bun prieten al lui. Doi copii. Se întoarse din nou spre ecran şi scoase dosarul fiicei. Al Athenei. Erau mai multe fotografii, asociate cu mai multe ocupaţii şi etape ale vieţii ei. Avea gura lui Helen.

— Donny. Te rog, nu face asta.

O mână pe umărul lui. Se înfioră sub atingerea ei şi privi animaţia creată printr-o succesiune de clicuri furioase, copila aceea crescând până la o aproximare a soţiei lui, până ce în dosar îi apărură propriii copii.

— Donny, şopti Anna cu blândeţe. O să-ntârziem la înmormântare.

Donald plânse. Suspinele îl sfâşiară de parcă ar fi fost dintr-o foiţă subţire.

— Prea târziu, hohoti. Cu o sută de ani prea târziu.

Scuipă ultimele cuvinte, doborât de propria nefericire. Pe ecran vedea o nepoată care nu era a lui şi o strănepoată la un clic distanţă. Îl priveau fix toate, dar niciuna cu ochi care să semene cu ai săi.

37

• Silozul 1 •

Donald plecă la funeraliile lui Victor amorţit. Călători cu liftul în tăcere, îşi privi ghetele înaintând în faţa lui în timp ce mergea clătinându-se, dar ceea ce găsi pe nivelul medical nu era câtuşi de puţin o înmormântare, ci o îndepărtare a cadavrului. Îl puneau înapoi, într-o capsulă, fiindcă nu aveau pământ în care să-şi îngroape morţii. Mâncarea din silozul unu provenea numai şi numai din conserve. Leşurile se întorceau în ceva similar.

Donald îi fu prezentat lui Erskine, care le explică, fără să fi fost rugat, că trupul decedatului nu avea să putrezească. Aceleaşi maşini invizibile care le permiteau să supravieţuiască procesului de criogenare şi, în starea de trezie, dădeau urinei culoarea cărbunelui, aveau să menţină carnea morţilor la fel de moale şi de proaspătă ca a unui om viu. Ideea nu era plăcută. Donald se uită cum era pregătit pentru îngheţare pe termen lung bărbatul pe care-l cunoscuse sub numele de Victor.

Împinseră targa pe care se afla pe coridor şi apoi prin marea de capsule. Donald văzu că sala de somn criogenic îndelungat era un cimitir. O grilă de corpuri care zăceau, întinse, şi numai un simplu nume rezuma, prea sumar, tot ce se afla într-o capsulă. Se întrebă în cât de multe erau cadavre. Probabil că, în timpul schimburilor, oamenii mureau din cauze naturale. Şi probabil că alţii îşi puneau capăt vieţii, aşa cum făcuse Victor.

Îi ajută pe ceilalţi să mute cadavrul într-o capsulă. Nu erau de faţă decât cinci persoane, singurele care ştiau cum murise Victor. Iluzia existenţei unui conducător trebuia păstrată. Donald se gândi la ultima lui funcţie, îşi aminti cum stătuse aşezat la un birou, cu mâinile pe un volan rotit la întâmplare, prefăcându-se. Se uită la Thurman, care-şi sărută palma pentru a şi-o apăsa apoi pe obrazul lui Victor. Capacul se închise. Frigul din încăpere le preschimba răsuflarea în abur.

Ceilalţi îl elogiară pe rând, însă Donald nu le dădu atenţie. Mintea lui era în altă parte, gândindu-se la o femeie pe care-o iubise cu mult timp în urmă, la copiii pe care nu-i avusese. Nu plângea. Plânsese cu sughiţuri

în lift, susţinut cu delicateţe de Anna. Helen murise cu mai bine de o sută de ani în urmă. Şi trecuse încă şi mai mult timp de când o pierduse acolo, pe deal, de când nu-i primise mesajele, de când nu reuşise să ajungă la ea. Îşi aducea aminte de imnul naţional, de bombele care umpleau văzduhul. Îşi aducea aminte că sora lui, Charlotte, se aflase acolo.

Sora lui. O rudă.

Ştia că ea fusese salvată. Se simţea copleşit de o dorinţă sălbatică de a o găsi şi de a o trezi, de a readuce la viaţă un om pe care-l iubea.

Erskine îşi rosti ultimul omagiu. Nu erau de faţă decât cinci oameni, ca să deplângă moartea unuia care ucisese miliarde. Donald simţea prezenţa Annei alături de el şi înţelese că, de fapt, din cauza ei nu exista un public numeros. Cele cinci persoane care luau parte la ceremonie erau singurele care ştiau că fusese trezită o femeie. Tatăl ei, doctorul Sneed, care executase procedura, Anna, Erskine, despre care ea vorbea ca despre un prieten, şi el.

Absurditatea propriei existenţe şi starea în care se afla planeta se năpustiră asupra lui în timpul acelei adunări. El, unul, nu avea ce căuta acolo. Era prezent numai datorită unei fete cu care fusese prieten în facultate, al cărei tată era senator şi datorită afecţiunii ei fusese probabil ales în Congres, atras într-un plan criminal şi, de curând, salvat de o moarte criogenică. Toate coincidenţele importante şi toate realizările măreţe din viaţa lui dispăreau cât ai clipi. În locul lor rămâneau sforile unei marionete.

— Tragică pierdere, aceasta.

Donald se smulse din gânduri şi descoperi că tocmai se încheiase ceremonia. Anna şi tatăl ei stăteau de vorbă la două rânduri de capsule distanţă de el. Doctorul Sneed era ghemuit la baza capsulei lui Victor, lângă afişajul ce ţiuia în timp ce făcea reglaje. Ceea ce-l lăsa pe Donald în compania lui Erskine, un bărbat zvelt, cu ochelari şi accent britanic. Acesta îl studia din partea opusă a capsulei.

— A fost cu mine în schimb, spuse Donald, prosteşte, încercând să explice de ce asistase la funeralii.

Nu se putea gândi la altceva pe care să-l spună despre mort. Veni cu un pas mai aproape şi se uită prin mica fereastră la chipul calm din interior.

— Ştiu, răspunse Erskine.

Bărbatul vânos, având probabil între şaizeci şi şaizeci şi cinci de ani, îşi potrivi ochelarii pe nasul subţire şi, alăturându-i-se lui Donald, se uită şi el în capsulă.

— Ştii, ţinea foarte mult la tine.

— Nu ştiam. Adică… mie nu mi-a spus niciodată aşa ceva.

— În privinţa asta era ciudat. Erskine îl studie pe bărbatul mort cu un zâmbet. Probabil genial când era vorba să descifreze minţile altora, nu era la fel de abil în privinţa comunicării cu ei.

— Îl cunoşteai dinainte? întrebă Donald.

Nu ştia cum altcumva ar fi putut aborda subiectul. Cuvântul *înainte* era tabu pentru unii, în vreme ce alţii se simţeau liberi să-l folosească.

Erskine dădu din cap.

— Am lucrat împreună. Ei, în acelaşi spital. Am orbitat unul în jurul altuia ani buni, până la descoperirea mea.

Întinse mâna şi atinse sticla, părând să-şi ia un ultim rămas-bun de la un vechi prieten.

— Ce descoperire?

Donald îşi amintea vag că Anna îi vorbise la un moment dat despre asta.

Erskine îşi ridică privirea. Studiindu-l mai de aproape, Donald se gândi că ar fi putut avea între şaptezeci şi optzeci de ani. Era greu să-ţi dai seama. Părea la fel de etern ca Thurman, ca o antichitate pe care patina n-o putea face să pară şi mai veche.

— Eu am descoperit marea ameninţare, spuse.

Părea mai degrabă o asumare a vinovăţiei decât o afirmaţie plină de mândrie. Vocea avea o nuanţă de amărăciune. La baza capsulei, doctorul Sneed îşi încheie reglajele, apoi se ridică şi se scuză. Împinse targa goală către ieşire.

— Naniţii, îşi aminti Donald.

Anna îi dezvăluise măcar atât.

Se uită la Thurman, care discuta în contradictoriu cu fiica lui, lovind în repetate rânduri cu pumnul în palma celeilalte mâini, şi în minte îi veni o întrebare. Voia s-o audă şi de la altcineva. Voia să ştie dacă minciunile se potriveau, dacă asta putea însemna că includeau şi o doză de adevăr.

— Eşti doctor în medicină? întrebă.

Erskine cântări întrebarea. Părea destul de simplă ca să merite un răspuns.

— Nu tocmai, zise el, cu accent puternic. *Construiesc* doctori în medicină. Unii extrem de mici. Ciupi aerul şi privi propriile degete prin ochelari, îngustându-şi ochii. Lucram la o metodă pentru asigurarea securităţii soldaţilor, de a le menţine moralul ridicat. Şi atunci am descoperit, într-o probă de sânge, invenţia altcuiva. Maşinării minuscule care se străduiau să facă exact contrariul. Maşini concepute ca să le-nfrunte pe ale noastre. O luptă invizibilă, dezlănţuită acolo unde nu ajungeau ochii nimănui. N-a mai durat mult până când i-am găsit pe

micii nemernici peste tot.

Anna şi Thurman se apropiau. Ea purta o şapcă, vizibil bombată în partea de sus de părul strâns în coc. Era o deghizare insuficientă pentru a ascunde ceea ce era, utilă poate numai de la distanţă.

— Mi-ar plăcea să-ţi pun la un moment dat întrebări despre asta, spuse Donald în grabă. Mi-ar putea fi de folos, m-ar putea ajuta să rezolv problema silozului optsprezece.

— Desigur, răspunse Erskine.

— Trebuie să mă întorc, îi spuse Anna lui Donald.

Disputa cu tatăl ei îi lăsase pe chip o grimasă, cu buzele strânse într-o linie subţire, şi Donald îşi dădu în sfârşit seama cât de prinsă în cursă era de fapt. Îşi imagină un an petrecut în magazia cu armament, cu tot felul de indicii împrăştiate pe masa de planificare, dormind în patul îngust, neavând posibilitatea să urce în cantină ca să vadă dealurile şi norii sau ca să mănânce la o oră aleasă de ea însăşi, nevoită să se bazeze pe alţii ca să-i aducă tot ce-i trebuia.

— O să-l conduc eu pe acest tânăr sus, în scurt timp, îl auzi Donald pe Erskine spunând, cu mâna pe umărul lui. Mi-ar plăcea să am o discuţie cu băiatul nostru.

Ochii lui Thurman străluciră, dar se calmă. Anna îl mai strânse o dată de mână pe Donald, aruncă o privire spre capsula criogenică şi se îndreptă spre uşă. Tatăl ei o urmă la o distanţă de câţiva paşi.

— Vino cu mine. Răsuflarea lui Erskine înceţoşă aerul. Vreau să-ţi arăt pe cineva.

38

• Silozul 1 •

Erskine mergea printre şirurile de capsule cu siguranţă, ca şi cum ar fi străbătut acel traseu de zeci de ori. Donald îl urmă, frecându-şi braţele ca să le încălzească. Stătuse prea mult timp în locul ăla ca o criptă. Frigul i se infiltra înapoi, în oase.

— Thurman îmi tot repetă că eram deja morţi, îi spuse lui Erskine, atacând problema fără ocolişuri. E adevărat?

Bătrânul se uită peste umăr. Aşteptă ca Donald să-l ajungă din urmă, părând să se gândească la întrebarea lui.

— Ei? insistă Donald. Chiar eram?

— N-am văzut niciodată un proiect eficient în proporţie de sută la sută, răspunse Erskine. Nici măcar ale noastre nu ajunseseră până acolo, iar tot ce provenea din Iran şi Siria era mult mai rudimentar. Însă Coreea de Nord avea nişte proiecte elegante. Pe ei aş fi pariat.

Ceea ce realizaseră deja ne-ar fi putut da gata pe cei mai mulţi dintre noi. În parte, e destul de adevărat. Se puse din nou în mişcare, pe câmpul de cadavre adormite. Până şi cele mai groaznice epidemii se sting, în final, pe deplin, reluă, aşa că e greu de spus. Eu am adus argumente în favoarea unor contramăsuri. Victor a pledat pentru asta.

Îşi deschise braţele, arătând mulţimea fără grai.

— Şi Victor a avut câştig de cauză.

— Într-adevăr.

— Nu crezi că… i-a părut rău? Din cauza asta a…

Erskine se opri în faţa unei capsule şi-şi puse ambele mâini pe suprafaţa îngheţată.

— Sunt sigur că tuturor ne pare rău, spuse cu tristeţe. Dar nu cred că Victor s-a-ndoit vreodată de justeţea acestei misiuni. Nu ştiu de ce-a făcut ce a făcut până la urmă. Gestul nu i se potriveşte.

Donald se uită în capsula lângă care-l adusese Erskine. Înăuntru era o femeie de vârstă mijlocie, cu pleoapele acoperite de chiciură.

— Fiica mea, spuse Erskine. Singurul meu copil.

Urmă un moment de tăcere, care îi permise zumzetului slab al miilor

de capsule să se facă auzit.

— Când Thurman a hotărât s-o trezească pe Anna, nu visam decât să fac acelaşi lucru. Dar de ce? Nu exista niciun motiv, nu era nevoie de expertiza ei. Caroline era contabilă. Şi, în plus, n-ar fi fost corect s-o smulg din visele ei.

Donald ar fi vrut să-l întrebe dacă avea să fie vreodată corect. Ce lume se aştepta Erskine să vadă fiica lui cândva? Când s-ar fi putut trezi ca să se bucure de o viaţă normală? De o viaţă fericită?

— Când am descoperit naniţi în sângele ei, am ştiut că era corect să facem asta. Se întoarse spre Donald. Ştiu că eşti în căutare de răspunsuri, fiule. Cu toţii suntem. E o lume crudă. Aşa a fost întotdeauna. Mi-am petrecut toată viaţa căutând un mod de a o face mai bună, de a o cârpi, am visat să fie ideală. Dar, pentru fiecare idiot ca mine, există alţi zece care-ncearcă s-o distrugă. Şi nu e nevoie decât de unul singur, care să aibă noroc.

Donald îşi aduse aminte de ziua în care Thurman îi dăduse Ordinul. Cartea aceea groasă era începutul căderii lui în nebunie. Îşi aminti discuţia lor din încăperea aceea imensă, senzaţia că fusese infectat, teama paranoică de ceva vătămător şi invizibil, care-l invada. Dar, dacă Erskine şi Thurman spuneau adevărul, fusese infectat cu mult timp înainte.

— Nu m-aţi otrăvit în ziua aia. Se uită de la capsulă la Erskine, punând ceva cap la cap. Discuţia cu Thurman, săptămânile pe care le-a petrecut în camera aia, întâlnindu-se cu atâţia oameni. Nu ne-aţi infectat atunci.

Erskine dădu din cap, abia perceptibil.

— Atunci vă vindecam.

Donald se simţi brusc cuprins de furie.

— Atunci de ce n-aţi vindecat pe *toată lumea?* întrebă.

— Am discutat despre asta. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Pentru mine era o problemă de inginerie.

Voiam să mă ocup de contramăsuri, să construiesc maşini care să ucidă maşinile înainte de a ajunge la noi. Thurman avea idei similare. Privea totul ca pe un război invizibil, unul în care aveam o nevoie disperată să ne surprindem duşmanul. O văzuserăm cu toţii în luptele pe care fuseserăm nevoiţi să le purtăm. Eu în sistemul circulator, iar Thurman în războaiele din străinătate. Victor a fost cel care ne-a deschis ochii.

Erskine scoase o bucată de pânză din buzunarul de la piept, apoi şi ochelarii. Îi şterse în timp ce vorbea, cu vocea reverberându-i în şoapte de pereţi.

— Victor a spus că totul avea să se prelungească la nesfârşit. Şi-a susţinut părerea luând drept exemplu viruşii de computer, ne-a atras

atenţia cum poate unul să devină de necontrolat într-o reţea şi să paralizeze sute de mii de aparate. Mai curând sau mai târziu, un atac al naniţilor avea să străpungă apărarea noastră, să scape de sub control şi să dea naştere unei epidemii de secvenţe de program care să-nlocuiască lanţurile ADN.

— Şi ce dacă? Cu epidemii ne-am mai confruntat şi înainte. De ce ar fi fost asta altfel? Donald îşi roti braţele, arătând capsulele criogenice. Spune-mi de ce soluţia nu e mai cumplită decât problema.

Nervos cum era, îşi dădea în acelaşi timp seama că s-ar fi înfuriat şi mai tare dacă ar fi auzit toate astea de la Thurman. Se întrebă dacă lucrurile nu fuseseră cumva special aranjate astfel încât să fie luat deoparte de un om mai cumsecade, de un străin, care să-i dezvăluie ce credea Thurman că era necesar să afle. Era greu să nu devină paranoic când se gândea la manipulare, să nu simtă sforile legate de propriile încheieturi.

— Ţine de psihologie, răspunse Erskine. Îşi puse din nou ochelarii pe nas. Vorbindu-ne despre ea ne-a deschis Victor ochii, ne-a lămurit de ce ideile noastre n-aveau să dea niciodată rezultate. N-o să uit niciodată conversaţia. Eram în cantina spitalului Walter Reed. Thurman se afla acolo ca să-mpartă panglici, dar în realitate venise ca să stea de vorbă cu noi. Clătină din cap. Înăuntru era aglomerat. Dacă ar fi ştiut cineva despre ce discutam…

— Psihologia, îi reaminti Donald. Spune-mi de ce e mai bună varianta asta. Aşa mor mai mulţi oameni.

Erskine reveni în prezent.

— În privinţa asta ne înşelam noi, exact ca tine. Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat când ar fi aflat toată lumea că epidemiile erau create de mâna omului – panica, violenţele care-ar fi urmat. Aşa ar fi venit sfârşitul. Un taifun ucide câteva sute de oameni, produce pagube de câteva miliarde, şi noi ce facem? Erskine îşi împleti degetele. Ne unim. Refacem. Dar când e vorba de-o bombă de-a teroriştilor? Se încruntă. Face tot atâta rău, dar, în plus, aruncă lumea în haos.

Îşi desfăcu mâinile.

— Când nu se poate da vina decât pe Dumnezeu, îl iertăm. Când e vina aproapelui nostru, omul, îl distrugem.

Donald clătină din cap. Nu ştia ce să creadă. Însă pe urmă se gândi la spaima şi la furia de care fusese cuprins la gândul că, în incinta aceea, îl infectase ceva. Pe de altă parte, nu-şi făcuse niciodată griji din pricina miliardelor de creaturi care-i mişunau prin intestine, şi o făceau din ziua în care se născuse.

— Nu putem modifica genele alimentelor pe care le consumăm fără să

apară suspiciuni, continuă Erskine. Putem face selecţii până când un fir de iarbă devine un ştiulete mare de porumb, dar nu-l putem transforma în mod *intenţionat*. Vic avea zeci de exemple de genul ăsta. Vaccinuri versus imunitatea naturală, clone versus gemeni, hrana modificată. Bineînţeles că avea perfectă dreptate. Partea creată de mâna omului ar fi adus haosul. S-ar fi aflat că alţii încercau să ne distrugă, că-n aerul pe care-l respiram existau pericole.

Erskine se opri o clipă. Mintea lui Donald alerga nebuneşte.

— Ştii, Victor a spus cândva că, dacă teroriştii ar fi avut un strop de raţiune, ar fi anunţat la ce lucrau şi apoi s-ar fi retras, aşteptând să sară totul în aer de la sine. Zicea că atât ar fi fost de-ajuns, că ar fi fost de-ajuns să ştim ce se petrecea, că sfârşitul fiecăruia dintre noi ar fi putut veni fără să se facă auzit şi văzut, oricând.

— Aşa că soluţia era să ardem *noi înşine* totul din temelii?

Donald îşi trecu mâinile prin păr, încercând să găsească un sens pentru toate. Se gândi la tehnicile de luptă împotriva focului, care îl derutaseră întotdeauna, la arderea unor fâşii largi de pădure ca să se împiedice răspândirea unui incendiu. Şi ştia că în Iran, în timpul primului război, când luau foc sondele de petrol, uneori singura soluţie era detonarea unei bombe, ca să lupţi cu infernul apelând la ceva mai puternic.

— Crede-mă, spuse Erskine, am venit eu însumi cu destule acuzaţii. Cu nenumărate acuzaţii. Însă ştiam adevărul de la bun început, numai că am avut nevoie de ceva timp ca să-l accept. Thurman s-a lăsat convins cu mai multă uşurinţă. Şi-a dat imediat seama că era necesar să scăpăm de această sabie de deasupra capului, să luăm totul de la început. Dar costul călătoriei era prea mare…

— De ce să călătoreşti prin spaţiu, îl întrerupse Donald, când poţi călători prin timp?

Îşi amintea o discuţie din biroul lui Thurman. Bătrânul îi spusese încă din prima zi ce plănuia, dar el nu auzise.

Erskine făcu ochii mari.

— Da. Ăsta era argumentul lui. Cred că avusese parte de destul război. Însă eu n-aveam nici experienţa lui, nici… *detaşarea* profesională de care se bucura Vic. Analogia cu virusul de computer m-a făcut să mă dau bătut, fiindcă au considerat naniţii ca pe un nou război cibernetic. Ştiam ce puteau face, cât de repede se puteau reorganiza şi evolua, dacă asta doreai. Odată început, procesul nu s-ar fi încheiat decât după dispariţia noastră, a tuturor. Şi poate că nici atunci. Orice măsură de apărare ar fi devenit planul unui nou atac. Armatele noastre invizibile ar fi împânzit aerul. Ar fi format nori imenşi, transformându-se şi luptând fără să aibă nevoie de o gazdă. Şi, odată ce oamenii ar fi văzut aşa ceva şi ar fi *ştiut*…

Lăsă fraza neterminată.

— Isterie, murmură Donald.

Erskine dădu din cap.

— Ai spus că nu s-ar fi sfârşit niciodată, chiar dacă noi am fi dispărut. Înseamnă că sunt încă acolo, afară? Naniţii?

Erskine îşi ridică privirea spre plafon.

— În clipa de faţă, lumea din exterior nu e doar curăţată de oameni, dacă asta întrebi. E reiniţializată. Toată experimentele noastre sunt înlăturate. Prin graţia divină, va trece într-adevăr foarte mult timp înainte de a ne gândi din nou să le facem.

Donald îşi aducea aminte, de la orientare, că succesiunea schimburilor trebuia să dureze cinci sute de ani. O jumătate de mileniu de viaţă sub pământ. De câtă sterilizare era nevoie? Şi ce avea să-i împiedice s-o pornească din nou pe aceeaşi cale? Cum era posibil să dea cu toţii uitării potenţialele pericole? Focul odată dezlănţuit nu putea fi readus în chibrit.

— M-ai întrebat dacă Victor avea regrete… Erskine tuşi în pumn şi dădu din cap. Cred cu convingere că, la un moment dat, a simţit ceva foarte asemănător. Mi-a spus ceva când ieşea din al optulea sau al nouălea schimb, nu mai ştiu exact. Eu cred că mi-l începeam pe al şaselea. A fost chiar după ce-aţi colaborat, după afacerea aia urâtă cu silozul doisprezece…

— Din primul meu schimb, spuse Donald, de vreme ce Erskine părea să le numere.

Voia să adauge că fusese singurul lui schimb.

— Da, desigur. Bătrânul îşi potrivi ochelarii. Sunt sigur că l-ai cunoscut destul de bine ca să-ţi dai seama că nu-şi trăda prea des emoţiile.

— Era greu să-l citeşti, încuviinţă Donald.

Nu ştia aproape nimic despre omul la a cărui îngropare dăduse o mână de ajutor.

— Atunci cred c-o să apreciezi asta. Mergeam împreună cu liftul când Vic s-a-ntors spre mine şi mi-a spus ce greu era să stai acolo, la biroul lui, şi să vezi ce fac oamenii de pe cealaltă latură a coridorului. Cei aflaţi pe poziţia ta.

Donald încercă să şi-l imagineze pe Victor făcând o asemenea afirmaţie. Voia să creadă că era adevărat.

— Dar nu asta m-a surprins de fapt. Nu l-am văzut niciodată mai trist decât atunci când a spus ceea ce urmează. A zis… Erskine se sprijini cu o mână pe capsulă. A zis că, stând acolo şi privindu-vă pe voi aşezaţi la birourile voastre, ajungând să vă cunoască, s-a gândit adesea că lumea ar fi un loc mai bun dacă ar conduce-o oameni ca tine.

— Ca mine? Donald clătină din cap. Aş putea măcar să ştiu ce înţelegea prin asta?

Erskine zâmbi.

— L-am întrebat acelaşi lucru. A răspuns că se simţea împovărat făcând ce ştia că este corect, sănătos şi logic. Erskine îşi plimbă palma de-a lungul capsulei, ca şi cum şi-ar fi putut atinge fiica aflată înăuntru. Şi cu cât mai simple ar fi lucrurile, cu atât mai bine ne-ar fi tuturor dacă am avea oameni destul de curajoşi ca să facă, în schimb, ce este drept.

39

• Silozul 1 •

În noaptea ceea, Anna veni la el. După o zi de amorţeală şi de sălăşluire printre morţi, în care mâncase ce le adusese jos Thurman, fără să savureze nici măcar o îmbucătură, şi în care o privise pe ea instalându-i un computer şi răsfoind dosare pline de însemnări, Anna veni la el pe întuneric.

Donald protestă. Încercă s-o îndepărteze împingând-o. Ea se aşeză pe marginea patului şi îl prinse de încheieturile mâinilor în vreme ce el suspina şi îşi pierdea puterile. Se gândea la istorisirea lui Erskine, se gândea ce însemna să faci mai degrabă ce e drept decât ce e corect, care putea fi diferenţa. La asta se gândea în timp ce o fostă iubită se înfăşura în jurul lui, cu o mână pe ceafa lui, cu un obraz pe umărul lui, stând lipită de trupul lui în timp ce el plângea.

Un veac de somn îl slăbise, se gândi. Un veac de somn şi certitudinea că Mick şi Helen trăiseră o viaţă împreună. Se simţi brusc cuprins de furie fiindcă Helen nu rezistase, fiindcă nu primise mesajele lui şi fiindcă nu venise să-l întâlnească dincolo de deal.

Anna îl sărută pe obraz şi îi şopti că totul avea să fie OK. Pe obrajii lui Donald se prelinseră lacrimi noi când îşi dădu seama că era tot ce presupusese Victor că nu era. Era o fiinţă omenească mizerabilă, căci îşi dorea ca soţia lui să fi rămas singură, ca să poată el dormi noaptea, o sută de ani mai târziu. Era o fiinţă omenească mizerabilă, fiindcă îi nega lui Helen dreptul la o astfel de alinare, în timp ce atingerea Annei îl făcea pe el să se simtă mult mai bine.

— Nu pot, şopti pentru a douăsprezecea oară.

— Sst, spuse Anna.

Îi dădu părul pe spate în întuneric. Erau singuri în încăperea aceea, unde se purtau războaie. Erau prinşi în cursă împreună, alături de lăzile cu arme, cu puşti şi gloanţe şi cu alte lucruri, mult mai periculoase.

40

• Silozul 18 •

Mission cobora pe scara şerpuitoare către dispeceratul central, chinuindu-se să-şi dea seama ce ar fi putut face pentru Rodny. Se temea pentru prietenul său, dar se simţea neajutorat când se gândea să-l ajute. Uşa în spatele căreia îl ţineau nu semăna cu nimic din tot ce văzuse vreodată: groasă, solidă, strălucitoare şi intimidantă. Dacă necazurile pricinuite de prietenul său puteau fi apreciate după locul unde-l ţineau…

Era cutremurător să-şi continue gândurile. De la ultima curăţire trecuseră numai câteva luni. Mission fusese acolo, cărase costumul de la IT, o experienţă mult mai obsedantă decât transportul unui cadavru pentru înmormântare. Măcar leşurile erau puse în sacii negri folosiţi de medicii legişti. Costumul pentru curăţire era un alt soi de sac, croit pentru ca un om viu să se strecoare înăuntru şi să fie silit să moară acolo.

Mission îşi aduse aminte de unde îl luaseră. Dintr-o încăpere aflată pe acelaşi coridor pe care era ţinut Rodny. Nu erau curăţirile coordonate de acelaşi departament? Se înfioră. Câteva cuvinte nelalocul lor puteau trimite un trup acolo, afară, să putrezească pe dealuri, iar prietenul său Rodny era cunoscut pentru limba lui slobodă.

Mai întâi mama lui, apoi cel mai bun prieten. Mission se întrebă dacă Pactul îngăduia să te oferi voluntar să cureţi în locul altcuiva, dacă măcar spunea ceva despre asta. Era uimitor că putea trăi după legi cuprinse într-un document pe care nu-l citise niciodată. Se mulţumea să presupună că îl citiseră alţii, toţi cei care conduceau, şi că acţionau cu bună-credinţă, respectându-i toate codurile.

La cincizeci şi opt, îi atrase atenţia eşarfa unui hamal, legată în partea de jos a balustradei. Culoarea era acelaşi albastru ca al eşarfei din jurul gâtului său, dar tivită cu roşul strălucitor al comercianţilor. Datoria îl chemă, împrăştiindu-i gândurile care se îndreptau către nicăieri. Dezlegă eşarfa şi inspectă materialul, în căutarea ştampilei negustorului. Era a lui Drexel, farmacistul care lucra ceva mai încolo, pe coridor. Pentru pachete uşoare, nici plata nu-ţi îngreuna buzunarul, fireşte. Dar măcar destinaţia era mai jos, dacă nu cumva Drexel fusese din nou neglijent în

privinţa locului unde trebuia să-şi lege eşarfa.

Mission ardea de nerăbdare să ajungă la dispeceratul central, unde îl aşteptau un duş şi un schimb de haine curate, dar, dacă-l vedea cineva trecând cu rucsacul gol pe lângă o eşarfă de semnalizare, ar fi avut de-a face cu Roker şi cu ceilalţi. Se grăbi să intre la Drexel, rugându-se să nu fie vorba de medicamente care trebuiau duse în câteva zeci de apartamente. Era de-ajuns să se gândească la asta ca să-l doară picioarele.

Când uşa împinsă de Mission se deschise scârţâind, farmacistul era la tejghea. Masiv, cu barbă şi chelie, Drexel era, pentru partea de mijloc a silozului, un soi de punct fix. Mulţi veneau la el în loc să se ducă la doctori, deşi Mission nu ştia cât de sănătoasă era o asemenea alegere. Bonurile ajungeau adesea la cel care făcea cele mai multe promisiuni, nu la cel care făcea oamenii să se simtă mai bine.

Cei câţiva oameni aşezaţi pe băncile din sala de aşteptare a farmacistului păreau bolnavi, strănutau şi tuşeau. Mission se simţi îmboldit să-şi acopere gura cu eşarfa. În schimb, îşi ţinu discret răsuflarea şi aşteptă până ce umplu Drexel un pătrăţel de hârtie cu o pulbere şi îl împături cu grijă înainte de a i-l întinde unei femei care aştepta. Aceasta împinse câteva bonuri de-a curmezişul tejghelei. După plecarea ei, Mission aruncă peste bani eşarfa de semnalizare.

— Ah, Mish. Mă bucur să te văd, băiete. Pari într-o formă admirabilă.

Drexel îşi netezi barba şi zâmbi, cu dinţii galbeni părând să tragă cu ochiul din împletitura de favoriţi lăsaţi să atârne.

— Şi tu la fel, răspunse politicos Mission, îndrăznind să respire. Ai ceva pentru mine?

— Da. O clipă.

Drexel dispăru în spatele unui perete de rafturi pline până la refuz cu flacoane şi recipiente minuscule. Reapăru cu un săculeţ.

— Medicamente pentru cei din adânc, zise.

— Le duc până la central şi las dispeceratul să le trimită mai departe, îi spuse Mission. Eu tocmai ies din schimb.

Drexel se încruntă şi-şi frecă barba.

— Presupun că e în ordine. Şi dispeceratul o să-mi facă factură?

Mission întinse mâna.

— Dacă dai un bacşiş.

— Bine, dau un bacşiş. Dar numai dacă rezolvi o ghicitoare.

Drexel se aplecă peste tejghea, care păru să se îndoaie sub greutatea lui. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Mission era să asculte o nouă ghicitoare de-a bătrânului şi pe urmă să nu fie plătit. Scuza de care se folosea de obicei Drexel ca să păstreze banii de partea tejghelei de care

se afla.

— OK, începu farmacistul, trăgându-se de favoriţi. Ce cântăreşte mai mult, un sac plin cu treizeci şi cinci de kilograme de pietre sau unul plin cu treizeci şi cinci de kilograme de pene?

Mission răspunse fără ezitare:

— Sacul cu pene.

Mai auzise ghicitoarea. Era făcută pentru hamali şi, când se afla între etaje, se gândise la ea destul de mult ca să vină cu propriul său răspuns, diferit de cel evident.

— Incorect! tună Drexel, făcându-i cu degetul. Nu sunt pietrele… Se întunecă la faţă. Stai. Ai spus penele? Clătină din cap. Nu, băiete, cântăresc la fel de mult.

— Conţinutul cântăreşte la fel, îi răspunse Mission. Sacul cu pene va trebui să fie mai mare. Ai spus că sunt pline amândouă, ceea ce înseamnă un sac mai mare, în care intră mai mult material, de aceea cântăreşte mai mult.

Întinse mâna. Drexel rămase locului, mestecându-şi pentru o clipă barba, scos din propriul joc. Luă cu ciudă două monede din cele lăsate de femeie şi le puse în palma lui Mission. El le primi şi-şi îndesă săculeţul cu medicamente în rucsac înainte de a-l strânge bine.

— Sacul mai mare…, bombăni Drexel, în timp ce Mission se grăbi să plece, ţinându-şi din nou răsuflarea când trecu pe lângă bănci, cu pastilele zăngănindu-i în rucsac.

Iritarea farmacistului valora mult mai mult decât bacşişul, dar Mission le aprecia pe amândouă. Însă încântarea îi scăzu pe măsură ce cobora prin silozul plin de tensiune. Pe un palier văzu ajutori de şerif, cu mâinile pe arme, încercând să liniştească vecinii care se băteau. Geamul vitrinei unui magazin de la şaizeci şi doi era spart şi înlocuit cu o folie de plastic. Mission era convins că se întâmplase de curând. La şaizeci şi patru, o femeie stătea lângă balustradă, plângând cu faţa în palme şi Mission văzu cum lumea trecea pe lângă ea fără să se oprească. Şi el îşi continuă coborârea, cu scara vibrând, inscripţiile de pe pereţi avertizându-l asupra celor ce aveau să urmeze.

Sosi la dispeceratul central ca să-l găsească surprinzător de liniştit, trecu pe lângă sălile de triere, cu rafturile lor înalte, pline de obiecte care aşteptau să fie livrate, şi se duse direct la ghişeul principal. Avea să-şi lase pachetul şi să-l ia pe următorul înainte de a face duş şi de a-şi schimba hainele. La ghişeu lucra Katelyn. La coadă nu stătea niciun alt hamal. Poate că-şi lingeau rănile. Sau poate că aveau grijă de familiile lor pe durata recentului potop de violenţe.

— Salut, Katelyn.

— Mish. Zâmbi. Pari întreg.

El râse şi-şi atinse nasul, care încă îl mai durea.

— Mulţumesc.

— Cam tocmai a trecut pe-aici şi-a-ntrebat de tine.

— Serios?

Mission era surprins. Îşi imaginase că prietenul lui avea să-şi ia o zi liberă ca să cheltuiască bonusul primit de la medicul legist.

— A luat vreun pachet?

— Da. A cerut orice trebuie dus la Aprovizionare. Era mai binedispus decât de obicei, deşi părea îmbufnat pentru că nu i s-a permis să participe la aventurile de azi-noapte.

— A auzit de asta, eh?

Mission se uită pe lista livrărilor. Căuta ceva pe care să-l ducă sus. Doamna Crowe trebuia să ştie ce era de făcut în privinţa lui Rodny. Poate reuşea să afle de la primar pentru ce fusese pedepsit şi chiar să pună o vorbă bună pentru el.

— O clipă, spuse atunci, ridicând privirea spre Katelyn. Cum adică era binedispus? Şi-a plecat înspre *Aprovizionare?*

Mission îşi aduse aminte de însărcinarea care-i fusese oferită de Wyck. Şeful IT-ul spusese că nu era ultimul care avea să primească oferta. Şi probabil că nu fusese nici primul.

— De unde venea Cam?

Katelyn îşi umezi degetele cu limba şi răsfoi registrul vechi.

— Cred că ultima lui livrare a fost un computer defect, dus la…

— Micul şobolan. Mission lovi cu palma în tejghea. Mai ai şi altceva de dus jos? Poate la Aprovizionare sau la Chimic?

Ea căută în computer, cu degetele izbind cu furie în taste, dar în rest cu desăvârşire calmă.

— Ne mişcăm atât de încet acum, spuse, scuzându-se. Am ceva de la Mecanic, care trebuie dus înapoi *sus,* la Aprovizionare. Douăzeci de kilograme. Nu e urgent. Transport standard.

Se uită dincolo de ghişeu, la Mission, să vadă dacă era interesat.

— Îl iau, spuse el.

Dar nu avea de gând să se ducă direct la Mecanic. Dacă alerga, poate reuşea să ajungă la Aprovizionare înaintea lui Cam, ca să se ocupe de cealaltă livrare, pentru Wyck. Era calea de intrare pe care-o căuta. Nu voia banii, ci doar să se întoarcă la treizeci şi patru, pretextând că venise după ei şi având o nouă şansă de a-l vedea pe Rodny, de a afla în ce soi de belea intrase de fapt.

41

• Silozul 18 •

Mission coborî într-un timp-record. Îl ajutase şi traficul redus, dar faptul că, pe traseu, nu trecuse pe lângă Cam nu era semn bun. Probabil că puştiul avea un avans considerabil. Sau Mission avusese noroc şi-l întrecuse în timp ce ieşise de pe scară, pentru o pauză într-o cameră de baie.

Mission se opri pe palierul din faţa Aprovizionării, îşi trase răsuflarea şi-şi şterse sudoarea de pe gât. Încă nu făcuse duş. Poate că, după ce-l găsea pe Cam şi lua pachetul de la Mecanic, izbutea să se spele şi să se odihnească aşa cum se cuvenea. Dispeceratul de Jos avea să-i dea haine de schimb, şi apoi putea să încerce să-şi dea seama ce era de făcut în privinţa lui Rodny. Trebuia să se gândească la atâtea lucruri! O adevărată binecuvântare, care-i scotea din minte propria zi de naştere.

Înăuntru, la Aprovizionare, găsi câţiva oameni care aşteptau la tejghea. Nici urmă de Cam. Dacă băiatul venise şi plecase deja, probabil că o făcuse zburând şi livrarea îşi continua acum drumul spre adânc. Mission bătu din picior şi-şi aşteptă rândul. Odată ajuns la ghişeu, întrebă de Joyce, exact aşa cum îl învăţase Wyck. Drept răspuns, îi fu arătată o femeie din celălalt capăt al tejghelei, scundă, îndesată, cu părul împletit în cozi lungi. Mission o recunoscu. Se ocupa de o mare parte a echipamentului destinat IT-ului şi marcat ca atare. Tânărul aşteptă până ce termină cu clientul ei, apoi întrebă de o livrare în numele lui Wyck.

Ea îl privi cu ochi mijiţi.

— Ai ceva defect la dispecerat? îl întrebă. Pe asta am expediat-o.

Îi făcu semn următoarei persoane din rând.

— Nu mi-ai putea spune unde? întrebă Mission. Am fost trimis să-l înlocuiesc pe băiatul celălalt. E… mama lui e bolnavă. Nu se ştie sigur dacă scapă.

Mission se cutremură din pricina minciunii. Femeia din spatele tejghelei strâmbă din nas, a neîncredere.

— Te rog, o imploră el. E foarte important.

Ea ezită.

— Trebuie s-ajungă cu şase etaje mai jos, într-un apartament. Nu-i ştiu cu exactitate numărul. Era trecut pe raportul de livrare.

— Cu şase mai jos.

Mission cunoştea etajul respectiv. O sută şaisprezece era un nivel rezidenţial, cu excepţia câtorva activităţi nu tocmai legale desfăşurate în unele apartamente.

— Mulţumesc, spuse.

Lovi cu palma în tejghea şi se grăbi către ieşire. Era, oricum, pe drumul lui către Mecanic. Pentru livrarea lui Wyck ar fi putut fi prea târziu, dar voia să-l întrebe de Cam dacă-l lăsa să-i ridice el banii, oferindu-i în schimb un bon de vacanţă. Sau i-ar fi putut spune de-a dreptul că un vechi prieten dăduse de necaz şi că el trebuia să treacă de oamenii de pază. Altminteri ar fi fost nevoit să aştepte să ajungă la dispecerat o cerere de la IT şi să fie primul care să se repeadă la ea. Şi trebuia să spere că Rodny mai avea la dispoziţie destul de mult timp.

Ajunsese cu patru etaje mai jos, făcându-şi zeci de astfel de planuri, când avu loc explozia.

Scara imensă se clătină ca şi cum ar fi fost azvârlită într-o parte. Mission îşi înfăşură braţele în jurul oţelului care vibra şi se ţinu zdravăn.

Urmă un ţipăt strident, un cor de gemete. Cu capul în spaţiul de dincolo de balustradă, văzu palierul aflat cu două etaje mai jos răsucindu-se şi desprinzându-se de scară. Metalul cântă şi zbieră în timp ce era smuls şi se rostogolea în adânc.

Şi nu doar un singur trup se prăbuşi în urma lui. Siluetele piereau în depărtare, răsucindu-se în gol.

Mission îşi impuse să nu se mai uite la ele. Cu câteva trepte mai jos, o femeie rămăsese în patru labe şi îl privea cu ochi înnebuniţi, înspăimântaţi. Ceva se zdrobi cu zgomot, jos, la o distanţă incredibil de mare.

Nu ştiu, ar fi vrut el să spună. În privirea femeii era o întrebare, aceeaşi care lovea în ţeasta lui, reverberând odată cu detunătura. *Ce naiba se-ntâmplă? Ce e asta? A început?*

Se gândi s-o ia la fugă în sus, să se îndepărteze de explozie, dar de jos se auzeau ţipete, iar un hamal era dator să se ocupe de oricine avea necazuri pe scară. O ajută pe femeie să se ridice şi o rugă să urce. Un miros usturător umplea deja aerul înceţoşat de fum.

— Pleacă, o îndemnă, apoi începu să coboare, făcându-şi loc prin dintr-odată aglomeratul trafic ascendent.

Cam era acolo, jos. Locul în care ducea pachetul şi cel în care avusese loc explozia continuau să coincidă în mintea huruitoare a lui Mission.

Pe următorul palier era înghesuială. Rezidenţii şi comercianţii se

îngrămădeau în afara uşilor şi se străduiau să-şi găsească un loc lângă balustradă, ca să poată vedea ruina în care se transformase etajul de dedesubt. Mission se strecură printre ei, strigându-l pe Cam. Un cuplu murdar urca spre palierul ticsit de oameni clătinându-se, cu ochi goi. Cam nu se zărea nicăieri.

Mission coborî în goană, ocolind stâlpul central iarăşi şi iarăşi, de cinci ori, paşii lui făcând zgomot pe treptele alunecoase. Acela era etajul spre care se îndrepta Cam, nu? Cu şase mai jos. Nivelul o sută şaisprezece. Avea să fie OK. Trebuia să fie OK. Şi apoi prin minte îi străfulgeră imaginea oamenilor care se rostogoleau în gol. Ştia că n-avea s-o uite niciodată. Cam nu fusese printre ei, cu siguranţă. Băiatul ăla ajungea întotdeauna sau prea devreme, sau prea târziu, niciodată la timp.

Ajunse pe ultima buclă şi, acolo unde ar fi trebuit să se afle palierul următor, văzu un spaţiu gol. Balustradele imensei scări în spirală fuseseră spintecate către exterior înainte de desprindere. Câteva trepte se încovoiaseră, îndepărtându-se de stâlpul central, şi Mission simţi că-l trăgea ceva către margine, că abisul îşi întindea ghearele spre el. Acolo nu exista nimic care să-l împiedice să cadă. Sub ghete, oţelul părea alunecos.

Dincolo de gaura căscată unde se sfâşiase şi se răsucise oţelul, cadrul uşii către o sută şaisprezece lipsea. În locul său erau un buzunar din ciment fărâmiţat şi din bare de fier închise la culoare, îndoite spre exterior ca nişte mâini întinse după palierul dispărut. Din plafonul de dincolo de moloz cobora lin o pulbere albă. Incredibil, de dincolo de vălul de praf se auzeau zgomote: tuse, ţipete. Oameni care strigau după ajutor.

— Hamal! strigă cineva de sus.

Mission se apropie, prudent, de marginea treptelor înclinate şi îndoite. Se prinse de balustradă, de capătul ei rupt. Era caldă la atingere. Se aplecă în afară şi studie mulţimea aflată cu cincisprezece metri mai sus, căutându-l pe cel care-l strigase.

Cineva îl arătă cu degetul când îl văzu aplecându-se în afară, când îi văzu eşarfa de hamal din jurul gâtului.

— Iată-l! răsună strigătul strident al unei femei, al uneia dintre cele cu priviri de nebun care trecuseră clătinându-se pe lângă el când alerga în jos, al uneia dintre supravieţuitoare. Hamalul a făcut-o! urlă ea.

42

• Silozul 18 •

Mission se răsuci în timp ce scara răsuna şi zăngănea sub paşii gloatei care începuse să coboare. Se împletici în josul treptelor, cu o mână pe stâlpul interior, căutând din ochi punctul unde reapărea balustrada. Fusese smulsă o porţiune atât de mare! Din cauza exploziei, treptele erau şubrede. N-avea idee de ce-l urmăreau. Abia după ce parcurse o întreagă buclă a scării regăsi balustrada şi se simţi din nou în siguranţă când alerga atât de repede. Şi de tot atât timp avu nevoie ca să-şi dea seama că prietenul lui, Cam, murise. Livrase pachetul, iar acum era mort. El şi mulţi alţii. După o singură privire către eşarfa lui albastră, cineva de sus crezuse probabil că Mission făcuse livrarea. Şi chiar nu lipsise mult ca s-o facă.

Pe palierul de la o sută şaptesprezece era o altă mulţime. Feţe brăzdate de lacrimi, o femeie tremurând cu braţele înfăşurate în jurul propriului trup, cu toţii privind în jos sau dincolo de balustradă. Văzuseră bucata smulsă căzând pe lângă ei. Mission grăbi pasul. Dispeceratul de Jos era singurul adăpost aflat între el şi Mecanic. Alerga într-acolo când de sus auzi un ţipăt puternic, care se apropie de el şi îl ajunse mult prea repede.

Tresări şi fu cât pe ce să cadă când omul care urla zbură spre el. Mission se aşteptă să se arunce cineva asupra lui din spate, însă sunetul şuieră dincolo de balustradă. O altă persoană. Cădea, vie şi urlând, plonja în adânc. Treptele desprinse şi spaţiul gol de deasupra îl revendicaseră pe unul dintre duşmanii săi.

Acceleră, dând drumul stâlpului central ca să se ţină de balustrada exterioară, acolo unde curbura treptelor era mai largă şi mai lină, unde forţa coborârii îl smucea către bara de oţel. Încerca să nu se gândească la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă dădea peste o porţiune întreruptă a acelei bare. Alerga, cu ochii înţepaţi de fum, în zăngănitul şi răsunetul paşilor săi şi ai altora, fără să-şi dea de la început seama că aerul nu era ceţos din cauza ruinelor lăsate în urmă. Fumul care-l înconjura din toate părţile se *înălţa*.

43

• Silozul 1 •

Preparat din praf de ouă şi fulgi de cartofi, micul dejun primit de Donald se răcise de mult. Se atingea rareori de mâncarea adusă de Thurman sau de Erskine, preferând-o în schimb pe cea insipidă din conservele argintii, neetichetate, pe care le descoperise printre lăzile vidate din magazie. Nu era vorba doar de neîncredere – era spiritul de revoltă, trezit de tot ce se petrecea, era puterea dobândită preluând controlul asupra propriei supravieţuiri. Tăie o bilă gelatinoasă, galben-portocalie, despre care presupunea că fusese cândva o felie de piersică, şi o băgă în gură. O mestecă fără să simtă vreun gust. Pretinse că avea gust de piersică.

De cealaltă parte a mesei late, Anna butona o staţie radio şi sorbea zgomotos dintr-o cană cu cafea rece. Un mănunchi de fire porneau din cutia neagră către computerul ei şi şuierul uşor al paraziţilor umplea încăperea.

— Păcat că nu putem primi o staţie mai bună, spuse Donald, posomorât.

Înţepă o altă bucată de fruct misterios şi şi-o aruncă în gură. Mango, îşi spuse, pur şi simplu de dragul diversităţii.

— Nicio staţie nu e cea mai bună, răspunse Anna, referindu-se la speranţa ei că turnurile silozului patruzeci şi ale celor din vecinătatea lui aveau să rămână tăcute.

Se străduise să-i explice ce anume făcea ca să întrerupă legătura cu supravieţuitorii nedoriţi, dar totul avusese prea puţin sens pentru Donald. Se presupunea că silozul patruzeci făcuse modificări în sistem cu un an în urmă. Se presupusese că la conducerea IT-ului se aflase un ticălos rebel. Nimeni altcineva n-ar fi putut avea abilitatea şi posibilităţile de acces necesare pentru o asemenea ispravă. Când se întrerupseseră fluxurile de emisie ale camerelor video, toate sistemele autoprotejate fuseseră scoase din funcţiune. Se făcuseră încercări de distrugere a silozului, dar reuşita lor nu se putea verifica. Însă eşecul devenise evident când întunericul începuse să cuprindă şi alte silozuri.

Conform protocolului, Thurman, Erskine şi Victor fuseseră treziţi, unul după altul. Alte sisteme autoprotejate se dovediseră ineficiente şi Erskine se temuse că modificările clandestine se extinseseră până la nivelul naniţilor, că maşinăriile din aer fuseseră reprogramate, că totul era în pericol. După multe insistenţe mieroase, Thurman îi convinsese pe ceilalţi doi că Anna i-ar fi putut ajuta. La Institutul de Tehnologie din Massachusetts făcuse cercetări în domeniul funcţiilor armonice folosite pentru comunicarea fără fir; în domeniul tehnologiei modificărilor telecomandate; şi în privinţa abilităţii de a controla componente electronice prin radio.

Ea reuşise în final să preia controlul mecanismului de distrugere a silozurilor afectate. Când se gândea la asta, Donald încă mai avea coşmaruri. În timp ce-i descria ea procesul, el studiase schema zidurilor unui siloz standard. Îşi imaginase exploziile care desprinseseră straturi grele de beton dintre etaje, le făcuseră să se prăbuşească în adânc aidoma pieselor unui domino, strivind pe oricine şi orice se afla între ele. Mormane de beton de cincisprezece metri grosime se desprinseseră pentru a preschimba comunităţi întregi în moloz. Construcţiile subterane fuseseră proiectate de la bun început astfel încât să poată fi demolate ca oricare altele, şi încă de la distanţă. Faptul că un asemenea sistem autoprotejat fusese considerat necesar i se părea lui Donald tot atât de îngreţoşător pe cât de crudă i se părea soluţia.

De existenţa acelor silozuri nu mai aminteau decât şuierăturile şi pârâiturile emise de staţiile lor radio moarte, un cor de stafii. Conducătorilor celorlalte silozuri nu li se vorbise niciodată despre dezastru. Pe diagramele lor nu erau X-uri roşii care să le bântuie zilele. Oricum intrau foarte rar în legătură unii cu alţii. Cea mai mare temere era răspândirea panicii.

Însă Victor ştiuse. Şi, mai degrabă decât să dea crezare vreuneia dintre teoriile lansate de Thurman, Donald bănuia că îşi luase viaţa copleşit de prea marea greutate a propriei poveri. Senatorul venera într-o asemenea măsură presupusul geniu al lui Victor, încât căuta, în spatele sinuciderii lui, un anume scop, o cauză conspirativă. Donald era gata să tragă întristătoarea concluzie că omenirea fusese adusă în pragul extincţiei de nişte indivizi nebuni, aflaţi în poziţii de putere, care se luaseră unul după altul, fiecare crezând că direcţia în care se îndreptau le era cunoscută celorlalţi.

Luă o înghiţitură de suc de roşii dintr-o conservă perforată şi întinse mâna după două bucăţi de hârtie din mijlocul covorului de notiţe care-i înconjura tastatura. Se presupunea că soarta silozului optsprezece depindea de ceva de pe acele două pagini. Erau două exemplare ale

aceluiaşi raport. Unul era copia nealterată, scoasă la imprimantă, a raportului întocmit de el însuşi, cu multă vreme în urmă, despre căderea silozului doisprezece. Îşi aducea cu greu aminte că îl scrisese. Acum îl cercetase un timp atât de îndelungat încât i se pierduse înţelesul, aşa cum se întâmplă cu un cuvânt care, repetat de prea multe ori, devine un simplu zgomot.

Pe celălalt exemplar erau însemnările făcute de Victor pe raportul lui Donald. Folosise un stilou cu cerneală roşie, şi cineva din partea de sus a silozului reuşise să extragă culoarea, făcând astfel ambele versiuni mai lizibile. Însă, copiind roşul, transferase pe hârtie şi o ceaţă fină, plus câteva pete de sânge. Semne care aminteau, într-un stil macabru, că raportul se aflase deasupra hârtiilor de pe biroul lui Victor în ultimele clipe ale vieţii sale.

După trei zile de studiu, Donald era gata să creadă că raportul nu era nimic altceva decât o bucată de hârtie. Din ce alt motiv scrisese Victor peste el? Dar, cu toate acestea, îi spusese lui Thurman, în repetate rânduri, că în raportul lui se afla cheia calmării violenţelor din silozul optsprezece. Victor pledase în favoarea scoaterii lui Donald din somnul criogenic, dar nu reuşise să-i atragă de partea lui nici pe Erskine, nici pe Thurman. Aşa că Donald nu se putea baza decât pe relatarea unui mincinos despre spusele unui mort.

Mincinoşii şi morţii – două categorii care nu se pricepeau să răspândească adevărul.

Bucata de hârtie scrisă cu cerneală roşie şi cu pete de sânge ruginii oferea prea puţin ajutor. Însă existau totuşi câteva rânduri care aveau o oarecare rezonanţă. Îi aminteau lui Donald cum reuşeau horoscoapele să planteze indicii vagi şi strălucitoare, care ofereau credibilitate tuturor celorlalte născociri din cuprinsul lor.

Cuvintele *cel care-şi aminteşte* fuseseră scrise cu litere îngroşate şi ferme de-a latul părţii centrale a raportului. Donald nu se putea împiedica să aibă senzaţia că era vorba despre el însuşi şi despre rezistenţa lui la medicamente. Nu spusese Anna că Victor vorbea adesea despre el, că voia să fie trezit ca să i se facă teste şi să i se pună întrebări? Celelalte cugetări notate erau deopotrivă vagi şi cumplite. *Ăsta e motivul,* scrisese Victor. Şi: *Sfârşitul lor, al tuturor.*

Se gândise la motivul sinuciderii sale sau la al violenţelor din silozul optsprezece? Şi la cine sau la ce se referise scriind *tuturor?*

În multe privinţe, ciclul violenţelor din silozul optsprezece nu era diferit de ceea ce se petrecea în alte părţi. În afara faptului că erau mult mai intense, se regăseau aceleaşi amplificări şi domoliri ale atacurilor în masă, ale revoltei fiecărei generaţii împotriva celei care o preceda, o

repetare, o dată la fiecare cincisprezece sau douăzeci de ani, a mişcărilor sângeroase.

Victor scrisese multe pe această temă. Lăsase în urmă relatări despre orice, începând de la comportamentul primatelor până la războaiele din secolele douăzeci şi douăzeci şi unu. Una dintre ele i se părea lui Donald deosebit de tulburătoare. Descria în amănunt modul în care ajungeau primatele la maturitate şi încercau să-şi înlăture de la putere taţii, masculii alfa. Vorbea despre cimpanzei capabili de infanticid, despre masculi care smulgeau puii din braţele mamelor lor şi-i duceau în copaci, unde braţele şi picioarele, rând pe rând, erau desprinse de trupurile lor mici. Victor scrisese că asta făcea femelele să intre din nou în estru. Făcea loc pentru o nouă generaţie.

Lui Donald îi venise greu să creadă că, în toate astea, era ceva adevărat. Îi venise încă şi mai greu să înţeleagă un raport despre lobii frontali ai creierului, despre timpul îndelungat necesar pentru dezvoltarea lor la oameni. Poate că aveau importanţă pentru dezvăluirea vreunui mister. Sau poate că nu erau altceva decât delirul unui om care-şi pierdea minţile – sau al unuia care-şi descoperea conştiinţa şi se confrunta cu ceea ce îi făcuse lumii.

Donald îşi studia vechiul raport şi căuta printre notiţele lui Victor, sperând să găsească un răspuns.

Intra într-o rutină pe care Anna o perfecţionase de multă vreme. Dormeau, mâncau şi lucrau. Noaptea goleau sticle de scotch, luând de fiecare dată câte o singură înghiţitură arzătoare, şi le lăsau să stea, aidoma coşurilor de fum ale unor fabrici, în mijlocul diagramei silozurilor. Dimineaţa făceau duş pe rând, Anna afişându-şi cu neruşinare nuditatea şi Donald dorind să n-o fi făcut. Prezenţa ei devenea o formă îmbătătoare a trecutului, iar el începea să-şi asambleze în minte o nouă realitate: lucra împreună cu Anna la un proiect mult mai secret; Helen se afla în Savannah; Mick nu reuşea să ajungă la întruniri; Donald nu putea să ia legătura cu niciunul dintre ei fiindcă nu-i mergea telefonul.

Întotdeauna fusese telefonul, care nu funcţiona. Dacă un singur mesaj ar fi ajuns la destinaţie în ziua convenţiei, Helen ar fi putut fi jos, în somn criogenic, şi el ar fi vizitat-o cum îşi vizita Erskine fiica. Ar fi fost din nou împreună după încheierea schimburilor.

Într-o altă versiune a aceluiaşi vis, îşi imagina că reuşea să treacă dincolo de deal, ajungând în partea statului Tennessee. Bombele explodau în aer; oamenii îngroziţi se aruncau în gropi; o fată tânără cânta, cu o voce atât de pură! În fantezia aceea, el şi Helen dispăreau sub acelaşi pământ. Aveau copii şi nepoţi şi erau îngropaţi împreună.

Astfel de vise îl bântuiau când o lăsa pe Anna să-l atingă, să stea

întinsă în patul lui pentru o oră, înainte de culcare, limitându-se la zgomotul răsuflării ei, la capul ei pe umărul lui, la mirosul de alcool din respiraţiile amândurora. El stătea culcat astfel, tolerând-o, suferind fiindcă se simţea atât de bine aşa, cu mâna ei pe gât, şi adormind abia după ce ea începea să nu se mai simtă confortabil în locul prea strâmt şi se întorcea în propriul pat.

Dimineaţa, ea cânta sub duş şi aburul invada tălăzuind sala consiliului de război, în vreme ce Donald se reîntorcea la studiile lui. Intra în computerul ei, unde putea să caute prin fişierele din directoarele lui Victor. Putea să vadă când crease fiecare fişier, când îl accesase şi cât de des. Unul dintre cele mai vechi şi, în acelaşi timp, dintre cele deschise cel mai recent era o listă ierarhizată a silozurilor. Numărul optsprezece se afla aproape în vârf, dar nu era clar după ce criteriu, dacă se referea la probleme sau la valoare. Şi, în primul rând, de ce fusese necesară o ierarhie? În ce scop?

Folosea computerul Annei şi ca s-o caute pe sora lui, Charlotte. Nu apărea pe lista capsulelor criogenice de jos, sub niciun nume şi cu nicio fotografie care să-l ajute s-o recunoască. Însă se aflase acolo în timpul orientării. Îşi amintea că fusese călăuzită, împreună cu alte femei, spre locul unde li se indusese somnul criogenic. Iar acum părea să fi dispărut. Dar unde?

Atâtea întrebări. Se uită la cele două rapoarte, cu înfiorătorul sunet lipsit de viaţă al paraziţilor scurgându-se din staţia radio, cu greutatea întregului pământ apăsându-l, şi începu să se întrebe dacă nu cumva, concentrându-se prea intens asupra notiţelor lui Victor, avea să ajungă la aceeaşi concluzie.

44

• Silozul 1 •

Când nu mai suporta să se uite la notiţe, Donald ieşea, pentru ceea ce devenise plimbarea lui obişnuită printre armele şi dronele din magazie. Era modul lui de a fugi de şuierul paraziţilor captaţi de staţia radio şi de înghesuiala din mica lor locuinţă improvizată, iar în timpul acelor tururi aproape că reuşea să-şi limpezească mintea, scăpând de vise, de scotch-ul din noaptea precedentă şi de amestecul de sentimente pe care începea să i le trezească Anna.

În cea mai mare măsură, pe durata acelor tururi se străduia să dea un sens noii lumi. Încerca să ghicească planurile făcute de Thurman şi de Victor pentru silozuri. Cinci sute de ani petrecuţi sub pământ şi apoi ce? Îşi dorea cu disperare să afle. Şi atunci se simţea într-adevăr viu: când acţiona, când răscolea lucrurile în căutarea unor răspunsuri. Avea aceeaşi senzaţie temporară de forţă pe care o avusese refuzând să ia pastilele, umplându-şi degetele de pete albastre şi pipăindu-şi cu limba ulceraţiile apărute în gură.

În timpul acelor hoinăreli fără ţintă, se uita, la nimereală, prin numeroasele lăzi de plastic care căptuşeau podeaua şi pereţii încăperii imense. Dădu peste una din care lipsea o armă de foc şi presupuse că era cea furată de Victor. Sigiliul etanş fusese rupt şi celelalte arme dinăuntru puteau a unsoare. Descoperi că în mai multe lăzi erau uniforme împăturite şi costume ca ale astronauţilor, ambalate în saci groşi de plastic, vidaţi; în altele erau căşti bombate, largi, cu coliere metalice; erau şi lanterne cu lentile roşii, mâncare şi truse medicale, rucsacuri, gloanţe peste gloanţe şi nenumărate alte aparate şi gadgeturi despre a căror utilitate nu putea face decât presupuneri.

Într-o ladă găsise o hartă laminată a celor cincizeci de silozuri. Din fiecare pornea câte o linie roşie, şi toate liniile se întâlneau într-un unic punct îndepărtat. Donald le urmărise cu degetul, ţinând harta astfel încât asupra ei să cadă lumina care venea din biroul aflat la mare distanţă. Îşi storsese creierii ca s-o priceapă, apoi o pusese la loc, indiciu al existenţei unui mister pe care nu-l putea defini.

De data asta îşi întrerupse turul ca să facă un set de exerciţii de gimnastică pe aleile largi dintre dronele încremenite. Cu numai două zile înainte, gimnastica fusese un chin, dar frigul părea să i se evapore din vene. Şi părea să fie cu atât mai treaz şi să devină cu atât mai alert cu cât se forţa mai tare. Făcu şaptezeci şi cinci de sărituri, depărtându-şi picioarele şi ridicând în acelaşi timp mâinile deasupra capului, cu zece mai multe decât în ziua precedentă. După ce-şi recăpătă răsuflarea, se lăsă în jos, curios să afle câte flotări putea face cu muşchii lui atrofiaţi. Şi astfel, în cea de-a treia zi a captivităţii sale, fiind cu faţa la numai doi-trei centimetri distanţă de podeaua de oţel, descoperi un ascensor pentru lansare, o uşă de garaj care abia îi ajungea până la talie, dar destul de lată ca să fie pe potriva anvergurii aripilor dronelor ascunse sub prelate.

Se ridică şi se apropie de uşa scundă. În întregul depozit lumina era incredibil de slabă, iar peretele acela se afla aproape în beznă. Tocmai se gândea să se ducă după o lanternă când zări mânerul roşu. Trase, şi uşa din tablă ondulată glisă, intrând în perete. În patru labe, Donald exploră cavitatea de dincolo de ea, care se prelungea pe o distanţă de aproape patru metri. Pe bâjbâite, nu găsi pe pereţi nici butoane, nici pârghii, nu descoperi nicio metodă de punere în funcţiune a liftului.

Curios, se târî afară, ca să ia o lanternă. Când se întoarse, văzu, în acelaşi perete neguros, o altă uşă. Îi încercă mânerul şi constată că nu era încuiată şi că dădea într-un coridor la fel de întunecat. Descoperi, pe pipăite, un comutator, şi lămpile din plafon pâlpâiră ezitant. Trecu pragul şi închise uşa.

Culoarul avea vreo cincizeci de paşi lungime, o uşă în capătul opus şi câte două pe pereţii laterali. Donald presupuse că era vorba despre alte birouri, similare cu al Annei, în partea din spate a depozitului. Încercă prima uşă, şi un miros de naftalină se răspândi în exterior. Înăuntru văzu un şir de paturi de cazarmă, urme recente de paşi întipărite în stratul de praf, un gol unde se aflaseră înainte două paturi mici. Absenţa oamenilor se putea simţi. Aruncă o privire dincolo de uşa de vizavi şi descoperi cabine de baie şi un grup de duşuri.

Celelalte două uşi se deschideau către încăperi aproape identice, cu excepţia unui şir de pisoare din baie. Poate că acolo locuiseră cei care răspundeau de muniţie, însă Donald nu-şi amintea să se fi oprit cineva la acel etaj în timpul primului său schimb. Nu, era vorba despre dormitoare păstrate pentru alte vremuri, în mare parte aidoma aparatelor de zbor de sub prelate. Lăsă baia la bunul plac al stafiilor şi încercă uşa din capătul coridorului.

Înăuntru găsi folii de plastic aruncate peste mese şi scaune şi acoperite cu un strat fin de praf. Se apropie de una dintre mese şi văzu, sub folie,

afişajul unui calculator. Scaunele erau ataşate de birouri, iar butoanele şi manetele aveau ceva familiar. Îngenunche, căută marginea foliei şi trase, îndepărtând-o cu zgomot.

Zborurile controlate îl trimiseră înapoi, într-o altă viaţă. Existau acolo o manşă numită de sora lui jug, nişte pedale, sub un scaun, cărora ea le spunea altcumva, sub scaun, acceleratorul şi alte cadrane şi indicatoare. Donald îşi aduse aminte că făcuse turul unităţii în care se antrenase, după ce absolvise ea şcoala de zbor. Luase avionul până în Colorado ca să asiste la ceremonie. Îşi aminti că se uitase pe un ecran exact ca acela în timp ce se înălţase drona ei în aer, intrând în formaţia celorlalte. Îşi aduse aminte cum arăta Colorado privit de la bordul graţiosului ei aparat de zbor.

Îşi plimbă privirea prin încăpere, uitându-se la cele zece-douăsprezece posturi de comandă. Îl izbi faptul că un asemenea loc era evident necesar. Îşi imagină voci răsunând pe coridor, bărbaţi şi femei făcând duş şi pălăvrăgind, prosoape care loveau fese, un bărbat care cerea să i se împrumute un aparat de ras, piloţi lucrând în schimburi, aşezaţi la acele birouri pe care suprafaţa cafelei din căni aburinde rămânea neclintită în timp ce din cer ploua cu moarte.

Puse folia de plastic la loc. Se gândi la sora lui, adormită şi ascunsă undeva, cu câteva etaje mai jos, unde n-o putea găsi, şi se întrebă dacă nu cumva nu fusese nicidecum adusă acolo ca o surpriză pentru el. Poate fusese adusă ca surpriză pentru *alţii,* din viitor.

Şi, brusc, gândindu-se la ea, gândindu-se la timpul pierdut cu vise şi lacrimi în singurătate, se trezi că se bătea peste buzunare, căutând ceva. Pastile. O reţetă veche, pe care era trecut numele ei. Helen îl silise să meargă la un doctor, nu? Şi Donald ştiu dintr-odată de ce nu putea să uite, de ce medicamentele nu aveau efect asupra lui. Revelaţia veni odată cu o puternică dorinţă de a-şi revedea sora. Charlotte era motivul. Era rezolvarea uneia dintre enigmele lui Thurman.

45

• Silozul 1 •

— Vreau s-o văd mai întâi, ceru Donald. Lăsaţi-mă s-o văd, apoi vă spun.

Acum aştepta un răspuns de la Thurman sau de la Sneed. Se aflau, toţi trei, în cabinetul doctorului din aripa capsulelor criogenice. Donald negociase în acelaşi mod şi în timpul călătoriei cu liftul, alături de Thurman, şi acum continua negocierea. Bănuia că medicamentele de pe reţeta surorii sale erau cauza care-l împiedica să uite. Avea să-şi dezvăluie descoperirea în schimbul alteia. Voia să ştie unde se afla ea, voia să o vadă.

Ceva nerostit îi uni pe ceilalţi doi bărbaţi, trecând de la unul la altul.

— N-o să fie trezită, îl înştiinţă Thurman pe Donald, răsucindu-se spre el. Nici măcar din acest motiv.

Donald dădu din cap. Înţelegea că numai celor care făceau legile le era permis să le încalce.

Doctorul Sneed se întoarse spre computerul de pe biroul său.

— O caut.

— Nu e nevoie, spuse Thurman. Ştiu unde e.

Îi conduse afară din cabinet şi pe coridor, pe lângă încăperile schimbului principal, în care fusese trezit Donald, sub numele de Troy, cu atâţia ani în urmă, pe lângă compartimentul de somn criogenic profund, în care dormise un secol, până în faţa unei uşi care nu se deosebea cu nimic de toate celelalte.

Codul tastat de Thurman era diferit, Donald îşi dădu seama după melodia disonantă, din patru note, generată de apăsarea tastelor. Deasupra acestora, litere mici, serigrafiate, alcătuiau cuvintele *Personal pentru situaţii de urgenţă.* Zăvoarele zbârnâiră şi scrâşniră ca oasele bătrâne, iar uşa se deschise treptat.

Intrară urmaţi de un val de abur când aerul cald de pe culoar întâlni frigul de mormânt. Capsulele erau aşezate pe nici măcar o duzină de rânduri, fiind probabil cincizeci sau şaizeci cu totul, ceva mai numeroase decât un schimb complet. Donald se uită într-una din acele unităţi bine

închise, cu gheaţa ca o pânză de păianjen albastră cu alb pe suprafaţa sticlei, şi zări în interior o faţă cu trăsături puternice, parcă dăltuite. Un soldat îngheţat, sau cel puţin aşa-i spuse propria imaginaţie.

Thurman îi conduse printre rânduri şi coloane înainte de a se opri în faţa uneia dintre capsulele criogenice. Îşi puse mâinile pe suprafaţa ei cu ceva care semăna a afecţiune. Răsuflarea lui tălăzui în aer.

Crea impresia că peste părul alb şi peste barba imaculată i se aşternuse un strat de promoroacă.

— Charlotte, şopti Donald, privindu-şi sora.

Nu se schimbase, nu îmbătrânise câtuşi de puţin.

Până şi nuanţa uşor albăstruie a pielii părea normală, pe măsura aşteptărilor. Se obişnuia din ce în ce mai mult să vadă oamenii astfel.

Frecă mica fereastră, îndepărtând florile de gheaţă. Se minună văzându-şi mâinile subţiri şi încheieturile parcă fragile. Se atrofiase. Îmbătrânise, în timp ce sora lui rămăsese la fel.

— Cândva, am pus-o astfel sub cheie, spuse, privind-o. Mi-am zăvorât-o astfel în memorie când a plecat la război. Aşa au făcut şi părinţii noştri. Nu era decât mica noastră Charla.

Îşi întoarse privirea de la ea şi îi studie pe cei doi bărbaţi din partea cealaltă a capsulei. Sneed vru să spună ceva, dar Thurman îi puse mâna pe braţ. Atunci Donald îşi reîndreptă atenţia spre sora lui.

— Fireşte, s-a maturizat mai mult decât ne-am dat noi seama. Acolo omora oameni. Am discutat despre asta peste mulţi ani, după ce am ajuns în Congres şi ea a considerat că m-am maturizat suficient. Râse şi clătină din cap. Sora mea mai mică a aşteptat să mă maturizez *eu.*

O lacrimă căzu pe sticla îngheţată. Sarea trecu prin gheaţă, lăsând o urmă clară. Donald o şterse cu un scârţâit, apoi se sperie la gândul că s-ar fi putut să o deranjeze.

— O trezeau în miez de noapte, spuse. Ori de câte ori o ţintă era considerată… cum o numea ea? *Tangibilă.* Atunci o trezeau. Spunea că era bizar să treci de la vis la omor. Spunea că totul părea lipsit de sens. Că se culca din nou şi vedea transmisiunea video în minte – ultima imagine luată de o rachetă în timp ce ea o ghida către ţintă…

Trase aer în piept şi-şi ridică privirea spre Thurman.

— Ştii, credeam că era bine că n-avea cum să fie rănită. Se afla în siguranţă undeva, într-o rulotă, nu sus, pe cer. Dar ea se plângea din cauza asta. I-a spus doctorului ei că nu i se părea corect să fie în siguranţă în timp ce făcea ceea ce făcea. Că oamenii de pe linia frontului aveau ca scuză frica. Aveau dorinţa de autoconservare. Un motiv ca să ucidă. Charlotte omora oameni, apoi se ducea în sala de mese, să mănânce o felie de plăcintă. Asta i-a spus doctorului. Mânca atunci ceva

dulce şi nu era în stare să-i simtă gustul.

— Ce doctor era? întrebă Sneed.

— Doctorul meu, răspunse Donald.

Îşi şterse obrajii, dar nu fiindcă i-ar fi fost ruşine de lacrimi. Stând alături de sora lui, se simţea plin de curaj, mai puţin singur. Putea înfrunta, deopotrivă, trecutul şi viitorul.

— Helen îşi făcea griji în privinţa realegerii mele. Charlotte avea deja o reţetă, diagnosticul era tulburare de stres posttraumatic după prima ei participare la război, aşa că noi continuam să completăm reţeta cu numele ei, folosind chiar şi asigurarea ei.

Sneed îşi flutură mâna, cerându-i astfel mai multe informaţii.

— Ce reţetă?

— De propranolol, spuse Thurman. Ea lua propranolol, nu-i aşa? Iar tu te temeai c-o să afle presa că te tratai după capul tău.

Donald dădu din cap.

— Helen era îngrijorată. Se temea să nu se afle că luam ceva ca să scap de… ideile nebuneşti. Pastilele mă ajutau să uit de ele, să-mi păstrez gândirea echilibrată. Am putut să studiez Ordinul, şi acolo n-am văzut nimic altceva decât cuvinte, nu şi implicaţiile lor. Nu exista spaima.

Îşi privi sora, înţelegând în sfârşit de ce refuzase ea să ia medicamentele. Voia să-i fie frică. Frica era, cumva, necesară, te ajuta să te simţi mai uman.

— Mi-ai spus că făcea tratamentul, mi-aduc aminte, spuse Thurman. Eram la librărie…

— Ţii minte ce doză luai? întrebă Sneed. Cât timp ai luat?

— Am început să iau după ce mi s-a dat Ordinul, ca să-l citesc. Donald se uită la Thurman, căutând ceva sugestiv în expresia lui, dar nu descoperi nimic. Cred c-a fost cu doi sau trei ani înainte de convenţie. De-atunci le-am luat aproape zilnic. Se întoarse spre Sneed. Aş fi avut câteva la mine în timpul orientării dacă nu le-aş fi pierdut în ziua aia, pe deal. Cred c-am căzut. Mi-aduc aminte că am căzut…

Sneed se întoarse spre Thurman.

— Nu-mi dau seama ce complicaţii s-ar fi putut ivi. Victor a avut grijă ca din personalul administrativ nimeni să nu ia psihotrope. Toţi au fost supuşi unor verificări…

— Eu n-am fost, spuse Donald.

Sneed se întoarse spre el.

— Toată lumea a fost.

— El nu. Thurman studie suprafaţa capsulei. S-a făcut o modificare în ultimul moment. Un schimb. Pentru el am garantat eu. Şi cumpăra medicamentul pe numele ei, în fişa medicală nu s-ar fi găsit nimic.

— Trebuie să-i spun lui Erskine, zise Sneed. Aş putea lucra cu el. Am putea găsi reţete noi. Asta ar putea explica şi o serie de imunităţi din alte silozuri.

Se întoarse cu spatele la capsulă, ca şi cum se pregătea să se ducă înapoi, în cabinetul lui.

Thurman se uită la Donald.

— Simţi nevoia să rămâi mai mult aici?

El îşi studie o clipă sora. Voia să o trezească, să stea de vorbă cu ea. Poate reuşea să se întoarcă altă dată, pentru o simplă vizită.

— Mi-ar plăcea să mai vin, spuse.

— O să vedem.

Thurman ocoli capsula, îi puse o mână pe umăr şi-l strânse uşor, compătimitor. Îl conduse spre uşă şi Donald nu se uită înapoi, nu aruncă nicio privire spre afişaj, să vadă noul nume al surorii sale. Nu-l interesa. Ştia unde se afla, iar pentru el avea să fie întotdeauna Charlotte. Avea să rămână pentru totdeauna neschimbată.

— Te-ai descurcat perfect, spuse Thurman. E o treabă cu adevărat bună.

Ieşiră pe culoar şi închise uşa grea în urma lor.

— Probabil c-ai dat şi peste motivul obsesiei lui Victor pentru raportul ăla al tău.

— Am dat?

Donald nu vedea legătura.

— Cred că nu-l interesa nicidecum ce-ai scris. Cred că-l interesai *tu*.

46

• Silozul 1 •

În loc să-l lase pe Donald la etajul cincizeci şi patru, urcară cu liftul până la cantină. Aproape că se făcuse ora mesei, şi el l-ar fi putut ajuta pe senator să aducă tăvile. Pe când luminile din spatele numerelor etajelor se aprindeau şi se stingeau pe rând, urmărind înaintarea prin puţul liftului, Donald era obsedat de bănuiala lui Thurman în privinţa interesului lui Victor. Dacă pe acesta din urmă nu-l interesa decât rezistenţa lui la medicamente? Dacă raportul nu conţinea, de fapt, nimic util?

Când trecură de etajul patruzeci şi butonul acestuia clipi, devenind strălucitor, pentru a se stinge apoi, Donald se gândi la silozul cu care se întâmplase acelaşi lucru.

— Ce-nseamnă asta pentru optsprezece? întrebă, cu ochii la următorul număr care se aprindea.

Thurman se uita la uşile din oţel inoxidabil, cu amprenta palmei pline de unsoare a cuiva care se sprijinise de ele ca să-şi recapete echilibrul.

— Vic voia să-ncerce o altă reiniţializare la optsprezece. Eu n-am înţeles niciodată de ce. Dar e posibil să fi avut dreptate. Poate le mai dăm o şansă.

— Ce presupune o reiniţializare?

— Ştii ce. Thurman se întoarse spre el. E ceea ce i-am făcut noi lumii, însă la o scară mai mică. Reducerea populaţiei, ştergerea datelor din computere, a amintirilor, încercarea de a lua totul de la început. Cu silozul ăsta am mai făcut-o de câteva ori. Implică riscuri. Nu poţi crea o traumă fără să provoci stricăciuni. La un moment dat, e mai simplu şi mai sigur să scoţi ştecărul din priză.

— Să-i termini adică, spuse, şi înţelese împotriva cărei decizii fusese Victor, ce încercase să evite.

Îşi dori să fi putut discuta cu bătrânul. Anna zicea că Victor vorbise adesea despre el. Iar Erskine spusese că Victor îşi dorise la conducere oameni asemenea lui.

Liftul se deschise la ultimul etajul. Donald ieşi şi se simţi imediat bizar

mergând printre oamenii din schimbul acela, fiind deopotrivă prezent şi exclus din viaţa de zi cu zi a silozului unu.

Observă că nimeni nu se uita la Thurman cu respect. Nu era conducătorul schimbului şi nimeni nu ştia cine era de fapt. Nu erau decât doi bărbaţi, unul în alb şi altul în bej, care luau mâncare şi priveau ţinutul pustiit, plin de ruine, de pe ecranul din perete.

Donald ridică una dintre tăvi şi remarcă iar că aproape toată lumea stătea cu faţa la privelişte. Numai doi sau trei oameni mâncau stând cu spatele. Îl urmă pe Thurman spre lift, tânjind să stea de vorbă cu acei câţiva, să-i întrebe ce-şi aduceau aminte şi de ce se temeau, să le spună că era în regulă să-ţi fie frică.

— De ce celelalte silozuri au ecrane? îl întrebă pe Thurman, cu voce scăzută. Acele părţi ale clădirii la a căror proiectare nu participase aveau prea puţin sens pentru el. De ce le arătăm ce-am făcut?

— Ca să-i ţinem înăuntru, răspunse Thurman. Cu tava în echilibru într-o singură mână, apăsă butonul de chemare al expresului. Ideea nu e să le-arătăm ce-am făcut. Le arătăm ce e afară. Numai aceste ecrane şi câteva tabuuri îi mai ţin în silozuri. Noi, oamenii, avem boala asta, Donny, această dorinţă nestăpânită de a ne afla în mişcare până când ne ciocnim de ceva. Şi atunci săpăm tunele în acel ceva, sau navigăm trecând de marginile oceanelor, sau traversăm munţii clătinându-ne pe picioare…

Liftul sosi. Un bărbat în roşul reactorului îşi ceru scuze şi trecu printre ei. Cei doi se urcară şi Thurman îşi căută pe bâjbâite ecusonul.

— Frica, spuse. Până şi frica de moarte abia dacă e de-ajuns ca să contracareze această dorinţă irezistibilă a noastră. Dacă nu le-am arăta ce-a fost acolo, s-ar duce să vadă cu ochii lor. Asta a făcut dintotdeauna specia noastră.

Donald îi cântări spusele. Se gândi la propria sa dorinţă de a scăpa dintre graniţele impuse de tot betonul care-l apăsa, chiar dacă afară însemna moarte. Strangularea lentă din interior era mai cumplită.

— Aş prefera să văd o reiniţializare decât distrugerea întregului siloz, zise Donald, uitându-se la numerele care se succedau în goană.

Nu mărturisi că el citea despre oamenii care trăiau acolo. O reiniţializare ar fi însemnat o mulţime de pierderi şi de dureri de cap, dar interior ar fi existat o şansă la viaţă. Alternativa era moartea tuturor.

— Sunt eu însumi din ce în ce mai puţin dornic să sufoc locul ăla, recunoscu Thurman. Când Vic era printre noi, nu făceam decât să susţin că n-are rost să ne irosim timpul cu un asemenea siloz. Acum, când el nu mai e, descopăr că sunt de partea lor. Ca şi cum aş vrea să-i îndeplinesc ultimele dorinţe. Şi căderea într-o astfel de capcană e periculoasă.

Liftul se opri la douăzeci ca să ia doi muncitori, care îşi întrerupseră discuţia şi rămaseră tot timpul tăcuţi. Donald se gândi la procedura de purificare a unui siloz numai pentru a vedea o repetare a violenţei. Aşa fuseseră marile războaie din vremea veche. Îşi aduse aminte de cele două din Iran, de o nouă generaţie care nu-şi reamintea, astfel încât fiii luau parte la lupte purtate deja de taţii lor.

Cei doi muncitori ieşiră pe coridorul din zona de recreere şi-şi reluară conversaţia imediat după închiderea uşilor. Donald îşi aduse aminte cât de mult îi plăcuse să se pedepsească singur în sala de ridicare a greutăţilor. Acum se irosea cu prea puţină poftă, n-avea în ce să-mpingă, nimic nu opunea rezistenţă.

— Ceea ce mă face să mă-ntreb uneori dacă de asta a făcut el ce-a făcut, continuă Thurman. Liftul porni către cincizeci şi patru. Vic calcula totul. Întotdeauna cu un scop. Poate că a ales să câştige această dispută a noastră asigurându-se că a avut ultimul cuvânt. Se uită la Donald. La naiba, în ultimă instanţă, asta m-a făcut să te trezesc.

Donald nu-i spuse cât de nebuneşte suna o asemenea idee. Se gândi că Thurman avea pur şi simplu nevoie să dea un sens inimaginabilului. Mai exista, fireşte, şi un alt mod în care moartea lui Vic tranşase disputa. Donald îşi imagină, nu pentru prima oară, că nu fusese nicidecum vorba de o sinucidere. Dar nu vedea ce i-ar fi putut aduce astfel de îndoieli, în afară de necazuri.

Coborâră la cincizeci şi patru şi-şi purtară tăvile printre stivele de muniţie. Când trecură pe lângă drone, Donald se gândi la sora lui, adormită, la fel ca ele. Era bine să ştie unde era, că se afla în siguranţă. O uşoară alinare.

Mâncară la masa din camera consiliului de război. Donald îşi plimbă mâncarea prin farfurie în vreme ce Thurman şi Anna vorbeau. Cele două rapoarte stăteau în faţa lui – simple bucăţi de hârtie, se gândi. Nu conţineau niciun mister. Încercase să descopere ce nu era în ordine, presupunând că exista un indiciu în cuvinte, dar ceea ce remarcase Victor era chiar *existenţa* lui Donald. Stătuse vizavi de el, pe cealaltă parte a coridorului, şi îi urmărise reacţiile la indiferent ce-o fi fost în apa şi în pastilele lor. Iar acum, când se uita el la notiţele lui Victor, nu vedea decât o bucată de hârtie de-a latul căreia era mâzgălită durerea, printre pete de sânge.

Ignoră sângele, îşi spuse. Sângele nu era un indiciu. Apăruse după aceea. Erau câteva pete mari, într-un spaţiu larg dintre însemnări. Donald studiase nonsensul. Căutase ceva care nu era acolo. Ar fi fost totuna dacă s-ar fi uitat în gol.

Gol. Donald lăsă furculiţa jos şi luă celălalt raport. Dacă ignora petele

de sânge, între notiţe rămânea un gol, un loc unde Victor nu scrisese nimic. Asupra lui ar fi trebuit să se concentreze. Nu asupra a ceea ce era acolo, ci asupra a ceea ce nu era.

Se uită pe celălalt raport – în locul corespunzător spaţiului liber – să vadă ce conţinea. Când reuşi să identifice corect pata, entuziasmul îi dispăru. Era un paragraf care nu avea legătură cu cele petrecute, referitor la tânărul recrut a cărui străbunică îşi aducea aminte de vremurile vechi. Nu avea nicio semnificaţie.

Doar dacă nu cumva…

Donald îşi îndreptă spatele. Se uită la cele două rapoarte, apoi le suprapuse. Anna îi vorbea lui Thurman despre progresele ei în ceea ce privea bruiajul turnurilor radio, îi spunea că urma să termine în curând. Senatorul zicea că ar fi putut ieşi cu toţii din schimb în următoarele câteva zile, ca să se respecte programul stabilit. Donald ridică foile suprapuse în lumină. Thurman îl privi curios.

— A scris *în jurul* a ceva, murmură Donald. Nu *peste* ceva.

Întâlni privirea lui Thurman şi zâmbi.

— Te-ai înşelat, îi spuse. Cele două bucăţi de hârtie îi tremurau în mâini. Aici e ceva. Eu nu-l interesam câtuşi de puţin.

Anna îşi lăsă jos aparatele şi se aplecă să arunce o privire.

— Dacă aş fi avut originalul, mi-aş fi dat seama imediat.

Arătă spaţiul dintre însemnări, apoi îndepărtă foaia de deasupra şi bătu cu degetul în singurul paragraf care nu-şi avea locul acolo. Cel fără nicio legătură cu silozul doisprezece.

— De-asta n-au mers reiniţializările voastre, spuse.

Anna înşfăcă raportul de dedesubt şi citi despre umbra pe care-o învestise Donald, umbra a cărei străbunică îşi aducea aminte de vremurile de demult, umbra care îl întrebase dacă toate aceste poveşti erau adevărate.

— Cineva din silozul optsprezece îşi aminteşte, spuse Donald, cu convingere. Poate e vorba de un grup de oameni, care-şi transmit în secret cunoştinţele, din generaţie în generaţie. Sau sunt imuni, ca mine. Îşi amintesc.

Thurman luă o gură de apă. Apoi puse sticla jos şi se uită de la fiica lui la Donald.

— Un motiv în plus ca să-i scoatem din priză, spuse.

— Nu, ripostă Donald. Nu. Victor nu voia asta. Bătu cu degetul în însemnările mortului. Voia să-l găsească pe cel care-şi aminteşte, dar nu se gândea la mine. Se întoarse spre Anna. Nu cred că voia să fiu trezit.

Anna se uită la tatăl ei, nedumerirea citindu-i-se pe faţă. Pe urmă se răsuci spre Donald.

— Ce propui?

El se ridică şi se plimbă printre scaune, păşind peste cablurile care şerpuiau pe dale.

— Trebuie să luăm legătura cu silozul optsprezece şi să-l întrebăm pe şef dacă se potriveşte cineva cu profilul ăsta, o persoană sau un grup care învrăjbeşte, vorbind despre lumea pe care-am…

Nu-şi îngădui să adauge „distrus-o“.

— OK, spuse Anna, dând din cap. OK. Să admitem că oamenii ăia ştiu. Să admitem că vom găsi acolo oameni ca tine. Şi pe urmă?

El se opri. La asta nu se gândise. Descoperi că Thurman îl studia cu buzele strânse.

— Îi găsim…, spuse Donald.

Şi ştiu. Ştiu de ce era nevoie ca să-i salveze pe oamenii din acel siloz îndepărtat, pe sudori, pe comercianţi, pe fermieri şi pe tinerele lor umbre. Îşi aduse aminte că în schimbul precedent, el fusese cel care ucisese ca să salveze.

Şi ştiu că avea s-o facă iarăşi.

47

• Silozul 18 •

Pe Mission îl ardea gâtul şi-l usturau ochii. Fumul devenea tot mai des şi duhoarea, tot mai puternică pe măsură ce se apropia de Dispeceratul de Jos, de la o sută douăzeci. Urmăritorii de sus păreau să şovăie, probabil din cauza porţiunii lipsă din balustradă, care ceruse o viaţă.

Cam era mort, de asta nu se îndoia. Şi cât de mulţi alţii avuseseră aceeaşi soartă? Un sentiment de vinovăţie însoţi îngreţoşătorul gând la transportul celor căzuţi, în saci de plastic, până la fermele de sus. Un hamal avea să fie nevoit s-o facă, şi n-avea să fie o plăcere.

Când ajunse la numai un nivel distanţă de dispecerat, clătină din cap, alungând gândul. Lacrimile îi curgeau pe faţă, amestecându-se cu transpiraţia şi cu murdăria după lunga coborâre din ziua aceea. Aducea veşti proaste. Un duş şi nişte haine curate n-aveau să-i alunge oboseala decât într-o prea mică măsură, dar înăuntru avea să fie protejat, avea să fie ajutat să lămurească confuzia provocată de explozie. Începu să coboare în goană ultima jumătate de etaj şi, poate datorită cenuşii care se înălţa, făcându-l să se gândească la biletul rupt în bucăţele de dimensiunile unor confetti, îşi aduse aminte de ce plecase de fapt în urmărirea lui Cam.

Rodny. Prietenul lui închis la IT şi strigătul lui de ajutor se pierduseră în vacarmul şi în deruta stârnite de explozie.

Explozia. Cam. Coletul. *Livrarea.*

Se împletici şi-şi încleştă mâinile de balustradă ca să-şi recapete echilibrul. Se gândi la suma ridicol de mare oferită pentru livrarea aceea, o sumă probabil menită de la bun început să nu fie plătită niciodată. Îşi reveni şi se grăbi să-şi continuie drumul, întrebându-se ce se petrecea în încăperea încuiată de la IT, în ce soi de belea să fi intrat Rodny şi cum ar fi putut să-l ajute. Şi, în aceeaşi măsură, cum *s-ajungă* la el.

Când sosi pe nivelul dispeceratului, aerul era mai gros; fiecare răsuflare ardea. În casa scării se înghesuiau câţiva oameni. Toată lumea se uita către uşile deschise ale nivelului o sută douăzeci. Mission tuşi în pumn şi-şi făcu loc prin mulţimea de gură-cască. Oare ruinele de mai sus

aterizaseră acolo? Totul părea intact. Lângă uşi erau două găleţi răsturnate, iar un furtun gros, cenuşiu, pentru stingerea incendiilor, şerpuia peste balustradă, pătrunzând înăuntru. De plafon atârna o pătură de fum; se târa în susul şi în josul peretelui puţului scării, sfidând gravitaţia.

Mission îşi trase eşarfa peste nas, nedumerit. Fumul ieşea *din* dispecerat. Inspiră pe gură, pânza apăsată peste buze micşorându-i usturimea din gât. Înăuntru, pe coridor, se mişcau umbre negre. Desfăcu cureaua care-i imobiliza cuţitul şi trecu pragul aplecându-se, ca să se ferească de fum. Podeaua era umedă şi paşii oamenilor veniţi din interiorul compartimentului lipăiau. Era întuneric, dar ceva mai departe, în lungul coridorului, dansau fasciculele unor lanterne.

Mission se grăbi într-acolo. Fumul era mai gros, apa de pe podea, mai adâncă. Pe suprafaţa ei pluteau resturi terciuite. Trecu pe lângă dormitoare, pe lângă sala de triere, pe lângă birourile din faţă.

Lili, una dintre femeile-hamal mai vârstnice, apăru în fugă, lipăind prin apă cu tălpile şi împroşcând-o, imposibil de recunoscut până în ultima clipă, când raza lanternei îi lumină chipul. În apă zăcea cineva, istovit, lipit de perete. Când ajunse mai aproape şi deasupra siluetei jucă un fascicul luminos, Mission văzu nu era un om sfârşit de oboseală. Era Hackett, unul dintre puţinii dispeceri care tratau tinerele umbre cu respect şi nu păreau să se distreze niciodată pe seama poverilor lor. Avea o jumătate de faţă neatinsă, însă cealaltă era toată o băşică roşie. Zile ale morţii. Prin mintea tânărului fulgerară numere de loterie.

— Hamal! Vino aici.

Era vocea lui Morgan, fostul lui îndrumător. Tusea bătrânului se alătură corului celorlalte. Coridorul era plin de clipoceli şi de vălurele, de stropi împroşcaţi şi de tuse seacă, de fum şi de glasuri poruncitoare. Mission se grăbi către silueta familiară, cu senzaţia că ochii îi luaseră foc.

— Domnule? Sunt Mission. Explozia…

Arătă către plafon.

— Îmi cunosc propriile umbre, băiete. Spre ochii lui Mission se îndreptă o lumină. Vino-ncoace şi dă-le flăcăilor ăstora o mână de ajutor.

Mirosul de fasole gătită şi arsă şi de hârtie udă era copleşitor. Pe lângă asta, se simţea un iz de combustibil, pe care Mission îl cunoştea din adânc, din zona generatoarelor. Şi mai era ceva: mirosul pe care-l simţeai în bazar când se frigea un porc, duhoarea neplăcută, respingătoare, de carne arsă.

În sala principală, apa era adâncă. Clipocea deasupra ghetelor lui trei sferturi, umplându-le cu noroi. Sertarele cartotecilor erau golite în găleţi. O ladă goală îi fu pusă în mâini, fascicule de lumină se roteau în ceaţă,

nasul îi ardea şi îi curgea, lacrimile îi alunecau nepoftite pe obraji.

— Aici, aici, spuse cineva, îndemnându-l să înainteze.

Îl avertizară să nu atingă cartoteca. În ladă erau teancuri de hârtie mai grele decât ar fi trebuit să fie. Mission nu înţelegea de ce se grăbeau. Focul fusese stins. Pereţii erau negri acolo unde probabil îi linseseră flăcările, iar parcelele înşirate de-a lungul peretelui opus, unde creştea fasolea, pe araci înalţi, se transformaseră în cenuşă. Puţinii araci rămaşi în picioare păreau tot atâtea degete negre.

Amanda de la dispecerat era acolo, lângă cartoteci, cu eşarfa înfăşurată în jurul mâinii, manevrând sertarele care trebuiau golite. Lada se umplu repede. În timp ce făcea cale-ntoarsă, către sală, Mission zări pe cineva care scotea registrele vechi din seiful din perete. Într-un colţ era un cadavru, acoperit cu un cearşaf. Nimeni nu părea prea grăbit să-l ducă afară.

Mission îi urmă pe ceilalţi către palier, dar nu ieşiră. Luminile de avarie din dormitor erau aprinse şi saltelele, stivuite într-un colţ. Carter, Lyn şi Joel împrăştiau dosare, astupând cu ele crăpăturile. Mission îşi goli lada şi plecă după o altă încărcătură.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă pe Amanda, când ajunse la cartoteci. A fost un soi de răzbunare?

— Fermierii au venit pentru fasole, spuse ea. Îşi folosi eşarfa ca să se lupte cu un alt sertar. Au venit pentru fasole şi au ars-o pe toată.

Mission îşi dădu seama cât de mare era suprafaţa devastată. Îşi aduse aminte cum se cutremurase scara în momentul exploziei, revăzu cu ochii minţii imaginea oamenilor care ţipau în cădere către întâlnirea cu moartea. Violenţa acumulată de-a lungul lunilor primise scânteia care-i dăduse viaţă, ca şi cum ar fi fost apăsat un comutator.

— Şi acum ce facem? întrebă Carter.

Era un hamal puternic, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, o vârstă la care bărbaţii şi-au adunat întreaga putere şi încă nu şi-au pierdut controlul asupra încheieturilor, dar părea cu desăvârşire înfrânt. Părul îi atârna pe frunte în smocuri umede. Pe faţă avea pete negre şi nu se mai putea spune ce culoare avusese eşarfa lui.

— Le ardem recoltele, sugeră cineva.

— Recoltele pe care le mâncăm noi?

— Doar pe cele din fermele de sus. Cei de-acolo au făcut-o.

— Nu ştim cine-a făcut-o, spuse Morgan.

Mission întâlni privirea bătrânului îndrumător.

— În sala principală, spuse. Am văzut… Era…

Morgan dădu din cap.

— Roker. Da.

Carter lovi cu palma în perete şi lătră obscenităţi.

— Îi omor! strigă.

— Atunci tu eşti…

Mission voia să spună *şeful de Jos,* dar era prea curând pentru ca asta să poată avea sens.

— Da, răspunse Morgan, şi Mission îşi dădu seama că nici pentru el n-avea cine ştie ce sens.

— Peste câteva zile, toată lumea o să care orice o să vrea, spuse Joel. O să părem slabi dacă nu ripostăm.

Joel avea cu doi ani mai mult decât Mission şi era un hamal foarte bun. Tuşi în pumn în timp ce Lyn îl privea îngrijorată.

Mission mai avea şi alte griji în afară de aparenta lor slăbiciune. Oamenii de sus credeau că-i atacase un hamal. Şi acum intervenise acel atac al fermierilor, la o atât de mare distanţă de locul unde ei fuseseră loviţi cu o noapte înainte. Hamalii erau cumva nişte santinele rătăcitoare şi cineva punea totul la cale înadins, ca să-i elimine, se gândi. Şi mai erau şi toţi acei băieţi recrutaţi la IT. Nu-i luau ca să repare computere; îi angajau ca să distrugă ceva. Poate spiritul silozului.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse.

Fusese o greşeală. De fapt, voise să spună în vârf. Îşi deznodă eşarfa. Duhnea a fum, ca şi mâinile şi salopeta lui. Trebuia să găsească alta, de o altă culoare. Trebuia să ia legătura cu vechii lui prieteni din Cuib.

— Ce crezi că faci? întrebă Morgan.

Mission îşi scoase eşarfa tocmai când fostul lui îndrumător părea gata să mai spună ceva. În schimb, ochii bătrânului căzură pe strălucitoarea urmă roşie de pe gâtul lui.

— Cred că aici nu e deloc vorba despre noi, zise Mission. E ceva de proporţii mai mari. Un prieten de-al meu are necazuri. Se află în centrul tuturor lucrurilor care nu merg cum ar trebui. Cred c-o să i se-ntâmple ceva rău, sau că s-ar putea să ştie ceva. Nu-l lasă să stea de vorbă cu nimeni.

— Rodny? întrebă Lyn.

Ea şi Joel ajunseseră în Cuib cu doi ani înaintea lor, dar îi cunoşteau pe Rodny şi pe Mission.

El dădu din cap.

— Iar Cam e mort, le spuse celorlalţi.

Le povesti despre tot ce se întâmplase în timpul coborârii lui, le vorbi despre explozie, despre oamenii care-l urmăriseră, despre golul din balustradă. Cineva şopti numele lui Cam cu neîncredere.

— Nu cred că-i pasă cuiva că ştim toate astea, adăugă Mission. Cred că

tocmai asta se urmăreşte.

Toată lumea trebuie să fie furioasă. Cât mai furioasă cu putinţă.

— Am nevoie de timp de gândire, spuse Morgan. Ca să fac un plan.

— Nu cred că avem prea mult timp, zise Mission.

Le vorbi despre angajările care se făceau la IT. Îi spuse lui Morgan că-l văzuse acolo pe Bradley, că tânărul hamal solicita o altă slujbă.

— Ce facem? întrebă Lyn, uitându-se la Joel şi la ceilalţi.

— O luăm uşurel, răspunse Morgan, dar nu părea prea sigur.

Acum, când devenise şef, încrederea în sine pe care-o afişa ca hamal cu experienţă şi ca îndrumător dispăruse.

— Eu nu pot rămâne aici, jos, spuse Mission, categoric. Vă dau toate bonurile mele de vacanţă, dar trebuie s-ajung în vârf. Nu ştiu cum, dar trebuie s-ajung.

48

• Silozul 18 •

Înainte de a pleca, indiferent unde, Mission trebuia să ia legătura cu prieteni în care putea avea încredere, cu oricine l-ar fi putut ajuta, cu vechea gaşcă din Cuib. În vreme ce Morgan îndemna pe toată lumea de pe palier să treacă la treabă, el se furişă pe coridorul întunecat şi plin de fum către sala de triere, unde se afla un computer pe care ar fi putut să-l folosească. Lyn şi Joel îl urmară, mai nerăbdători să afle ce era cu Rodny decât să cureţe mizeria provocată de incendiu.

Încercară să utilizeze monitorul de pe tejgheaua de triere şi văzură că se defectase computerul, probabil din cauza penei de curent din noaptea precedentă. Mission îşi aduse aminte de toţi oamenii veniţi în primele ore ale dimineţii la IT, cu computerele la reparat, şi se întrebă dacă, pe întinderea a cinci etaje, mai funcţiona undeva vreunul. De vreme ce nu putea trimite un e-mail, luă staţia radio de comunicare cu celelalte dispecerate, ca să vadă dacă nu puteau trimite un mesaj în afară, în numele lui.

Încercă mai întâi să intre în legătură cu dispeceratul central. Lyn stătea lângă el, la tejghea, cu o lanternă care lumina tastatura, străpungând întunericul. Joel mergea printre rafturi împroşcând apa, mutând mai sus lăzile refolosibile de la baza stivelor, ca să nu se ude. De la Central nu primiră niciun răspuns.

— Poate că incendiul a defectat şi staţia radio, şopti ea.

Mission nu era de aceeaşi părere. Butonul de alimentare era aprins şi din difuzor se auzeau pârâituri când apăsa pe el. Morgan împroşca apa pe coridor, strigând şi plângându-se că forţa de muncă dispărea văzând cu ochii. Lyn acoperi lumina lanternei cu căuşul palmei.

— La Central se-ntâmplă ceva, îi spuse el.

Avea o presimţire urâtă.

De la a doua haltă, aflată sus, primi în cele din urmă un răspuns.

— Cine eşti? întrebă cineva, cu vocea tremurând de o panică abia ascunsă.

— Mission. Cine eşti?

— Mission? Omule, ai dat de necaz.

El se uită la Lyn.

— Cine eşti?

— Robbie. M-au lăsat singur aici, sus, omule. N-am mai aflat nimic, de la nimeni. Dar pe tine te caută toată lumea. Ce se petrece acolo, jos?

Joel abandonă lăzile şi-şi îndreptă lanterna spre tejghea.

— Toată lumea mă caută *pe mine?* se miră Mission.

— Pe tine şi pe Cam, şi pe alţi câţiva. La Central a fost un soi de luptă. Ai fost acolo atunci? Nu reuşesc să aflu nimic de la nimeni!

— Robbie, am nevoie să intri în legătură cu nişte prieteni de-ai mei. Poţi să trimiţi e-mailuri? Cu computerele de-aici, de jos, e ceva în neregulă.

— Nu pot, ale noastre au toate, cumva, conexiuni indirecte. Noi folosim terminalul de sus, din biroul primarului. E singurul care mai funcţionează.

— În biroul primarului? OK, atunci am nevoie să trimiţi vreo două e-mailuri. Ai cu ce să scrii?

— O clipă, spuse Robbie. Sunt mesaje oficiale, da? Dacă nu, eu n-am autoritatea…

— La naiba, Robbie, e important! Ia ceva de scris. O să te plătesc. Dacă vor, pot să-mi reţină bani din salariu.

Mission se uită la Lyn, care clătina din cap, nevenindu-i să creadă. Cu gâtul gâdilat de fum, el tuşi în pumn.

— Bine, bine, răspunse Robbie. Cui i le trimit? Şi eşti dator şi pentru bucata asta de hârtie, fiindcă nu mai am nimic altceva pe care să scriu.

Mission îşi luă degetul de pe butonul de emisie şi-l înjură pe puşti. Se gândi cine ar fi avut cele mai multe şanse să primească mesajul electronic şi cine l-ar fi transmis, cel mai probabil, şi celorlalţi. Sfârşi prin a-i da lui Robbie trei nume, apoi îi spuse şi ce să scrie. Voia să vină toţi prietenii lui să-l întâlnească în Cuib sau să se întâlnească numai ei, dacă nu reuşea să li se alăture. Cuibul trebuia să fie un loc sigur. Nimeni nu avea să lanseze un atac împotriva şcolii sau a Ciorii. Odată adunat tot grupul, aveau să-şi dea seama ce era de făcut. Poate ştia Cioara ce să facă. Pentru Mission, cea mai grea parte era să găsească o cale de a ajunge la ea.

— Ai notat tot? îl întrebă pe Robbie, când văzu că băiatul nu mai spunea nimic.

— Da, da, omule. Dar cred c-o să depăşeşti numărul maxim de litere. Asta trebuie să ţi se scadă din plată.

Mission clătină din cap, fiindcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Şi acum? întrebă Lyn, în timp ce el punea receptorul la loc.

— Am nevoie de-o salopetă, răspunse Mission.

Ocoli tejgheaua împroşcând apa, i se alătură lui Joel, lângă rafturi, şi începu să cotrobăie prin cele mai apropiate lăzi.

— Mă caută, aşa că trebuie să port altă culoare ca să pot ajunge sus.

— Ca s-ajungem, spuse Lyn. *Toţi* trebuie să alegem altă culoare. Dacă te duci în Cuib, vin cu tine.

— Şi eu, i se alătură Joel.

— Apreciez asta, le răspunse Mission, dar în grup ar putea fi mai periculos. Am atrage atenţia într-o mai mare măsură.

— Da, dar ei te caută pe tine, zise Lyn.

— Hei, avem o grămadă din astea noi, albe. Joel săltă capacul unei lăzi pentru triere. Însă ne vor scoate în evidenţă, nu?

— Albe?

Mission se apropie, curios să vadă despre ce vorbea Joel.

— Da. Pentru securitate. De la o vreme, transportăm o grămadă din astea. Au venit jos de la Vestimentaţie, acum câteva zile. N-am idee de ce-au făcut atât de multe.

Mission se uită la salopete. Cele de deasupra erau pline de funingine, părând mai degrabă gri decât albe. În lada de triere fuseseră stivuite cu zecile. Se duse cu gândul la toate noile angajări. Ca şi cum ar fi vrut să vadă jumătate din siloz îmbrăcată în alb şi oamenii din cealaltă jumătate luptându-se între ei. N-avea sens. Dacă ideea nu era cumva uciderea tuturor.

— Ucidere, spuse. Merse prin apa dintre rafturi către o altă ladă. Mi-a venit o idee mai bună.

Găsi lada căutată – lui şi lui Cam li se dăduse una la fel cu numai câteva zile în urmă. Îşi strecură mâna înăuntru şi scoase un sac.

— Voi doi n-aţi vrea să câştigaţi nişte bani?

Joel şi Lyn veniră în grabă să vadă ce găsise şi Mission ridică în mâini unul dintre sacii grei, de plastic, cu fermoar strălucitor, argintiu, şi cu curele pentru transport.

— Trei sute optzeci şi patru de bonuri, pe care să le-mpărţiţi între voi, promise. Toate bonurile mele. Am nevoie de voi doi pentru un ultim tandem.

Ceilalţi doi îşi plimbară fasciculele lanternelor peste obiectul pe care li-l arăta. Era un sac negru. Un sac negru pentru transportul morţilor.

49

• Silozul 18 •

Mission se aşeză pe tejghea şi-şi dezlegă şireturile ghetelor. Erau ude leoarcă, ca şi ciorapii. Şi le scoase, ca să nu fie apă în sac şi ca să-l uşureze. Ca hamal, se gândea la greutate. Lyn îi întinse una dintre salopetele de la securitate, ca o precauţie suplimentară. El o dezbrăcă pe cea albastră, de hamal, cu mişcări iuţi, şi şi-o trase pe cea albă, timp în care Lyn se uită în altă parte. Îşi legă din nou cuţitul de mijloc.

— Sunteţi siguri că vreţi să vă băgaţi în asta? întrebă.

Lyn îl ajută să-şi strecoare picioarele în sac şi îi potrivi curelele interioare în jurul gleznelor.

— *Tu* eşti sigur? îl întrebă la rândul ei, strângându-le.

Mission râse, cu stomacul strâns de emoţie. Se întinse şi o lăsă să-i treacă pe sub umeri curelele din partea de sus.

— Voi aţi mâncat ceva?

— O să fim în regulă, răspunse Joel. Nu-ţi mai face griji.

— Dacă se face târziu…

— Lasă-ţi capul pe spate, îi ceru Lyn. Închise fermoarul, de la picioare în sus. Şi să nu vorbeşti decât dacă-ţi spunem noi că e OK.

— O să facem câte-o pauză, cam din douăzeci în douăzeci de etaje. O să intrăm într-o baie şi-o să te luăm cu noi. O să te poţi întinde şi-o să bei apă.

Lyn îi trase fermoarul peste piept, către bărbie, ezită, apoi îşi sărută vârfurile degetelor şi îi atinse fruntea, aşa cum văzuse de nenumărate ori că erau binecuvântaţi morţii de cei dragi şi de preoţi.

— Fie ca paşii tăi să se ridice spre ceruri, şopti ea.

Zâmbetul ei şters apăru în lumina lanternei lui Joel înainte ca sacul să fie închis peste faţa lui Mission.

— Sau măcar până la Dispeceratul de Sus, adăugă Joel.

Îl cărară afară şi de-a lungul culoarului, iar ceilalţi hamali făcură loc pentru mort. Mai multe mâini se întinseră şi-l atinseră pe Mission prin sacul de plastic, arătându-şi respectul, iar el făcu eforturi ca să nu tresară şi să nu tuşească. Avea impresia că fumul era captiv în sac, alături de el.

Joel luă conducerea, ceea ce însemna că umerii lui Mission erau lipiţi de ai lui. Stătea cu faţa în sus şi trupul i se legăna în ritmul paşilor celor doi, iar curelele din spatele subţiorilor îl trăgeau din direcţia opusă faţă de cum era obişnuit. Începu să se simtă mai confortabil când ajunseră la scări şi o porniră în susul lungii spirale. Avea picioarele mai jos şi nu-i mai venea sângele-n cap. Lyn căra jumătate din greutatea lui, aflându-se cu câteva trepte în urmă.

Întunericul şi liniştea îl surprinseră după părăsirea haosului din Dispeceratul de Jos. Cei doi hamali nu vorbeau, la fel ca alte tandemuri. Îşi cruţau răsuflarea şi-şi păstrau gândurile pentru ei. Joel impuse un ritm agresiv. Mission îl simţea în uşoara legănare a trupului său, suspendat deasupra treptelor de oţel.

Pe măsură ce urcau, călătoria devenea din ce în ce mai stânjenitoare. Nu din cauză că i-ar fi fost greu să respire, căci învăţase, cât fusese umbră, cum să-şi controleze plămânii în timpul unui urcuş lung. Şi putea să facă faţă şi aerului închis şi împuţinat din cauza plasticului care-i apăsa faţa. Nu-l deranja nici întunericul, fiindcă-i plăcuse întotdeauna să-şi facă munca de hamal în orele luminii firave, singur cu gândurile lui, în timp ce toţi ceilalţi dormeau. Şi nu-l supărau nici duhoarea plasticului şi fumul, nici furnicăturile din gât, nici durerea pe care i-o provocau curelele.

Era din cauză că stătea nemişcat. Că-l cărau alţii. Că era o povară.

Era purtat în susul scării cu umerii strânşi ca-n cleşte de curele, până când începuseră să-i amorţească braţele, se legăna în întuneric, ghetele răsunau pe oţel, Joel şi Lyn respirau greu. *O povară prea mare,* îşi spuse.

Se gândi la mama lui, care-l cărase atâtea luni fără a avea pe nimeni căruia să i se destăinuie şi pe nimeni care s-o susţină. Nu înainte de a afla tatăl lui, când era prea târziu, când sarcina nu mai putea fi întreruptă.

Se întrebă cât de mult urâse tatăl lui umflătura burţii ei, cât de mult îşi dorise să-l poată tăia, îndepărtându-l ca pe un fel de cancer. Mission nu ceruse niciodată să fie cărat astfel. Şi nu-şi dorise nicicând să-l mai care vreodată cineva.

Se împlineau exact doi ani. Doi ani din ziua în care avusese ultima dată senzaţia aceea, sentimentul că era o povară pentru toţi ceilalţi. Doi ani de când se dovedise o povară prea grea chiar şi pentru o funie.

Făcuse prost nodul. Însă îi tremuraseră mâinile şi îl văzuse printr-o peliculă de lacrimi. Când se desfăcuse, funia nu alunecase lin, ci îi lăsase senzaţia că-i luase foc gâtul, care sângera. Marele lui regret era că se prăbuşise de pe scara de jos, de la Mecanic, frânghia fusese legată de ţevile de deasupra ei. Dacă s-ar fi atârnat de un palier, desfacerea

nodului n-ar fi avut nicio importanţă. Căderea în gol l-ar fi ucis.

Acum era prea speriat ca să mai încerce. Se temea de o nouă încercare la fel de mult cum se temea să nu le fie cumva altora o povară. Oare evita s-o vadă pe Allie pentru că ea îşi dorea cu înfocare să-i poarte de grijă? Să-l ajute, să-l susţină? De aceea fugise de-acasă?

Lacrimile veniră, în sfârşit. Avea braţele imobilizate, aşa că nu şi le putea şterge. Se gândi la mama lui, despre care nu reuşise să pună cap la cap decât foarte puţine detalii. Însă ceva ştia: ea nu se temuse nici de viaţă, nici de moarte. Le acceptase pe amândouă ca pe un sacrificiu, dându-şi propriul sânge pentru al lui, un schimb de care el însuşi n-avea să se simtă niciodată demn.

Silozul i se rotea încet în jur; în urma lui, treptele se afundau una câte una. Se străduia să nu suspine văzându-se pentru prima oară într-un întuneric deplin, ştiindu-şi sufletul mai plin ca niciodată în timpul acelui rit mortuar al transportului către propriul mormânt, al acelei triste evocări din ziua lui de naştere.

50

• Silozul 1 •

Să găseşti unul din zece mii ar fi trebuit să fie mult mai dificil. Ar fi însemnat luni la rând de căutări prin rapoarte şi prin baze de date, de pus întrebări şefului silozului optsprezece, de solicitat profile personale, de uitat peste istoricul arestărilor şi peste programarea curăţirilor, de studiat cine cu cine era rudă şi toate bârfele şi discuţiile puse cap la cap din rapoartele lunare.

Dar Donald găsi o cale mai uşoară. Căută pur şi simplu în baza de date o copie a lui însuşi.

Pe cineva care-şi amintea. Plin de spaime, paranoic. Care încerca să se amestece printre ceilalţi, dar era subversiv. Căuta pe cineva care se ferea de medicamente şi găsi pe cineva care n-avea încredere nici măcar în apă. O parte din el se gândise că era posibil să găsească mai mulţi oameni care provocau o asemenea revoltă, un grup, şi că primul descoperit avea să-l conducă la ceilalţi. Se aşteptase să fie tineri şi indignaţi de ceva ştiut de generaţii şi transmis, cumva, din generaţie în generaţie. Ceea ce descoperi în schimb era nefiresc de similar cu sine însuşi şi, în acelaşi timp, nu-i semăna nicidecum.

În dimineaţa următoare, îi arătă rezultatul obţinut lui Thurman, care rămase complet nemişcat vreme îndelungată.

— Bineînţeles, spuse, într-un târziu. Bineînţeles.

Donald nu primi, ca felicitare, nimic mai mult decât o mână pe umăr. Thurman îi explică apoi că reiniţializarea începuse de destul de multă vreme. Recunoscu că era în curs încă de când îl treziseră pe Donald, că şeful din optsprezece îşi recruta oameni noi, că răspândise seminţele discordiei. Erskine şi doctorul Sneed lucrau până noaptea târziu ca să facă schimbări, ca să găsească un preparat nou, însă era vorba de o componentă pentru care erau necesare mai multe săptămâni. Uitându-se peste cele descoperite de Donald, spuse că va lua legătura cu silozul optsprezece.

— Vreau să vin cu tine, zise Donald. La urma urmelor, e teoria mea.

De fapt, voia să spună că nu intenţiona să se poarte ca un laş. Dacă din

cauza lui urma să fie executat cineva – o viaţă dată pentru a cruţa mai multe –, nu voia să se ascundă de propria sa decizie.

Thurman se declară de acord.

Călătoriră cu liftul aproape ca doi egali. Donald îl întrebă pe Thurman de ce începuse reiniţializarea, deşi era convins că ştia răspunsul.

— Vic a câştigat, spuse bătrânul.

Donald se gândi la toate vieţile din baza de date, care fuseseră aruncate în haos. Făcu greşeala de a întreba cum mergea reiniţializarea, şi Thurman îi vorbi despre bombe şi despre violenţă, îi povesti cum se războiau între ele grupurile înveşmântate în culori diferite, sublinie că pentru astfel de lucruri era tipic să o ia vertiginos la vale ca urmare a celui mai uşor ghiont, că formula era tot atât de veche ca timpul.

— Combustibilul e prezent în permanenţă. O să fii surprins de numărul infim de scântei necesare.

Ieşiră din lift şi o apucară pe un coridor familiar. Era traseul său din schimbul anterior. Acolo lucrase sub un alt nume. Lucrase fără să ştie ce făcea. Trecură pe lângă birouri pline de bărbaţi ale căror degete alergau pe tastaturi şi care pălăvrăgeau unii cu alţii. Oameni care intrau în schimburi şi ieşeau din ele o jumătate de mileniu, făcând ceea ce li se spunea, ascultând ordinele.

Când se apropiară de fostul său birou, nu se putu abţine: se opri în uşă şi aruncă o privire înăuntru. Un bărbat slab, cu cele câteva şuviţe de păr din creştet întinse de la o ureche la alta ca un nimb, îşi ridică ochii spre el. Rămăsese cu gura căscată şi cu mâna pe mouse, aşteptând ca Donald să spună sau să facă ceva.

El dădu din cap, un gest de salut compătimitor. Se răsuci şi se uită prin uşa de vizavi, într-o încăpere unde, în spatele unui birou similar, stătea un bărbat în alb. Păpuşarul. Thurman îi spuse ceva şi el se ridică şi li se alătură pe coridor. Ştia că bătrânul era şeful.

Donald îi urmă pe amândoi în camera de comunicare, lăsându-l pe bărbatul chel la vechiul său birou, cu jocul său de Solitaire. Îi inspira un amestec de simpatie şi invidie – el şi toţi ceilalţi care nu-şi aduceau aminte. Când trecură dincolo de colţul coridorului, Donald îşi aminti de primul său schimb, de primele sale răbufniri de conştientizare a realităţii. Îşi aminti că stătuse de vorbă cu un doctor care ştia adevărul, că i se păruse miraculos faptul că unii îi puteau face faţă. Iar acum vedea că, de fapt, nici durerea nu devenea suportabilă, nici confuzia nu se spulbera. În schimb, îţi deveneau familiare. Deveneau o parte din tine însuţi.

În camera de comunicare era linişte. La intrarea celor trei, capetele se răsuciră în direcţia lor. Unul dintre operatorii în portocaliu se grăbi să-şi

coboare picioarele de pe birou. Altul muşcă dintr-un baton cu proteine şi se întoarse spre staţia lui.

— Daţi-mi legătura cu optsprezece, spuse Thurman.

Ochii se întoarseră spre celălalt bărbat în alb, cel pe care-l credeau şeful, şi el îşi dădu acordul printr-un semn. Se pregătiră să facă legătura. Thurman aşteptă cu o cască în dreptul urechii. Văzând atunci expresia lui Donald, mai ceru încă un set de căşti. Donald înaintă şi îl luă în timp ce cablul era cuplat la receptor. Auzi ţiuiturile familiare, specifice unui apel, şi stomacul i se strânse din pricina îndoielilor. În cele din urmă, răspunse o voce. O umbră.

Thurman îi ceru să-l cheme pe domnul Wyck, şeful silozului.

— Vine imediat, zise umbra.

Când Wyck se alătură conversaţiei, Thurman îi povesti ce descoperise Donald, însă de răspuns răspunse umbra. Cunoştea persoana pe care-o căutau. Chiar foarte bine. În glas i se simţea ceva, şoc sau ezitare, şi senatorul îi făcu semn operatorului să-i pună în funcţiune senzorii din cască. Monitoarele începură brusc să ofere informaţii, ca la un Ritual de Iniţiere. Thurman preluă conducerea interogatoriului, iar Donald avu ocazia să urmărească un maestru în acţiune.

— Spune-mi ce ştii, ceru bătrânul.

Se aplecă peste umărul operatorului şi se uită la ecranul care monitoriza conductivitatea pielii, pulsul şi transpiraţia. Donald nu era expert în interpretarea diagramelor, dar, judecând după modul în care urcau şi coborau Liniile, formând unghiuri ascuţite în timp ce umbra vorbea, îşi putea da seama că se petrecea ceva. Se temea pentru tânărul acela. Se întrebă dacă nu cumva avea să moară cineva atunci şi acolo.

Însă Thurman optă pentru o abordare mai blândă. Îl făcu pe băiat să vorbească despre copilăria lui, să admită că era plin de furie, că avea senzaţia că nu se află în locul potrivit. Umbra vorbi despre o educaţie ideală, dar în acelaşi timp frustrantă, iar Thurman îşi asumă rolul unui sergent instructor blând, dar ferm, care se ocupa de un recrut cu probleme: îl trânti la pământ, apoi îi dădu putere ca să se ridice.

— Ai fost hrănit cu adevăruri, îi spuse tânărului, referindu-se la Moştenire. Iar acum înţelegi de ce adevărul trebuie dezvăluit în doze mici sau ascuns.

— Înţeleg.

Umbra se smiorcăia, ca şi cum ar fi plâns. Însă zigzagul de pe ecran avea piscuri mai puţin abrupte şi văi mai puţin periculoase.

Thurman îi vorbi despre sacrificiu, despre binele cel mai înalt, despre viaţa unui singur om, care se dovedea lipsită de semnificaţie pe scara timpului. Luă furia umbrei şi o redirecţionă, până când tortura

reprezentată de lunile în care fusese închis printre cărţile ce constituiau Moştenirea se distilă, devenind esenţă. Şi, în tot acest timp, şefului silozului nu i se auzi nici măcar răsuflarea.

— Spune-mi ce probleme trebuie rezolvate, spuse Thurman, după încheierea discuţiei.

I se adresa direct umbrei. Şi Donald înţelese de ce era mai bine aşa decât să-i fi oferit pur şi simplu soluţia.

Umbra vorbi despre formarea unei culturi care supraevalua individul, despre copii care voiau să plece de lângă familiile lor, despre generaţii succesive care trăiau despărţite de numeroase etaje şi despre independenţa extinsă până acolo încât nimeni nu se mai baza pe nimeni altcineva şi nimeni nu mai era indispensabil.

Urmară suspine. Donald văzu faţa lui Thurman crispându-se şi se întrebă din nou dacă nu cumva avea să vadă cum tânărului avea să-i fie scurtată suferinţa. Dar Thurman lăsă jos staţia radio şi le spuse celor din jur, simplu:

— E pregătit.

Şi ceea ce începuse ca un interogatoriu, ca o verificare a teoriei lui Donald, se încheie printr-un Ritual de Iniţiere a băiatului. O umbră deveni bărbat. Liniile de pe ecran se stabilizară, devenind corzile de oţel ale hotărârii în timp ce furia lui se îndrepta spre o nouă ţintă, având un nou scop. Îşi vedea copilăria altfel. Periculoasă.

Thurman îi dădu tânărului primul ordin. Domnul Wyck îl felicită pe băiat şi-i spuse că avea să i se permită să iasă, că i se reda libertatea. Iar mai târziu, când se aflau în lift, pe drumul de întoarcere la Anna, Thurman afirmă că, în anii următori, Rodny avea să fie un şef de siloz excelent. Chiar mai bun decât predecesorul său.

51

• Silozul 1 •

În după-amiaza aceea, Donald şi Anna făcură ordine în camera consiliului de război. O pregătiră pentru cazul în care avea să fie necesară în timpul unui schimb din viitor. Îşi desprinseră notiţele de pe pereţi şi le depozitară în lăzi de plastic etanşe, şi Donald îşi imagină că aveau să fie duse undeva, la un alt etaj, într-o altă magazie, ca să le acopere praful. Deconectară computerele, rulară toate cablurile şi Erskine plecă apoi cu ele într-un cărucior căruia îi scârţâiau roţile. În încăpere nu mai rămaseră decât paturile, câte un schimb de haine şi obiectele de toaletă standard, strict necesare. Suficiente pentru ei în noaptea aceea şi până la întâlnirea de a doua zi cu doctorul Sneed.

Mai multe schimburi erau pe punctul să se încheie. Pentru Anna şi pentru Thurman fusese vorba de un timp îndelungat. Două schimburi întregi, consecutive. Fuseseră treji aproape un an. Lui Erskine şi lui Sneed le mai trebuiau câteva săptămâni să-şi încheie munca, şi până atunci avea să-şi înceapă schimbul următorul şef de siloz şi programul avea să reintre în normal. Cât despre Donald, el fusese treaz mai puţin de o săptămână, după un secol de somn. Era un mort care deschisese ochii pentru o clipă.

Făcu ultimul duş şi luă prima doză din băutura amară, ca să nu creadă nimeni că era posibil să nu fie totul în ordine. Dar nu avea de gând să se lase adormit din nou. Ştia că, dacă reintra în somnul criogenic profund, nu avea să mai fie trezit niciodată. În afara cazului în care lucrurile ar fi mers atât de rău încât el unul să nu-şi dorească oricum o altă trezire. Şi în afara cazului în care Anna ar fi fost din nou singură, dornică de companie şi dornică să-l supună pe el abuzurilor ca s-o obţină.

Ăla nu era somn. Era depozitarea unui trup şi a unei minţi. Existau şi alte opţiuni, şi alte căi pentru o ultimă evadare. Donald descoperise o rezolvare urmând indiciile lăsate în urmă de Victor, căruia avea să i se alăture în curând în moarte.

Făcu un ultim tur printre arme şi drone înainte de a se retrage în sfârşit în patul lui. Stând întins şi ascultând cum cânta Anna pentru o

ultimă oară sub duş, se gândi la Helen. Şi-şi dădu seama că furia pricinuită de soţia lui, fiindcă trăise şi iubise fără el, se risipise, înlăturată de vinovăţie, pentru că el însuşi găsise alinare în îmbrăţişarea Annei. Şi, în noaptea aceea, când ea veni la el, direct de sub duş, cu stropi de apă pe piele, nu mai reuşi să-i reziste. Aveau în răsuflări amăreala aceleiaşi băuturi, a amestecului care pregătea venele pentru somnul criogenic, dar niciunuia dintre ei nu-i păsa. Donald cedă ispitei. Apoi aşteptă până când Anna se întoarse în patul ei şi îi auzi respiraţia liniştindu-se, înainte de a adormi şi el, plângând.

Când se trezi, Anna plecase deja, patul ei era făcut cu grijă. El îi urmă exemplul, îndesă cearşaful sub saltea, cu colţurile bine conturate, deşi ştia că aşternuturile aveau să fie strânse grămadă şi patul dus înapoi, la locul lui din cazarmă. Se uită la ceas. Anna fusese adormită la primele ore ale dimineţii, ca să nu fie văzută de nimeni. El mai avea la dispoziţie cel puţin o oră până când Thurman venea să-l ia. Timp mai mult decât suficient.

Se duse în magazie şi se îndreptă spre drona cea mai apropiată de intrarea în hangar. Smulse prelata care-o acoperea, înălţând în aer un nor de praf. Trase lada goală de sub una dintre aripi, deschise uşa scundă a hangarului şi aşeză lada astfel încât să intre puţin în interiorul liftului. Lăsă uşa în jos, sprijinită pe ladă, pentru ca hangarul să rămână deschis.

Străbătu coridorul în grabă, trecu pe lângă cazarma goală şi îndepărtă folia de plastic de pe staţia de comandă aflată chiar în capăt. Ridică plasticul de pe comutatorul liftului şi-l duse în poziţia de sus. Când făcuse asta pentru prima oară, uşa ascensorului nu se mai deschisese, dar auzise platforma hodorogind de cealaltă parte a peretelui în timp ce urca. Nu avusese nevoie de prea mult timp ca să găsească o soluţie.

Puse folia de plastic la loc, apoi făcu în grabă cale-ntoarsă pe coridor, stinse lumina şi închise uşa. Trase cealaltă ladă de sub aripa stângă a dronei. Se dezbrăcă şi-şi îndesă hainele sub dronă. Scoase din ladă costumul din plastic gros şi se aşeză ca să şi-l tragă pe picioare. Urmară ghetele, şi avu grijă să etanşeze manşetele pantalonului în jurul lor. Se ridică şi aplică şiretul care atârna, furat de la o pereche de ghete de rezervă. Un capăt fusese legat de fermoarul din spatele costumului. Şi-l aşeză peste umăr şi trase, asigurându-se că acesta se închisese până sus înainte de a-şi lua din ladă mănuşile, lanterna şi casca.

Astfel echipat, închise lada şi o împinse la loc sub aripă, apoi reacoperi drona cu prelata. La sosirea lui Thurman, numai o singură ladă n-avea să fie la locul ei. Victor lăsase în urmă o harababură. El nu avea să lase aproape nicio urmă.

Se strecură în lift, împingând lanterna în faţa lui. Auzea cum motorul

se forţa să împingă lada ţintuită locului, zumzăind ca un roi de albine înfuriate. Aprinse lanterna, aruncă o ultimă privire în magazie, îşi adună tot curajul, apoi lovi cu ambele picioare în tubul de plastic. Liftul se urni. Lovi din nou şi urmă zgomotul tunător al unei rachete când uşa se închise trântindu-se, apoi liftul se puse în mişcare cutremurându-se. Lumina lanternei lui Donald fluctuă şi dansă. El o prinse între mănuşi şi-şi privi aburul răsuflării din cască. N-avea idee la ce trebuia să se aştepte, dar cel puţin el provoca totul. Avea să-şi controleze propria soartă.

52

• Silozul 1 •

Urcuşul dură mult mai mult decât anticipase. Erau momente când nu era sigur dacă se mişca sau nu. Începu să se teamă că planul lui fusese descoperit, că lada mutată în alt loc îi condusese la urmele lăsate de el în praf, că i se cerea să se întoarcă. Voia să îndemne liftul să se grăbească.

Lanterna se stinse. Donald bătu în cilindrul strâns în mănuşa lui şi trecu comutatorul de pe o poziţie pe alta. Probabil că bateria era slabă, din cauza depozitării îndelungate. Rămase în întuneric, fără să ştie ce direcţie însemna sus şi care însemna jos, dacă urca sau dacă se prăbuşea. Nu putea decât să aştepte. Ştia că luase hotărârea corectă. Nimic nu putea fi mai rău decât să fie captiv în întuneric, în capsula aia, neputând face nimic altceva decât să aştepte.

Un zăngănit vibrant îl anunţă că ajunsese la destinaţie. Zumzetul persistent al motorului încetă, urmat de o linişte chinuitoare. Se auzi un alt pocnet şi uşa opusă celei prin care intrase începu să se ridice încet. O piesă metalică, de dimensiunea unui pumn, înaintă, alunecând pe o şină. Donald o urmă împleticindu-se, înţelegând cum era ghidată drona către ieşire.

Se pomeni pe o rampă de lansare. Nu ştiuse la ce să se aştepte, se gândise că era posibil să ajungă deasupra solului, într-un ţinut pustiu. Însă se afla într-un puţ. Deasupra lui, în susul pantei, se deschidea o fantă, lumina devenind mai puternică. Dincolo de ea, zări norii învălmăşiţi pe care-i ştia din cantină. Aveau acea nuanţă cenuşie strălucitoare pe care le-o dădea răsăritul. Uşile din partea de sus a rampei continuau să alunece într-o parte şi în alta, ca o gură din ce în ce mai larg deschisă.

Donald se târî în susul pantei abrupte cât de repede putea. Culisa metalică de pe şină se opri şi se blocă. El se grăbi, convins că nu avea prea mult timp. Rămase pe şină, pentru cazul în care secvenţa de lansare era automată, dar culisa nu se mai clinti. Donald ajunse lângă uşile deschise istovit şi transpirat şi se trase afară.

Lumea i se răsfiră în faţă. După o săptămână petrecută într-o încăpere

fără ferestre, dimensiunile şi deschiderea spaţiului înconjurător erau însufleţitoare. Se simţi îmboldit să-şi smulgă casca şi să respire adânc. Greutatea înăbuşitoare a întemniţării în siloz dispăruse. Deasupra lui nu mai erau decât norii.

Stătea pe o platformă rotundă, de beton. În spatele deschiderii rampei de lansare erau un mănunchi de antene. Se îndreptă spre ele, se agăţă de una şi se lăsă să alunece spre bordura largă de dedesubt. Se târî apoi pe burtă, în încercarea de a se ţine de muchia alunecoasă cu mănuşile lui voluminoase, apoi căzu dizgraţios în ţărână.

Inspectă orizontul în căutarea oraşului – fu nevoit să ocolească turnul ca să-l găsească. De acolo o luă spre stânga, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Studiase hărţile ca să fie sigur, dar acum, când se afla afară, îşi dădu seama că se putea descurca bazându-se pe memorie. Acolo fuseseră corturile, iar aici scena şi dincolo de ele se întinseseră urmele noroioase adâncite în iarba ce se trudea să răsară pe măsură ce ATV-urile urcau dealul huruind. Aproape că putea să simtă mirosul de mâncare gătită, să audă câinii lătrând, copiii jucându-se şi imnurile înălţându-se în văzduh.

Scutură din cap, alungându-şi trecutul din gânduri şi îşi preţui timpul. Ştia că era posibil – extrem de posibil – să se afle cineva în cantină, la micul dejun. În clipa aceea, probabil că-şi scăpa lingura din mână şi arăta cu degetul către ecran. Însă avea un avans bun. Ceilalţi trebuiau să se chinuie ca să-şi îmbrace costumele şi să se întrebe dacă merita să rişte. Până să ajungă la el, avea să fie prea târziu. Spera că aveau să-l lase pur şi simplu în pace.

Se chinui să urce dealul. În costumul voluminos, fiecare mişcare era o luptă. Alunecă şi căzu de mai multe ori pe solul neted. O rafală de vânt lovi dealul, împroşcându-i cu ţărână casca, şi zgomotul îi aminti de şuierăturile din staţia radio a Annei. Nu ştia cât avea să-i reziste costumul. Cunoscând destul de multe despre curăţire, bănuia că nu avea să ţină la nesfârşit, însă Anna îi spusese că maşinile din aer erau proiectate să atace numai anumite lucruri. De aceea nu distrugeau nici senzorii, nici betonul, nici costumele făcute aşa cum trebuia. Iar el presupunea că, în silozul unu, costumele erau confecţionate corect.

Urcând dealul, nu spera decât că avea să poată arunca o privire. Era atât de obsedat şi atât de hotărât să-şi atingă scopul, încât nu se uită nici măcar o singură dată în urmă şi ajunse în vârf alunecând, târându-se şi mergând în patru labe pe ultimii cincisprezece metri. Se ridică şi continuă să înainteze clătinându-se, istovit, respirând greu. Odată ajuns la margine, se uită în jos, în depresiunea de alături. Acolo, un turn de beton se înălţa ca o piatră de mormânt, ca un monument ridicat în

amintirea lui Helen. Ea e îngropată sub acel turn. Şi, de vreme ce el nu putea ajunge vreodată la ea, de vreme ce nu avea să fie niciodată îngropat alături de ea, putea să zacă sub nori şi să fie destul de aproape.

Voia să-şi scoată casca, dar trebuia să scape mai întâi de mănuşi. Şi-o desprinse pe una, stricând etanşarea, şi o lăsă să cadă. Vântul puternic o rostogoli în josul pantei şi ţărâna învârtejită îi înţepă pielea. Particulele fine îl împroşcau, usturătoare, ca pe o plajă bătută de vânturi. Începu să tragă de cealaltă mănuşă, gata să accepte cu resemnare tot ce avea să urmeze, când simţi brusc ceva strângându-i umărul – era tras înapoi de pe muchia acelei pante line şi îndepărtat de priveliştea ultimului loc de odihnă al soţiei sale.

53

• Silozul 1 •

Donald se împletici şi căzu. Atingerea îl şocase, îi sărise inima din loc îşi agită braţele, străduindu-se să se elibereze, dar cineva îl prinsese zdravăn de costum. Şi nu era o singură persoană. Îl traseră înapoi, până când nu mai putu să vadă dincolo de culme.

Strigăte de frustrare îi umplură casca. Nu-şi dădeau seama că era prea târziu? Nu-l puteau lăsa în pace? Izbi aerul cu mâinile şi încercă să scape din strânsoare, dar era tras inexorabil în josul dealului, înapoi, către silozul unu.

Când căzu încă o dată, reuşi să se rostogolească, ca să ajungă cu faţa spre ei şi să-şi ridice braţele ca să se apere. Deasupra lui stătea Thurman, îmbrăcat doar cu salopeta lui albă, praful înălţat de pe pământul mort acoperindu-i sprâncenele cărunte.

— E timpul să plecăm! strigă bătrânul, în bătaia vântului puternic.

Vocea îi părea tot atât de îndepărtată ca norii.

Donald lovi cu picioarele şi încercă să se târască înapoi, în susul dealului, dar acolo erau alţi trei bărbaţi care-i tăiau calea. Cu toţii în alb, îngustându-şi ochii ca să se ferească de ferocitatea vântului şi de ploaia de ţărână.

Donald ţipă când îl înşfăcară iarăşi. Încercă să ia pietre şi să-şi umple pumnii cu pământ în timp ce-l târau, trăgându-l de ghete. Casca i se izbea de bulgării de pământ arid. Privea clocotul norilor şi unghiile i se îndoiau şi i se rupeau în încercarea de a găsi ceva de care să se agaţe.

Când ajunseră pe teren neted, era epuizat. Îl cărară în josul unei rampe şi dincolo de un sas, unde aşteptau mai mulţi oameni. Casca îi fu scoasă chiar înainte de a se închide complet uşa exterioară. Thurman stătea într-un colţ din partea opusă şi se uita cum îl dezbrăcau. Îşi ştergea sângele curs din nas. Donald îl nimerise cu cizma.

Erskine era acolo, ca şi doctorul Sneed, şi amândoi respirau precipitat. Imediat ce-i scoaseră costumul, Sneed îi afundă un ac în carne. Erskine îi ţinea mâna şi părea trist în timp ce lichidul se răspândea prin venele lui Donald.

— O teribilă irosire, spuse cineva, în timp ce asupra lui se pogora ceaţa.

— Uitaţi-vă la mizeria asta.

Erskine puse o mână pe obrazul lui Donald, care aluneca tot mai mult în întuneric. Pleoapele i se îngreunară şi toate sunetele părură să se îndepărteze.

— Ne-ar fi mai bine dacă ar conduce cineva ca tine, îl auzi pe Erskine spunând.

Însă auzise vocea lui Victor. Era un vis. Ba nu, o amintire. O idee dintr-o conversaţie mai veche. Donald nu putea fi sigur. Lumea trează a ghetelor şi a glasurilor furioase era prea ocupată să se lase înghiţită de pâcla somnului şi de ceaţa viselor. Şi, de data asta – mai degrabă decât cu frică de moarte – Donald intră în beznă cu bucurie. O îmbrăţişă, sperând că era eternă. Plecă însoţit de un ultim gând la sora lui, la dronele de sub prelate, la toate lucrurile pe care spera că nu avea să le trezească nimeni, niciodată.

54

• Silozul 18 •

Mission se simţea ca îngropat de viu. Căzu într-o transă inconfortabilă în sacul din ce în ce mai înfierbântat şi alunecos pe măsură ce îi reţinea căldura trupului şi expiraţiile. O parte din el se temea că o să leşine acolo, înăuntru, şi că Joel şi Lyn o să-l găsească mort. O alta spera.

La o sută şaptesprezece, cu un etaj sub cel unde se produsese explozia şi unde Cam îşi pierduse viaţa, cei doi hamali se văzură opriţi şi luaţi la întrebări. Oamenii care reparau scara erau în căutarea unui anumit hamal. Descrierea lor i se potrivea în parte lui Cam şi în parte lui Mission. Acesta din urmă stătu neclintit ca un mort în timp ce Joel se plângea că fusese oprit când transporta o povară atât de sensibilă şi de grea. Li se putea cere oricând să deschidă sacul, însă unele lucruri erau tabu, aproape în aceeaşi măsură ca discuţiile despre exterior. Aşa că li se îngădui să-şi continue drumul şi li se atrase atenţia că, mai sus, balustrada era întreruptă şi că un om căzuse deja, găsindu-şi sfârşitul.

În timp ce vocile rămase în urma lor se estompau, Mission se luptă cu un acces de tuse. Îşi săltă umerii şi se strădui să-şi acopere gura, ca să înăbuşe sunetul. Lyn îi şuieră să nu facă zgomot. În depărtare se auzea o femeie plângând. Trecură pe lângă ruinele rămase după dezastrul produs cu câteva ore în urmă, iar Joel şi Lyn icniră la vederea unui întreg palier desprins de scară.

Deasupra Aprovizionării, la o sută şapte, îl duseră pe Mission într-o baie, deschiseră sacul şi-l lăsară să-şi dezmorţească braţele. El folosi una dintre cabine, bău câteva înghiţituri de apă şi-i asigură pe Joel şi pe Lyn că se simţea foarte bine în sac. Erau cu toţii transpiraţi. Până la dispeceratul central mai aveau treizeci şi ceva de etaje. Mai ales Joel părea slăbit de urcuş, sau poate din cauză că văzuse ravagiile făcute de explozie. Lyn rezista mai bine, însă era nerăbdătoare să-şi continue drumul. Se temea pentru Rodny şi părea tot atât de nerăbdătoare ca Mission să ajungă în Cuib.

Mission se văzu în oglindă, în salopeta albă şi cu cuţitul de hamal legat de mijloc. El era omul căutat. Îşi scoase cuţitul, prinse în mână un smoc

de păr şi şi-l tăie de la o distanţă cât mai mică de scalp. Lyn înţelese ce voia să facă şi-l ajută cu propriul ei cuţit. Joel aduse coşul de gunoi din colţ ca să adune părul.

Era o tunsoare grosolană, dar semăna mai puţin cu hamalul căutat. Înainte de a-şi pune cuţitul la loc, spintecă sacul negru în câteva locuri, chiar lângă fermoar. Îşi scoase cămaşa de sub salopetă şi şterse cu ea interiorul sacului, uscându-l, înainte de a o arunca în coşul de gunoi. Însă duhoarea de fum şi de transpiraţie rămase. Se strecură din nou înăuntru, ajutându-i pe ceilalţi să fixeze curelele, iar ei traseră fermoarul, îl duseră înapoi, pe scară, şi îşi continuară urcuşul. Mission nu putea decât să-şi facă griji.

Trecu în revistă evenimentele din ziua aceea lungă. Dimineaţa luase micul dejun privind cum se luminau norii, o vizitase pe Cioară şi-i dusese biletul lui Rodny. Şi apoi Cam… Mission îşi pierduse un prieten. După toate cele întâmplate, extenuarea îl ajunse din urmă şi se simţi pe punctul de a leşina.

Când se trezi cu o tresărire, avu impresia că nu trecuse decât o clipă. Avea salopeta umedă şi suprafaţa interioară a sacului, plină de condens, era alunecoasă. Probabil că Joel îi simţise zvâcnirea, fiindcă se grăbi să-i şuiere un „sst“ şi-i spuse că se apropiau de dispeceratul central.

Inima lui Mission începu să bată cu putere când îşi reveni şi-şi aduse aminte unde se afla şi ce făcea. Îi era greu să respire. Despicăturile pe care le făcuse erau sub faldurile plasticului. Ar fi vrut să întredeschidă fermoarul, să vadă măcar o geană de lumină, să simtă aerul curat adiind ca suflul unei şoapte. Avea braţele amorţite, imobilizate de curelele din jurul umerilor. Şi îl dureau gleznele, de care-l sălta Lyn, aflată pe treptele de mai jos.

— Nu pot să respir, gâfâi el.

Lyn îi spuse să tacă. Dar se opriră şi legănarea încetă. Cineva atinse pe bâjbâite sacul, deasupra capului său, şi, cu o succesiune de pocnete uşoare, fermoarul se deschise pe lungimea câtorva dinţi.

Mission trase în piept aerul răcoros. Lumea se limita la un balans, la zgomotul îndepărtat al ghetelor pe trepte, la zarva care se auzea undeva, mai sus sau poate mai jos, el nu reuşea să-şi dea seama. Altă luptă. Alţi morţi. Avu viziunea trupurilor care se răsuceau în aer. Îl văzu pe Cam plecând de pe subnivelurile fermelor cu numai o zi înainte, cu un bonus în buzunar, fără să ştie cât de puţin timp îi rămăsese ca să-l cheltuiască.

Se odihniră în dispeceratul central. Îl lăsară pe Mission să iasă pe culoarul principal, care era înspăimântător de pustiu.

— Ce naiba s-a-ntâmplat aici? întrebă Lyn.

Îşi afundă degetul în perete, într-o gaură înconjurată de crăpături ca de

o pânză de păianjen. Se mai vedeau şi altele la fel, cu sutele. Pe palier răsunau ghetele trecătorilor care-şi continuau drumul.

— Cât e ceasul? întrebă Mission, cu voce joasă.

— E trecut de ora cinei, răspunse Joel.

Ceea ce însemna că aveau să scoată un timp bun.

Ceva mai departe, pe acelaşi culoar, Lyn studia o pată care părea de rugină.

— Ăsta e sânge? şuieră ea.

— Robbie a spus că n-a reuşit să dea de nimeni aici, jos, zise Mission. Poate s-au împrăştiat.

Joel sorbi din bidonul său.

— Sau au fost izgoniţi.

Îşi şterse buzele cu mâneca.

— Rămânem aici peste noapte? Voi doi păreţi dărâmaţi.

Joel clătină din cap. Îi întinse lui Mission bidonul.

— Cred că trebuie să trecem de etajele dintre patruzeci şi treizeci. Securitatea e peste tot. La naiba, ţinând cont de cum aleargă ei în toate părţile, probabil că, îmbrăcat aşa, ai putea să scapi cu fuga până sus. S-ar putea să fie nevoie să-ţi cureţi puţin părul.

Mission îşi frecă scalpul şi se gândi la asta.

— Poate c-aş reuşi, spuse. Aş putea s-ajung acolo înainte de orele cu lumină scăzută.

O urmări cu privirea pe Lyn, care dispăru într-unul din dormitoarele de pe coridor. Şi o văzu ieşind aproape imediat, cu mâna la gură, cu ochii măriţi.

— Ce e? întrebă Mission, care stătuse ghemuit, ridicându-se şi alăturându-i-se.

Lyn îl cuprinse cu braţele ca să-l ţină departe de uşă, apoi îşi îngropă faţa în umărul lui. Joel riscă să arunce o privire.

— Nu, şopti.

Mission se smulse din braţele lui Lyn şi veni lângă colegul lui hamal, în pragul uşii.

Paturile erau pline. Unii erau întinşi pe podea, cu braţele şi picioarele răsfirate, dar, văzând cum se încurcaseră între ele – cum atârnau din paturi mâini inutile sau cum stăteau, răsucite, sub trupuri –, era evident că oamenii din încăpere nu dormeau.

O descoperiră printre ei pe Katelyn. Lyn se cutremură, plângând în tăcere, în timp ce Joel şi Mission îi luară trupul şi-l aşezară în sac. Mission se simţi brusc vinovat la gândul că o aleseseră mai degrabă pentru dimensiunile ei decât pentru cât de îndrăgită fusese. În timp ce strângeau curelele şi trăgeau fermoarul, curentul electric de pe coridor se

întrerupse, lăsându-i în beznă.

— Ce naiba? şuieră Joel.

O clipă mai târziu, luminile se reaprinseră, dar pâlpâiau de parcă în fiecare bec ar fi ars o lumânare. Mission îşi şterse sudoarea de pe frunte, dorindu-şi să mai fi avut încă eşarfa.

— Dacă nu puteţi face tot drumul până la Cuib în seara asta, le spuse celorlalţi, opriţi-vă în haltă, rămâneţi acolo şi vedeţi ce e cu Robbie.

— O să ne descurcăm, îl asigură Joel.

Când Mission era gata să plece, Lyn îl strânse de braţ.

— Fii prudent, spuse ea.

— Şi voi, răspunse el.

Plecă, grăbit, către palier şi către marea scară de dincolo de el. Deasupra capului îi pâlpâiau lumini, ca nişte flăcări. Semn că, undeva, ceva ardea.

55

• Silozul 18 •

Mission urcă în goană, prin aerul înceţoşat de fum, cu senzaţia că avea flăcări în gât. Oamenii şopteau că întreruperea curentului fusese cauzată de explozia de la Mecanic. Discuţiile se învârteau în jurul unui ax strâmbat sau rupt şi se spunea că silozul era alimentat de generatorul de rezervă. Auzea astfel de lucruri de la o distanţă de jumătate de buclă a spiralei, în timp ce urca treptele câte două sau, uneori, câte trei o dată. Se simţea bine afară din sac şi în mişcare, era mai bine să-şi simtă muşchii înţepându-l decât să stea nemişcat, era mai bine să fie propria sa povară.

Şi observă că toată lumea amuţea la vederea lui sau că oamenii se împrăştiau, dispărând în spatele uşilor de pe palierele lor, că până şi aceia care-l cunoşteau făceau acelaşi lucru. La început se temu că se purtau astfel tocmai fiindcă-l recunoscuseră. Dar motivul era albul securităţii, pe care-l purta. Bărbaţi tineri ca el alergau, zgomotoşi, în sus şi în jos pe scară, terorizând pe toată lumea. Cu numai o zi înainte fuseseră fermieri, sudori sau pompagii, iar acum impuneau ordinea cu armele lor negre.

Lui Mission i se întâmplă de mai multe ori să fie oprit de unul dintre grupurile lor şi întrebat unde se ducea şi unde îi era puşca. El le răspundea că luase parte la o luptă mai jos şi că se întorcea să dea raportul. Auzise pe altcineva pretinzând acelaşi lucru. Mulţi păreau să ştie la fel de puţine ca el despre tot ce se petrecea, aşa că-l lăsau să treacă. Culoarea pe care o purtai spunea, ca de obicei, totul. Oamenii îşi închipuiau că te pot cunoaşte dintr-o singură privire.

În apropierea IT-ului, activitatea deveni mai intensă. Un grup de noi recruţi trecu pe lângă el şi Mission îi urmări privind peste balustradă în timp ce deschideau uşile etajului de dedesubt cu lovituri de picior şi dădeau buzna înăuntru. Auzi ţipete, apoi o bubuitură puternică, ca atunci când cade o bară grea, de oţel, pe podeaua metalică. O duzină de asemenea bubuituri, apoi ţipete mai puţine.

Când se apropie de ferme îl dureau picioarele şi avea un junghi în

coastă. Văzu pe palier câţiva fermieri cu lopeţi şi greble. Când trecu prin dreptul lor, cineva strigă ceva. Mission grăbi pasul, cu gândul la tatăl şi la fratele lui, înţelegând pentru prima oară cât de înţelept era bătrânul fiindcă nu voia să plece de pe peticul ăla de pământ.

După ceea ce păru un urcuş de mai multe ore, ajunse în liniştea Cuibului. Copiii plecaseră. Probabil că majoritatea familiilor erau ascunse în apartamentele lor, ghemuite laolaltă, sperând că nebunia avea să treacă, aşa cum trecuseră şi altele. Pe coridor erau mai multe dulapuri deschise, iar rucsacul unui copil rămăsese pe podea. Împleticindu-se pe picioare îndurerate, Mission înaintă către sunetul familiar al unei voci care cânta şi către scrâşnetul oribil al oţelului pe dale.

La capătul culoarului, uşa ei era deschisă ca întotdeauna, primitoare ca întotdeauna. Cânta Cioara, cu vocea mai puternică decât de obicei. Mission văzu că nu era primul, că mesajul lui fusese trimis. Frankie şi Allie erau acolo, amândoi în verdele şi albul paznicilor fermelor. Cioara cânta şi ei aranjau băncile. Foliile fuseseră luate de pe cele stivuite lângă perete, la păstrare. Acum umpleau sala de clasă, aşa cum şi-o amintea Mission din copilăria lui. Ca şi cum Cioara s-ar fi aşteptat să se ocupe toate, din clipă-n clipă.

Allie îl văzu prima. Se întoarse şi-l zări în uşă, şi ochii ei luminoşi străluceau în mijlocul pistruilor de fermier, iar părul negru era strâns la spate, într-un coc. Se repezi spre el, şi Mission văzu că avea salopeta strânsă în jurul ghetelor, iar bretelele erau înnodate pe umeri, ca s-o scurteze. Probabil că era salopeta lui Frankie. Când ea i se aruncă în braţe, se întrebă cât de mult riscaseră cei doi ca să se întâlnească acolo cu el.

— Mission, băiatul meu.

Doamna Crowe îşi întrerupse cântecul, zâmbi şi-l chemă lângă ea cu o fluturare a mâinii. O clipă mai târziu, Allie îşi slăbi strânsoarea, fără tragere de inimă.

Mission îi strânse mâna lui Frankie şi-i mulţumi fiindcă venise. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că se schimbase ceva, că şi părul lui fusese scurtat. Îşi frecară amândoi pielea capului şi râseră. În vremuri fără niciun haz, umorul se ivea cât ai bate din palme.

— Ce-am auzit despre Rodny al meu? întrebă Cioara.

Scaunul îi zvâcnea înainte şi înapoi, cu mâna mişcându-se pe comenzi, cu cămaşa de noapte albastră, decolorată, îndesată sub oasele subţiri.

Mission trase adânc aer în piept, fumul nevrând să i se lase dus din plămâni, şi le povesti despre tot ce văzuse pe scară, despre bombe şi despre incendii şi despre zvonurile legate de Mecanic, despre forţele de securitate înarmate cu puşti, până când Cioara îi opri vorbăria frenetică

fluturându-şi scurt braţele firave.

— Nu mă interesează lupta, spuse ea. Lupta am văzut-o. Aş putea s-o pictez şi să-mi atârn tabloul pe perete. Ce e cu Rodny? Ce e cu băiatul nostru? Le-a venit de hac? I-a făcut să plătească?

Îşi încleştă pumnul mic, înălţându-l.

— Nu, răspunse Mission. Cui să-i vină de hac? Are nevoie de ajutorul nostru.

Cioara râse, ceea ce îl nedumeri. Încercă să-i explice:

— I-am dat biletul tău, iar el mi-a strecurat în schimb altul. În care ne implora să-l ajutăm. L-au închis în spatele uşilor ălora mari, de oţel…

— Nu e închis, spuse Cioara.

— … de parcă ar fi făcut ceva rău…

— Ceva bun, îl corectă ea.

Mission amuţi. Vedea cunoaşterea strălucind în ochii ei bătrâni, un răsărit de soare în ziua de după o curăţire.

— Rodny nu e în niciun pericol, zise ea. E cu cărţile vechi. E cu oamenii care ne-au luat lumea.

Allie strânse braţul lui Mission.

— Asta încearcă să ne spună, şopti ea. Totul o să fie OK. Hai, vino să ne-ajuţi cu băncile.

— Dar biletul…, protestă Mission, dorindu-şi să nu-l fi transformat în confetti.

— Biletul pe care i l-ai dus tu trebuia să-i dea putere. Să-i dea de înţeles că era timpul să-nceapă. Băiatul nostru se află într-un loc de unde-i poate face să sufere pentru ceea ce-au făcut ei.

În ochii Ciorii era un soi de ferocitate.

— Nu, spuse Mission. Lui Rodny îi era frică. Îmi cunosc prietenul, ştiu când se teme de ceva.

Chipul Ciorii se aspri. Îşi deschise pumnul şi-şi netezi partea din faţă a veşmântului decolorat.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse, cu vocea tremurându-i, înseamnă că l-am evaluat cât se poate de greşit.

56

• Silozul 18 •

În vreme ce aranjau băncile şi Cioara cânta din nou, se apropiau orele cu lumină scăzută. Allie îi spuse că circulaţia fusese interzisă pe timpul nopţii, aşa că Mission îşi pierdu speranţa că în seara aceea avea să mai apară cineva. Scoaseră covoraşele din cămăruţe ca să se poată odihni, făcură planuri şi se hotărâră să-i mai aştepte pe ceilalţi până în zorii zilei următoare. Mission ar fi vrut să-i mai pună Ciorii o mulţime de întrebări, dar ea părea distrată, cu gândurile în altă parte, posedată de o veselie îmbătătoare.

Frankie era sigur că, dacă dădea de tatăl lui, i-ar fi putut ajuta să treacă de pază şi să pătrundă în adâncurile IT-ului. Mission îi povesti cu câtă uşurinţă reuşise să se deplaseze în salopeta lui albă. Era posibil să ajungă la tatăl lui Frankie cât ai pocni din degete. Allie scoase fructe proaspete, de pe parcela ei, şi le împărţi tuturor. Cioara bău unul dintre amestecurile sale de un verde întunecat. Mission începu să nu-şi mai găsească locul.

Se duse până pe palier, sfâşiat între hotărârea de a-i aştepta pe ceilalţi şi nerăbdarea de a trece la fapte. Din câte ştia el, Rodny ar fi putut deja să fie condus spre vârf, către moarte. De obicei, curăţirile linişteau oamenii, urmau după răbufnirea tulburărilor, dar ceea ce se întâmpla nu semăna cu niciunul dintre accesele de violenţă la care asistase până atunci. Era incendiul despre care vorbise tatăl lui, erau tăciunii neîncrederii şi ai dezintegrării negoţului care luau foc în acelaşi timp. Văzuse că asta se apropia, numai că venea cu viteza unui cuţit azvârlit din vârf.

De pe palier, auzi ecourile stârnite de o mulţime zgomotoasă aflată mai jos, la mare distanţă. Ţinându-se de balustradă, simţi vibraţia ghetelor în marş. Se întoarse la ceilalţi şi nu scoase nicio vorbă despre asta. Nimic nu justifica bănuiala că ghetele acelea ar fi putut veni după ei.

Când ajunse înapoi, Allie arăta ca şi cum ar fi plâns. Avea ochii umezi şi obrajii înroşiţi. Cioara le spunea o poveste din Vremurile de Demult şi

mâinile ei desenau scena în aer.

— E totul în ordine? întrebă Mission.

Allie clătină din cap, ca şi cum ar preferat să păstreze tăcerea.

— Ce e? insistă el.

Îi luă mâna şi o auzi pe Cioară istorisind despre Atlantida, o altă poveste despre un oraş năruit şi dispărut dincolo de dealuri, despre o zi de mult apusă, când acele ruine străluceau aidoma unei monede jilave, din argint.

— Spune-mi, repetă el.

Se întrebă dacă poveştile aveau asupra ei acelaşi efect pe care-l avuseseră asupra lui, făcând-o să se întristeze fără să ştie de ce.

— Voiam să spun abia după aceea, răspunse ea, cu lacrimi noi în ochi.

Şi le şterse, iar Cioara tăcu şi mâinile îi căzură în poală. Frankie nu scotea nicio vorbă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ştiau şi ei doi.

— Tata, spuse Mission.

Trebuia să aibă legătură cu tatăl lui. Se prăpădise, o ştiu instantaneu. Allie era apropiată de tatăl lui într-un mod în care el unul nu fusese niciodată. Şi brusc, se trezi regretând că plecase de-acasă. În timp ce ea îşi ştergea lacrimile, fără să-şi poată aduce cuvintele pe buze, Mission se imagină pe sine însuşi în patru labe, în ţărână, săpând ca să-şi dobândească iertarea.

Allie ţipă, iar Cioara începu să intoneze o melodie despre zilele în care oamenii trăiau deasupra pământului. Mission se gândi la tatăl lui, acum dispărut, la tot ce tânjea să-i spună, şi nu-şi mai dori decât să se repeadă la posterele de pe pereţi, să le smulgă şi să le rupă în bucăţi fiindcă te îndemnau să pleci şi să fii liber.

— E vorba de Riley, reuşi Allie în sfârşit să articuleze. Îmi pare atât de rău.

Cioara îşi încetă cântecul. Toţi trei se uitară la el.

— Nu, şopti Mission.

— N-ar fi trebuit să-i spui…, începu Frankie.

— Trebuie să ştie! pretinse Allie. Tatăl lui ar fi vrut să ştie.

Mission se uită la un poster cu dealuri verzi şi cer albastru. Lacrimile înceţoşară lumea, aşa cum o înceţoşa cu siguranţă praful.

— Ce s-a-ntâmplat? şopti.

Ea îi povesti că fermele fuseseră atacate. Riley îi implorase să fie lăsat să plece ca să-i ajute pe luptători, fusese refuzat, apoi dispăruse. Fusese găsit cu un cuţit de bucătărie încă strâns în mâini.

Mission se ridică şi începu să măsoare încăperea cu pasul, împroşcând-o cu lacrimile care-i cădeau de pe obraji. N-ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să fie acolo. Şi alături de Cam ar fi trebuit să fie. Moartea

ajunsese înaintea lui în toate locurile în care ar fi trebuit să se afle. La fel făcuse şi cu mama lui. Iar acum venea sfârşitul pentru toată lumea.

Un zgomot tunător de pe palier crescu în intensitate şi pătrunse pe coridor – răsunetul unor ghete care se apropiau. Mission îşi şterse obrajii. Renunţase la ideea că ar fi putut sosi vreunul dintre ceilalţi, aşa că se gândi că era posibil să fi venit securitatea, cu puştile ei. Aveau să-l întrebe unde-şi lăsase arma înainte de a-şi da seama că era un impostor, înainte de a-i împuşca pe toţi.

Închise uşa, văzu că doamna Crowe nu-i pusese nicio încuietoare şi propti o bancă sub clanţă. Frankie se îndreptă grăbit spre Allie şi-i spuse să treacă în spatele catedrei Ciorii. El îşi încleştă mâinile pe spătarul scaunului bătrânei – şi cablul de deasupra capului ei se legănă periculos de tare –, însă ea susţinu cu insistenţă că se putea descurca singură, că nu aveau de ce să se teamă.

Mission ştia că nu era aşa. Securitatea venea după ei – securitatea sau vreo altă gloată. El urcase pe scară, ştia ce era acolo, afară.

Se auzi o bătaie în uşă. Clanţa se zgâlţâi. Zgomotul ghetelor se stinse pe măsură ce nou-veniţii se adunau. Frankie îşi duse un deget la buze, cu ochii măriţi. Cablul de deasupra scârţâia, legănându-se într-o parte şi-ntr-alta.

Uşa se clinti. O clipă Mission speră că grupul de-afară avea să plece, că îşi făcea pur şi simplu rondul. Se gândi să se ascundă sub cearşafurile care acoperiseră băncile, dar era deja prea târziu. Uşa se deschidea, împinsă, şi banca aluneca pe podea scârţâind. Prima persoană care trecu pragul fu Rodny.

O apariţie neaşteptată, bruscă, ca o palmă pe obraz. Rodny purta o salopetă albă, cu urmele îndoiturilor din timpul cât stătuse împăturită încă vizibile. Părul îi fusese tuns scurt şi faţa îi era proaspăt bărbierită, cu o tăietură pe bărbie.

Mission avu senzaţia că se privea într-o oglindă, că erau amândoi costumaţi. Pe coridor, în spatele lui Rodny, se îngrămădeau mai mulţi bărbaţi în alb, cu puşti în mâini. El le ordonă să se retragă şi intră în încăperea plină de bănci goale, frumos aranjate.

Allie reacţionă prima. Icni, surprinsă, şi se grăbi să înainteze, cu braţele deschise pentru o îmbrăţişare. Rodny îşi ridică palma, cerându-i să se oprească. În cealaltă mână ţinea un pistol mic, aşa cum aveau ajutorii de şerif. Nu se uita la prietenii lui, ci la bătrâna Cioară.

— Rodny…, începu Mission.

Creierul lui se străduia să dea un înţeles prezenţei lui Rodny. Se adunaseră cu toţii ca să-l salveze, dar el nu prea arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de aşa ceva.

— Uşa, spuse Rodny, peste umăr.

Un bărbat care avea de două ori vârsta lui ezită înainte de a-i da ascultare, închizând uşa. Un prizonier nu se purta aşa. Înainte de a se închide uşa pe de-a-ntregul, Frankie înaintă clătinându-se.

— Tată! strigă, ca şi cum şi-ar fi văzut părintele pe coridor, alături de ceilalţi.

— Noi veneam după tine, spuse Mission. Ar fi vrut să se apropie de prietenul său, însă în ochii lui era ceva periculos. Biletul tău…

Rodny îşi luă în sfârşit ochii de la Cioară.

— Veneam să te-ajutăm, spuse Mission.

— Ieri aveam nevoie, răspunse Rodny.

Ocoli băncile, cu arma la vedere, mutându-şi privirea de la un chip la altul. Mission se trase înapoi şi i se alătură lui Allie, stând aproape de Cioară, fără să-şi dea seama dacă voia s-o apere sau să se simtă apărat.

— N-ar trebui să te afli aici, zise doamna Crowe pe un ton dojenitor. Lupta ta nu se poartă aici. Pe *ei* ar trebui să-i faci să sufere.

Arătă cu un deget subţire către uşă.

Arma din mâna lui Rodny se înălţă uşor.

— Ce faci? întrebă Allie, privindu-o cu ochi măriţi.

Rodny arătă spre Cioară.

— Spune-le, îi ceru. Spune-le ce-ai făcut. Ce faci.

— Ce ţi-au făcut ţie? întrebă Mission.

Prietenul lui se schimbase. Nu era vorba doar de tunsoare şi de uniformă. Schimbarea era în ochii lui.

— Mi-au arătat… Rodny îşi roti arma către posterele de pe perete. Că aceste poveşti sunt adevărate. Râse şi se întoarse spre Cioară. Şi am fost furios, exact aşa cum spuneai c-o să fiu. Furios pentru ceea ce i-au făcut lumii. Am vrut să surp totul.

— Atunci fă-o, insistă Cioara. Fă-i să sufere.

Vocea îi scârţâi ca o uşă gata să se trântească.

— Dar acum ştiu. Mi-au spus ei. Am primit un apel. Şi acum ştiu ce faci aici…

— Despre ce e vorba? întrebă Frankie, încă în mijlocul încăperii. De ce e tata…

— Opreşte-te, îi spuse Rodny. Împinse una dintre bănci într-o parte şi înaintă pe culoarul dintre ele. Nu te mişca. Pistolul i se roti dinspre Frankie către Cioară, al cărei scaun se clătină în ritmul mâinii ei tremurătoare. Lozincile astea de pe pereţi, poveştile şi cântecele… tu ne-ai făcut ceea ce suntem. Ne-ai făcut furioşi.

— Aşa *ar trebui* să fiţi, strigă ea. Ar trebui să fiţi al naibii de furioşi!

Mission se trase mai aproape de Cioară. Stătea cu un ochi pe armă.

Allie îngenunche şi luă mâna bătrânei. Rodny rămăsese la zece paşi distanţă, cu arma îndreptată către picioarele lor.

— Ucid şi iar ucid, spuse Cioara. Şi o să fie aşa cum a fost întotdeauna. Curăţă totul lună. Ard şi îngroapă morţii. Iar băncile astea…

Braţul i se ridică brusc, cu degetul tremurător îndreptat către băncile goale, de curând aranjate.

— Băncile astea vor fi din nou *pline*.

— Nu, ripostă Rodny, dând din cap. Nu şi de data asta. Aici o să se termine. N-o să ne mai înspăimânţi…

— Ce tot spui? întrebă Mission. Făcu un pas către Cioară, cu mâna pe scaunul ei. Tu eşti cel cu arma, Rodny. Tu eşti cel care ne sperie.

Rodny se întoarse spre el.

— *Ea* ne face să ne simţim aşa. Nu înţelegi? Frica şi speranţa merg mână-n mână. Ce vinde ea nu diferă de ceea ce spun preoţii, numai că ea ajunge la noi *înaintea* lor. Toată vorbăria despre o lume mai bună. Ne face pur şi simplu s-o detestăm pe *asta*.

— Nu…

Mission îşi urî prietenul fiindcă spunea astfel de lucruri.

— Ba da, continuă Rodny. De ce crezi că ne urâm taţii? Pentru că ea ne face să-i urâm. Ne sugerează să ne desprindem de ei. Dar asta n-o să facă lumea mai bună. Îşi flutură mâna. Nu cred că ar avea vreo importanţă. Ceea ce ştiam mă făcea să mă tem pentru viaţa mea. Pentru noi toţi. Ceea ce ştiu acum îmi dă speranţe.

Arma i se înălţă. Lui Mission nu-i veni să creadă. Prietenul lui îndreptase ţeava către bătrâna Cioară.

— Aşteaptă…

Mission ridică o mână.

— Dă-te deoparte, spuse Rodny. Trebuie s-o fac.

— Nu!

Braţul prietenului său se încordă. Ţeava era la nivelul femeii fără apărare din scaunul mecanic, mama lor, a tuturor, care le cântase ca să adoarmă în leagăne şi în pătuţuri, al cărei glas îi urmărise cât fuseseră umbre şi după aceea.

Frankie împinse o bancă într-o parte şi se repezi la Rodny. Allie ţipă. Mission se aruncă în lateral când arma tună şi fulgeră. Simţi un pumn în stomac şi o arsură în măruntaie. Se izbi de podea în timp ce arma tună a doua oară şi scaunul Ciorii se clătină, alunecând într-o parte, când mâna ei se încleştă într-un spasm.

Mission căzu, greoi, ţinându-se de abdomen. Îşi retrase mâna lipicioasă şi umedă.

Zăcând pe spate, o văzu pe Cioară prăbuşită în scaun, într-un scaun

care nu se mai mişca. Arma mai tună o dată. Inutil. Trupul ei zvâcni sub lovitură. Frankie sări pe Rodny şi amândoi se rostogoliră. Ghetele năvăliră în cameră, atrase de zgomot.

Allie era acolo, plângând. Îşi ţinea mâna pe stomacul lui Mission, apăsând cu toată puterea, şi se uita la Cioară. Mission simţi gust de sânge în gură. Îşi aminti cum îi trăsese Rodny un pumn când erau copii, în joacă. Niciodată nu făcuseră altceva decât să se joace. Se costumau şi intrau în rolurile taţilor lor.

Erau ghete pretutindeni. Lucioase şi negre ale unora, uzate de prea multă purtare ale altora. Ale celor care mai luptaseră şi ale celor care învăţau să se lupte.

Rodny apăru deasupra lui Mission, cu ochi măriţi de îngrijorare. Îi spuse să reziste. Mission ar fi vrut să-i răspundă că o să încerce, dar durerea din stomac era prea puternică. Nu izbutea să vorbească. Toţi îi spuneau să rămână treaz, dar tot ce-şi dorise el vreodată era să doarmă. Să nu fie. Să nu fie o povară pentru nimeni.

Nu plânge, nu plânge, dragostea mea,
Un cântec de leagăn îţi voi cânta.
Deşi departe se pare că sunt,
În vise mă ai alături oricând.

Nu plânge, te culcă, dragostea mea,
Jur împrejuru-ţi doar îngeri vor sta.
În zori şi apoi, în întreaga zi,
Spaimele tale le vor izgoni.

Te culcă, nu plânge, dragostea mea,
Un cântec de leagăn îţi voi cânta.

57

Trei ani mai târziu

• Silozul 18 •

Mission îşi dădu jos salopeta de lucru în vreme ce Allie pregătea cina. Se spălă pe mâini, îşi scoase ţărâna de sub unghii, urmărind cum nămolul aluneca către scurgere. Inelul era din ce în ce mai greu de scos, îl dureau încheieturile degetelor şi erau ţepene după primul prăşit din anotimpul plantării.

Îşi săpuni mâinile şi reuşi în sfârşit să-şi scoată inelul. Aducându-şi aminte cum îl pierduse ultima oară în canalul de scurgere, îl aşeză cu grijă deoparte. În bucătărie, Allie supraveghea maşina de gătit fluierând. Când deschise cuptorul, el simţi miros de friptură de porc. Ar fi trebuit să spună ceva. Nu-şi puteau permite să cumpere carne de friptură decât la ocazii deosebite.

Îşi puse salopeta la spălat. Când se întoarse în bucătărie, pe masă erau lumânări aprinse. Lumânările erau pentru urgenţe, pentru vremurile când nebunii de jos treceau de la un generator la altul şi reparau defecţiunile celui principal. Allie ştia asta. Dar, înainte de a apuca s-o mustre pentru friptură şi pentru lumânări sau să-i spună că recolta de fasole nu aveau să fie cum sperase el, văzu că-l privea radioasă. Nu exista decât un singur lucru care-ar fi putut s-o facă atât de fericită, dar era imposibil.

— Nu, spuse el.

Nu-şi putea îngădui să creadă.

Allie dădu din cap. Avea lacrimi în ochi. Până când ajunse lângă ea, îi curgeau pe obraji.

— Dar biletul nostru a expirat, şopti el, strângând-o la piept.

Mirosea a ardei gras şi a salvie. O simţea tremurând.

Ea răspunse printre lacrimi. Vocea i se frângea, copleşită de bucurie.

— Doctorul a spus că s-a-ntâmplat luna trecută. A fost în intervalul nostru, Mish. O s-avem un copil.

Mission simţi un val de uşurare. Uşurare, nu entuziasm. Uşurare,

fiindcă totul era legal. Îşi sărută soţia pe obraz, adăugând sare la ardei şi salvie.

— Te iubesc, şopti.

— Friptura. Ea se desprinse din îmbrăţişare şi se repezi la maşina de gătit. Voiam să-ţi spun după cină.

Mission râse.

— Trebuia să-mi spui acum sau să-mi explici ce-i cu lumânările.

Cu mâinile tremurându-i, umplu două pahare cu apă şi le puse pe masă în timp ce ea aranja farfuriile.

Simţea mirosul de carne friptă şi-i lăsa gura apă. Îi putea anticipa gustul. Gustul viitorului, a ceea ce avea să fie.

— N-o lăsa să se răcească, spuse Allie, aducând mâncarea.

Se aşezară şi se luară de mâini. Mission se blestemă fiindcă nu-şi pusese inelul la loc, pe deget.

— Binecuvântată fie hrana şi binecuvântaţi cei care-i hrănesc rădăcinile, zise Allie.

— Amin, completă Mission.

Soţia lui îi strânse mâinile înainte de a i le elibera pentru a lua tacâmurile.

— Ştii, spuse, tăind friptura, dacă e fată, va trebui s-o botezăm Allison. De când ţin minte, fiecare femeie din familia mea a fost o Allison.

Mission se întrebă cât de departe în timp se întindeau amintirile familiei ei. Era neobişnuit să ajungă până foarte departe.

Începu să mănânce, cu gândul la nume.

— Allison să fie, încuviinţă. Şi se gândi că, în cele din urmă, aveau s-o strige şi pe ea tot Allie. Dar, dacă o să fie băiat, îi putem spune Cam?

— Sigur. Allie îşi ridică paharul. Dar nu aşa îl chema pe bunicul tău, nu?

— Nu. Nu cunosc niciun Cam. Pur şi simplu îmi place cum sună.

Îşi ridică la rândul său paharul cu apă şi îl studie o vreme. Sau cunoscuse vreun Cam? De unde-i venise în minte numele? Frânturi din propriul trecut erau voalate, ascunse pentru el. Erau lucruri, de genul semnului de pe gât şi al cicatricei pe de abdomen, despre care nu-şi amintea cum apăruseră. Toată lumea avea o porţie de asemenea mistere, de părţi din propriul trecut de care nu-şi mai aducea aminte, dar Mission îi întrecea pe mulţi alţii. De exemplu, în privinţa zilei lui de naştere. Înnebunea de ciudă fiindcă nu-şi putea aduce aminte când era. De ce-i era atât de greu să-şi amintească?

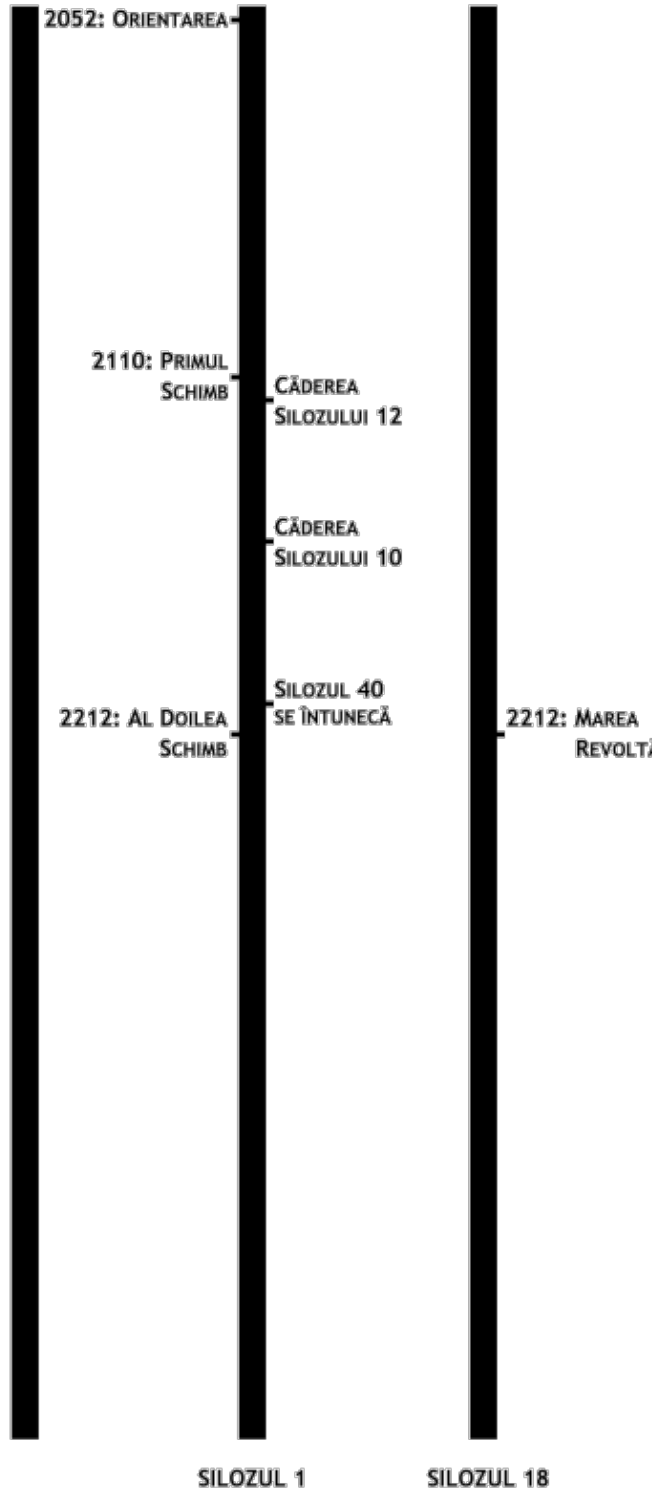
2052: Orientarea
2110: Primul Schimb
Căderea Silozului 12
Căderea Silozului 10
Silozul 40 se întunecă
2212: Al Doilea Schimb
2212: Marea Revoltă
SILOZUL 1
SILOZUL 18

Al treilea schimb

PACTUL

58

2345

• Silozul 1 •

— Domnule?

Sub picioarele lui zăngăniră oase. Donald se împletici în întuneric.

— Mă auziţi?

Pâcla se despică, o pleoapă se întredeschise aidoma capacului etanş al unei capsule. Un bob de fasole. În capsula ca o păstaie, Donald era ghemuit ca un bob de fasole.

— Domnule? Sunteţi aici, cu mine?

Piele atât de rece. Donald se săltă în capul oaselor, aburul înălţându-i-se din picioarele goale. Nu-şi amintea când adormise. Îşi aducea aminte de doctor, îşi aducea aminte că fusese în cabinetul lui. Stătuseră de vorbă. Acum era trezit.

— Beţi asta, domnule.

Era ceva de care-şi aducea aminte. Îşi amintea că fusese trezit iarăşi şi iarăşi, dar nu-ţi amintea când fusese adormit. Nu-şi amintea decât trezirile. Sorbi din lichid şi trebui să se concentreze ca să-şi facă gâtul să intre în funcţiune, să se străduiască să înghită. O pastilă. Ar fi trebuit să fie şi o pastilă, dar nimeni nu i-o oferi.

— Domnule, avem instrucţiuni să vă trezim.

Instrucţiuni. Reguli. Protocol. Donald avea din nou necazuri. Troy. Poate era vorba de individul ăla, Troy. Cine era el? Donald bău cât putu de mult.

— Foarte bine, domnule. O să vă ridicăm.

Avea necazuri. Nu-l trezeau decât atunci când apărea o problemă. Urmă îndepărtarea unui cateter, a unui ac din braţul lui.

— Ce am…

Tuşi în pumn. Vocea lui era o coală de hârtie de şerveţele, subţire, fragilă. Invizibilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, strigând ca să se-audă o şoaptă.

Cei doi bărbaţi îl ridicară şi îl aşezară într-un scaun cu rotile. Un al

treilea bărbat ţinea scaunul. Exista o pătură moale în locul cămăşii de hârtie. De data asta nu foşnea nimic, nimic nu-i stârnea mâncărimi pe piele.

— Am pierdut unul, spuse cineva.

Un siloz. Un siloz se dusese. Trebuia să fie din nou vina lui Donald.

— Optsprezece, şopti, aducându-şi aminte de ultimul său schimb.

Doi dintre cei trei bărbaţi se uitară unul la altul, cu gurile căscate.

— Da, răspunse unul dintre ei, cu veneraţie în glas. Din silozul optsprezece, domnule. Am pierdut-o dincolo de deal. Am pierdut contactul.

Donald încercă să se concentreze asupra celui care-i vorbea. Îşi aduse aminte că pierduse pe cineva dincolo de deal. Pe *Helen.* Îşi pierduse soţia. Încă o mai căutau. Mai exista speranţă.

— Povestiţi-mi, şopti.

— Nu ştim cum s-a-ntâmplat, dar una dintre ei a dispărut din vedere…

— O curăţitoare, domnule…

O curăţitoare. Donald se afundă în scaun; avea oasele reci şi grele ca piatra. Nu era nicidecum Helen.

— … dincolo de deal…, spuse cineva.

— … am primit un apel din optsprezece…

Donald îşi ridică uşor mâna, cu braţul tremurându-i, încă pe jumătate amorţit după somn.

— Aşteptaţi, le ceru, cu voce răguşită. Vorbiţi pe rând. De ce m-aţi trezit?

Îl durea când vorbea.

Unul dintre ceilalţi îşi drese glasul. Pătura era încreţită sub bărbia lui Donald, ca să-l ajute să nu mai tremure. Erau atât de respectuoşi cu el, atât de amabili. Ce însemna asta? încercă să-şi limpezească mintea.

— Dumneavoastră ne-aţi spus să vă trezim…

— Aşa e protocolul…

Ochii lui Donald căzură pe capsula criogenică, din care încă se mai înălţau aburi pe măsură ce aerul rece ieşea. La bază se afla un ecran, care, în lipsa omului din interior, nu oferea niciun fel de indicaţii, în afară de afişarea creşterii temperaturii. Temperatură în creştere şi un nume. Care nu era al lui.

Şi Donald îşi aminti că numele nu aveau nicio semnificaţie, în afara cazului în care erau singurul mod de identificare a unei persoane. Dacă oamenii nu-şi aminteau unii de alţii, dacă drumurile nu li se încrucişau, atunci un nume era totul.

— Domnule?

— Cine sunt eu? întrebă, citind pe micul ecran şi neînţelegând. Acela

nu era el. De ce m-aţi trezit?

— Aşa ne-aţi spus dumneavoastră, domnule Thurman.

Îi înfăşurară pătura cât mai confortabil în jurul umerilor. Întoarseră scaunul. Îl tratau cu respect, ca şi cum ar fi avut autoritate. Roţile scaunului nu scârţâiau câtuşi de puţin.

— E OK, domnule. O să vi se limpezească mintea cât de curând.

Nu-i cunoştea pe oamenii aceia. La fel cum nici ei nu-l cunoşteau.

— Doctorul o să v-ajute să vă reveniţi, ca să vă puteţi face datoria.

Nimeni nu cunoştea pe nimeni.

— Acolo mergem.

Aşa că oricine putea fi oricine.

— Aici, înăuntru.

Până când nu mai conta cine era şeful. Unul putea face ceea ce era corect, iar altul ceea ce era drept.

— Foarte bine.

Un nume era la fel de bun ca oricare altul.

59

2312 – Prima oră

• Silozul 17 •

Zarva venea înaintea tăcerii. Asta era Legea Lumii, pentru că pocnetele şi strigătele aveau nevoie de un loc unde să reverbereze, aşa cum cadavrele aveau nevoie de un loc unde să cadă.

La începutul ultimei mari Zarve, Jimmy Parker se afla în sala de clasă. Era cu o zi înainte de o curăţire. Ziua următoare avea să fie liberă. Din pricina morţii unui om, Jimmy şi prietenii lui aveau să doarmă o oră în plus. Tatăl lui avea să lucreze peste program jos, la IT. Iar după-amiază mama lui avea să insiste să meargă, împreună cu mătuşa şi verii lui, să vadă norii strălucitori alunecând deasupra imaginii clare a dealurilor, până când cerul avea să devină la fel de întunecat ca somnul.

Menirea zilelor de curăţire nu era să ofere mai mult timp pentru stat în pat şi ocazia de a-ţi întâlni rudele. Menirea lor era să-i liniştească pe neliniştiţi şi să amuţească Zarva. Asta le spuse doamna Pearson în timp ce scria pe tablă regulile Pactului. Creta ei trosnea, scârţâia şi lăsa urme prăfoase ale tuturor motivelor pentru care un om putea fi condamnat la moarte. Lecţii de educaţie civică, cu o zi înainte de o exilare. Avertizări în ajunul altor avertizări, mai serioase. Jimmy şi prietenii lui se foiră pe scaunele lor şi învăţară reguli. Regulile Lumii, care, destul de curând, nu aveau să se mai aplice niciodată.

Jimmy avea şaisprezece ani. Mulţi dintre prietenii lui urmau să părăsească în curând şcoala, pentru a deveni umbre, dar el mai avea nevoie de încă un an de studiu ca să poată urma paşii tatălui său. Doamna Pearson arătă spre tablă şi trecu la seriozitatea cu care trebuiau tratate alegerea unui partener de viaţă şi înregistrarea relaţiei conform Pactului. Sarah Jenkins se răsuci în scaunul ei şi îi zâmbi lui Jimmy. Lecţiile de educaţie civică şi cele de biologie se îmbinau, se vorbea despre hormoni în paralel cu discuţia despre legile care le controlau excesele. Sarah Jenkins era drăguţă. Jimmy nu se gândise aşa la ea la începutul anului, dar acum remarcase. Sarah Jenkins era drăguţă şi,

peste numai câteva ore, avea să fie moartă.

Doamna Pearson întrebă cine se oferea să citească din Pact şi în clipa aceea veni mama lui Jimmy după el. Dădu buzna neanunţată. Jenant. Sfârşitul lumii lui Jimmy începu cu obraji care ardeau, cu un guler de foc şi ochii tuturor îndreptaţi către el. Mama lui nu-i adresă niciun cuvânt doamnei Pearson, nu-şi ceru scuze. Îl trase pe Jimmy din bancă şi-l conduse afară, cu mâna încleştată de braţul lui, şi el se întrebă ce mai făcuse şi de data asta.

Doamna Pearson rămase tăcută. Jimmy se uită peste umăr la Paul, cel mai bun prieten al său, îl surprinse zâmbind la adăpostul palmei deschise şi se întrebă de ce nu dăduse şi el de belea. Lui şi lui Paul li se întâmpla rareori să intre într-o încurcătură sau să iasă din ea de unul singur. Nimeni nu rosti niciun cuvânt, în afară de Sarah.

— Rucsacul tău! strigă ea, chiar înainte de a se trânti uşa clasei în spatele lor, şi tăcerea îi înghiţi vocea.

Pe coridor nu mai era nicio altă mamă care să-şi tragă copilul după ea. Dacă urmau să vină, avea să fie mult prea târziu. Tatăl lui Jimmy lucra printre computere şi ştia o serie de lucruri. Le afla înaintea oricui altcuiva. De data aceea, cu numai câteva clipe înaintea altora. Alţii se îngrămădeau deja pe scară. Zgomotul era înfricoşător. Palierul de la etajul şcolii trepida în ritmul vibraţiilor traficului intens. Un şurub al stâlpului balustradei se slăbea zăngănind. Aveai impresia că întregul siloz se zgâlţâia, gata să se rupă în bucăţi. Mama lui Jimmy îl luă de mânecă şi-l trase către scară, ca şi cum încă ar mai fi avut doisprezece ani.

Băiatul i se împotrivi o clipă, derutat. În ultimul an crescuse mai înalt decât ea, la fel de înalt ca tatăl lui, şi era straniu să i se aducă aminte că avea putere, că era aproape bărbat. Îşi lăsase rucsacul şi prietenii în urmă. Unde se duceau? Bubuiturile care se auzeau de jos păreau să devină tot mai sonore.

Când îi opuse rezistenţă, mama lui se întoarse spre el. Văzu că în ochii ei nu era furie. Nu-l privea cu asprime, nu era încruntată. Îl fixa cu ochi mari şi umezi, lucind ca atunci când se stinseseră bunica şi bunicul lui. De jos venea un zgomot înspăimântător, însă privirea mamei sale îl îngrozi pe Jimmy.

— Ce e? şopti.

Nu-i plăcea să-şi vadă mama supărată. Ceva întunecat şi găunos – ca pisica rătăcită şi fără coadă din apartamentele din vârf, pe care nimeni nu reuşea să o prindă – îi înfipse ghearele în măruntaie.

Mama lui nu răspunse. Îi întoarse spatele şi-l trase în josul scărilor, în direcţia din care se apropia bubuind ceva cumplit, şi Jimmy înţelese

imediat că nu el o încurcase.

Cu toţii o încurcaseră.

60

2312 – Prima oră

• Silozul 17 •

Jimmy nu mai simţise niciodată treptele tremurând astfel. Întreaga scară în spirală părea să se legene. Părea să se înmoaie aşa cum părea să se îndoaie o bucată de cărbune de desen clătinată între degete, un truc pe care-l învăţase în clasă. Deşi, aşa cum alerga ca să ţină pasul cu mama lui, atingeau rar treptele, picioarele îi tremurau şi îi amorţeau din cauza vibraţiilor transmise de oţel în os. Simţea în gură gustul fricii, ca pe o lingură goală pe limbă.

De jos se auzeau ţipete furioase. Mama lui Jimmy îşi strigă încurajările, îi spuse să se grăbească şi o porniră în jos, pe spirala scării. Alergau către răul ce urca în marş, oricare ar fi fost acesta.

— Grăbeşte-te! strigă ea din nou şi Jimmy se sperie mai tare de tremurul vocii ei decât de cutremurarea celor o sută de etaje de oţel.

Se grăbi.

Trecură de douăzeci şi nouă. De treizeci. Pe lângă ei fugeau oameni, venind din direcţia opusă. O mulţime de oameni în salopete de culoarea celei purtate de tatăl lui. Pe palierul de la treizeci şi unu, Jimmy văzu un om mort, pentru prima oară în tot timpul scurs de la înmormântarea bunicului său. Arăta de parcă de ceafa lui s-ar fi strivit o roşie. Băiatul se văzu nevoit să sară peste braţele mortului, blocate în afară, în golul din puţul scării. Se grăbi pe urmele mamei sale, în timp ce o parte din roşu picura prin grilajul palierului, împestriţând treptele de dedesubt cu pete alunecoase.

La treizeci şi doi, scara începu să se zgâlţâie atât de tare încât îi simţea vibraţia în dinţi. Mama lui părea tot mai înnebunită pe măsură ce se izbeau de tot mai mulţi oameni care alergau în sus. Nimeni nu părea să vadă pe nimeni altcineva. Fiecare avea grijă numai de sine însuşi.

Fuga se auzea, vacarmul unei mii de perechi de ghete. Printre paşii răsunători se înălţau voci. Jimmy se opri şi se uită peste balustradă. Dedesubt, pe scara care sfredelea adâncul ca un burghiu, se vedeau,

ieşite în afară, coatele şi mâinile gloatei care se îngrămădea. Priveliştea îl făcu să înlemnească. Mama lui îi strigă să se grăbească, fiindcă mulţimea se îndrepta deja spre ei, traficul era tot mai intens. Jimmy simţi spaima şi furia celor care alergau pe lângă el şi îşi dori să alerge în sus, alături de ei. Dar mama lui îi striga să o urmeze, şi vocea ei pătrunse dincolo de frică, ajungând în centrul fiinţei lui.

Îşi târşâi picioarele în jos şi o luă de mână. Jena de mai înainte dispăruse. Acum dorea să se simtă prins în strânsoarea ei. Oamenii care treceau pe lângă ei în fugă le strigau să meargă în sensul opus. Mai mulţi ţineau în mâini ţevi şi bucăţi de oţel. Unii aveau vânătăi şi tăieturi. Gura şi bărbia unui bărbat erau pline de sânge. Undeva se dăduse o luptă. Jimmy se gândi că nu se putuse întâmpla decât în adânc. Alţii păreau pur şi simplu prinşi în mijlocul mulţimii. Nu aveau arme şi se uitau peste umăr. Era o gloată speriată de altă gloată. Jimmy se întrebă ce stârnise totul. De ce anume se temeau?

Zgomotul paşilor era întrerupt de bubuituri puternice. Un bărbat masiv dădu peste mama lui Jimmy şi o azvârli în balustradă. El o ţinea de braţ şi, în coborâre către treizeci şi trei, amândoi se lipiră de stâlpul interior al scării.

— Mai avem un etaj, spuse ea, ceea ce însemna că mergeau la tatăl lui.

Cu doar câteva bucle ale spiralei mai sus de treizeci şi patru, îmbulzeala tot mai puternică deveni zdrobitoare. Oamenii se împingeau, câte patru pe o treaptă, acolo unde nu era loc decât pentru doi. Încheietura mâinii lui Jimmy se izbi de balustrada interioară. Înţepeni între stâlp şi gloata care-şi croia drum în sus cu forţa. Înaintând cu doar câţiva centimetri la fiecare pas – cei de lângă el se împingeau, înghiontind şi mormăind din pricina efortului –, avu certitudinea că aveau să rămână acolo cu toţii. Lumea se îmbulzea, aşa că el nu mai reuşi să se ţină de braţul mamei sale.

Ea se năpusti înainte, în timp ce Jimmy rămase blocat. O auzea strigându-l de pe treptele de mai jos.

Un bărbat voinic, transpirat şi cu falca atârnându-i moale de spaimă, se străduia să urce cu forţa pe partea rezervată pentru coborâre.

— Mişcă! îi strigă lui Jimmy, ca şi cum ar fi avut loc să înainteze.

Nu te puteai duce decât în sus. Băiatul se lipi de stâlpul central în timp ce bărbatul trecu, ştergându-se de el. Dinspre balustrada exterioară se auzi un ţipăt, mulţimea se hurducă, urmă un cor de icnete, un strigăt:

— Ţine-te bine!

Altcineva ţipă, cerând să i se facă loc, apoi un urlet se pierdu în adânc, stingându-se treptat.

Trupurile contorsionate se răriră. Lui Jimmy i se făcu greaţă la gândul

că, atât de aproape de el, cineva căzuse. Se zbătu, eliberându-se, se cocoţă pe balustrada interioară, prinse în braţe stâlpul central şi-şi regăsi echilibrul, având grijă să nu-şi lase picioarele să alunece în spaţiul de cincisprezece centimetri dintre balustradă şi stâlp, un gol prin care copiilor le plăcea să scuipe.

Cineva din mulţime îi luă imediat locul pe trepte. Umeri şi coate îl loveau peste glezne. Rămase acolo, ghemuit, cu partea de jos a treptelor de deasupra transmiţând scârţâitul ghetelor târşâite pe cealaltă suprafaţă a lor. Îşi lăsă picioarele să alunece pe bara de oţel frecată de mii de palme până ce căpătase luciu şi începu să coboare, după mama lui. O talpă îi scăpă în golul de lângă stâlpul central. Părea nerăbdător să-i înghită piciorul. Jimmy se îndreptă, temându-se să nu cadă în mijlocul mulţimii care se clătina, imaginându-şi cum ar fi fost azvârlit peste braţele lor frenetice şi cum ar fi alunecat apoi în gol.

După o jumătate de circuit în jurul stâlpului central, îşi găsi mama. Gloata o împinsese către exterior.

— Mamă! strigă.

Se prinse de marginea treptei de deasupra capului şi-şi întinse mâna către ea pe deasupra mulţimii.

O femeie din partea de mijloc a treptelor ţipă şi dispăru, capul scufundându-i-se sub cei care-i luară locul. Urletele i se stinseră în timp ce era călcată în picioare. Gloata năvălea în susul treptelor. Valul o purtă pe mama lui cu câteva trepte mai sus.

— Du-te la tatăl tău! strigă ea, cu mâinile pâlnie la gură. Jimmy!

— Mamă!

Cineva îl lovi cu piciorul peste gambe şi mâna i se desprinse de scările de deasupra. Îşi roti braţele o dată, de două ori, în cercuri mărunte, încercând să-şi ţină echilibrul. Se prăbuşi spre interior, pe marea de capete, şi se rostogoli. Cineva îl lovi cu pumnii în coaste, încercând să se ferească de căderea lui.

Un alt bărbat îl aruncă într-o parte. Jimmy se rostogoli către exterior, pe o platformă ondulată, din coate ascuţite şi ţeste dure, şi timpul îşi încetini curgerea, părând să se târască. Nu-i mai rămânea nimic, decât un spaţiu gol şi o cădere îndelungată dincolo de mulţimea grupată acum în şiruri de câte cinci oameni. Încercă să se agaţe de una dintre mâinile care-l împingeau şi-l aruncau. Stomacul îi zvâcni când golul se apropie. Nu putea să vadă balustrada. Auzi vocea mamei sale, un ţipăt inconfundabil, înălţat deasupra celorlalte în timp ce-l privea, neputincioasă. Cineva strigă, cerând să fie ajutat băiatul ăla, în vreme ce el aluneca pe spirala de capete, rostogolindu-se şi agăţându-se. Băiatul după care strigau era el.

Se rostogolea către spaţiul deschis. Cei care încercau să se protejeze îl aruncau în lateral. Alunecă între doi oameni – un umăr îl izbi în bărbie – şi zări în sfârşit balustrada. Se întinse să se prindă de ea, îşi înfăşură degetele unei mâini în jurul barei. Umărul i se smuci dureros, în timp ce picioarele i se roteau deasupra capului şi se răsucea, dar reuşi să nu-şi desprindă mâna. Rămase atârnat, cu ea încleştată de balustradă, cu cealaltă pe unul dintre stâlpii verticali şi cu picioarele legănându-i-se în aer.

Şoldul cuiva îi strivi degetele de balustradă şi el ţipă. Mai multe mâini se repeziră spre braţul lui, să-l ajute, dar nebunia de dedesubt îi împinse în sus pe oamenii aceia, cu tot cu îngrijorările lor.

Jimmy încercă să se tragă în sus. Se uită în jos, sub picioarele care i se agitau, la mulţimea care se înghesuia lângă balustradă. Cu două bucle mai jos era palierul de la treizeci şi patru. Încercă încă o dată să se salte, dar umărul dislocat îl ardea. Cineva îi zgârie antebraţul, încercând să-l ajute înainte de a dispărea la rândul său, purtat în sus de năvala mulţimii.

Uitându-se în partea de jos a pieptului, printre propriile picioare, Jimmy văzu că palierul de la treizeci şi patru era ticsit de lume. Mulţimea se revărsa de pe scara plină până la refuz şi încerca să se împingă înapoi, pe trepte. Cineva ieşi pe uşile IT-ului purtând un costum de curăţire complet, cu cască şi tot restul. Se azvârli în mulţime, cu braţele argintii înotându-i în marea de carne; în vreme ce toată lumea încerca să urce, de jos se auzeau alte detunături şi alte ţipete, un pocnet neaşteptat, ca al baloanelor din bazar, dar mult, mult mai puternic.

Jimmy nu mai reuşi să se ţină de balustradă; umărul îi era prea vătămat ca să-i mai susţină greutatea.

Îşi încleştă cealaltă mână de stâlpul vertical şi se lăsă să alunece cu palma transpirată pe oţel, adăugând încă un ţipăt strident la vacarmul mulţimii. Rămase agăţat de marginea treptelor de la baza stâlpului. Căută cu picioarele, pe bâjbâite, balustrada aflată cu o buclă mai jos, dar braţe furioase îi dădeau ghetele deoparte. Durerea din umărul dislocat era arzătoare. Se lăsă în jos, ţinându-se cu o singură mână şi legănându-se preţ de o clipă.

Strigă, cuprins de panică. Îşi strigă mama din toate puterile, amintindu-şi ce-i spusese:

Du-te la tatăl tău.

Să se întoarcă pe scară era imposibil. Nu avea destulă putere. Nu era loc. Nimeni nu avea să-l ajute. O mare de oameni, şi el atârna totuşi acolo, singur.

Inspiră adânc. Se mai legănă o clipă, se uită la palierul aglomerat de

dedesubt şi se lăsă să cadă.

61

2312 – Prima oră

• Silozul 17 •

Două bucle de spirală zburară pe lângă el. Două bucle de ochi mari în mijlocul mulţimii înghesuite. Jimmy simţi aerul vâjâindu-i din ce în ce mai repede pe lângă el. Stomacul i se ridică în gât şi zări o faţă întorcându-se, panicată, să-l vadă prăbuşindu-se.

Căzu peste mulţimea de pe palierul de dedesubt, izbind-o cu un zgomot surd, dezgustător. Îl ţintui sub el pe bărbatul în costum argintiu, fără faţă în spatele vizorului de dimensiuni reduse.

Oamenii ţipară la el. Unii ieşiră de sub el târâş. Jimmy se rostogoli într-o parte, simţind un şoc electric în coaste, acolo unde se lovise de cineva, cu un genunchi zvâcnindu-i de durere şi cu umărul arzând. Şchiopătând, se grăbi către uşile duble, în timp ce altcineva dădea buzna afară, cu un pachet în braţe.

Nou-venitul se opri brusc la vederea mulţimii de pe scări. Cineva strigă ceva despre Exteriorul interzis şi nimeni nu păru să se sinchisească. A doua zi urma o curăţire. Poate era prea târziu. Jimmy se gândi la orele suplimentare impuse tatălui său. Şi se întrebă câţi oameni aveau să fie trimişi afară pentru toată această violenţă.

Se întoarse spre scări şi-şi căută mama din priviri. Oamenii îşi strigau unii altora să se mişte sau să se dea la o parte din drum, aşa că era imposibil s-o audă. Însă vocea ei continua să-i răsune în urechi. Îşi aduse aminte de ultimul ei îndemn, de privirea ei plină de tristeţe, şi se grăbi să intre, să-şi caute tatăl.

Dincolo de uşă era haos, oamenii alergau în toate părţile pe coridoare, contrazicându-se cu voci ridicate. Yani stătea la poarta de securitate, masiv, cu părul năclăit de sudoare. Jimmy alergă spre el. Se ţinea de cot, ca să-şi apese braţul pe piept şi să nu-şi lase umărul să se mişte. Din cauza durerii de coaste îi era greu să-şi umple plămânii pe de-a-ntregul cu aer. Inima îi bătea cu putere după iureşul căderii de la mare înălţime.

— Yani…

Jimmy se sprijini de poarta de securitate, străduindu-se să respire. Paznicul păru să aibă nevoie de o clipă ca să-şi dea seama de existenţa lui. Avea ochii măriţi şi arunca priviri în toate părţile. Jimmy văzu că avea ceva în mână, un pistol ca al ajutorilor de şerif.

— Trebuie să intru, spuse băiatul. Trebuie să-l găsesc pe tata.

Ochii măriţi ai poliţistului căzură asupra lui. Yani era un om bun, un prieten al tatălui său. Fiica lui era cu doi ani mai mică decât Jimmy. De sărbători, familia lui venea uneori în vizită, la cină. Însă acela nu era Yani. Părea sugrumat de groază.

— Da, spuse, săltându-şi capul. Tatăl tău. N-o să mă lase înăuntru. Dar pe tine…

Deşi părea imposibil, făcu ochii şi mai mari.

— Poţi să mă anunţi? întrebă Jimmy, împingându-se în bara rotitoare.

Yani îl prinse de guler. Jimmy nu era un băiat mărunţel, crescuse şi arăta aproape ca un adult, dar paznicul masiv îl săltă, trecându-l pur şi simplu peste turnichet, ca pe un sac cu rufe murdare.

Jimmy se zbătu, vrând să scape din strânsoarea lui sălbatică. Yani îi apăsă ţeava pistolului în piept şi îl târî pe coridor.

— Îl am pe băiatul lui! strigă.

Nu era însă limpede cui i se adresa. Jimmy încercă să se răsucească, ca să se elibereze. Era tras pe lângă birouri răvăşite. Întregul nivel părea părăsit. Se gândi la oamenii în salopete argintii şi gri întâlniţi mai devreme pe scară şi, pentru o clipă, se temu că tatăl său se numărase printre cei pe lângă care trecuse. În mulţime fuseseră mulţi oameni de la etajul acela, ca şi cum ei ar fi condus hoarda – sau ar fi fost cei urmăriţi.

— Nu pot să respir, încercă să-i spună lui Yani.

Îşi strânse picioarele sub el şi se agăţă de antebraţul bărbatului puternic, străduindu-se să-şi smulgă gulerul din strânsoare.

— Unde-aţi plecat, dobitocilor? strigă Yani, uitându-se în toate părţile pe coridoare. Am nevoie de-o mână de ajutor cu…

Se auzi un zgomot, de parcă o mie de baloane ar fi pocnit în acelaşi timp, o bubuitură asurzitoare. Jimmy îl simţi pe Yani alunecând într-o parte, ca şi cum ar fi fost lovit cu piciorul. Strânsoarea slăbi, îngăduindu-i sângelui să revină în capul băiatului. El se aruncă în lateral când bărbatul uriaş se prăbuşi. Yani se izbi de podea, bolborosind şi respirând şuierător, iar pistolul negru alunecă pe dale.

— Jimmy!

Tatăl lui era în capătul coridorului, parţial ascuns după un perete, având la subţioară un obiect lung şi negru, un soi de cârjă care nu atingea podeaua. Capătul cârjei prea scurte fumega de parcă ar fi luat foc.

— Grăbeşte-te, fiule!

Jimmy scoase un strigăt de uşurare. Se îndepărtă împleticindu-se de Yani, care se zvârcolea pe podea, scoţând sunete inumane. Alergă la tatăl lui, şchiopătând şi strângându-şi braţul cu cealaltă mână.

— Unde e mama ta? întrebă tatăl lui, uitându-se în lungul coridorului.

— Scările…

Jimmy se strădui să respire. Pulsul i se mai liniştise, devenind un bubuit uniform.

— Ce se-ntâmplă, tată?

— Înăuntru. Înăuntru.

Îl trase pe băiat pe coridor, către o uşă mare, din oţel inoxidabil. De după colţ se auzeau strigăte.

Jimmy văzu venele umflate de pe fruntea tatălui său şi transpiraţia prelingându-i-se pe sub părul rărit. Bărbatul tastă un cod pe panoul de lângă uşa masivă care începu să se întredeschidă abia după ce se auzi un zumzet, urmat de o serie de pocnete înfundate. Pe urmă se împinse în ea, până când se făcu destul loc ca să se strecoare amândoi înăuntru.

— Hai, fiule. Mişcă-te.

Din partea opusă a holului, cineva le strigă să se oprească. Se auziră ghete tropăind tot mai aproape. Jimmy se strecură prin deschizătură, temându-se că avea să fie închis acolo, de unul singur, însă tatăl lui îl urmă, apoi se lăsă din nou cu toată greutatea pe uşă.

— Împinge! strigă.

Jimmy se conformă. Nu ştia de ce împingeau, dar până atunci nu-şi mai văzuse niciodată tatăl înspăimântat. Privindu-l, se simţea înmuindu-se pe dinăuntru, ca gelatina. Ghetele de afară tropăiau mai aproape. Cineva strigă numele tatălui lui. Altcineva îl strigă pe Yani.

Când uşa de oţel se închise, din partea cealaltă o izbiră mai multe palme. Se auziră iar un zumzet şi un pocnet. Tatăl lui tastă ceva pe panou, apoi ezită.

— Un număr, spuse, trăgându-şi răsuflarea. Repede, fiule, un număr din patru cifre pe care o să-l ţii minte.

— Unu-doi-unu-opt, răspunse Jimmy.

Etajul doisprezece şi etajul optsprezece. Unde mergea la şcoală şi unde locuia. Din cealaltă parte a uşii se auziră strigăte înăbuşite, plesnetul slab al palmelor lovite inutil de oţelul gros.

— Vino cu mine, spuse tatăl lui. Trebuie să stăm cu ochii pe camere, s-o găsim pe mama ta.

Îşi atârnă pe spate maşinăria neagră şi Jimmy văzu acum că era un pistol supradimensionat. Ţeava nu mai fumega. Tatăl lui nu-i trăsese lui Yani un picior de la distanţă; îl împuşcase.

Jimmy rămase neclintit, în timp ce tatăl său începu să străbată încăperea plină de cutii negre şi mari. Îşi dădu seama că auzise de locul acela, că tatăl lui îi povestise despre o încăpere plină de servere. Maşinile păreau să-l privească aşa, cum stătea acolo, lângă uşă. Erau santinele negre, vegheau zumzăind în surdină.

Băiatul se îndepărtă de peretele de oţel, de pocnetele lui estompate şi de strigătele înăbuşite, şi se grăbi să-şi ajungă din urmă tatăl. Biroul i-l mai văzuse, era ceva mai departe, pe coridor, dincolo de un cot, dar nu mai intrase niciodată în locul acela. Încăperea era imensă. Alergă în lungul ei, protejându-şi un picior, străduindu-se să-şi găsească drumul printre servere şi să-şi dea seama încotro o luase tatăl lui. Când ajunse lângă peretele opus, ocoli ultima cutie neagră şi-şi găsi părintele îngenuncheat pe podea, ca şi cum s-ar fi rugat. Bărbatul îşi duse mâinile la ceafă, căută sub salopetă şi scoase un şnur subţire, negru. La capătul lui se legăna ceva argintiu.

— Şi mama? spuse Jimmy.

Se întreba cum o puteau aduce înăuntru, când afară erau toţi ceilalţi. Şi de ce îngenunchease tatăl lui pe podea.

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse bărbatul. Asta e cheia silozului. Nu există decât două. Să n-o scapi niciodată din ochi, OK?

Jimmy îşi privi tatăl introducând cheia în spatele uneia dintre maşini.

— Aici e centrul de comunicaţii, spuse bărbatul.

Jimmy nu avea idee ce era un centru de comunicaţii, se gândi doar că urmau să se-ascundă într-unul. Ăsta era planul. Intrau într-una dintre cutiile negre până când se îndepărta zgomotul. Tatăl său răsuci cheia ca şi cum ar fi descuiat ceva, apoi făcu acelaşi lucru de încă trei ori, introducând-o în alte trei locaşuri, apoi trase panoul, îndepărtându-l. Jimmy se uită în interior şi-şi văzu tatăl trăgând de un mâner. Pe podea, în apropiere, se auzi un scrâşnet.

— Ţine asta la loc sigur, îi spuse tatăl său.

Îl strânse de umăr şi îi întinse şnurul cu cheia. El o luă şi studie obiectul zimţat, din argint, de pe colacul negru. Pe o parte a cheii se contura un cerc cu trei pene triunghiulare în interior – simbolul silozului. Depărtă cele două părţi ale şnurului, formând o buclă pe care şi-o trecu peste cap, apoi îşi privi tatăl, care-şi afundă degetele în grătarul de lângă picioarele lor. Bărbatul sălta un mic dreptunghi din podea, dezvăluind întunericul de sub el.

— Haide. Ia-o tu înainte, spuse.

Arătă gaura cu mâna şi începu să-şi desprindă pistolul lung de pe spate. Jimmy înaintă şovăind şi se uită în jos. Pe un perete erau un şir de mânere. Erau ca o scară, dar una mai înaltă decât văzuse el vreodată.

— Haide, fiule. N-avem prea mult timp.

Stând pe marginea grătarului, cu picioarele atârnându-i în gol, Jimmy se întinse către treptele de oţel de dedesubt şi începu lunga coborâre.

Sub podea, aerul era răcoros şi lumina, slabă. Oroarea şi zgomotul de pe scară păreau să pălească, şi băiatul rămase cu sentimentul unei prevestiri nefaste, cu o senzaţie de spaimă. De ce i se dăduse cheia? Ce era locul ăla? Cobora încercând să-şi folosească numai braţul sănătos, înaintând încet, dar constant.

La baza scării, descoperi un tunel îngust. În capătul opus pulsa o lumină slabă. Îşi ridică privirea şi zări conturul tatălui său, care cobora.

— Pe aici, spuse bărbatul, arătându-i culoarul îngust. Îşi propti pistolul lung de scară.

Jimmy arătă în sus.

— N-ar trebui să acoperim…

— O s-o fac eu, când ies. Haide, fiule.

Jimmy îi întoarse spatele şi străbătu tunelul. Pe plafon se întindeau, paralele, cabluri şi ţevi. În faţă pulsa o lumină stacojie. După vreo douăzeci de paşi, tunelul se deschise într-un spaţiu care-l duse cu gândul la magazia şcolii. Pe doi pereţi se întindeau rafturi. Existau şi două birouri: pe unul era un computer, iar pe celălalt, o carte deschisă. Tatăl său se duse direct la cel dintâi.

— Ai fost împreună cu mama ta? îl întrebă.

Jimmy dădu din cap.

— Ea m-a scos din clasă. Am fost despărţiţi pe scări.

Îşi frecă umărul dureros, în timp ce tatăl său se prăbuşi, greoi, pe scaunul din faţa biroului. Ecranul computerului era împărţit în patru pătrate.

— Unde te-ai pierdut de ea? Cât de sus?

— Cu două bucle mai sus de treizeci şi patru, răspunse el, amintindu-şi cum căzuse.

În loc să întindă mâna spre mouse sau spre tastatură, tatăl lui luă o cutie neagră, plină de mânere şi comutatoare. Cablul ataşat de ea ajungea în spatele monitorului. Într-un colţ al ecranului, Jimmy văzu un tablou animat, cu trei bărbaţi stând deasupra cuiva care zăcea, neclintit, pe culoar. Era real. Era o imagine, o fereastră, ca ecranul de pe peretele cantinei. Vedea coridorul pe care abia îl părăsiseră.

— Futu-ţi să-ţi fut, Yani, murmură bărbatul.

Jimmy îşi luă ochii de la ecran ca să se holbeze la ceafa tatălui său. Îl mai auzise înjurând, dar niciodată aşa. Umerii bărbatului se ridicau şi coborau în timp ce inspira adânc. Jimmy îşi reîndreptă atenţia către ecran.

Cele patru ferestre deveniseră douăsprezece. Ba nu, şaisprezece. Tatăl său se aplecă în faţă, cu nasul la numai câţiva centimetri de monitor, plimbându-şi privirea de la una la alta. Mâinile lui bătrâne se ocupau de cutia neagră, care pârâia când îi ajusta mânerele şi cadranele. Jimmy vedea în toate ferestrele harababura de pe scară. De la balustradă până la stâlpul central, treptele erau pline de oameni. Care se năpusteau în sus. Tatăl lui schimba ferestrele cu degetul, căutând.

— Tată…

— Sst.

— … ce se petrece?

— A apărut o breşă, veni răspunsul. Încearcă să ne-nchidă. Ai spus cu două bucle mai sus de palier?

— Da. Dar era împinsă în sus. Era greu să înaintezi. Eu am ajuns dincolo de balustradă…

Scaunul scârţâi când tatăl său se întoarse şi-l cercetă cu privirea. Ochii i se opriră pe braţul lui Jimmy, lipit de piept.

— Ai căzut?

— Sunt OK. Tată, ce se petrece? Ce încearcă să-nchidă?

Bărbatul se concentră din nou asupra ecranului. După câteva pârâituri ale cutiei negre, imaginile pâlpâiră şi se schimbară. Acum păreau văzute prin ferestre uşor diferite.

— Încearcă să ne-nchidă silozul. Ticăloşii ne-au deschis sasul, au spus că rezerva noastră de aer e alterată… O clipă. Uite-o.

Numeroasele ferestre mici se uniră într-una singură. Imaginea tremură uşor. Jimmy îşi văzu mama imobilizată între mulţimea înghesuită şi balustradă. Avea gura şi bărbia pline de sânge. Ţinându-se de balustradă şi străduindu-se din răsputeri să-şi facă loc, coborî cu mare trudă o treaptă, clătinându-se, în vreme ce gloata înainta în direcţia opusă. Se părea că toată lumea din siloz voia să ajungă în vârf, ca şi cum n-ar fi existat altă cale de scăpare.

Tatăl lui Jimmy lovi cu palma în masă şi se ridică brusc.

— Aşteaptă aici, spuse.

O porni către culoarul îngust, se opri şi se uită înapoi, la Jimmy, chibzuind. Avea în ochi un licăr straniu.

— Iute, acum. Pentru orice eventualitate.

Se îndreptă grăbit în direcţia opusă, trecu pe lângă Jimmy şi ieşi pe o uşă. Băiatul se repezi pe urmele lui, înspăimântat, derutat şi şchiopătând.

— Asta seamănă foarte bine cu maşina noastră de gătit, spuse tatăl lui, lovind cu palma într-un obiect foarte vechi, din colţul încăperii. Un model de demult, dar funcţionează la fel. Avea ceva nebunesc în privire. Se răsuci şi-i arătă o altă uşă. Magazie, dormitor, duş, totul e acolo.

Mâncare suficientă pentru patru oameni, timp de zece ani. Fii isteţ, fiule.

— Tată… nu înţeleg…

— Bagă-ţi cheia aia dedesubt, spuse tatăl lui, arătând către pieptul lui Jimmy. Băiatul lăsase şnurul deasupra salopetei. Să n-o pierzi cumva, OK? Care-i numărul pe care ziceai că n-o să-l uiţi niciodată?

— Doisprezece-optsprezece, răspunse el.

— OK. Vino aici, înăuntru. Să-ţi arăt cum funcţionează staţia radio.

Jimmy aruncă o ultimă privire în jurul celei de a doua încăperi. Nu voia să fie lăsat singur acolo, jos. Asta făcea tatăl lui, îl lăsa între două etaje, ascuns în beton. În jurul lui, lumea părea să apese, grea.

— Vin cu tine, ca s-o aducem, spuse, cu gândul la bărbaţii care loveau în uşa de oţel.

Tatăl lui nu putea pleca singur, chiar şi având pistolul cel mare.

— Nu deschide uşa nimănui, în afară de mine şi de mama ta, spuse tatăl lui, ignorându-i rugămintea. Acum uită-te cu atenţie. N-avem mult timp.

Îi arătă o cutie de pe perete. Era închisă într-o cuşcă metalică, dar o parte dintre întrerupătoare şi cadrane se aflau în afară.

— Ăsta-i pentru alimentare. Tatăl lui bătu cu palma într-un buton. Continui să-l roteşti în direcţia asta pentru volum.

Tatăl său îi arătă şi un fâşâit oribil umplu încăperea. Pe urmă desprinse de pe perete un aparat şi i-l întinse lui Jimmy. Era legat de cutia zgomotoasă cu un cordon extensibil. Înşfăcă un al doilea aparat de pe un raft fixat de perete. Acolo erau mai multe.

— Mă auzi? Mă auzi?

Tatăl lui vorbi în aparatul portabil şi vocea lui înlocui fâşâitul sonor emis de cutia din perete.

— Apeşi pe butonul ăsta şi vorbeşti în microfon.

Arătă spre aparatul din mâna lui Jimmy. El făcu ce i se ceruse.

— Da, răspunse, ezitând, părându-i-se straniu să-şi audă vocea izvorând din micul obiect aflat în mâna tatălui său.

— Care e numărul?

— Doisprezece-optsprezece.

— OK. Rămâi aici, fiule.

Tatăl său îl cântări o clipă cu privirea, apoi se apropie şi-i puse mâna pe ceafă. Îl sărută pe frunte şi Jimmy îşi aminti când îl sărutase aşa ultima dată. Se întâmplase chiar înainte de a dispărea pentru trei luni, înainte de a deveni umbră, când Jimmy nu era decât un băieţel.

— Cât o să pun grătarul la loc, o să se-ncuie singur. Sub el e un mâner cu care se redeschide. Eşti OK?

Jimmy dădu din cap. Tatăl lui se uită în sus, la luminile roşii care

pâlpâiau, şi se încruntă.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, spuse, nu deschizi uşa pentru nimeni, în afară de mine şi de mama ta. Ai priceput?

— Da.

Jimmy îşi strânse braţul şi încercă să fie curajos. De perete era sprijinit un alt pistol mare. Nu înţelegea de ce nu putea să plece şi el. Întinse mâna către arma neagră.

— Tată…

— Rămâi aici, îi ceru bărbatul.

Jimmy dădu din cap.

— Bravo.

Îl mângâie pe creştet şi zâmbi, apoi îi întoarse spatele şi dispăru în coridorul întunecat şi îngust. Luminile roşii din plafon pâlpâiră, aprinzându-se şi stingându-se, zvâcnind ca un puls. Se auzi răsunetul îndepărtat al ghetelor pe treptele de oţel, înghiţit de întuneric şi amuţind în curând. Şi Jimmy Parker rămase singur.

62

2345

• Silozul 1 •

Donald nu-şi simţea degetele de la picioare. Era desculţ şi încă mai trebuia să se dezgheţe. Era desculţ, dar de jur împrejurul lui erau ghete. Ghete pretutindeni. Ghetele bărbaţilor care-l împingeau pe culoare, printre capsulele strălucitoare. Ghete neclintite în timp ce-i luau sânge şi-i cereau să urineze. Ghete rigide, care scârţâiau în lift, când oameni în toată firea se foiau nervoşi, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Iar deasupra îi întâmpina frenezia de pe un coridor unde oameni în ghete călcau apăsat, un coridor împovărat cu strigăte şi cu frunţi plecate, nervoase. Îl împinseră într-un apartament mic şi-l lăsară singur, să se spele şi să se dezgheţe. Dincolo de uşa lui, alte ghete tropăiau în sus şi în jos, în sus şi în jos. Grăbindu-se, grăbindu-se. O lume a îngrijorărilor, a nedumeririi şi a zgomotului, în care trebuia să se trezească.

Donald rămase pe jumătate adormit, aşezat pe un pat, cu conştiinţa plutindu-i undeva, deasupra podelei. O oboseală puternică îl strângea în gheare. Era înapoi, în zilele trăite deasupra pământului, când mişcarea şi trezirea erau două lucruri diferite. În dimineţi când redevenea conştient sub duş sau la volan, în drum spre birou, cu mult timp după ce se pusese în mişcare. Mintea îi zăbovea în urma trupului; înota prin praful stârnit de picioare amorţite, care se târau. Aşa te simţeai la trezire, după decenii de frig arctic. Vise de care era vag conştient îi alunecau din minte şi el era nerăbdător să le lase să plece.

Apartamentul în care-l aduseseră se afla pe acelaşi culoar cu fostul lui birou, ceva mai departe. Trecuseră pe lângă el. Ceea ce însemna că se afla în aripa administrativă, acolo unde lucrase. Lângă pat era o pereche de ghete. Donald se holbă la ele, amorţit. În partea din spate a fiecărei glezne era scris „Thurman“ cu un marker de un negru palid. Cumva, ghetele alea erau pregătite pentru el. Îi tot spuneau *domnule Thurman* de când se trezise, dar el nu era Thurman. Se făcuse o greşeală. O greşeală sau o farsă plină de cruzime. Un soi de joc.

Cincisprezece minute ca să fie gata. Asta îi spuseseră. Gata pentru ce? Donald stătea pe patul dublu, înfăşurat într-o pătură şi tremurând când şi când. Scaunul cu rotile îi fusese lăsat. Gândurile şi amintirile i se aşezau cap la cap fără tragere de inimă, ca nişte soldaţi istoviţi, sculaţi din paturile lor în miez de noapte pentru a li se ordona să se alinieze sub rafalele unei ploi îngheţate.

Mă numesc Donald, îşi reaminti. Peste asta nu trebuia să treacă nicidecum cu vederea. Era primul şi cel mai important lucru. Identitatea lui.

Senzaţiile şi cunoştinţele i se adunară laolaltă. Simţea amprenta din saltea, de dimensiunile şi de forma unui alt trup. Adâncitura lăsată în urmă de altcineva îl trăgea de mânecă. Un crater marca locul unde izbise clanţa în peretele din spatele uşii, când aceasta se trântise, deschisă brusc. Poate fusese o urgenţă. O luptă sau un accident. Cineva dăduse buzna înăuntru. O scenă de violenţă. Sute de ani de istorie de care fusese privat. Cincisprezece minute ca să-şi adune gândurile.

Pe noptieră era o legitimaţie cu un cod de bare şi cu un nume. Din fericire, fără fotografie. Donald o atinse, amintindu-şi că văzuse cum se folosea. O lăsă în acelaşi loc, apoi se ridică tremurând, pe picioarele nesigure, se prinse de scaunul cu rotile ca să se sprijine şi se îndreptă către mica sa cameră de baie.

Avea un bandaj pe braţ, în locul de unde-i luase medicul sânge. Doctorul Wilson. Dăduse deja o mostră de urină, dar simţea nevoia să urineze iarăşi. Lăsându-şi pătura să cadă, se aşeză deasupra vasului de toaletă. Jetul era roz. Donald credea că şi-l aducea aminte, din ultimul său schimb, ca fiind de culoarea cărbunelui. Când termină, intră sub duş.

Apa era fierbinte, oasele lui, reci. Învăluit de aburul ceţos, Donald se cutremură. Deschise gura şi lăsă stropii să-i lovească limba şi să-i umfle obrajii. Se frecă, străduindu-se să scape de amintirea otrăvii din carne, din a cărei cauză îi era imposibil să se simtă curat. Pentru o clipă, nu apa fierbinte îi arse pielea, ci aerul. Aerul din exterior. Însă apoi, când opri duşul, arsura se domoli.

Se şterse cu un prosop şi găsi salopeta lăsată pentru el. Era prea mare. O îmbrăcă oricum şi, pentru pielea lui care stătuse dezgolită cine ştia cât, materialul păru aspru. Când se străduia să-şi tragă fermoarul până la gât, se auzi o bătaie în uşă. Cineva strigă un nume care nu era al lui, un nume scris pe partea din spate a ghetelor ce aşteptau neclintite lângă pat, numele care împodobea legitimaţia de pe noptieră.

— Vin, croncăni el, cu voce subţire şi slabă.

Îşi strecură legitimaţia în buzunar şi se aşeză greoi pe pat. Îşi îndoi partea de jos a pantalonilor, tot materialul în plus, înainte de a-şi pune

ghetele, pe rând. Îşi legă şireturile cu stângăcie, se ridică şi descoperi că-şi putea mişca degetele de la picioare în spaţiul lăsat în urmă de altcineva.

Cu mulţi ani în urmă, Donald Keene fusese promovat printr-o simplă schimbare de titulatură. Puterea şi importanţa veniseră cât ai bate din palme. În toată viaţa lui de până atunci, fusese un om de care nu ascultau decât puţini alţii. Un om cu o diplomă, ocupant al numeroase posturi, cu o soţie, cu o locuinţă modestă. Apoi, într-o noapte, un computer înregistrase teancuri de buletine de vot, şi Donald Keene devenise congresmenul Keene. Devenise unul dintre sutele de oameni care-şi ţineau mâna pe o cârmă mai importantă – intrase într-o luptă a mâinilor care împingeau şi trăgeau, navigând convulsiv.

Se întâmplase peste noapte, şi i se întâmpla iarăşi.

— Cum vă simţiţi, domnule?

Bărbatul din faţa uşii apartamentului îl studia cu îngrijorare. Pe legitimaţia pe care-o purta la gât scria *Eren.* Era şeful Administraţiei, omul din cabinetul psihologului de pe acel coridor.

— Încă ameţit, răspunse Donald, cu voce scăzută.

Un bărbat în salopetă de un albastru strălucitor trecu pe lângă ei în fugă şi dispăru după un cot. Îl urmă o adiere uşoară, o învolburare a aerului, cu miros de cafea şi de transpiraţie.

— Puteţi merge? Îmi pare rău că e atâta grabă, dar, pe de altă parte, nu mă-ndoiesc că sunteţi obişnuit cu ea. Eren arătă în lungul coridorului. Sunteţi aşteptat în camera de comunicaţii.

Donald dădu din cap şi îl urmă. Îşi aducea aminte că acele holuri fuseseră mai liniştite, le ţinea minte fără paşi apăsaţi şi voci ridicate. Pe pereţi erau zgârieturi care i se păruseră recente. Mementouri ale îndelungatului timp scurs.

În camera de comunicaţii toţi ochii se întoarseră spre el. Cineva avea necazuri, Donald o simţea. Eren îl conduse către un scaun şi toţi ceilalţi îi urmăriră cu privirea, aşteptând. El se aşeză şi văzu pe ecranul din faţa lui o imagine încremenită. Cineva apăsă pe un buton şi imaginea zvâcni, prinzând viaţă.

Praful dens se rostogolea şi se învârtejea, acoperind-o şi îngreunând vederea. Norii zburau deasupra, la întâmplare. Dar acolo, printre goluri, se zărea o siluetă în costum voluminos, străbătând un peisaj interzis, urcând o pantă lină, ieşind din raza camerei de supraveghere. Afară era cineva.

Donald se întrebă dacă era *el însuşi,* cu toţi acei ani în urmă. Costumul i se părea cunoscut. Poate că-i înregistraseră acţiunea nebunească,

încercarea de a muri ca un om liber. Iar acum îl treziseră ca să-i arate blestemăţia aia de dovadă. Donald îşi adună puterile ca să facă faţă acuzaţiei, pedepsei…

— S-a întâmplat azi-dimineaţă, devreme, spuse Eren.

Donald dădu din cap, încercând să se liniştească. Nu era el pe ecran. Nu ştiau cine era el. Îl cuprinse un val de uşurare, în deplin contrast cu nervozitatea din încăpere şi cu strigătele şi paşii grăbiţi de pe coridor. Donald îşi aminti că, în timp ce-l scoteau din capsulă, îi povestiseră că dispăruse cineva dincolo de deal. Era primul lucru pe care i-l spuseseră. Pe ecran era respectiva persoană. De aceea îl treziseră. Îşi umezi buzele şi întrebă despre cine era vorba.

— Alcătuim un dosar pentru dumneavoastră, domnule. Ar trebui să-l primiţi curând. Tot ce ştim e că, în optsprezece, în dimineaţa asta a fost programată o curăţire. Numai că…

Eren ezită. Donald se răsuci în scaun şi-l surprinse pe şeful Administraţiei cerând din priviri ajutorul celorlalţi. Unul dintre operatori – un bărbat voinic, în salopetă portocalie, cu păr ţepos şi căştile în jurul gâtului – vorbi primul.

— Curăţirea nu s-a efectuat, spuse, cu voce plată.

Câţiva dintre bărbaţii cu ghete încremeniră.

Donald îşi plimbă privirea prin încăpere, la mulţimea adunată în micul spaţiu rezervat comunicării, şi văzu că toţi se uitau la el. Şeful Administraţiei îşi îndreptă ochii spre podea, în defensivă. Părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, era de aceeaşi vârstă cu Donald, şi totuşi se aştepta să fie mustrat. Oamenii aceia dăduseră de belea, nu el.

Încercă să se gândească. Oamenii care conduceau se uitau la *el,* aşteptând îndrumări. Ceva nu era în ordine cu schimburile, nu era deloc în ordine. El colaborase cu bărbatul drept care îl luau, cu bărbatul al cărui nume îi împodobea ghetele şi legitimaţia. Cu Thurman. I se părea că nu trecuse decât o zi de când stătuse în aceeaşi încăpere, simţindu-se, pentru o clipă, egalul lui. Şi, cu toate că i se învârtea capul şi avea picioarele slăbite, ştia că era important să continue şarada. Cel puţin până-şi dădea seama ce se petrecea.

— În ce direcţie a luat-o? întrebă, cu vocea ca o şoaptă.

Ceilalţi rămaseră complet nemişcaţi, pentru ca nu cumva foşnetul hainelor să-i acopere glasul.

— S-a dus către şaptesprezece, domnule, răspunse un bărbat din partea din spate a încăperii.

Donald se calmă. Îşi aducea aminte Ordinul, ştia că era periculos să scapi pe cineva din vedere. Oamenilor din silozuri li se oferea o imagine limitată a lumii şi toţi se credeau singurii supravieţuitori. Trăiau în bule

cărora nu le era îngăduit să se spargă.

— Vreo veste de la şaptesprezece?

— Şaptesprezece e distrus, zise operatorul de lângă el, dând încă o veste proastă, cu aceeaşi voce plată.

Donald îşi drese glasul.

— Distrus?

Privi chipurile celor din jur. Îngrijorarea le încreţise frunţile. Eren îl studie pe Donald, iar operatorul de lângă el se foi pe scaun. Pe ecran, curăţitoarea dispăru dincolo de coama dealului şi din raza camerei de supraveghere.

— Ce-a făcut curăţitoarea asta? întrebă el.

— N-a fost din vina ei, zise Eren.

— Şaptesprezece a fost închis cu mai multe schimburi în urmă, spuse operatorul.

— Corect, corect.

Donald îşi trecu degetele prin păr. Mâna îi tremura.

— Vă simţiţi bine? întrebă operatorul.

Se uită la şeful Administraţiei, apoi iar la Donald. Ştia. Donald simţi că bărbatul acela în portocaliu, cu căştile în jurul gâtului, ştia că ceva nu era în regulă.

— Încă mai sunt ameţit, explică Donald.

— E treaz de numai o jumătate de oră, îi spuse Eren operatorului.

Din partea din spate a încăperii se auziră murmure.

— Da, OK. Operatorul se lăsă pe spătarul scaunului. Numai că… e Păstorul, ştiţi? Mi-l imaginam că se trezeşte rozându-şi unghiile şi dând câte-un indiciu la fiecare vânt.

În spatele lui Donald, cineva chicoti.

— Prin urmare, ce facem cu curăţitoarea? întrebă cineva. Trebuie să ni se dea permisiunea înainte de a trimite pe cineva după ea.

— Nu putea s-ajungă prea departe, zise altcineva.

Inginerul de comunicaţii din cealaltă parte a lui Donald interveni în discuţie. Avea casca încă pe o ureche, iar pe cealaltă şi-o eliberase, ca să audă conversaţia din încăpere. Pe frunte îi lucea un strat de sudoare.

— Optsprezece raportează că are un costum modificat, îl informă el. Nu se poate spune cât o să reziste. Ar putea fi încă acolo, afară, domnilor.

Vestea stârni un cor de şoapte. Sunau ca un vizor izbit de vânt şi împroşcat cu nisip. Donald se uită la ecran, la dealul lipsit de viaţă văzut din silozul optsprezece. Praful venea în valuri întunecate. Îşi aduse aminte cum se simţise acolo, afară, în mijlocul acelui peisaj, cât de greu te mişcai într-un asemenea costum, cât de greu urcase acea pantă lină.

Cine era curăţitoarea aceea şi unde-şi imagina că se duce?

— Aduceţi-mi dosarul ei cât mai curând cu putinţă, spuse.

Ceilalţi încremeniră şi-şi încetară discuţiile şoptite. Vocea lui Donald era poruncitoare datorită calmului său şi fiindcă o credeau a celui drept care îl luaseră.

— Şi vreau şi tot ce-avem despre şaptesprezece, indiferent ce e. Se uită la operator, a cărui frunte încruntată trăda îngrijorare sau suspiciune. Ca să-mi împrospătez memoria, adăugă.

Eren puse o mână pe spătarul scaunului lui Donald.

— Dar protocoalele? întrebă el. N-ar trebui să urcăm o dronă sau să trimitem pe cineva după femeie? Sau să-nchidem silozul optsprezece? Acolo va izbucni violenţa. Până acum n-am mai avut nicio curăţire nefinalizată.

Donald clătină din cap, care începea să i se limpezească. Se uită în jos, la propria mână, şi-şi aminti că acolo, afară, îşi scosese cândva o mănuşă. N-ar fi trebuit să mai fie în viaţă. Se întrebă ce-ar fi făcut Thurman, ce ordin ar fi dat bătrânul. Însă el nu era Thurman. Cineva spusese cândva că oameni ca el ar fi trebuit să conducă. Şi el, acum, conducea.

— Deocamdată nu facem nimic, spuse, tuşind ca să-şi dreagă glasul. Femeia n-o s-ajungă prea departe.

Ceilalţi se holbară la el cu un amestec de şoc şi aprobare. În cele din urmă, câţiva dădură din cap. Presupuneau că el ştia cel mai bine. Fusese trezit ca să preia controlul situaţiei. Totul se făcea conform protocolului. În sistem puteai avea încredere – fusese creat, pur şi simplu, ca să *funcţioneze*. Tot ce trebuia să facă oricare dintre ei era să-şi îndeplinească propriile îndatoriri şi să să-i lase pe ceilalţi să rezolve restul.

63

2345

• Silozul 1 •

Din apartamentul lui până la birourile importante din siloz nu trebuia să facă decât o scurtă plimbare, şi Donald presupunea că asta era esenţa. Îi aducea aminte de biroul unui director executiv în care fusese cândva şi care avea alături o cameră de baie. Ceea ce părea la început impresionant devenea întristător după ce îţi dădeai seama de ce se afla acolo.

Bătu cu încheieturile degetelor în uşa deschisă pe care scria *Cabinet de asistenţă psihologică.* Înainte se gândise la ocupanţii săi considerându-i psihiatri, oameni a căror datorie era să le păstreze celorlalţi mintea întreagă. Acum ştia că, de fapt, erau conducătorii nebuniei. Pe uşă nu mai scria acum decât „ADM“. Administraţie. Şeful şefilor şefilor. În biroul de vizavi se făcea munca de jos. Donald îşi aducea aminte că fiecare siloz avea un primar care să strângă mâini şi să păstreze aparenţele, aşa cum lumea de mai înainte avusese preşedinţi care veneau şi plecau. Între timp, adevărata putere era exercitată de oameni din umbră, ale căror mandate nu aveau limite. Faptul că silozul acela funcţiona în baza aceleiaşi înşelătorii n-ar fi trebuit să-l surprindă; era singurul mod în care ştiau astfel de oameni să conducă.

Rămase cu spatele la fostul său birou şi bătu ceva mai tare. Eren îşi luă ochii de la computer, cu masca dură a concentrării topită într-un zâmbet firav.

— Intraţi, spuse, ridicându-se de pe scaun. Aveţi nevoie de birou?

— Da, dar nu pleca. Donald traversă încăperea cu prudenţă, pe picioarele încă pe jumătate adormite, şi observă că, pe când propria lui salopetă albă era proaspăt călcată, a lui Eren era şifonată, purtată de un om intrat de o bună bucată de vreme în schimbul său de şase luni. Totuşi, şeful Administraţiei părea viguros şi vioi. Avea barba tunsă îngrijit, până deasupra gâtului, şi doar împestriţată cu fire cărunte. Îl ajută de Donald să se aşeze în fotoliul de pluş din spatele biroului.

— Încă mai aşteptăm un raport complet despre curăţitoarea aceea, spuse Eren. Şeful de la optsprezece ne-a avertizat că e groasă.

— Antecedente?

Donald îşi imagina că existau în cazul oricărei persoane trimise la curăţire.

— Oh, da. Se spune că a fost şerif. Dar nu sunt sigur de asta. Fireşte, n-ar fi primul om al legii care vrea s-ajungă afară.

— Dar ar fi prima oară când a dispărut unul din vedere, răspunse Donald.

— Din câte-am înţeles, da. Eren îşi încrucişă braţele şi se sprijini de birou. Numai tipul pe care l-aţi oprit a mai fost cât pe ce să reuşească. Probabil că de-aceea protocolul cere să vă trezim. Am auzit că o parte dintre băieţi vă numesc Păstorul.

Eren râse.

Donald tresări la auzul poreclei.

— Povesteşte-mi despre şaptesprezece, spuse, schimbând subiectul. Cine era în schimb când a căzut silozul?

— Putem căuta.

Eren arătă către tastatură.

— Ăă, pe mine încă mă mai furnică puţin degetele, spuse Donald.

Împinse tastatura către Eren, care ezită înainte de a se desprinde de birou. Şeful Administraţiei se aplecă asupra tastaturii şi afişă lista schimburilor apelând la o scurtătură. Donald încercă să urmărească pe ecran tot ce făcea. Erau fişiere la care el nu avusese acces, meniuri pe care nu le cunoştea.

— S-ar părea c-a fost Cooper. Cred că eu am ieşit din schimb când a intrat el. Numele mi se pare cunoscut. O să trimit pe cineva jos să v-aducă şi dosarele acelea.

— Bine, bine.

Eren înălţă din sprâncene.

— În ultimul dumneavoastră schimb aţi trecut în revistă rapoartele despre şaptesprezece, nu?

Donald nu avea niciun indiciu care să-i sugereze că Thurman mai fusese treaz între timp. Având în vedere cât de puţine ştia el, bătrânul ar fi putut fi treaz chiar şi în momentul în care se întâmplase.

— E greu să-ţi aminteşti totul cu rigurozitate, spuse, ceea ce era adevărul adevărat. Câţi ani au trecut?

— Aveţi dreptate. Aţi fost în criogenare profundă, nu?

Donald presupunea că fusese. Eren bătu cu degetul în birou şi privirea lui Donald alunecă spre omul din biroul de vizavi, aşezat dincolo de computerul său. Îşi aduse aminte cum era când te ştiai şef numai cu

numele şi te întrebai despre ce vorbesc doctorii în alb de dincolo de culoar. Acum el însuşi era unul dintre cei în alb.

— Da, am fost în criogenare profundă, răspunse.

Doar nu-i mutaseră trupul în altă parte, nu?

Erskine sau altcineva schimbase pur şi simplu între ele intrările din baza de date. Pur şi simplu. O modificare rapidă, rocada între două numere de referinţă, şi un om trăieşte în locul altuia.

— Îmi place să fiu lângă fiica mea, explică el.

— Da, nu vă condamn. Ridurile de pe fruntea lui Eren dispărură. Eu am acolo, jos, o soţie. Încă mai fac greşeala de a o vizita la începutul fiecărui schimb. Inspiră adânc şi arătă spre ecran. Pe şaptesprezece l-am pierdut acum mai bine de treizeci de ani. Va trebui să caut ca să aflu data exactă. Motivul e încă neclar.

Nimic n-a anticipat o tulburare care să ducă la aşa ceva, de aceea n-am avut prea mult timp în care să reacţionăm. Aveau programată o curăţire, dar sasul s-a deschis cu o zi mai devreme, pe neaşteptate. E posibil să fi fost o defecţiune sau o modificare neautorizată. Pur şi simplu nu ştim. Senzorii au raportat o purjare de gaze la nivelurile inferioare şi apoi izbucnirea unei revolte. L-am deconectat când toată lumea se îndrepta către sas. Abia am mai avut timp.

Donald îşi aduse aminte de silozul doisprezece. O construcţie distrusă într-un mod asemănător. Îşi aduse aminte de oamenii împrăştiaţi pe coasta dealului, de o dâră de ceaţă albă, de cei care se întorceau, luptându-se între ei ca să pătrundă înăuntru.

— N-au fost supravieţuitori? întrebă.

— Au existat câţiva, răzleţiţi. Am pierdut emisiile radio şi transmisiile camerelor de supraveghere, dar am continuat apelurile de rutină, pentru cazul că s-ar fi aflat cineva în camera secretă.

Donald dădu din cap. Ca la carte. Îşi aduse aminte de apelurile către silozul doisprezece, după căderea acestuia. Îşi aduse aminte că nu răspunsese nimeni.

— În ziua căderii silozului chiar a răspuns cineva, continuă Eren. Cred c-a fost un tânăr, umbră sau tehnician. N-am citit niciodată transcrierea convorbirii. Derulă raportul schimbului. S-ar părea că am trimis semnalele de colaps imediat după convorbirea aceea, ca măsură de precauţie. Aşa că, presupunând că ajunge acolo, curăţitoarea n-o să găsească decât o groapă în pământ.

— Poate c-o să meargă mai departe, spuse Donald. Ce siloz e de cealaltă parte? Şaisprezece?

Eren dădu din cap.

— Ce-ar fi să-i apelezi?

Donald încercă să-şi aducă aminte cum erau dispuse silozurile. Era vorba de genul de lucruri pe care-ar fi trebuit să le ştie.

— Şi ia legătura cu toate silozurile din jurul lui şaptesprezece, pur şi simplu pentru cazul în care curăţitoarea noastră îşi schimbă direcţia.

— O s-o fac.

Eren se ridică şi Donald se minună din nou fiindcă era tratat ca şi cum ar fi fost şeful. Şi chiar începea să simtă că era. Ca după alegerea în Congres, cu toată răspunderea copleşitoare care-i fusese impusă peste noapte…

Eren se aplecă peste birou şi apăsă două taste funcţionale, deconectându-se. Şeful Administraţiei se grăbi apoi să iasă pe coridor, lăsându-l pe Donald să se uite lung la ecranul pe care i se cerea parola pentru conectare.

Şi, dintr-odată, nu se mai simţi şef într-o atât de mare măsură.

64

2345

• Silozul 1 •

De partea cealaltă a coridorului, un bărbat stătea în spatele unui birou care-i aparţinuse cândva lui Donald. El îşi ridică privirea către bărbatul acela, pe care-l văzu privindu-l la rândul său. Donald obişnuia să se uite dincolo de coridor, în direcţia opusă. Şi, în timp ce bărbatul din fostul său birou – mai masiv decât el şi cu mai puţin păr – juca probabil Solitaire, Donald se lupta cu o enigmă.

Fosta parolă a lui Troy nu funcţiona. Încercă şi nişte coduri vechi, pentru ATM-uri, care se dovediră la fel de nefolositoare. Se opri, storcându-şi creierii şi temându-se că avea să facă prea multe încercări nereuşite. Avea impresia că, doar cu o zi în urmă, contul lui funcţionase. Însă de atunci se întâmplaseră o mulţime de lucruri. Se succedaseră o mulţime de schimburi. Şi cineva făcuse modificări.

Putea fi vorba de Erskine, bătrânul englez lăsat în urmă să coordoneze schimburile. Erskine îl găsise pe placul lui. Dar de ce? Ce se aştepta să facă Donald?

Pentru o clipă, se gândi să se ridice, să iasă pe culoar şi să spună: *Nu sunt nici Thurman, nici Păstorul, nici Troy. Mă numesc Donald şi n-ar fi trebuit să mă aflu aici.*

Ar fi trebuit să spună adevărul. Ar fi trebuit să urle adevărul, oricât de lipsit de sens i s-ar fi părut oricui altcuiva. *Eu sunt Donald!* Simţea nevoia s-o strige, aşa cum făcuse cândva bătrânul Hal. Puteau să-i ţintuiască ghetele de o targă şi să-l trimită înapoi, într-un somn glorios. Puteau să-l trimită afară, pe dealuri. Puteau să-l îngroape, aşa cum îi îngropaseră soţia. Dar el avea să strige iarăşi şi iarăşi, până când avea să creadă el însuşi că era adevărat, că era cel care credea el că este.

În schimb, încercă numele lui Erskine, cu propria sa parolă universală. Un alt mesaj de avertizare roşu, care-i spunea că autentificarea era greşită, şi dorinţa de a se exterioriza îi dispăru la fel de repede cum apăruse.

Studie monitorul. Nu părea să existe un program care să-i contorizeze încercările eşuate, dar cât timp mai avea până la întoarcerea lui Eren? Cât mai era până în momentul în care trebuia să explice că nu se putuse conecta? Poate ar fi avut succes dacă ar fi traversat coridorul, ar fi întrerupt jocul de Solitaire al şefului silozului şi i-ar fi cerut să-i extragă parola. Putea da vina pe ameţeală, pe faptul că abia se trezise. O scuză care mersese până atunci. Se întrebă cât de mult se putea agăţa de ea.

În joacă, încercă o combinaţie între parola sa din 2156 şi Thurman.

Fereastra de autentificare dispăru, înlocuită de meniul principal. Senzaţia că el însuşi nu era cel care ar fi trebuit să fie se accentuă. Îşi mişcă degetele de la picioare. Spaţiul suplimentar din ghetele largi îl linişti. Pe ecran apăru imaginea familiară a unui plic. Thurman avea corespondenţă.

Donald dădu un clic pe pictogramă şi derulă apoi lista până la cel mai vechi mesaj necitit, căutând ceva care să-i explice cum ajunsese acolo, ceva din schimbul anterior al lui Thurman. Datele mergeau cu mai multe secole înapoi; era cutremurător să le priveşti defilând. Rapoarte despre numărul populaţiei. Mesaje generate automat. Răspunsuri şi retrimiteri către alte persoane. Văzu un mesaj de la Erskine, dar nu era decât o notă despre suprapopularea sălii de criogenare profundă de la unul dintre etajele de jos, ocupate de capsule. Se părea că trupurile inutile erau aşezate unul peste altul. Un alt mesaj, aflat mai jos, era marcat ca fiind important. Avea numele lui Victor în coloana expeditorului, fapt care atrase atenţia lui Donald. Trebuia să fie dinainte de al doilea schimb al său. Când fusese trezit ultima oară, Victor era deja mort. Deschise mesajul.

Bătrânul meu prieten,

Sunt sigur că vei pune sub semnul întrebării ceea ce am de gând să fac, că vei vedea în asta o încălcare a pactului nostru, dar eu consider că e vorba, mai degrabă, de o restructurare a succesiunii evenimentelor. Au apărut fapte noi, care au împins lucrurile pe un nivel ceva mai înalt. Cel puţin pentru mine.

Vremea ta va sosi mai târziu.

În ultimele zile am descoperit de ce unul dintre edificiile noastre a avut parte de mai multă agitaţie decât ar fi fost normal. Acolo e cineva care-şi aminteşte, o femeie care dă peste cap şi în acelaşi timp confirmă ceea ce ştiu despre omenire. Se face un loc care ar trebui umplut. Frica se răspândeşte deoarece curăţenia dă dependenţă. Constatând acest fapt, o mare parte din ceea ce ne facem unul altuia devine mai evident. Oferă o explicaţie pentru ceva care ne pune în încurcătură, arată din ce motiv au societăţile cele mai deprimate cele mai puţine necesităţi. Descoperind

adevărul, simt un impuls din vremurile vechi, imboldul de a formula o teorie şi de a o prezenta în faţa unor săli pline de profesionişti. În loc de asta, m-am dus într-o încăpere plină de praf ca să-mi fac rost de o armă.

Tu şi cu mine am petrecut o mare parte a vieţilor noastre de adulţi întocmind planuri pentru salvarea lumii. De fapt, au fost mai multe vieţi de adult. Fapta aceasta fiind acum săvârşită, meditez asupra altei întrebări, una la care mă tem că nu pot răspunde, aşa cum mă tem că n-am fost niciodată destul de cutezători ca să ne-o punem. Prin urmare, te întreb acum, dragă prietene: pentru început, merita această lume să fie salvată? Meritam *noi* să fim salvaţi?

Încercarea noastră a fost pusă în practică luând această importantă presupunere drept adevăr absolut. Eu îmi pun acum întrebarea pentru prima oară.

Şi, în timp ce văd în purificarea lumii realizarea noastră definitorie, această salvare a omenirii s-ar putea să fi fost cea mai mare dintre greşelile noastre.

Lumea ar putea fi mai bună fără noi. Nu vreau să iau o decizie. O las în seama ta. Schimbul final îţi aparţine, prietene, pentru că eu mi l-am încheiat pe ultimul. Nu te invidiez pentru hotărârea pe care vei fi nevoit s-o iei. Pactul pe care l-am încheiat cu atât de mult timp în urmă mă obsedează aşa cum n-a mai făcut-o niciodată. Şi simt că, făcând ceea ce am de gând… aleg calea cea mai uşoară.

Vincent Wayne DiMarco

Donald reciti ultimul paragraf. Era biletul unui sinucigaş. Thurman ştiuse. În tot timpul în care, în ultimul său schimb, Donald dezbătuse problema sorţii lui Victor, Thurman ştiuse. Fusese în posesia acelui bilet şi nu-l arătase nimănui. Iar Donald ajunsese aproape la convingerea că Victor fusese ucis. În afara cazului în care mesajul era un fals… dar nu, Donald clătină din cap, alungând ideea. Un asemenea gen de paranoia putea evolua pe o spirală scăpată de sub control, fiind posibil să nu-şi găsească niciodată sfârşitul. Trebuia să se agaţe de ceva.

Închise mesajul cu inima grea şi continuă să deruleze lista, în căutarea altui indiciu. Aproape de partea de sus a ecranului era un mesaj cu titlul: *Urgent – Pactul.* Donald îl deschise cu un clic. Cuprinsul era scurt:

Trezeşte-mă când primeşti asta.
Anna
(Medalion 20391102)

La vederea numelui ei, Donald clipi rapid. Se uită dincolo de coridor, la şeful silozului, încercând să audă orice zgomot de paşi care s-ar fi apropiat. Pielea braţelor i se făcu ca de găină. Şi le frecă, se şterse sub

ochi şi mai citi o dată mesajul.

Era semnat *Anna*. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că nu era pentru el. Era un bilet trimis de fiică tatălui ei. Data expedierii nu se vedea, ceea ce era bizar, dar se afla aproape în capul listei. Poate era din timpul ultimului schimb, când fuseseră împreună? Sau poate cei doi fuseseră treji de curând. Donald studie numărul din partea de jos. *20391102*. Semăna cu o dată calendaristică[9] [9] O dată calendaristică în formatul an, lună, zi, utilizat de vorbitorii de limbă engleză (n. tr.)., o dată de demult. Poate inscripţionată pe un medalion? Ceva care avea semnificaţie pentru ei doi? Şi de ce era menţionat Pactul în antet? Pact era numele folosit de silozuri pentru constituţiile lor. Ce putea fi urgent în privinţa asta?

Răsunetul unor ghete pe culoar îi întrerupse concentrarea. Eren apăru de după colţ şi ajunse în încăpere din câţiva paşi. Ocoli biroul şi puse alături de tastatură două dosare, apoi aruncă o privire spre ecran, în timp ce Donald bâjbâia cu mouse-ul ca să ascundă mesajul.

— C… cum a mers? întrebă el. Ai vorbit cu toată lumea?

— Da. Eren pufni şi se scărpină în barbă. Vestea l-a speriat pe şeful de la şaisprezece. Ocupă poziţia asta de mult timp. Poate de prea mult. A propus să închidă cantina sau să deconecteze ecranul de pe perete, pentru orice eventualitate.

— Dar n-o s-o facă.

— Nu, i-am spus să lase asta ca pe o ultimă soluţie. Nu e nevoie să provocăm panică. Nu vrem decât să fie avertizaţi.

— Bun, bun.

Lui Donald îi plăcea când gândeau alţii. Presiunea sub care se afla el însuşi se micşora.

— E necesar să-ţi reiei locul la birou?

Îşi simulă intenţia de a se deconecta.

— Nu, de fapt, dacă n-aveţi nimic împotrivă, puteţi începe să lucraţi. Eren se uită la ceasul dintr-un colţ al monitorului. Eu pot veni în schimbul de după-amiază. Apropo, cum vă simţiţi? Vreun tremur supărător?

Donald clătină din cap.

— Nu. Mă simt bine. De fiecare dată e mai uşor decât înainte.

Eren râse.

— Da. Am văzut cât de multe schimburi aţi făcut. Şi unul dublu, cu ceva vreme în urmă. Nu vă invidiez deloc, prietene. Dar se pare că rezistaţi foarte bine.

Donald tuşi.

— Da, răspunse. Întinse mâna spre cele două dosare, îl luă pe cel de deasupra şi-i citi eticheta. Aici e tot ce-avem despre şaptesprezece?

— Da. Cel gros e despre curăţitoare. Eren bătu cu degetele în celălalt dosar. Poate veţi dori să luaţi azi legătura cu şeful de la optsprezece. E şocat, îşi atribuie întreaga vină. Se numeşte Bernard. Pe nivelurile lui din adânc, curăţirea nedusă la bun sfârşit a stârnit deja murmure, se aşteaptă la o posibilă revoltă. Sunt sigur că i-ar plăcea să vă audă.

— Da, bineînţeles.

— Oh, şi, în prezent, nu are un secund oficial. Ultima lui umbră n-a făcut faţă şi amână s-o înlocuiască. Sper să nu vă supăraţi, dar i-am spus că ar fi cazul să se grăbească în privinţa asta. Pentru orice eventualitate.

— Nu, nu mă supăr. E perfect. Donald îşi flutură mâna. Nu sunt aici ca să-ţi stau în cale.

Nu adăugă că, în realitate, nu avea nici cea mai mică idee de ce se afla acolo.

Eren zâmbi şi dădu din cap.

— Minunat. Ei, dacă aveţi nevoie de ceva, anunţaţi-mă. Tipul de vizavi e cunoscut sub numele de Gable. A ocupat postul de aici, dar n-a reuşit să facă faţă. Când i s-a dat de ales, a optat pentru ştergere în loc de criogenarea profundă. E băiat bun. Făcut pentru lucrul în echipă. O să mai fie pe schimb câteva luni şi vă poate face rost de orice aveţi nevoie.

Donald îl studie de bărbatul din partea opusă a coridorului. Îşi aduse aminte de senzaţia de gol pe care-o aveai ocupând biroul acela, de gaura pe care-o umpluse. Modul în care sfârşise prin a ocupa acel post, rocada din ultima clipă între el şi prietenul său Mick, păruse neobişnuit. Nu se întrebase niciodată cum fuseseră aleşi ceilalţi. Gândul că s-ar fi putut oferi cineva voluntar pentru un asemenea post îl umplea de tristeţe.

Eren îi întinse mâna. Donald i-o studie o clipă, apoi i-o luă.

— Îmi pare sincer rău că v-am trezit astfel, spuse el, strângând mâna lui Donald. Dar, trebuie să recunosc, sunt al naibii de bucuros că vă aflaţi aici.

65

2312 – Prima zi

• Silozul 17 •

Cutia de pe perete nu avea pic de milă. Tatăl său o numise radio. Făcea zgomot ca un om care şuieră şi scuipă. Până şi cuşca de oţel din jurul ei părea o gură cu buzele răsfrânte şi gratii de fier în loc de dinţi.

Jimmy voia să amuţească aparatul, dar îi era frică să atingă sau să regleze ceva. Aştepta o veste de la tatăl său, care-l lăsase în încăperea aceea stranie, într-un labirint ascuns între etajele silozului.

Cât de multe alte astfel de locuri secrete mai existau? Se uită prin uşa deschisă la cealaltă încăpere arătată de tatăl său, cea care semăna cu un mic apartament cu maşină de gătit, masă şi scaune. După ce se întorceau părinţii lui, oare aveau să rămână cu toţii acolo peste noapte? De cât timp avea să fie nevoie ca să înceteze nebunia de pe scări şi să se poată întoarce la prietenii săi? Spera că n-avea să dureze prea mult.

Se uită la şuierătoarea cutie neagră, apoi se bătu cu palma peste piept şi pipăi cheia. Îl dureau coastele după cădere şi simţea un nod formându-i-se în coapsă, acolo unde se izbise de cineva. Îl durea şi umărul, când ridica braţul. Se uită spre monitor, ca să-şi caute din nou mama, dar ea nu mai era pe ecran. Mulţimea se îngrămădea, înaintând în salturi, convulsiv. Scara se legăna din cauza traficului mult mai intens decât fusese menită să susţină vreodată.

Jimmy întinse mâna către cutia cu butoane folosită de tatăl său. Răsuci unul şi imaginea se schimbă. Se vedea un coridor gol. Un „33“ palid apăruse în colţul din stânga-jos al ecranului. Jimmy răsuci din nou butonul şi văzu un alt coridor. Pe jos era o dâră de haine, lăsată parcă de cineva care mersese cărând un sac cu rufe găurit. Nimic nu se clintea.

Încercă un alt buton şi numărul de pe ecran deveni „32“. Mergea *în susul etajelor*. Răsuci iarăşi primul buton, până ce văzu din nou scara. Ceva fulgeră prin partea de jos a ecranului şi dispăru. Erau oameni aplecaţi peste balustradă, cu braţele întinse, cu gurile deschise într-o expresie mută a groazei. Nu se auzea niciun sunet, dar Jimmy îşi aminti

ţipetele care însoţiseră mai devreme căderea unei femei. Se consolă cu gândul că totul se petrecea mult prea sus ca să poată fi vorba de mama lui. Tatăl său avea să o găsească şi să o aducă acolo. Tatăl său avea o armă.

Răsuci butoanele, încercând să-şi descopere măcar unul dintre părinţi, dar imaginile captate păreau să nu acopere toate colţurile. Şi nu reuşea să-şi dea seama cum să dividă fereastra. Se pricepea destul de bine să folosească un computer – într-o bună zi avea să lucreze la IT, ca tatăl lui –, dar modul de funcţionare a acelei cutii mici era tot atât de greu de intuit ca tot ce se petrecea în adâncul silozului. O aduse din nou la „34“ şi descoperi culoarul principal. În capătul unui coridor lung se vedea o uşă lucioasă, de oţel. În prim-plan era Yani, lăţit pe podea. Nu se clintise, era mort cu siguranţă. Bărbaţii aplecaţi deasupra lui dispăruseră, dar în capătul culoarului, lângă uşă, zăcea un alt cadavru. Culoarea salopetei îl asigură pe Jimmy că nu era al tatălui său. Probabil că acesta îl împuşcase, la ieşire. Jimmy îşi dorea să nu fi fost lăsat singur.

Deasupra capului său, luminile continuau să clipească, furioase şi roşii, dar imaginea de pe ecran rămânea imobilă. Băiatul deveni tot mai neliniştit şi începu să meargă în cerc. Se apropie de micul birou de lemn de lângă peretele opus şi răsfoi cartea groasă. Era o avere înglobată în hârtie, perfect tăiată şi nefiresc de netedă la atingere. Biroul şi scaunul erau, amândouă, din lemn, nu doar vopsite ca să pară astfel. O puteai spune dacă le zgâriai cu unghia.

Închise cartea şi privi copertele. Cuvântul *Ordinul* se întindea de-a latul celei din faţă, scris cu litere lucioase, reliefate. O redeschise şi-şi dădu seama că pierduse locul unde rămăsese cineva cu lectura. Staţia radio de alături continua să şuiere zgomotos. Jimmy se întoarse să se uite la ecranul computerului, dar pe coridor nu se mai întâmplase nimic. Zgomotul îi tortura nervii. Se gândi să-i regleze volumul, dar se temea să nu-l închidă din greşeală. Dacă deregla ceva, tatăl său n-ar mai fi avut cum să ia legătura cu el.

Reîncepu să meargă prin încăpere. Într-un colţ erau rafturi pline cu cutii metalice, din podea până-n tavan. Luă una şi simţi cât de grea era. Jucându-se cu încuietoarea ei, descoperi cum s-o deschidă. Capacul se săltă cu un suspin uşor şi înăuntru găsi o carte. Uitându-se la toate celelalte cutii de pe rafturi, îşi dădu seama câtă hârtie era acolo. Puse cartea la loc, convins că era plină de vorbe plictisitoare, la fel ca aceea de pe birou.

Se întoarse la celălalt birou, se uită la computerul de sub el şi văzu că nu era deschis. Toate ledurile erau palide. Urmări cablul care pornea din cutia neagră, cu toate comutatoarele sale, şi descoperi un altul, care

mergea de la monitor la computer. Aparatul care crea ferestrele – care putea să vadă la distanţe mari şi după colţuri – era controlat de altceva. Butonul de deschidere a computerului nu făcea nimic. Exista un locaş pentru o cheie. Jimmy se aplecă să verifice conexiunile din spate, să se asigure că totul era cuplat, când staţia radio începu să pârâie.

— … am nevoie de raportul tău. Alo…

Jimmy se izbi cu capul de partea de dedesubt a tăbliei biroului. Alergă la radio, care reîncepuse să şuiere. Înşfăcă obiectul din capătul cordonului extensibil – pe care tatăl său îl numise microfon – şi apăsă pe buton.

— Tată? Tată, tu eşti?

Eliberă butonul şi se uită la tavan. Ascultă atent, sperând să audă paşi, şi aşteptă să nu mai pâlpâie luminile. Monitorul îi arăta un hol liniştit. Poate-ar fi trebuit să se ducă lângă uşă ca să aştepte acolo.

Staţia radio pârâi, căpătând glas:

— Şerifule? Cine e acolo?

Băiatul apăsă pe buton.

— Sunt Jimmy. Jimmy Parker. Cine…

Butonul îi alunecă din mână şi zgomotul de fond reveni. Avea palmele transpirate. Şi le şterse de salopetă şi reluă obiectul sub control.

— Cine eşti? întrebă.

— Băiatul lui Russ? Urmă o pauză. Fiule, unde te afli?

El nu voia să spună. Aparatul continuă să şuiere.

— Jimmy, sunt ajutorul de şerif Hines, continuă vocea. Dă-mi-l pe tatăl tău.

Băiatul dădu să apese pe buton ca să spună că tatăl lui nu era acolo, dar interveni o altă voce. El o recunoscu imediat.

— Mitch, sunt Russ.

Tata! În fundal era zgomot puternic, oamenii ţipau. Jimmy luă microfonul în ambele mâini.

— Tată! Vino înapoi, te rog!

Staţia radio pocni, aducând glasul tatălui său:

— James, stai liniştit. Mitch, am nevoie să…

Ceva se pierdu în zgomotul de fundal.

— … şi să opreşti traficul. Aici, sus, oamenii sunt striviţi.

— Am înţeles.

Tatăl lui vorbea cu ajutorul de şerif. Ajutorul de şerif se purta ca şi cum tatăl lui ar fi fost şeful.

— Avem o spărtură în vârf, spuse tatăl său, aşa că nu ştiu cât timp ne-a mai rămas, dar probabil că, până la sfârşit, tu vei fi şeriful.

— Am înţeles, repetă Mitch.

Auzită prin radio, vocea părea să-i tremure.

— Fiule… Tatăl său striga acum, străduindu-se să se facă auzit peste strigătele şi urletele insuportabil de răsunătoare. O s-o aduc pe mama ta, OK? Nu trebuie decât să rămâi acolo, James. Nu pleca nicăieri.

Jimmy se întoarse spre monitor.

— OK, răspunse.

Agăţă microfonul la loc, în cârligul lui, cu mâini tremurătoare, şi se întoarse la cutia neagră, cu toate butoanele ei. Se simţea neputincios şi singur. Ar fi trebuit să fie afară, să dea o mână de ajutor. Se întrebă cât avea de aşteptat până la sosirea părinţilor săi, până când avea să-şi revadă prietenii. Spera că nu prea mult.

66

2312 – Prima zi

• Silozul 17 •

Orele treceau şi Jimmy îşi dorea să se afle oriunde altundeva, nu în camera aia înghesuită. Străbătu pasajul întunecat care ducea spre scară şi se uită în sus, către grătar, ascultând. Nu-şi dădea seama de unde venea un zumzet slab, tot pornind şi tot oprindu-se. Din capătul coridorului, şuierul staţiei radio abia se mai auzea. Nu voia să se îndepărteze de ea, dar se temea că tatăl său ar fi putut avea nevoie de el şi la uşă. Ar fi vrut să se afle în două locuri în acelaşi timp.

Se întoarse în camera cu birourile. Se uită la arma lungă sprijinită de perete, asemănătoare cu cea întrebuinţată de tatăl său ca să-l ucidă pe Yani. Se temea să o atingă. Îşi dorea ca tatăl său să nu fi plecat. Se considera singurul vinovat fiindcă fusese despărţit de mama lui. Ar fi trebuit să ajungă jos împreună. Însă pe urmă îşi aduse aminte de oamenii îngrămădiţi pe scări. Dacă s-ar fi mişcat mai repede, n-ar fi fost prinşi în înghesuială. Şi se gândi că mama lui era acolo unde era numai şi numai fiindcă venise după el. Altminteri părinţii lui s-ar fi aflat în camera aceea, împreună şi în siguranţă.

— James…

Băiatul se răsuci. Vocea tatălui său era acolo, în aceeaşi încăpere cu el. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că paraziţii emişi de staţie dispăruseră.

— … fiule, eşti acolo?

Se întinse după radio şi înşfăcă microfonul din capătul cordonului. I se părea că trecuseră ore de când nu mai auzise nicio voce. Prea mult timp. Apăsă pe buton şi străfulgerarea unei deplasări îi atrase privirea. Cineva se mişca pe monitor.

— Tată?

Întinse cordonul de-a lungul camerei ca să vadă mai bine. Tatăl său era în afara uşii de oţel, în picioare în capătul coridorului. Yani continua să se vadă în prim-plan, neclintit. Celălalt cadavru dispăruse. Tatăl lui

stătea cu spatele la cameră, cu staţia radio în mână.

— Vin! strigă Jimmy în microfon.

Apoi îl lăsă să cadă şi se repezi pe coridorul care ducea spre scară.

— Fiule! Nu…

Un mormăit întrerupse strigătele tatălui său. Jimmy se roti pe loc, cu ghetele scârţâindu-i. Se prinse de birou ca să-şi păstreze echilibrul. Pe ecran, un alt bărbat apăruse de după colţ, iar tatăl lui era îndoit de durere. Celălalt ţinea în mână un pistol lung şi se aplecă brusc, ridică un obiect şi-l duse la gură.

— Eşti băiatul lui Russ?

Jimmy se holbă la bărbatul de pe ecran.

— Da, îi răspunse el monitorului. Nu-i face niciun rău tatei.

Camera era plină de paraziţi. Luminile din plafon continuau să zvâcnească, roşii.

Jimmy se blestemă singur. Nu puteau să-l audă. Se împinse, îndepărtându-se de birou, şi înşfăcă microfonul care se legăna la capătul cordonului.

— Te rog să nu-i faci rău, spuse, apăsând pe buton.

Bărbatul se răsuci şi se uită direct în camera de supraveghere. Era unul dintre paznicii de la securitate. De după colţul coridorului se zări o mişcare, mai erau oameni pe care nu putea să-i vadă.

— James, da?

El dădu din cap. Îşi văzu tatăl revenindu-şi şi ridicându-se. Şi făcând un gest către cineva care nu se vedea, bătând aerul ca şi cum i-ar fi cerut cuiva să se calmeze.

— Care e noul cod? întrebă bărbatul cu staţia radio.

Jimmy n-ar fi vrut să i-l spună. Dar voia să-şi vadă tatăl înapoi, înăuntru. Nu ştia ce să facă.

— Codul, repetă bărbatul.

Îndreptă arma către tatăl lui Jimmy. Acesta spuse ceva şi băiatul îl văzu apoi arătând către staţia portabilă. Paznicul ezită o clipă înainte de a i-o întinde. Tatăl său o duse la buze.

— Te vor omorî, spuse calm, ca şi când şi-ar fi sfătuit fiul să-şi lege şireturile.

Bărbatul cu arma îşi flutură braţul, iar altcineva apăru, repezindu-se să se bată cu tatăl lui Jimmy.

— Pe noi ne vor ucide oricum, strigă acesta, luptându-se ca să păstreze staţia radio. Iar pe tine te vor omorî în clipa în care o să deschizi uşa!

Băiatul ţipă când unul dintre bărbaţi îi trase un pumn tatălui său, care întoarse lovitura, dar primi o alta. Pe urmă, bărbatul cu arma îi făcu semn celuilalt să se dea deoparte. Încăperea era plină de paraziţi, aşa că

Jimmy nu auzi împuşcătura, dar zări flama ţâşnind fulgerător, îşi văzu tatăl zvâcnind când primi lovitura, îl privi prăbuşindu-se şi rămânând tot atât de nemişcat ca Yani.

Jimmy scăpă microfonul şi se prinse de marginile monitorului. Ţipă la necruţătoarea fereastră către lume, în vreme ce paznicii în uniforme argintii îl verificau pe omul care-i fusese tată. Şi de după colţ apărură alţii. Îi târau mama, şi ea lovea cu picioarele, ţipând fără glas.

67

2312 – Prima zi

• Silozul 17 •

— Nu, nu, nu, nu…

Începerea era numai paraziţi şi zvâcniri. Cei doi bărbaţi se luptau cu mama lui Jimmy, care se ridică de jos şi se contorsionă în strânsoarea lor, în timp ce o smuceau. Picioarele ei loveau şi se răsuceau. Sub ea, tatăl lui Jimmy zăcea neclintit ca o piatră.

— Deschide afurisita aia de uşă! zbieră bărbatul cu staţia portabilă.

Radioul de pe perete era asurzitor. Jimmy îl ura. Alergă spre el, întinse mâna spre cordonul care se legăna, apoi se răzgândi şi înhăţă cealaltă staţie portabilă de pe raft. Pe unul dintre butoane scria *Pornire*. Îl învârti până când scoase sunetul şuierător, se întoarse spre ecran şi-şi duse micul aparat la gură.

— Nu faceţi asta, spuse, dându-şi seama că plângea. Lacrimile îi împroşcară salopeta. Vin.

Îi era greu să se smulgă de lângă imaginea mamei sale. În timp ce alerga pe coridorul întunecat, continua să o vadă lovind cu picioarele şi ţipând, cu ghetele în aer. Îi auzi strigătele în fundal când bărbatul cu staţia radio vorbi iarăşi:

— Spune-mi codul!

Jimmy luă în dinţi cureaua cu care se prindea staţia portabilă de încheietura mâinii şi se repezi pe scară, ignorându-şi durerea din umăr şi din genunchi. Găsi mânerul care debloca grătarul şi-l smuci într-o parte, deschizându-l cu un pocnet. Aruncă radioul afară şi se căţără după el, ajungând pe podea în genunchi. Luminile de sus erau în flăcări. Pieptul lui era în flăcări. Tatăl lui era tot atât de mort ca Yani.

— Vin, vin, spuse în staţie.

Bărbatul îi strigă ceva drept răspuns. El nu-şi auzi decât mama ţipând şi bătăile propriei inimi răsunându-i în urechi. Alergă pe sub luminile pâlpâitoare şi printre maşinile întunecate. Un şiret i se dezlegă. Biciuia aerul în timp ce alerga, şi el se gândi la picioarele mamei lui, şi ele în

aer, lovind şi luptând.

Se izbi de uşă. Auzi strigăte estompate de cealaltă parte. Veneau şi prin radio. Jimmy lovi cu palma în uşă şi strigă în staţia lui portabilă:

— Sunt aici! Sunt aici!

— Codul! urlă bărbatul.

Jimmy se duse la panoul de control. Mâinile îi tremurau, avea vederea înceţoşată. Şi-o imagină pe mama lui de partea cealaltă, cu arma îndreptată spre ea. Îşi simţi tatăl zăcând la numai câţiva paşi distanţă, dincolo de uşa de oţel. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Tastă primele două cifre, etajul la care locuia, apoi şovăi. Nu era corect. Era doisprezece-optsprezece, nu optsprezece-doisprezece. Sau aşa era? Apăsă pe celelalte două cifre şi tastatura îi răspunse cu o strălucire roşie. Uşa nu se deschise.

— Ce-ai făcut? strigă bărbatul prin radio. Spune-mi mie codul!

Jimmy apăsă pe bâjbâite butonul staţiei, apoi şi-o duse la buze.

— Vă rog, nu-i faceţi niciun rău, spuse.

Aparatul cârâi.

— Dacă nu faci ce-ţi spun, e moartă. Ai priceput?

Bărbatul părea îngrozit. Poate că era, pur şi simplu, tot atât de speriat ca Jimmy. Băiatul dădu din cap şi întinse mâna spre tastatură. Apăsă primele două cifre corecte, apoi se opri, cu gândul la vorbele tatălui său. Aveau să-l ucidă. Dacă-i lăsa pe oamenii ăia înăuntru, aveau să-l ucidă şi pe el, şi pe mama lui. Dar era mama lui…

Tastatura licări cu nerăbdare. Bărbatul aflat de cealaltă parte a uşii îi strigă să se grăbească, strigă ceva despre trei încercări greşite la rând, după care trebuia să aştepţi o zi întreagă. Jimmy nu făcu absolut nimic, paralizat de frică. Tastatura îşi trimise strălucirea roşie, apoi amuţi.

Din partea cealaltă a uşii se auzi un pocnet, detunătura unei arme. Jimmy strânse staţia radio în mână şi ţipă. Când îi dădu drumul, îşi auzi mama ţipând din partea cealaltă.

— Data viitoare n-o să mai fie doar un avertisment, spuse bărbatul. Acum nu mai pune mâna pe tastatura aia. N-o mai atinge. Spune-mi mie codul. Grăbeşte-te, băiete.

Jimmy începu să plângă în hohote şi încercă să articuleze sunete, să-i spună bărbatului cifrele în ordinea corectă, dar nu reuşi să rostească nimic. Cu fruntea apăsată de perete, îşi auzi mama zbătându-se şi luptându-se de cealaltă parte.

— Codul, repetă bărbatul, acum mai calm.

Jimmy distinse un mârâit.

— Căţea! ţipă apoi cineva şi îşi auzi mama strigându-i să n-o facă, după care un plesnet de palmă dincolo de uşă, cineva împins în perete,

mama lui la numai câţiva centimetri distanţă de el.

Ţiuituri estompate ale tastelor, patru apăsări grăbite pe acelaşi număr şi un bâzâit mânios al tastaturii după a treia încercare eşuată.

Alte ţipete. Şi detunătura unei arme, mai puternică şi mai furioasă, în timp ce el îşi ţinea capul lipit de uşă. Jimmy urlă şi bătu cu pumnii în oţelul rece. Bărbaţii zbierau la el prin radio. Din staţia portabilă se revărsau ţipete, iar altele pătrundeau prin uşă, dar niciunul nu mai era al mamei sale.

Băiatul alunecă pe podea, îşi îndesă staţia portabilă în abdomen şi se strânse ghem, în vreme ce urletele furioase se prelingeau prin uşa de oţel. Suspinele îi zguduiau trupul, simţea pe obraz grătarul aspru al podelei. Şi, în timp ce se dezlănţuia violenţa, luminile din plafon continuau să-i zvâcnească deasupra capului. Zvâcneau uniform. Nu semănau deloc cu pulsul lui.

68

2345

• Silozul 1 •

Când Donald se întoarse în camera lui, pe pat îl aştepta o pungă de plastic. Închise uşa ca să nu mai audă zgomotul neplăcut de paşi şi discuţiile din birouri, căută o încuietoare şi văzu că nu exista. Acela era un dormitor singuratic printre spaţii rezervate pentru muncă, un loc pentru oameni întotdeauna gata să răspundă la apel, aflaţi acolo pentru oricât de mult timp era necesar.

Donald îşi imagină că acolo stătea Thurman când era convocat pentru o urgenţă. Îşi aduse aminte de numele de pe ghetele lui şi înţelese că nu era necesar să-şi imagineze; se întâmpla cu adevărat.

Observă că scaunul cu rotile fusese luat şi că pe noptieră era un pahar cu apă. Aruncă dosarele primite de la Eren pe pat, se aşeză lângă ele şi luă ciudata pungă de plastic.

Schimb, citi pe ea, scris cu un şablon, cu litere foarte mari. Plasticul transparent era extrem de încreţit şi cele câteva lucruri din interior păreau umflături misterioase. Donald îi împinse clema de plastic într-o parte şi o deschise. O răsturnă şi auzi un zornăit metalic când din ea căzură, zăngănind, două plăcuţe de identificare militare, după care alunecă şerpeşte un lănţişor delicat. Donald le inspectă şi văzu că erau ale lui Thurman. Pline de urme de lovituri, subţiri şi fără marginile de cauciuc pe care şi le amintea de la ale surorii lui, păreau antichităţi. Şi presupuse că asta şi erau.

Următorul obiect era un briceag mic. Plăselele păreau din fildeş, dar bănui că era o imitaţie. Îl deschise şi-i încercă lama. Ambele muchii erau la fel de tocite. Vârful crăpase la un moment dat, fiind probabil folosit ca pârghie pentru a deschide ceva. Părea o amintire, nu mai putea tăia nimic.

În pungă nu mai rămăsese decât o monedă, una de un sfert de dolar. Forma şi greutatea unui obiect cândva atât de banal îi tăiară răsuflarea. Se gândi la o întreagă civilizaţie dispărută. Părea imposibil să razi de pe

suprafaţa pământului atât de multe, însă îşi aduse apoi aminte de monedele romane şi maiaşe din muzee. O răsuci în mână iarăşi şi iarăşi, cu gândul la singurul lucru neobişnuit din faptul că el ţinea în mână un flecuşteţ dintr-o lume preschimbată în cenuşă – existenţa lui, ca să se minuneze de o asemenea pierdere. Se presupunea că oamenii mor şi culturile dăinuie. Acum era exact invers.

În timp ce învârtea moneda între degete, ceva îi atrase atenţia. Avea câte un cap pe fiecare parte. Râse şi o studie cu mai multă atenţie, întrebându-se dacă era o glumă, însă obiectul dădea o senzaţie de autenticitate. Pe una dintre feţe se zărea un arc palid în locul unde ştanţa ratase, în loc să-şi lase urma. O greşeală? Poate un dar primit de Thurman din partea unui prieten de la Trezorerie?

Puse totul pe noptieră şi-şi aduse aminte de biletul trimis de Anna tatălui ei. Era surprins că nu găsise în pungă niciun medalion. Marcat ca fiind urgent, mesajul pomenea de un medalion cu o dată. Donald împături punga pe care scria *Schimb* şi o strecură sub paharul cu apă. Afară, pe coridor, oamenii treceau grăbiţi, dintr-o parte şi dintr-alta. Silozul intrase în panică. Presupuse că, dacă s-ar fi aflat acolo, adevăratul Thurman ar fi alergat la rândul său în dreapta şi-n stânga, dând ordine răstite, închizând silozuri, poruncind să fie luate vieţi.

Donald tuşi în scobitura cotului, simţindu-şi gâtul iritat. Cineva îl pusese în poziţia aceea. Erskine, sau Victor, de dincolo de mormânt, sau poate doar un hacker cu planuri mult mai infame. Nu avea nimic care să-l ajute să progreseze.

Luă cele două dosare şi se gândi la panica stârnită de o persoană care hoinărea prin locuri unde nu putea fi văzută. Se gândi la violenţa care se năştea în adâncul unui alt siloz. Acelea nu erau problemele lui, îşi spuse.

El voia să ştie de ce era treaz, ba chiar de ce era *viu*. Ce se afla, cu exactitate, dincolo de ziduri? Ce planuri se făcuseră pentru lumea de după încheierea schimburilor? Urma să vină o zi în care oamenii de sub pământ trebuiau să fie puşi în libertate?

Când îşi imagina cum avea să se încheie ultimul schimb, ceva nu i se părea uşor de înţeles. Exista sâcâitoarea supoziţie că povestea nu putea să se termine atât de simplu. Până atunci, toate straturile pe care le îndepărtase avuseseră porţia lor de minciuni şi nu credea că le înlăturase până la ultimul. Poate că fusese plasat în locul lui Thurman tocmai ca să continue să sape.

Îşi aminti ce zisese Erskine despre oameni ca el aflaţi la conducere. Sau Victor îi spusese asta lui Erskine? Nu reuşea să-şi aducă aminte. Dar, bătându-se peste buzunarul cu legitimaţia – o legitimaţie care avea să-i deschidă uşi până atunci încuiate pentru el –, ştia că acum se afla efectiv

la conducere. Erau întrebări la care voia răspunsuri. Şi ocupa o poziţie din care putea să le pună.

Tuşi din nou în scobitura cotului, simţind în gât o mâncărime care nu se domolea. Deschise unul dintre dosare şi întinse mâna după pahar. Sorbi câteva înghiţituri de apă şi începu să citească, fără să observe pata palidă lăsată în urmă, picătura de sânge din îndoitura cotului său.

69

2312 – Prima săptămână

• Silozul 17 •

Jimmy nu voia să se mişte. Nu putea să se mişte. Rămase încovrigat pe grătarul de oţel, cu luminile pulsându-i deasupra capului, aprinzându-se şi stingându-se, aprinzându-se şi stingându-se, de culoarea carminului. Oamenii aflaţi de cealaltă parte a uşii strigau la el şi unii la alţii. Jimmy dormea când şi când. Auzea focuri de armă estompate şi răsunetul gloanţelor care loveau uşa. Tastatura bâzâia. O singură apăsare de tastă şi începea să bâzâie. Întreaga lume era plină de furie împotriva lui.

Jimmy visă sânge. Se prelingea pe sub uşă şi umplea încăperea. Se înălţa, luând forma mamei şi a tatălui său, şi amândoi îl ocărau, cu gurile larg căscate, furioşi. Dar el nu putea să-i audă.

Ţipetele de pe cealaltă parte a uşii veneau şi plecau. Oamenii ăia se luptau. Se luptau ca să intre acolo, într-un loc sigur. Jimmy nu se simţea în siguranţă. Era flămând şi singur. Şi avea nevoie să urineze.

Să se ridice părea cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Obrazul lui scoase un sunet ca o sfâşiere când şi-l ridică de pe grătar. Îşi şterse saliva de pe acea parte a feţei şi simţi acolo riduri, adâncituri şi locuri unde pielea cutată era proeminentă. Încheieturile îi erau ţepene. După atâta plâns, o crustă îi lipea pleoapele. Se duse clătinându-se până în colţul opus al încăperii şi trase de salopetă, încercând să şi-o scoată înainte de a se uda din greşeală.

Urina împroşcă grătarul şi se prelinse în jos, pe întinderi de cabluri strălucitoare din canale curate. Stomacul îi chiorăi şi i se strânse în trup, dar nu voia să mănânce. Voia să moară. Se uită urât la luminile din plafon, care-i sfredeleau ţeasta. Stomacul era plin de furie împotriva lui. Furia împotriva lui clocotea în orice.

Întors lângă uşă, aşteptă să-l strige cineva. Se duse la tastatură şi apăsă pe cifra „1“. Uşa bâzâi imediat la el. Şi pe ea o înfuriase.

Îşi dori să se culce din nou pe grătar, să se strângă din nou ghem, dar stomacul îi ceru să caute mâncare. Dedesubt. Dedesubt erau paturi şi

mâncare. Trecu, năucit, printre maşinile negre. Le atinse exteriorul cald ca să-şi păstreze echilibrul, le auzi păcănind şi zbârnâind ca şi cum totul ar fi fost normal. Luminile roşii străfulgerau iarăşi şi iarăşi. Jimmy înaintă şerpuind printre ele până când găsi gaura din podea.

Îşi coborî picioarele pe treptele scării şi auzi un ţiuit. Pornea şi înceta odată cu luminile roşii. Se trase afară din puţ şi se târî pe podea, urmărind sunetul. Venea din serverul cu placa din spate scoasă. Tatăl lui îl numise centru de comunicaţii – indiferent ce-ar fi însemnat asta. Îşi pipăi pieptul şi simţi cheia pe stern. Ţiuitul maşinii pornea şi se oprea, într-un sincronism perfect cu pâlpâirea luminilor. Se uită înăuntru. De un cârlig era agăţat un set de căşti de care atârna un cordon. Piesa din capătul lui părea din familia accesoriilor de computer. Căută ceva la care să o cupleze şi văzu un grup de mufe. Una clipea. Deasupra ei era aprins numărul „40“.

Jimmy îşi puse căştile pe urechi. Aduse jackul în dreptul mufei şi-l apăsă în ea până când simţi că se cuplă cu un clic. Luminile îşi încetară zvâcnirile neobosite şi se auzi o voce, ca prin radio, dar mai clară.

— Alo? spuse vocea.

Jimmy nu răspunse. Rămase în aşteptare.

— E cineva acolo?

El îşi drese glasul.

— Da, zise, şi i se păru straniu să vorbească într-o cameră goală.

Chiar mai straniu decât staţia radio, cu şuierul ei. Avea senzaţia că vorbea singur.

— E toată lumea OK? întrebă vocea.

— Nu, răspunse Jimmy.

Îşi aduse aminte de scări, de cădere, de Yani şi de ceva îngrozitor, aflat dincolo de uşă.

— Nu, repetă, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. *Nimeni* nu e OK!

Din celălalt capăt al conexiunii se auziră murmure. Jimmy fornăi.

— Alo? spuse.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă vocea.

Jimmy se gândi că era furioasă. Ca ale bărbaţilor de dincolo de uşă.

— Toată lumea alerga…, răspunse. Îşi şterse nasul. Toţi se duceau sus. Eu am căzut. Mama şi tata…

— Au fost victime? întrebă bărbatul de la etajul patruzeci.

Jimmy se gândi la cadavrul pe care-l văzuse pe scări, la rana oribilă de pe capul lui.

— Da, spuse.

Vocea scuipă o înjurătură plină de furie, dar estompată. Apoi:

— Am aflat prea târziu.

Părea din nou să vină de departe, ca şi cum ar fi vorbit cu altcineva.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Jimmy.

Se auzi un pocnet, urmat de un sunet uniform. Lumina de deasupra mufei cu numărul „40“ se stinse.

— Alo?

Jimmy aşteptă.

— Alo?

Căută în interiorul cutiei un buton pe care să apese, o modalitate de a face vocile să se întoarcă. Erau mufe cu cincizeci de numere deasupra lor. De ce numai cincizeci de etaje? Se uită la serverul din spatele lui şi se întrebă dacă existau şi alte centre de comunicaţii, ca să poţi lua legătura cu restul silozului. Acela era, probabil, numai pentru vârf. Trebuia să mai existe unul pentru mijloc şi altul pentru adânc. Scoase jackul şi sunetul din căşti încetă.

Se întrebă dacă putea să apeleze un alt etaj. Poate unul cu magazine, de lângă casă. Îşi plimbă degetul de-a lungul şirului, căutându-l pe „18“, şi văzu că „17“ lipsea. Pentru „17“ nu exista nicio mufă. Nedumerit, se întreba de ce, când luminile din plafon reîncepură să pulseze. Se uită la mufa „40“, dar aceasta rămase întunecată. Apelul venea de pe cel mai înalt nivel. Lumina de deasupra numărului „1“ clipea. Băiatul se uită la jackul din mâna lui, îl potrivi în dreptul mufei şi apăsă până când auzi clicul de cuplare.

— Alo? spuse.

— Ce naiba se petrece acolo? întrebă o voce poruncitoare.

Jimmy se făcu mic, se retrase în sine însuşi. Tatăl său ţipase la fel la el mai înainte, dar nu pentru mult timp. Nu răspunse, fiindcă nu ştia ce să spună.

— Eşti Jerry? Sau Russ?

Russ era tatăl lui. Jerry era şeful tatălui lui. Jimmy înţelese că nu era cazul să se joace cu astfel de lucruri.

— Sunt Jimmy, răspunse.

— Cine?

— Jimmy. Tipul de pe nivelul patruzeci a spus că au aflat prea târziu. I-am povestit ce s-a-ntâmplat.

— Prea târziu?

În fundal se auzea o discuţie. Băiatul zgâlţâi jackul în mufă. Greşea ceva.

— Cum ai intrat acolo? întrebă bărbatul.

— Tata mi-a dat drumul, răspunse, dezvăluind înfricoşat adevărul.

— Vă închidem, spuse vocea. Închideţi-i imediat!

Jimmy nu ştia ce să facă. De undeva se auzi un şuierat. Se gândi că

venise din cască, până când observă aburul alb, care ieşea din supapele din plafon. O ceaţă coborî către el. Îşi flutură mâna în dreptul feţei, aşteptându-se la înţepătorul miros de fum al incendiului, pe care-l simţise în copilărie, însă aburul nu avea niciun miros. Îi lăsa doar un gust de lingură goală în gură. Gust de metal.

— … în afurisitul meu de schimb… zise omul pe care-l auzea în căşti.

Jimmy tuşi. Încercă să spună ceva drept răspuns, dar înghiţi în sec, dureros. Scurgerea aburului din supape încetă.

— Asta a rezolvat lucrurile, murmură glasul din căşti. S-a zis cu el.

Înainte ca Jimmy să mai spună ceva, luminile clipitoare din interiorul cutiei se stinseră. În căşti se auzi un clic, apoi amuţiră. Şi le scoase chiar în clipa în care în plafon răsună un pocnet sec şi luminile din încăpere se stinseră la rândul lor. Bâzâitul şi păcănitul serverelor înalte din jurul lui încetă. În cameră era întuneric beznă şi o linişte desăvârşită. Jimmy nu putea să-şi vadă nasul, nu putea să-şi vadă mâna fluturată în faţa ochilor. Se gândi că orbise şi se întrebă dacă asta însemna să fii mort, însă pe urmă îşi auzi pulsul, *bum-bum, bum-bum,* în tâmple.

Simţi un hohot de plâns adunându-i-se în gât. Îşi voia mama şi tatăl. Îşi voia rucsacul, pe care şi-l lăsase în clasă, ca un idiot. Pentru un lung răstimp, rămase locului, aşteptând să vină cineva la el, să i se contureze o idee despre ceea ce avea de făcut în viitor. Se gândi la scara din apropiere şi la camera de dedesubt. Când începu să se târască spre gaură, pipăind cu grijă grătarul din faţa lui, ca să nu cadă cumva de la acea înălţime mare, sunetul din plafon se repetă. Urmă un fulger orbitor când luminile de sus pâlpâiră, sclipiră, clipiră de mai multe ori, apoi îşi răspândiră strălucirea uniformă.

Jimmy înlemni. Luminile roşii clipoceau din nou. Se întoarse lângă cutie şi se uită în interior. Deasupra numărului „40“ era o lumină care se aprindea şi se stingea. Se gândi să răspundă, să afle de ce erau atât de furioşi oamenii ăia, dar poate întreruperea curentului fusese o avertizare. Poate spusese ce nu trebuia.

Luminile din plafon erau ca o căldură strălucitoare. Îi aduceau aminte de ferme, de excursia făcută de clasa lui cu ani în urmă în zona de mijloc, unde plantaseră seminţe sub lămpile de coacere.

Se întoarse la serverul cu spatele desfăcut şi bâjbâi după jack în interior. Ura luminile pâlpâitoare, dar nu voia să ţipe nimeni la el. Aşa că înfipse jackul căştilor în mufa „40“, până când auzi un clic.

Luminile îşi încetară imediat pâlpâirea. Din căşti se auzi o voce înăbuşită, care rămase în adâncurile serverului. Jimmy nu o luă în seamă. Se îndepărtă de maşină, se uită îngrijorat la luminile de sus, aşteptându-se să se stingă din nou cele albe sau să se reaprindă cele roşii,

furioase. Dar totul rămase neschimbat. Jackul stătea în mufa lui, firul atârna, vocea din căşti era departe, imposibil de auzit.

70

2312 – Prima săptămână

• Silozul 17 •

Jimmy coborî scara, întrebându-se cât timp trecuse de când mâncase ultima oară. Nu-şi putea aduce aminte. Micul dejun înainte de a pleca la şcoală, dar asta se întâmplase cu o zi în urmă, sau poate cu două. Pe la jumătatea scării, se gândi la sine însuşi ca la o bucată de mâncare în alunecare printr-un imens gâtlej de metal. Probabil că aşa se simţea o îmbucătură înghiţită. La baza scării, se opri pentru o clipă în măruntaiele silozului, obiect găunos rătăcit într-un alt obiect găunos. Foamea silozului nu avea să se potolească niciodată mestecând ceva atât de gol pe dinăuntru cum era el însuşi. Se gândi că aveau să moară amândoi de foame. Şi înaintă, clătinându-se, pe coridorul întunecat şi prin intestinele silozului.

Staţia radio de pe perete continua să şuiere. Jimmy îi reduse volumul până când zgomotul aproape că nu se mai auzi. Tatăl lui nu avea să-l mai caute niciodată. Nu, n-ar fi putut spune cu certitudine de unde ştia asta, dar era o Lege a Lumii.

Intră în micul apartament. Înăuntru era o masă destul de mare pentru patru persoane, cu paginile unei cărţi împrăştiate pe tăblia ei şi cu aţa dintr-un ac spiralându-se peste ele, ca un şarpe deasupra cuibului său. Jimmy întoarse foile cu degetul şi văzu că locul în care se îmbinau urma să fie refăcut. Stomacul îl durea, era atât de gol… Şi începea să-l doară şi mintea.

În partea opusă a încăperii se afla stafia tatălui său, arătându-i uşi şi spunându-i ce era dincolo de fiecare dintre ele. Băiatul îşi pipăi pieptul în căutarea cheii şi descuie cu ea cămara de vizavi de sobă. Mâncare suficientă pentru doi oameni, timp de zece ani, aşa-i spusese tatăl său. Avusese dreptate?

Când întredeschise uşa cămării, încăperea se umplu de zgomotul unei sorbituri şi simţi o adiere prelingându-i-se pe gât. Găsi în afara uşii întrerupătorul becului şi pe cel care pornea un ventilator zgomotos. Îl

închise pe acesta din urmă, care-i aminti de staţia radio. Înăuntru descoperi rafturi bombate sub greutatea conservelor în cutii de tablă şi atât de lungi încât fu nevoit să-şi îngusteze ochii ca să zărească peretele din partea opusă. Erau conserve care nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse vreodată. Se strecură printre rafturile înghesuite şi căută în sus şi-n jos, cu stomacul implorându-l să aleagă şi să se grăbească.

Mănâncă, mănâncă, mârâia burta. Jimmy îi spuse să-l lase să aleagă.

Roşii, sfeclă şi terci, pe care le detesta. Mâncare de regim. El voia mâncare *adevărată.* Erau rafturi întregi pline cu porumb, cu etichete ca nişte foi de hârtie colorată, nu scrise cu cerneală neagră pe tabla cutiei, cum era el obişnuit. Luă o cutie şi o studie. Un bărbat voinic, cu pielea verde, îi zâmbea de pe etichetă. Cuvinte mărunte, ca acelea din cărţi, se înfăşurau în jurul ei. Toate cutiile cu porumb erau identice. Îl făceau pe Jimmy să se simtă nelalocul lui, ca şi cum ar fi dormit şi ar fi visat totul. Păstră una, apoi, când descoperi o insulă de supe cu etichete roşii cu alb, luă şi una dintre ele. Întors în apartament, scotoci peste tot în căutarea unui deschizător de conserve. În jurul maşinii de gătit erau sertare pline cu palete şi polonice. Era şi un dulap cu oale şi capace. În sertarul de jos se aflau cărbuni pentru desen, un mosor cu aţă, baterii umflate în decursul vremii, acoperite cu un praf cenuşiu, un fluier de copil, o şurubelniţă şi o grămadă de alte lucruri.

Găsi deschizătorul de conserve. Era ruginit şi se părea că nu mai fusese folosit de mulţi ani. Dar lama tocită pătrunse totuşi prin tabla moale când o apăsă, iar mânerul se putea răsuci dacă aveai destulă putere. Jimmy parcurse cu el întreaga circumferinţă şi înjură când capacul căzu în supă. Pescui din sertar un cuţit, cu vârful căruia îl scoase afară. Mâncare. În sfârşit. Puse o oală pe maşina de gătit şi porni plita, cu gândul la apartamentul şi la părinţii lui. Supa se încălzea. Jimmy aşteptă, cu stomacul chiorăind, dar o parte din el era vag conştientă că nu exista nimic ce, odată înghiţit, să-i aline adevărata durere, misterioasa şi în fiecare clipă prezenta nevoie de a ţipa cât îl ţineau plămânii sau de a plânge, prăbuşit pe podea.

În timp ce aştepta să clocotească supa, inspectă colile de hârtie de dimensiunile unor păturici mici, atârnate pe un perete. Arătau ca şi cum ar fi fost puse la uscat şi, la început, se gândi că, probabil, cărţile groase fuseseră făcute prin plierea sau tăierea lor. Însă erau deja tipărite, le acopereau desene neîntrerupte. Îşi plimbă palmele peste hârtia netedă şi studie detaliile unei scheme, un ansamblu de cercuri cu linii fine în interiorul fiecăruia şi cu etichete peste tot. În cercuri erau scrise numere. Trei erau tăiate cu cerneală roşie. Pe etichetele tuturor scria „siloz“, ceea ce nu avea niciun sens.

În spatelui lui, ceva şuiera ca o staţie radio, ca şi cum cineva i-ar fi rostit numele, precum şoaptele unei stafii. Se întoarse cu spatele la desenul straniu şi îşi văzu supa scuipând bule care se prelingeau peste margine şi sfârâiau pe plita tot mai fierbinte. Abandonă pe dată uriaşul şi ciudatul desen.

71

2312 – Prima săptămână

• Silozul 17 •

Zilele treceau, amenințând să devină o săptămână, și Jimmy intuia modul în care săptămânile aveau să devină luni. Dincolo de ușa de oțel din încăperea de sus, bărbații de afară încă mai încercau să intre. Țipau și se certau prin radio. Jimmy îi asculta uneori, dar nu vorbeau decât despre morți, muribunzi și lucruri interzise, ca marele exterior.

Jimmy se lăsa purtat de camerele de supraveghere prin colțuri tăcute și pustii. Neclintirea imaginilor era întreruptă uneori de răbufniri de activitate și violență. Văzu un bărbat țintuit la pământ și bătut de un altul. Văzu o femeie lovind cu picioarele în timp ce era târâtă pe un coridor. Văzu un bărbat atacând un copil pentru o pâine. Și astfel se simți nevoit să închidă monitorul. Inima îi bătu nebunește tot restul zilei și pe timpul nopții și se hotărî să nu mai urmărească imaginile surprinse de camere. În noaptea aceea, singur într-o încăpere cu atâtea paturi goale, abia reuși să adoarmă. Iar când o făcu, își visă mama.

Toate zilele aveau să fie așa, se gândi în aceeași dimineață. Fiecare avea să se întindă la nesfârșit, dar nu avea să le țină evidența prea mult. Pentru el, socoteala zilelor urma să se încheie. Îi erau numărate și se scurgeau ticăind; o simțea.

Luă o saltea și o mută în camera cu computerul și cu stația radio. Acolo avea ceva care semăna a companie. Vocile furioase și scenele violente erau mai bune decât paturile goale. Dădu uitării promisiunea și își mâncă supa în fața camerelor de supraveghere, căutând oameni. Le ascultă vocile slabe certându-se prin radio. Iar în noaptea aceea visele i se umplură cu mici imagini pătrate dintr-un trecut îndepărtat. Din acele ferestre îl privea un alt sine al său, de o vârstă mai fragedă.

În incursiunile prin încăperea de sus, se furișa fără zgomot până la ușa de oțel și asculta oamenii certându-se de cealaltă parte. Încercau coduri, trei intrări însoțite de bipuri, urmate de trei bâzâituri furioase. Jimmy mângâia ușa de oțel și-i mulțumea fiindcă rămăsese închisă.

Se îndepărta tiptil, fără zgomot, şi explora reţeaua de maşini. Zumzăiau, păcăneau şi clipeau din ochii lor pâlpâitori, dar nu spuneau nimic. Nu se clinteau. Prezenţa lor îl făcea pe Jimmy să se simtă şi mai singur, ca într-o clasă plină cu băieţi voinici, care îl ignorau. După numai câteva astfel de zile, Jimmy simţi pe pielea lui o nouă Lege a Lumii: omul nu era făcut să trăiască singur. Asta descoperea zi după zi. O descoperea şi o uita tot atât de repede, fiindcă în jur nu era nimeni care să i-o reamintească. Vorbea în schimb cu maşinile. Care îi răspundeau, păcănind şi şuierând din adâncul gâturilor lor metalice, că omul n-ar fi trebuit să trăiască deloc.

Vocile de la radio păreau convinse de acelaşi lucru. Raportau omoruri şi-şi promiteau unele altora mai multe. Unii aveau pistoale, luate din posturile ajutorilor de şerif. La nouăzeci şi unu era un bărbat care trâmbiţa că era înarmat, dornic să se asigure că aflase toată lumea. Jimmy simţea nevoia să-i spună despre depozitul din spatele dormitorului, pe care-l descuiase cu cheia lui. Acolo erau rafturi peste rafturi cu arme ca aceea cu care-l omorâse tatăl lui pe Yani. Şi nenumărate cutii cu gloanţe. Simţea nevoia să anunţe întregul siloz că avea mai multe arme decât oricine altcineva, aşa că păstraţi, vă rog, distanţa, dar ceva îi spunea că, dacă ar fi făcut-o, ceilalţi s-ar fi străduit cu şi mai multă încrâncenare să ajungă până la el. Aşa că îşi păstra secretele pentru sine.

În a şasea noapte petrecută de unul singur, neputând să doarmă, Jimmy încercă să-şi facă poftă de somn răsfoind cartea groasă, intitulată *Ordinul.* Era o lectură stranie, fiecare pagină te trimitea la altele, şi era plină de relatări ale tuturor lucrurilor oribile care s-ar fi putut întâmpla, te învăţa cum să le previi, cum să diminuezi efectele dezastrelor inevitabile. Jimmy căută ceva despre cazul în care te trezeai cu adevărat şi cu desăvârşire singur. În indice nu găsi nimic. Şi atunci îşi aduse aminte ce era în sutele de casete metalice de pe rafturile de lângă birou. Poate găsea într-una dintre ele ceva care l-ar fi putut ajuta.

Se uită la micile etichete din partea de jos a fiecărei cutii şi se duse la cea pe care scria *Li-Lo,* de la „loc izolat“. Când o deschise, se auzi un oftat uşor, ca în momentul în care aerul pătrunde într-o conservă cu supă. Scoase cartea şi o răsfoi, vrând să ajungă la sfârşit, unde credea că avea să descopere ce îl interesa.

În schimb, dădu peste imaginea unei maşinării imense, cu roţi mari, ca ale căţelului din lemn cu care se jucase în copilărie. Intimidantă, neagră, cu bot ascuţit, îl domina, incredibil de mare, pe omul care-i stătea alături. Jimmy se aştepta ca acesta să se mişte, dar, trecându-şi mâna peste el, descoperi că nu era decât o fotografie, ca aceea de pe

legitimaţia de serviciu a tatălui său, dar atât de lucioasă şi în culori atât de vii, încât credeai că e reală.

Locomotivă, citi el. Cunoştea cele două cuvinte. Primul, „loco“, se referea la locul în care te aflai. Iar „a motiva“ însemna să explici de ce ai făcut ceva. Studie desenul, întrebându-se cum ar fi putut motiva cineva faptul că stătea locului, desenând aşa ceva. Întoarse cu grijă pagina, sperând să afle mai multe despre acea locomotivă…

Când foaia se aşează peste cea dinaintea ei, Jimmy ţipă şi scăpă cartea. Sări în sus şi se scutură cu amândouă mâinile, aşteptându-se să dispară gândacul, alunecându-i în josul cămăşii, sau să-l muşte. Se ridică în picioare pe saltea şi aşteptă să i se domolească bătăile inimii. Se uită la tomul gros, deschis pe podea, aşteptându-se să vadă un întreg roi luându-şi zborul, ca paraziţii din ferme, dar nu se întâmplă nimic.

Se apropie de carte şi o lovi cu piciorul. Afurisitul de gândac nu era decât o altă poză, iar pagina se îndoise când scăpase cartea. O netezi şi citi cu glas tare cuvântul *lăcustă*[10] În engleză *locust,* cuvânt aflat, în ordine alfabetică, după *locomotive* (n. tr.)., apoi se întrebă ce soi de carte era aceea. Nu semăna cu cele pentru copii, în tovărăşia cărora crescuse, şi nici cu hârtia din pastă cu care era obişnuit de la şcoală.

Se uită pe copertă şi văzu că nu era la fel cu a cărţii de pe masă, pe care se reliefa cuvântul *Ordinul.* Pe cea din mâinile lui scria *Moştenirea.* O răsfoi întorcând mai multe pagini deodată şi văzu că pe fiecare erau poze strălucitoare, însoţite de paragrafe care le descriau, o imensă ficţiune ce aduna laolaltă fapte şi lucruri imposibile, toate într-o singură carte.

Nu, nu într-una singură, îşi spuse. Se uită la rafturile masive, deformate sub greutatea cutiilor metalice etichetate şi aranjate în ordine alfabetică. Căută din nou locomotiva, maşina cu roţi pe lângă care un adult părea pitic. O găsi şi-şi târşâi picioarele înapoi, către salteaua lui şi către aşternutul răvăşit şi răsucit. O săptămână de singurătate era pe punctul să se încheie, iar Jimmy nu avea nicio şansă să adoarmă. Nu pentru prea mult timp.

72

2345

• Silozul 1 •

Donald aştepta în camera de comunicaţii începerea primei sale convorbiri informative cu şeful silozului optsprezece. Ca să treacă timpul, răsucea butoanele care-i permiteau să vadă întregul flux de imagini emis de camerele de supraveghere de acolo. Rămânând pe acelaşi scaun, îi putea vedea pe toţi locuitorii lumii. Dacă voia, putea să le schimbe soarta de la distanţă. Îi putea distruge apăsând un buton. În timp ce el continua să trăiască, fiind îngheţat şi dezgheţat, acele creaturi muritoare treceau dintr-o rutină-ntr-alta, trăiau şi mureau, fără să aibă habar de existenţa lui.

— E ca-n viaţa de apoi, murmură.

Operatorul de la staţia alăturată se răsuci şi îl privi în tăcere, şi Donald îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Îl privi în faţă pe celălalt, un bărbat al cărui păr negru, stufos, părea să nu mai fi fost pieptănat de un secol.

— E chiar aşa… e ca şi cum ai privi din ceruri, îi explică, arătând spre monitor.

— E ceva pe care-l priveşti, încuviinţă operatorul, şi muşcă dintr-un sendviş.

Pe ecranul lui, o femeie părea să ţipe la alta, împungând-o cu un deget în obraz. Era un sitcom, fără râsetele din fundal.

Donald îşi văzu de treabă, ţinându-şi gura închisă. Comută imaginea în cantina din optsprezece şi văzu oameni îngrămădiţi în jurul ecranului din perete. Erau destul de mulţi. Se uitau afară, la dealurile lipsite de viaţă, poate aşteptând întoarcerea curăţitoarei care plecase, poate visând în tăcere la ce se afla dincolo de culmile tăcute. Donald ar fi vrut să le explice că femeia nu avea să se întoarcă, că dincolo de deal nu era nimic, deşi, în taină, le împărtăşea visul. Îşi dorea să trimită una dintre drone ca să arunce o privire, dar Eren îi spusese că dronele nu erau pentru turism, ci erau menite să arunce bombe. Şi aveau o rază de acţiune limitată,

adăugase. Aerul de afară putea să le transforme în zdrenţe. Donald ar fi vrut să-i arate lui Eren mâna lui, pătată şi roz, şi să-i spună că ajunsese până la deal şi că se întorsese. Voia să-l întrebe dacă aerul de afară era cu adevărat atât de rău.

Speranţă. Despre asta era vorba. Speranţă periculoasă. Îi privi pe oamenii din cantină, care nu-şi luau ochii de la ecranul din perete, şi se simţi asemenea lor. Aşa dăduseră de necazuri zeii din vechime, aşa sfârşiseră prin a se îndrăgosti de muritori şi a se amesteca în treburile lor. Donald râse în sinea lui. Se gândi la curăţitoarea cu dosar voluminos, se gândi cum ar fi putut interveni dacă i s-ar fi ivit ocazia. Dacă ar fi putut, i-ar fi dăruit viaţa. Apollo, îndrăgostindu-se nebuneşte de Daphne.

Specialistul în comunicaţii aruncă o privire spre monitorul lui Donald, care se simţi studiat. Trecu la imaginea captată de o altă cameră. Era un coridor din ceea ce părea o şcoală. Dulapuri aliniate pe ambele părţi. O fetiţă se săltă pe vârfuri ca să deschidă unul din partea de sus, scoase o pungă mică, se întoarse şi păru să-i spună ceva cuiva din afara imaginii. Viaţa îşi urma cursul obişnuit.

— Am stabilit legătura, spuse operatorul din spatele lor.

Bărbatul cu sendvişul îl lăsă jos şi se aplecă în faţă. Îşi scutură firimiturile de pe piept şi schimbă imaginea în care se certau două femei cu cea a unei încăperi pline de dulapuri negre. Donald înşfăcă o pereche de căşti şi luă cele două dosare de pe birou. Cel de deasupra avea cinci centimetri grosime. Era despre curăţitoarea dispărută. Pe celălalt, mult mai subţire, era scris numele unei potenţiale umbre. Din căşti se auzi vocea unui bărbat.

— Alo?

Donald îşi îndreptă privirea spre monitor. În spatele unuia dintre dulapurile negre stătea o siluetă. Era a unui bărbat scund şi îndesat, dacă obiectivul camerei nu distorsiona cumva imaginea.

— Raportează, îi ceru Donald.

Deschise cu o lovitură uşoară dosarul etichetat *Lukas Kyle*. Ştia din timpul ultimului său schimb că sistemul avea să-i aplatizeze vocea, făcând toate glasurile să sune la fel.

— Am ales o umbră, aşa cum mi-aţi cerut, domnule. Un băiat bun. A mai lucrat şi până acum la servere, aşa că accesul său a fost deja aprobat în urma unei verificări.

Ce tip blajin! Donald se întrebă dacă el s-ar fi putut simţi astfel, ştiind că lumea lui putea fi distrusă printr-o simplă apăsare de buton. O astfel de temere te pune în dezacord cu propriul sine.

Operatorul din spatele lui Donald se aplecă şi întoarse pagina de titlu în locul lui. Bătu cu degetul în ceva scris cu câteva rânduri mai jos.

Donald aruncă o privire asupra raportului.

— L-ai mai avut în vedere pe domnul Kyle, ca posibil înlocuitor, şi acum doi ani.

Îşi ridică ochii şi-l văzu pe bărbatul din spatele serverului pentru comunicare ştergându-şi ceafa.

— E adevărat, răspunse şeful silozului optsprezece. Atunci am considerat că nu era pregătit.

— Biroul tău a întocmit un raport care-l prezenta pe domnul Kyle drept un posibil privitor. Aici scrie că şi-a petrecut câteva sute de ore în faţa ecranului de pe perete. Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

— N-a fost decât un raport preliminar, domnule. Întocmit de o altă… potenţială umbră. Cam prea înaintată în vârstă, un om pe care l-am considerat mult mai potrivit pentru echipa de pază. Vă asigur că domnul Kyle nu visează exteriorul. Nu urcă decât noaptea… Bărbatul îşi drese glasul, părând să ezite. Ca să se uite la stele, domnule.

— La stele.

— Întocmai.

Donald aruncă o privire către operatorul de lângă el, care-şi termina sendvişul. Omul ridică din umeri. Şeful silozului rupse tăcerea.

— Vă asigur că e cel mai potrivit om pentru postul ăsta, domnule. Îl cunosc pe tatăl lui. Un ticălos sever. Ştiţi ce se spune despre trepte şi balustrade, domnule.

Donald nu avea nici cea mai mică idee. Nu era nimic altceva decât una dintre analogiile cu scara făcute în silozuri. Se întrebă ce ar fi spus acel Bernard dacă ar fi văzut vreodată un lift. Gândul aproape că-i smulse un chicotit.

— Alegerea umbrei tale e aprobată, răspunse. Pune-o să studieze Moştenirea cât mai curând posibil.

— A început deja, domnule.

— Bun. Acum, care sunt ultimele noutăţi despre revoltă?

Donald îşi dădu seama că se grăbea, că-şi îndeplinea mecanic sarcinile, ca să se poată întoarce la studiul unor probleme mai presante.

Şeful silozului se uită peste umăr, către cameră. Muritorul ştia al naibii de bine unde se ascundeau ochii zeilor.

— Mecanicul are un adăpost destul de solid. Au făcut din retragerea lor în adânc o luptă, însă victoria noastră a fost zdrobitoare. Există o… mică baricadă, dar de-acum ar trebui s-o putem străpunge în orice clipă.

Operatorul se aplecă în faţă ca să-i atragă atenţia lui Donald. Arătă cu două degete către ochi, apoi cu unul singur către ecranele negre de pe rândul de sus, care indicau oprirea unei camere în timpul revoltei. Donald înţelese ce voia să-i spună.

— Ai idee de unde-au aflat despre camere? întrebă el. Ştii că aici suntem orbi în privinţa etajelor de jos, începând cu o sută patruzeci, nu?

— Da, domnule. Noi… eu nu pot decât să presupun că ştiau de existenţa lor de ceva vreme. Acolo, jos, au propriile lor reţele. Am coborât personal. E un cuib de ţevi şi de cabluri. Nu credem că le-a vândut cineva pontul.

— Nu credeţi.

— Nu, domnule. Dar încercăm să trimitem pe cineva la ei. Avem un preot pe care-l putem trimite să le binecuvânteze morţii. Un om bun. A fost umbră la securitate. Vă garantez că nu va dura mult.

— Perfect. Asigură-te că n-o să dureze. Noi vom fi aici, curăţându-ţi mizeria, aşa că pune-ţi restul casei în ordine.

— Da, domnule. O voi face.

Cei trei bărbaţi din camera de comunicare îl văzură pe Bernard scoţându-şi casca şi aşezând-o la loc, în dulap. Îşi şterse fruntea cu o bucată de pânză. În timp ce atenţia celorlalţi era distrasă, Donald făcu acelaşi lucru, îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu batista pe care-o găsise. Luă cele două dosare şi-l studie pe operatorul de lângă el, pe a cărui salopetă cobora o dâră proaspătă de firimituri de pâine.

— Urmăreşte-l îndeaproape, îi ceru Donald.

— Bineînţeles.

Donald îşi puse casca la loc, pe raft, şi se ridică să plece. În uşă se opri, se uită înapoi şi văzu că ecranul din faţa operatorului era împărţit în patru pătrate. Într-unul dintre ele, turnuri negre umpleau o încăpere, ca tot atâtea santinele mute. În altul se certau două femei.

73

2345

• Silozul 1 •

Donald îşi luă notiţele, intră în lift şi urcă spre cantină. Odată ajuns, îşi dădu seama că era prea devreme pentru micul dejun, dar în distribuitor mai rămăsese cafea din timpul nopţii. Alese o cană ciobită din suportul pe care erau puse la uscat şi şi-o umplu. Un bărbat din spatele liniei de distribuire ridică mânerul unei maşini de spălat vase industriale şi cutia din oţel inoxidabil se deschise, eliberând un vălătuc de abur. Bărbatul îl împrăştie cu o cârpă, folosind-o apoi ca să scoată tăvile metalice pe care aveau să stea în curând ouă reconstituite şi felii de pâine prăjită deshidratată prin congelare în vid.

Donald gustă cafeaua. Era rece şi slabă, dar nu-l deranja. Era bună pentru el. Dădu din cap către bărbatul care făcea pregătiri pentru micul dejun şi care-i răspunse în acelaşi mod.

Donald îi întoarse spatele şi studie imaginea afişată pe ecranul din perete. Acolo se afla misterul. În comparaţie cu ea, documentele din dosarele lui erau o nimica toată. Se apropie de peisajul prăfos, unde norii învârtejiţi tocmai începeau să strălucească sub razele soarelui ce se înălţa, invizibil, dincolo de dealuri. Se întrebă ce se afla acolo. Oamenii mureau când erau trimişi să cureţe. Mureau pe dealuri când erau închise silozurile. Însă el supravieţuise. Şi, din câte ştia, supravieţuiseră şi cei care-l aduseseră înapoi.

Îşi studie mâna în lumina slabă, prelinsă dinspre ecran. Palma i se părea puţin cam prea roz, uşor jupuită. Pe de altă parte, în ultimele câteva nopţi şi în fiecare dimineaţă, şi-o frecase de o jumătate de duzină de ori. Nu putea scăpa de senzaţia că fusese pângărită. Îşi scoase batista din buzunar şi tuşi în îndoiturile ei.

— Cartofii or să fie gata în câteva minute, strigă omul din spatele tejghelei.

Un alt lucrător în salopetă verde ieşi din spate, legându-şi un şorţ în jurul taliei. Donald voia să ştie cine erau oamenii aceia, cum se scurgeau

vieţile lor, ce gândeau. Vreme de şase luni, serveau câte trei mese pe zi, apoi hibernau câteva decenii. Şi o luau de la capăt. Probabil credeau că vor ajunge undeva. Sau nu le păsa? Era ca atunci când mergeai pe urmele lăsate de tine însuţi în ziua precedentă. O gheată într-o adâncitură, o gheată într-o adâncitură, în cerc şi iar în cerc. Oare se considerau marinari pe o arcă măreaţă, cu un scop nobil? Sau mergeau în cerc pur şi simplu pentru că ştiau drumul?

Donald îşi aduse aminte cum candidase pentru Congres, gândindu-se că avea să facă lucruri bune pentru viitor. Apoi se trezise într-un birou, înconjurat de un uluitor uragan de legi, memorii şi mesaje, şi învăţase repede să se roage pentru sfârşitul fiecărei zile. Se gândise că avea să salveze lumea de irosirea timpului până când… până când nu mai avusese timp.

Se aşeză pe unul dintre scaunele decolorate, de plastic, şi studie dosarul din mâna lui roz. Cinci centimetri grosime. Numele *Nichols, Juliette,* fusese scris pe etichetă, urmat de un număr de identificare în scopuri interne. Simţea mirosul de toner al paginilor recent imprimate. Tipărirea unui număr atât de mare de tâmpenii părea o irosire. Undeva, jos, în magazia imensă, rezervele se împuţinau. Şi altundeva, pe acelaşi culoar pe care se afla şi biroul lui, cineva ţinea evidenţa tuturor, asigurându-se că aveau exact atâţia cartofi, exact atâta toner, exact atâtea becuri cât să le ajungă până la sfârşit.

Donald îşi aruncă privirea peste rapoarte. Le împrăştie pe masa goală, timp în care se gândi la Anna şi la ultimul lui schimb, la felul în care sufocaseră acea cameră a consiliului de război cu indicii. Simţi o undă de vinovăţie şi de regret fiindcă Anna apărea atât de des în mintea lui înainte de a apuca să se gândească la Helen.

Rapoartele erau o binevenită distragere a atenţiei în timp ce aştepta răsăritul şi mâncarea. Exista o relatare despre un curăţitor care fusese şerif, deşi nu pentru multă vreme. Unul dintre rapoartele plasate în partea de sus a teancului din dosar era întocmit de actualul şef al silozului optsprezece, un memoriu despre lipsa de calificare a curăţitoarei. Donald citi motivele pentru care femeia aceea n-ar fi trebuit învestită cu însemnele puterii şi avu impresia că era vorba despre el însuşi. Se părea că primarul din optsprezece – o bătrână, pe nume Jahns, o politiciană, ca Thurman – îi încredinţase funcţia după o ceartă, o recrutase în ciuda tuturor obiecţiilor. Nici măcar nu era clar dacă acea Nichols, care lucra ca mecanic pe nivelurile din adânc, îşi *dorise* vreodată postul. Într-un alt raport al şefului silozului, Donald citi despre purtarea ei sfidătoare, care culminase cu dispariţia dincolo de deal, după ce refuzase să cureţe. Totul i se păru, din nou, mult prea familiar. Sau căuta

dinadins similitudini? Nu asta făceau oamenii? Nu vedeau în alţii ceea ce se temeau sau sperau să vadă în ei înşişi? Afară, dealurile se luminau treptat. Donald îşi desprinse privirea de pe rapoarte şi studie munţii de pământ. Îşi aduse aminte de înregistrarea video care i se arătase, cu acea curăţitoare dispărând dincolo de o dună cenuşie similară. Colegii lui intraseră în panică, temându-se că rezidenţii din optsprezece aveau să capete un gen periculos de speranţă, cel care conduce la violenţă. Ameninţarea mult mai gravă era, fireşte, posibilitatea ca femeia să ajungă la un alt siloz, ai cărui locuitori ar fi putut descoperi astfel că nu erau singuri.

Donald nu credea că era posibil. Curăţitoarea nu putuse rezista prea mult, iar în direcţia în care se îndreptase nu era mare lucru de descoperit. Scoase celălalt dosar, al silozului şaptesprezece.

Nimic nu-i prevestise colapsul, nicio intensificare a violenţei. Graficele populaţiei păreau normale. Răsfoi paginile, care conţineau rapoarte întocmite de diverşi şefi de departamente de la etajele de sub el. Fiecare avea câte o teorie, şi bineînţeles că fiecare vedea prăbuşirea prin prisma propriei expertize sau o atribuia incompetenţei unui alt departament. Controlul Populaţiei dădea vina pe un IT neglijent. IT-ul dădea vina pe o cădere a hardware-ului. Departamentul tehnic dădea vina pe programare. Iar operatorul de comunicaţii de serviciu, care făcea legătura între IT şi fiecare şef de siloz, era de părere că fusese un sabotaj, o încercare de a împiedica o curăţire.

Donald avea senzaţia că recunoştea în colapsul silozului şaptesprezece ceva familiar, pe care nu reuşea să-l plaseze. Emisiile camerelor de supraveghere se întrerupseseră, dar nu înainte de a transmite, pentru scurt timp, imaginea unor oameni care se împrăştiau, ieşind din sas. Fusese vorba de un exod, de panică, de isterie în masă. Şi apoi de o deconectare. Comunicarea lansase mai multe apeluri. La primul răspunsese umbra de la IT, adjunctul şefului din şaptesprezece. Avusese loc un scurt schimb de replici cu acel Russ, care întrerupsese legătura după câteva întrebări lansate din ambele părţi.

Următoarele apeluri nu primiseră răspuns vreme de mai multe ore. În acest timp, silozul se întunecase. Apoi altcineva reluase legătura.

Donald tuşi în batistă şi citi acea discuţie neobişnuită. Operatorul de serviciu pretindea că interlocutorul său fusese tânăr. De sex masculin, nici umbră, şi nici şef, şi pusese o rafală de întrebări. Una îi atrase atenţia lui Donald. Persoana din silozul şaptesprezece, căreia nu-i mai rămăseseră de trăit mai mult de câteva minute, întrebase ce se petrecea la etajul patruzeci.

Etajul patruzeci. Donald nu avea nevoie să se uite la un plan al clădirii

– el o proiectase. Cunoştea fiecare etaj ca-n palmă. Patruzeci era o combinaţie, pe jumătate ocupată de locuinţe, un sfert destinat unei agriculturi uşoare, restul comercial. Ce s-ar fi putut petrece acolo? Şi de ce i-ar fi păsat de asta acelei persoane aflate la limita supravieţuirii?

Reciti transcrierea discuţiei. Părea aproape sigur că interlocutorii de la etajul patruzeci erau ultimii cu care intrase tânărul în legătură, că abia vorbise cu ei. Poate venise de acolo, de jos? Distanţa nu era decât de şase etaje. Donald îşi imagină un băiat înspăimântat, năpustindu-se în susul scărilor, printre mii de alţi rezidenţi. Veşti despre un sas deschis, despre moartea de dedesubt, oamenii alergând spre vârf. Tânărul ajunge la etajul treizeci şi patru şi înghesuiala e insuportabilă. La IT e deja pustiu. Îşi găseşte drumul către sala serverelor…

Nu. Donald clătină din cap. Nu era corect. Nimic din toate astea nu era corect. Ce anume îl sâcâia?

Întunecarea. Simţi un fior rece pe şira spinării. Numărul patruzeci. Numărul silozului, nu al etajului. Raportul îi tremură în mâini. Voia să sară-n sus şi să măsoare cantina cu pasul, dar nu avea nimic altceva decât germenele unei conexiuni, indiciul unui contur. Se strădui să unească punctele înainte de a i se dizolva ideile, tulburate de valul de adrenalină.

Băiatul vorbise cu *silozul* patruzeci. Se trezise în spatele staţiei de comunicare din şaptesprezece. Habar n-avusese că apelul venea de la un siloz. De aceea îl numise etaj şi se întrebase ce se întâmpla acolo, jos. Întunecarea, acea absenţă a legăturii, avea ceva similar cu silozurile de care se ocupase Anna.

Anna…

Donald se gândi la mesajul ei, prin care-i cerea lui Thurman să o trezească. Era adormită, dedesubt. Ea ar fi ştiut ce să facă. Ea ar fi trebuit trezită şi pusă să conducă, nu el. Îşi adună rapoartele şi hârtiile şi le aşeză la loc, în dosarele unde-şi aveau locul. Dinspre lifturi începeau să sosească muncitori. Mirosul ouălor reconstituite plutea dinspre bucătărie, uşile batante le pompau aroma la fiecare mişcare a personalului care se foia, dar Donald uitase de foame.

Îşi ridică privirea către ecranul din perete. Ştia cineva din actualul schimb ceva despre silozul patruzeci? Probabil că nu. Nu reuşiseră să facă aceeaşi legătură. Thurman şi ceilalţi păstraseră secretul revoltei, încercând să nu provoace panică. Dar dacă silozul patruzeci încă mai exista? Dacă luase legătura cu şaptesprezece? Anna spunea că sistemul principal fusese sabotat, că silozul patruzeci îi sabotase. Întrerupseseră legătura mai multor silozuri cu silozul unu înainte ca Anna şi Thurman să-i distrugă pe toţi. Dar dacă nu reuşiseră să facă asta? Dacă erau încă

acolo, dacă acea curăţitoare nimerise în adâncitură şi descoperise…

Se simţi brusc îmboldit să vadă cu ochii lui, să iasă şi să dea o fugă până în vârful dealului, renunţând dracului la costum. Plecă de lângă ecran, îndreptându-se spre sas.

Poate că trebuia să o trezească pe Anna, aşa cum făcuse Thurman. O putea instala în arsenal. Exista un plan pentru aşa ceva, folosit în ultimul lui schimb, numai că nu se putea încrede în nimeni, nu avea cui să-i ceară ajutorul. Nu ştia nimic despre trezirea oamenilor. Dar era şeful, nu? Putea spune că voia să ştie.

Ieşi din cantină şi se apropie de sasul silozului, imensa uşă galbenă către lumea deschisă din afară. Exteriorul nu era atât de cumplit cum fusese lăsat să creadă. În afara cazului când el însuşi nu era pur şi simplu imun. Avea în sânge maşinării care-l păstrau întreg şi funcţional când era îngheţat. Poate că tot ele îl ţinuseră în viaţă afară. Se apropie de uşa interioară a sasului şi se uită prin micul ei hublou. Îşi aminti brusc, cu violenţa neaşteptată a unei lovituri, că fusese acolo, înăuntru. Îşi îndesă cele două dosare în îndoitura cotului şi-şi frecă braţul în locul unde-i muşcase acul carnea cu multă vreme în urmă, adormindu-l. Ce era afară? Lumina revărsată printre gratiile celulei de detenţie pâlpâi la trecerea unui nor de praf şi Donald îşi dădu seama cât de ciudată era existenţa ecranului din silozul unu. Oamenii din interior ştiau ce-i făcuseră lumii. De ce era necesar să vadă ruina pe care o lăsaseră în urmă?

În afara cazului în care…

În afara cazului în care avea acelaşi scop ca în restul silozurilor. Dacă nu cumva ecranul era necesar ca să-i împiedice să iasă, era o reamintire tulburătoare a faptului că planeta nu mai reprezenta un loc sigur pentru ei. Dar ce ştiau, de fapt, despre ce se afla dincolo de silozuri? Şi putea cineva spera să vadă asta cu ochii săi?

74

2345

• Silozul 1 •

Donald avu nevoie de câteva zile în care să-şi pună la punct planul şi să-şi adune destul curaj ca să facă apoi cererea, iar doctorului Wilson îi trebuiră alte câteva ca să planifice o întâlnire. În acest timp, Donald îi împărtăşi lui Eren bănuielile sale despre implicarea silozului patruzeci. Răbufnirea activităţilor declanşate de această simplă presupunere mistui silozul unu. Donald semnă ordinul de zbor pentru un raid de bombardament, fără să înţeleagă prea bine ce anume semna. Etaje puţin întrebuinţate ale silozului – cu care el însuşi se familiarizase mai înainte – se treziră la viaţă. Câteva zile mai târziu, el unul nu simţi niciun huruit şi nicio zdruncinare a pământului, dar găsi pe lucrurile sale un strat nou de praf, căzut din plafon.

În ziua întâlnirii cu doctorul Wilson, se furişă jos, pe principalul nivel ocupat de capsulele criogenice, să-şi pună la încercare codul. Încă nu avea deplină încredere în deghizarea pe care i-o ofereau salopeta lui largă şi legitimaţia cu numele altei persoane. Cu numai o zi înainte, văzuse în sala de gimnastică un bărbat pe care crezuse că-l recunoştea din timpul primului său schimb. Ceea ce-i impunea obiceiul de a se strecura şi nu de a merge ţanţoş. Aşa că-şi târşâi picioarele pe coridorul de la etajul cu trupuri îngheţate şi-şi tastă codul cu prudenţă. Se aştepta să vă vadă lumini roşii şi să audă ţiuituri furioase. În schimb, lumina de deasupra inscripţiei *Personal pentru situaţii de urgenţă* se aprinse, verde, încuietoarea se deschise cu un pocnet. Donald se uită în lungul culoarului, ca să vadă dacă nu-l urmărea cineva cu privirea în timp ce împingea uşa şi se strecura înăuntru.

Camera de criogenie mai rar întrebuinţată ocupa numai o fracţiune din spaţiul celorlalte şi numai un singur nivel. Oprindu-se imediat ce-i trecu pragul, Donald vizualiză modul în care se înfăşura principala sală de criogenare profundă în jurul acelei încăperi mult mai mici. Aceasta nu era decât o simplă proeminenţă de-a lungul pereţilor imenşi ce se

prelungeau, aproape dispărând din vedere. Însă conţinea ceva mult mai preţios. Oricum, mult mai preţios pentru el.

Înaintă printre capsule, uitându-se la feţele îngheţate din interiorul lor. Era dificil să-şi aducă aminte că se aflase acolo cu Thurman în timpul schimbului său anterior şi îi venea la fel de greu să-şi amintească locul exact, dar, în cele din urmă, o găsi. Uitându-se la micul ecran şi aducându-şi aminte cum se gândise că nu avea importanţă ce nume purta, văzu că nici nu i se atribuise vreunul. Doar un număr.

— Salut, surioară.

Vârfurile degetelor îi coborâră către sticlă, atingând-o şi îndepărtând promoroaca. Se gândi la părinţii lor cu tristeţe. Se întrebă cât de multe ştiuse Charlotte, înainte de a sosi acolo, despre locul acela şi despre planurile lui Thurman. Spera că nimic. Îi plăcea s-o creadă mai puţin vinovată decât era el însuşi.

Privind-o insistent, îşi aduse aminte de vizita ei la Washington. Îşi irosise timpul preţios al unui concediu ocupându-se de campania lui Thurman şi vizitându-şi fratele. Charlotte îi făcuse lui Donald viaţa grea după ce aflase că locuia în D.C. de doi ani şi nu mersese la niciun muzeu. Nu conta cât de ocupat fusese, îi spusese ea. Aşa ceva era de neiertat.

— Intrarea e liberă, adăugase, ca şi cum ăsta ar fi fost un motiv suficient.

Aşa că se duseseră împreună la Muzeul Aerului şi Spaţiului. Donald îşi aminti că avuseseră de aşteptat înainte de a putea intra. Îşi aduse aminte de o machetă a sistemului solar, realizată la scară şi plasată pe trotuarul din faţa intrării. Deşi planetele interioare se aflau la numai câţiva paşi, Pluto era la câteva cvartale, dincolo de Muzeul Hirshhorn, la o distanţă incredibilă. Acum, uitându-se la silueta îngheţată a surorii sale, acea zi din trecut i se păru la fel. La o distanţă incredibilă. Un punct minuscul.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Charlotte îl târâse la Muzeul Holocaustului. De când era în Washington, Donald evitase să-l viziteze. Poate din acelaşi motiv din care evita şi National Mall[11]11 Parc naţional din centrul Washingtonului (n. tr.).. Toată lumea îi garanta că merita să fie văzut.

— Trebuie să te duci, insistau toţi. E important.

Se foloseau cuvinte de genul „plin de forţă“ şi „tulburător“. I se spunea că vizita îi va schimba viaţa. I-o spuneau cu toţii, dar ochii lor îl avertizau.

Sora lui îl trăsese în susul treptelor şi el îşi simţise inima grea de spaimă. Clădirea fusese construită ca un memento, însă Donald nu voia să i se aducă aminte. În perioada aceea lua medicamente ca să uite ce citea în Ordin, ca să nu aibă senzaţia că sfârşitul lumii putea veni în orice clipă. Atrocităţile de genul celor aflate în clădirea aceea trebuiau

îngropate în trecut, îşi spusese, spre a nu mai ieşi niciodată la suprafaţă şi spre a nu se mai repeta vreodată.

Încă mai erau prezente embleme şi bannere sobre, rămase de la a şaizecea aniversare a muzeului. Fusese adăugată o aripă nouă, cordoane şi ţăruşi ţineau drepţi copaci tineri şi aerul mirosea a compost. Îşi aminti că văzuse un grup de turişti îndepărtându-se în şir, tamponându-şi ochii şi ferindu-se de soare. Îşi dorise să se răsucească pe călcâie şi să fugă, dar sora lui îl ţinea de mână şi bărbatul de la casa de bilete îi zâmbea deja. Măcar ziua era pe sfârşite, aşa că nu puteau rămâne prea mult.

Donald îşi sprijini palmele pe capsula ca un sicriu şi-şi reaminti vizita. Văzuse scene de tortură şi oameni morţi de foame. O încăpere plină de nenumăraţi pantofi. Pe pereţi erau imagini cu cadavre despuiate strângându-se în braţe, cu ochii fără viaţă larg deschişi, cu coaste şi organe genitale expuse, cu mormane de oameni răsturnate într-o groapă, într-o adâncitură scobită în pământ. Donald nu putuse suporta să le privească. Încercase să-şi îndrepte în schimb atenţia asupra buldozerului, să se uite la bărbatul care îl conducea, la faţa lui senină, cu o ţigară între buzele ţuguiate, cu privirea în permanenţă concentrată. Îşi făcea meseria. În întreaga scenă nu exista nimic care să poată aduce alinare. Buldozeristul era cea mai groaznică parte.

Donald se retrăsese, îndepărtându-se de exponatele sinistre, îşi pierduse sora în întuneric. Era un muzeu al ororilor care nu trebuiau repetate. Înmormântări în masă a căror desfăşurare într-o apatie desăvârşită era contrarul unei ceremonii. Oameni mânaţi cu calm către duşuri.

Donald îşi căutase refugiu în noua expoziţie, intitulată *Arhitecţii morţii,* fusese atras de schiţe, de promisiunea familiarităţii şi a ordinii. Găsise, în schimb, un spaţiu care predispunea la claustrofobie, cu pereţii plini de diagrame ale măcelului. O expoziţie nicidecum uşor de suportat. Un perete oferea explicaţia mişcării de negare a Holocaustului, chiar imediat după ce se petrecuse.

Înşiruirea de schiţe era prezentată ca dovadă. Acela era scopul încăperii. Planuri care supravieţuiseră freneticei acţiuni de ardere şi dezvinovăţire din momentele în care ruşii erau din ce în ce mai aproape, cu semnătura lui Himmler pe o mare parte dintre ele. Planul Auschwitzului, camerele de gazare, totul etichetat cu migală. Donald sperase că, după ceea ce văzuse în alte locuri din muzeu, planurile aveau să-l destindă, însă aflase că proiectanţi şi desenatorii tehnici evrei fuseseră obligaţi să participe la trasarea lor. Desenaseră cu mâinile lor zidurile care îi înconjurau. Fuseseră siliţi să pună pe hârtie zidurile lăcaşului viitoarelor lor chinuri.

Donald îşi aminti că bâjbâise în căutarea flaconului cu pastile în vreme ce încăperea se învârtea în jurul lui. Îşi aminti că se întrebase cum fusese cu putinţă ca oamenii aceia să colaboreze, să vadă ce desenau şi să nu ştie ce reprezenta. Cum putuseră să nu ştie, să nu-i înţeleagă adevărata destinaţie?

Clipind ca să-şi alunge lacrimile, îşi dădu seama unde se afla. Capsulele ordonat înşiruite îi erau străine, dar pereţii, podeaua şi plafonul erau suficient de familiare. Ajutase la proiectarea acelui loc. Se afla acolo din cauza lui însuşi. Iar când încercase să iasă, să evadeze, fusese adus înapoi urlând şi lovind cu picioarele, prizonier în spatele propriilor sale ziduri.

Ţiuitul tastaturii din exterior îi alungă gândurile tulburătoare. Se răsuci în vreme ce imensa lespede de oţel se deschidea către interior, pe balamale de dimensiunile braţelor unui bărbat. Wilson, doctorul de pe schimbul acela, păşi înăuntru. Îl văzu pe Donald şi se încruntă.

— Domnule? îi strigă.

Donald simţi un firicel de sudoare alunecându-i pe tâmplă. Îi era cald, deşi îşi putea vedea răsuflarea înălţându-i-se rotocol în faţa ochilor.

— Aţi uitat de întâlnirea noastră? întrebă medicul.

Donald îşi şterse fruntea şi îşi frecă palmele de turul pantalonilor.

— Nu, nu, răspunse, făcând eforturi ca să nu-i tremure glasul. Pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului.

Doctorul Wilson dădu din cap.

— V-am văzut pe monitorul meu şi mi-am dat seama că asta s-a-ntâmplat. Se uită la capsula de lângă Donald şi se încruntă. Cineva cunoscut?

— Hm? Nu. Donald îşi desprinse mâna, care i se răcise stând pe capsula criogenică. Cineva cu care am lucrat.

— Ei, sunteţi gata?

— Da, răspunse Donald. Apreciez o împrospătare a memoriei. S-a scurs ceva vreme de când nu m-am mai uitat peste protocoale.

Doctorul Wilson zâmbi.

— Fireşte. V-am programat la trezirea noului tehnician de la reactor, care intră într-al patrulea schimb. Nu vă mai aşteptăm decât pe dumneavoastră.

Arătă către coridor.

Donald bătu cu palma în capsula surorii sale şi zâmbi. Charlotte aşteptase sute de ani. Încă o zi sau două nu-i puteau face niciun rău. Şi apoi puteau vedea, cu exactitate, ce anume se construise cu ajutorul lui. Aveau să afle amândoi, împreună.

75

2313 – Al doilea an

• Silozul 17 •

Jimmy nu se putea convinge să scrie pe hârtie. Se îneca în hârtii, dar nu îndrăznea să le folosească nici măcar marginile pentru notiţe. Paginile acelea erau sacre. Cărţile erau prea valoroase. Aşa că număra zilele folosindu-se de cheia de la gâtul lui şi de tăbliile negre ale serverului etichetat „17“.

Acela era silozul lui, aflase asta. Era numărul imprimat în interiorul exemplarului său din Ordin. Era eticheta de pe harta tuturor silozurilor, atârnată pe perete. Ştia ce însemna asta. O fi fost singur în lumea lui, *dar lumea lui nu era singura lume.*

În fiecare seară, înainte de a merge la culcare, trasa încă un semn argintiu pe vopseaua neagră a serverului masiv. Nu marca trecerea unei zile decât noaptea. I se părea prematur să o facă dimineaţa.

Începuse neglijent Proiectul. Nu fusese prea convins că aveau să se adune atât de multe semne, aşa că le făcuse la mijlocul maşinii şi mult prea mari. După două luni ale coşmarului său, nu mai avea loc şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să încerce să traseze semne deasupra, aşa că le şterse pe toate cu o mâzgălitură şi trecu pe o altă latură a serverului, ca s-o ia de la-nceput. Acum le făcu minuscule, ordonate. Patru zgârieturi, apoi una de-a latul lor, aşa cum ţinea mama lui socoteala zilelor consecutive în care el era cuminte. Şase astfel de grupuri pe un şir ca să marcheze timpul la care se gândea acum ca reprezentând o lună. Douăsprezece astfel de rânduri, cu cinci semne lăsate deasupra, şi avea un an.

Trasă semnul final din ultimul set şi făcu un pas în spate. Un an ocupa jumătate dintr-o faţă a serverului. Îi venea greu să creadă că se scursese un an întreg, un an în care trăise între etaje, sub servere. Ştia că aşa ceva nu putea să dureze. Să-şi imagineze şi celelalte servere acoperite de zgârieturi însemna mai mult decât putea să suporte. Tatăl lui îi spusese că era suficientă mâncare, vreme de zece ani, pentru două sau patru

persoane. Nu-şi amintea cu exactitate. Ceea ce însemna cel puţin douăzeci pentru el. Douăzeci de ani. Ocoli serverul şi se uită în lungul coridorului dintre rânduri. În capăt era uşa masivă, argintie. Ştia că, la un moment dat, avea să fie nevoit să iasă. Altminteri urma să înnebunească. Înnebunea deja. Zilele semănau mult prea mult unele cu altele.

Se duse la uşă şi ascultă, verificând dacă se auzeau sunete din partea opusă. Era linişte, aşa cum se întâmpla uneori, dar ecourile stinse ale unor bufnituri din amintire nu dispăruseră. Se gândi să tasteze cele patru numere şi să arunce o privire afară. Să nu poată vedea ce se află de cealaltă parte era cea mai cumplită senzaţie imaginabilă. Când se opriseră camerele de luat vederi, i se păruse că fusese văduvit de unul dintre simţurile esenţiale. Rămăsese cu imboldul de a deschide uşa, de a sălta cât de puţin o pleoapă închisă de prea multă vreme. Un an de numărat zile. De numărat minutele acelor zile. Măcar dacă un băiat ar fi putut număra atât de mult.

Nu atinse tastatura. Nu sosise încă momentul. Afară erau oameni răi, oameni care voiau să intre, oameni care voiau să ştie ce era înăuntru, de ce încă mai exista curent electric la etajul acela, cine era el.

— Sunt nimeni, le spunea Jimmy, când avea curajul să vorbească. Nimeni.

Nu-l avea prea des. Se simţea destul de curajos doar ca să asculte cum se luptau oamenii care stăpâneau celelalte staţii radio. Destul de curajos ca să lase disputele lor să-i umple lumea şi capul, ca să-i asculte certându-se şi raportând cine pe cine omorâse. Un grup lucra în ferme, iar altul încerca să oprească apa care ieşea din mine şi inunda departamentul Mecanic. Unul avea arme şi lua orice fărâme reuşeau ceilalţi să adune laolaltă. O femeie singuratică îl apelase la un moment dat şi ţipase, cerând ajutor, dar de ce ajutor i-ar fi putut fi Jimmy? După socotelile lui, afară mai erau aproximativ o sută de oameni organizaţi în grupuri mici, luptându-se şi omorându-se. Dar aveau să înceteze curând. Peste încă o zi. Peste încă un an. Nu se puteau încăiera la nesfârşit, nu-i aşa?

Totul era posibil.

Timpul devenise straniu. Era ceva în care mai degrabă *credeai* decât îl vedeai. Trebuia să se încreadă în curgerea lui neîntreruptă. Scara nu se mai întuneca şi luminile nu se mai stingeau, ca să ştii că era noapte. Nu mai mergeai în vârf, unde strălucirea soarelui îţi spunea că era zi. Nu mai erau decât numere pe ecranul unui computer, succedându-se atât de încet încât îţi venea să urli. Numere ce păreau din aceeaşi zi şi din aceeaşi noapte. Era nevoie de o numărătoare atentă ca să ştii că trecuse o

zi. Numărătoarea îi îngăduia să ştie că era încă viu.

Se gândi să se joace de-a urmărirea printre servere înainte de culcare, dar o mai făcuse cu o zi înainte. Se gândi să-şi aranjeze conservele în ordinea în care avea să le mănânce, dar avea deja înşiruită mâncarea pe trei luni. Mai erau pe listă exersarea trasului la ţintă, cărţi de citit, un computer de butonat, treburi gospodăreşti, dar nimic din toate astea nu i se părea amuzant. Ştia că, probabil, avea să se târască până în pat, ca să se holbeze la tavan până în clipa în care numerele îi spuneau că începuse o nouă zi. Şi avea să se gândească atunci ce să facă.

76

2313 – Al doilea an

• Silozul 17 •

Săptămânile treceau, zgârieturile trasate se înmulţeau, vârful cheii de la gâtul lui Jimmy se tocea. Se trezi într-o altă dimineaţă cu o crustă pe gene, ca şi cum ar fi plâns în somn, plecă să-şi mănânce micul dejun – o conservă cu piersici şi una cu ananas – lângă imensa uşă de oţel. Îşi scoase arma de pe umăr, se aşeză şi se rezemă de serverul numărul opt, savurând căldura pe care i-o trimitea pe şira spinării aparatul în funcţiune.

Puşca fusese o problemă. Tatăl lui dispăruse cu cea încărcată şi, când descoperise lăzile cu arme şi muniţie, metoda prin care puteai introduce tuburile strălucitoare în maşinărie fusese ca un puzzle. Făcuse din rezolvarea ei un Proiect, aşa cum proceda tatăl lui cu toate sarcinile lor din gospodărie şi cu reparaţiile. Încă de când era mic, îşi privise tatăl când demonta computere şi diverse aparate electronice, aranjând în ordine toate piesele – fiecare ax, fiecare şurub, fiecare piuliţă pusă din nou pe şurubul ei –, astfel încât să ştie în ce loc trebuiau să se-ntoarcă în final. Jimmy făcuse acelaşi lucru cu una dintre puşti. Şi apoi cu încă una, după ce dăduse din greşeală cu piciorul peste piesele celei dintâi.

Demontând-o pe a doua, văzuse unde se opreau gloanţele şi cum ajungeau acolo. Arcul cutiei pentru muniţie era tare, aşa că încărcarea se dovedea dificilă. Mai târziu, uitându-se în cutiile lui pline cu cărţi şi citind ce se spunea despre „puşcă“ la litera „P“, aflase că obiectul acela se numea „încărcător“. Ceea ce se întâmplase la câteva săptămâni după ce descoperise, de unul singur, cum funcţiona arma, cu o gaură în tavan ca rezultat.

Îşi ţinea puşca peste coapse, cu cutiile cu fructe în echilibru pe partea lată a patului ei. Ananasul era favoritul lui. Mânca în fiecare zi şi se uita, cu tristeţe, cum se împuţinau rezervele de pe rafturi. Nu auzise niciodată de un asemenea fruct, dar îl căutase într-o altă carte. Ananasul îl condusese într-un tur năucitor prin cutiile cu cărţi. De la *Pl,* pentru

„plajă“, ajunsese la *Oc* pentru „ocean“. Care îl derutase din punct de vedere al dimensiunilor. Apoi ajunsese la „peşte“, la litera *P*. În ziua aceea, explorând, uitase să mănânce, iar încăperea cu staţia radio şi cu salteaua se umpluse de cărţi învălmăşite şi de cutiile lor goale. Avusese nevoie de o săptămână ca să pună totul la loc în ordine. De atunci se mai lăsase furat de astfel de incursiuni de nenumărate ori.

Îşi scoase deschizătorul de conserve ruginit şi furculiţa preferată din buzunarul de la piept. La prima tăietură, aerul răbufni cu un şuierat. Jimmy învăţase să nu mănânce conţinutul când lipsea bufnitura. Din fericire, când învăţase lecţia, toaletele încă mai funcţionau. Toaletele a căror lipsă era cumplită. Alese piersicile, savurând fiecare bucăţică înainte de a bea sucul. Nu era sigur că trebuia băut – pe etichetă nu scria nimic –, dar era favoritul lui. Înşfăcă ananasul şi deschizătorul, aşteptând să urmeze bufnitura, când imensa uşă de oţel ţiui.

— Cam prea devreme, le şopti oaspeţilor săi.

Puse conserva alături, linse furculiţa şi o băgă la loc, în buzunarul de la piept. Îşi sprijini arma la subţioară şi rămase aşa, gata să surprindă mişcarea uşii. Avea să tragă imediat ce se întredeschidea oricât de puţin.

În schimb, auzi cele patru bipuri ale tastaturii la intrarea unui set de patru cifre, urmate de bâzâitul care anunţa că nu fusese introdus codul corect. Jimmy strânse mai tare arma în timpul celei de a doua încercări. Pe ecranul tastaturii nu era loc decât pentru patru cifre. Ceea ce însemna zece mii de combinaţii, dacă includeai toate zerourile. Uşa accepta numai trei încercări eşuate înainte de a o respinge pe oricare alta până a doua zi. Jimmy aflase toate acestea cu mult timp în urmă. Avea senzaţia că învăţase regula aceea de la mama lui, însă era imposibil. Dacă nu cumva îi dăduse lecţii în vis.

Ascultă bipurile tastaturii în vreme ce se făcea a doua încercare, apoi un alt bâzâit. Încă un număr scos de pe listă, ceea ce însemna că timpul se apropia de sfârşit. Codul era doisprezece-optsprezece. Se înjură fiindcă-l gândise; degetul i se îndreptă spre trăgaci, în aşteptare. Dar gândurile nu se auzeau. Ca să fii auzit, trebuia să vorbeşti. Avea tendinţa să uite asta, fiindcă se auzea tot timpul gândind.

A treia şi ultima încercare a zilei începu şi Jimmy se simţi nerăbdător să-şi mănânce ananasul. El şi oamenii aceia aveau în comun o rutină, cele trei încercări din fiecare dimineaţă. Deşi înspăimântătoare, era unica lui doză zilnică de contact cu alţi oameni şi ajunsese să se bazeze pe continuitatea ei. Făcuse calcule pe un server din spatele său. Presupusese că începuseră cu 0000 şi continuau în sens crescător. Trei pe zi însemna că aveau să ajungă la codul corect în a patru sute şasea zi, la a doua încercare. Ceea ce însemna că mai rămăsese mai puţin de o lună.

Însă calculul lui Jimmy nu lua în considerare toate posibilităţile. Nu putea scăpa de teama că era posibil să sară câteva numere, sau că ar fi putut începe din altă parte, sau că ar fi putut avea noroc dacă tastau coduri la întâmplare. Din câte ştia Jimmy, pentru uşă se puteau alege mai multe coduri. Dar, fiindcă nu fusese atent când tatăl lui făcuse schimbarea, nu putea apela la o alta, ca să aleagă un număr mai mare. Şi dacă, schimbând, nu făcea altceva decât să-i aducă mai aproape? Poate că începuseră de la 9999. Putea şi să-l micşoreze, fireşte, sperând să aleagă un număr de care trecuseră deja, dar dacă totuşi încă nu-l încercaseră? Să treacă la acţiune şi să-i lase din întâmplare să intre i se părea mai cumplit decât să nu facă nimic şi apoi să moară. Şi nu voia să moară. Nu voia nici să moară, nici să omoare pe nimeni.

Astfel i se învârtejiră gândurile în timp ce intrau următoarele patru cifre. Pe urmă tastatura bâzâi pentru a treia şi ultima oară în ziua aceea, iar el îşi slăbi strânsoarea mâinilor în jurul armei. Îşi şterse de coapse palmele asudate şi-şi luă conserva.

— Salut, ananaşilor, şopti.

Îşi înclină capul către cutie în timp ce-o deschidea, ascultând cu atenţie.

Ananaşii îi răspunseră cu o altă şoaptă. Îl asigurară că-i putea mânca fără să se pună în pericol.

77

2313 – Al doilea an

• Silozul 17 •

Jimmy învăţă că, în esenţă, viaţa era o succesiune de mese şi de evacuări din intestine. Era amestecat şi ceva somn, care nu implica însă decât un efort foarte mic. Nu învăţă această Lege importantă a Lumii decât după ce apa încetă să mai curgă. Nimeni nu se gândeşte la evacuarea resturilor adunate în intestine decât după ce nu mai are apă curentă. Iar atunci nu se mai gândeşte decât la asta.

Jimmy începu să se ducă într-un colţ al sălii serverelor, cât mai departe de uşă cu putinţă. Urină în chiuvetă până când din robinet nu mai curse niciun strop de apă şi începu să simtă miros urât. Acest lucru odată întâmplat, montă un robinet la cisternă. Ordinul îi spunea la ce pagină să caute şi ce să facă. Era o carte îngrozitor de plictisitoare, dar uneori era utilă. Jimmy înţelesese că ăsta îi era rostul. Însă apa din cisternă nu avea să-i ajungă o veşnicie, aşa că începu să bea sucul de pe fundul cutiilor de conserve. Nu-i plăcea supa de roşii, dar bea în fiecare zi câte o cutie. Urina lui deveni de un portocaliu strălucitor.

Într-o dimineaţă, tocmai sorbea ultimele picături dintr-o conservă cu mere, când oamenii de dincolo de uşă îşi începură încercările. S-a întâmplat rapid. Patru cifre şi tastatura emise un bip. Nu zumzăi. Nu lătră, nu ţipă, nu păru furioasă. Ţiui. Şi o lumină de atât timp roşie – roşie de când o ţinea Jimmy minte – deveni strălucitoare şi înspăimântător de verde.

Jimmy tresări. Conserva cu piersici deschisă pe genunchii lui făcu un salt şi se răsturnă pe podea, împroşcând cu suc pretutindeni. Se întâmplase cu două zile mai devreme. Era cu două zile mai devreme.

Imensa uşă de oţel scotea zgomote. Jimmy aruncă furculiţa şi bâjbâi după armă. Trase siguranţa. Un pocnet sub degetul lui, o *bufnitură* dinspre uşă. Glasuri, glasuri. Entuziasm de o parte, groază de alta. Îşi propti arma în umăr şi îşi dori să fi exersat cu o zi în urmă. Mâine. Mâine avea să fie pregătit. Găsiseră codul cu două zile mai devreme.

Uşa scotea zgomote şi Jimmy se întrebă dacă nu cumva sărise peste o zi sau două. La un moment dat se îmbolnăvise şi avusese febră. Iar altă dată adormise citind şi, când se trezise, nu-şi putuse aminti ce zi era. Poate că sărise peste o zi. Poate că oamenii de pe coridor săriseră peste un număr. Uşa începu să se deschidă.

Jimmy nu era pregătit. Palmele îi alunecau pe armă, inima îi bătea nebuneşte. Era unul dintre acele lucruri aşteptate şi răsaşteptate. Aşteptate cu atâta intensitate, cu atâta fervoare şi concentrare ca atunci când tot umfli şi umfli o pungă de plastic, uitându-te cum se întinde în faţa ochilor tăi, tot mai mare şi tot mai subţire, ştiind că o să pocnească, ştiind, ştiind, dar speriindu-te în clipa în care se întâmplă, ca şi cum la aşa ceva nu te-ai fi aşteptat niciodată.

Era unul dintre acele lucruri. Uşa continua să se deschidă. De cealaltă parte era un om. Un om. Şi, pentru o clipă, pentru cea mai scurtă întrerupere cu putinţă, Jimmy se mai gândi o dată la un an de urzit planuri, la un calendar al spaimei. Acolo era cineva căruia putea să-i vorbească şi pe care să-l asculte vorbind. Cineva cu care ar fi putut face cu rândul, mânuind şurubelniţa şi ciocanul, acum, după ce i se rupsese deschizătorul de conserve. Poate cineva care avea unul nou. Acolo era un Partener de Proiect, cum obişnuia tatăl lui să…

O faţă. Un bărbat cu un rânjet furios. Un an de urzit planuri, de tras în conservele din care mâncase supa de roşii, de urechi care ţiuiau, de reîncărcări ale armelor, de uns ţevile lor şi de lectură, şi acum faţa unui om în uşa întredeschisă.

Jimmy apăsă pe trăgaci. Ţeava zvâcni în sus. Şi rânjetul furios se transformă în altceva: surprindere amestecată cu tristeţe. Bărbatul se prăbuşi, dar un altul se împingea, trecând peste el, dând buzna înăuntru, cu ceva negru în mână.

Ţeava zvâcni iarăşi, o dată şi încă o dată, şi Jimmy clipi la fiecare detunătură. Trei focuri. Bărbatul continua să se apropie în fugă, dar avea aceeaşi privire tristă, o privire ce se stinse în timp ce se prăbuşea, cădea grămadă la numai câţiva paşi distanţă.

Jimmy îl aşteptă pe următorul. Îl auzea afară, înjurând zgomotos. Iar primul bărbat pe care-l împuşcase încă se mai mişca, aidoma unei conserve goale care dansa şi tot dansa, încă mult timp după ce fusese lovită. Uşa era deschisă. Interiorul şi exteriorul erau conectaţi. Omul care deschisese uşa îşi săltă capul, cu ceva mai urât decât tristeţea în privire, şi, brusc, acolo, căzut, era tatăl lui. Tatăl lui, zăcând chiar lângă uşă, murind pe coridor. Şi Jimmy nu ştia de ce trebuia să fie aşa.

Înjurăturile se auzeau tot mai încet. Bărbatul de pe culoar se îndepărta, şi Jimmy respiră adânc pentru prima oară de când auzise bipurile uşii şi

văzuse lumina înverzindu-se. Nu avea puls; inima lui îşi prelungea aceeaşi bătaie, care nu voia să înceteze. Ca un bubuit de tobă în interiorul unui server zbârnâitor.

Ascultând cum al treilea bărbat se îndepărta tiptil, Jimmy ştiu că avea o şansă să închidă uşa. Se ridică şi alergă, ocolind mortul căzut în sala serverelor, cu un pistol negru în apropierea mâinii fără viaţă. Lăsându-şi arma în jos, se pregăti să închidă uşa împingând-o cu umărul, când prin minte îi trecu gândul la a doua zi, sau la noaptea care avea să vină, sau la următoarea oră.

Bărbatul care se retrăgea ştia numărul. Îl lua cu el.

— Doisprezece-optsprezece, şopti Jimmy.

Îşi scoase capul pe uşă, aruncând o privire. Întrezări un bărbat care dispărea într-un birou. O singură străfulgerare a unei salopete verzi, apoi coridorul pustiu, incredibil de lung şi de strălucitor.

Muribundul de dincolo de uşă gemu şi se zvârcoli. Jimmy îl ignoră. Îşi trase arma pe braţ şi o sprijini, ca atunci când se antrena. Cu micile crestături pe aceeaşi linie, îndreptată spre marginea uşii acelui birou. Îşi imagină că acolo era o conservă cu supă, plutind pe culoar. Respiră şi aşteptă. Bărbatul care gemea de cealaltă parte a pragului se târî mai aproape, lovind cu palmele însângerate podeaua. Avea ceva dureros în mijlocul ţestei, o cicatrice veche de-a latul amintirilor. Jimmy ţinti nimicul de pe coridor şi se gândi la mama şi la tatăl lui. O parte din el ştia că plecaseră, că se duseseră undeva de unde nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Alinierea crestăturilor dispăru când ţeava tremură.

Bărbatul de la picioarele lui se trase mai aproape. Gemetele deveniră şuierături. Jimmy se uită în jos şi văzu pe buzele celuilalt bule de spumă roşie. Avea barba mai deasă decât a lui şi plină de sânge. Băiatul îşi întoarse privirea. Fixă punctul de pe culoar către care-şi îndreptase arma şi începu să numere.

Ajunsese la treizeci şi doi când simţi degete pipăindu-i fără vlagă ghetele.

Ajunsese la cincizeci şi unu când apăru un cap, aruncând o privire afară, ca o ticăloasă de conservă de supă.

Degetul lui Jimmy apăsă pe trăgaci. Urmară o lovitură în umăr şi o inflorescenţă strălucitor de roşie pe coridor.

Aşteptă o clipă, respiră adânc, apoi îşi smulse gheata din mâna care i se întindea spre gleznă. Îşi lipi umărul de uşa care stătea periculos de deschisă şi împinse. Zăvoarele zbârnâiră şi pătrunseră în adâncul pereţilor cu bufnituri surde. El abia dacă le auzi. Aruncă arma şi-şi ascunse faţa în palme în timp ce, lângă el, un om murea în sala serverelor. În interiorul sălii serverelor. Jimmy plânse, iar tastatura ciripi

încântată înainte de a amuţi, pentru a aştepta, răbdătoare, o altă zi.

78

2345

• Silozul 1 •

Pe peretele din cabinetul doctorului Wilson atârnau şiruri de clipboarduri familiare. Donald îşi aminti că-şi scrisese numele pe ele cu o falsă solemnitate. Îşi aduse aminte că semnase cândva pentru el însuşi, autorizându-şi propria criogenare profundă. Simţi o uşoară nelinişte la gândul că ar fi putut fi nevoit să semneze formularele chiar atunci. Ce avea să scrie? I-ar fi tremurat mâna, dacă ar fi semnat cu numele altcuiva.

Targa goală din mijlocul biroului îi trezi amintiri neplăcute. Pe ea fusese întins, cu rigoare militară, un cearşaf curat, pregătit pentru următoarea persoană care avea să fie adormită. Doctorul Wilson o căută în computer pe următoarea care aştepta să fie trezită, timp în care cei doi asistenţi ai săi făceau pregătirile necesare. Unul dizolvă două linguri de pulbere verde într-un vas cu apă caldă. Donald simţea mirosul amestecului din partea opusă a încăperii. Cu buzele strânse, se concentră ca să ţină minte din ce dulap fusese scoasă pulberea şi cât de multă se dizolva în apă, şi puse toate întrebările care-i trecură prin minte.

Celălalt asistent îndoi o pătură curată şi o drapă pe spătarul unui scaun cu rotile. Exista şi o cămaşă de hârtie. O trusă medicală de urgenţă era desfăcută şi rearanjată: mănuşi, medicamente, tifon, bandaje, leucoplast. Totul executat cu o eficienţă silenţioasă. Donald îşi aduse aminte de bărbatul din spatele tejghelei din cantină, care servea micul dejun cu aceeaşi grijă intrată în reflex.

Un număr citit cu glas tare confirmă identitatea celui pe care-l trezeau. Ca şi sora lui Donald, tehnicianul din echipa de întreţinere a reactorului fusese redus la un simplu număr, la un loc din cadrul unei reţele, la o căsuţă dintr-un tabel. De parcă numele inventate ar fi fost cu ceva mai bune. Donald înţelese brusc cât de uşor putuse fi schimbat cu altcineva. Se uită cum era completat un formular, fără să fi fost nevoie de semnătura lui, şi lăsat să cadă într-o cutie. Era o parte a procedurii pe

care-o putea ignora. Ceea ce plănuise nu avea să lase nicio urmă.

Doctorul Wilson îi conduse dincolo de uşă. Asistenţii îl urmară cu scaunul lor plin cu toate cele necesare şi cu Donald în spatele lor.

Tehnicianul pe care urmau să-l trezească se afla cu două etaje mai jos, ceea ce însemna un drum cu liftul. Unul dintre asistenţi menţionă cu nepăsare că din schimbul lui nu mai rămăseseră decât trei zile.

— Norocosule, comentă celălalt.

— Să ai grijă de cateterul meu, glumi primul, şi până şi doctorul Wilson râse.

Dar nu şi Donald. El se întreba cum avea să fie *ultimul* schimb. Nimeni nu părea să se gândească mai departe de următorul. Aşteptau cu nerăbdare să se termine unul şi le era teamă că-i aştepta încă unul. Fapt care-i aducea aminte de Washington, unde toţi cei alături de care lucrase sperau să obţină încă un mandat, cu toate că nu se mai simţeau tentaţi să candideze. Căzuse el însuşi în aceeaşi capcană.

Uşile liftului se deschiseră către un alt coridor îngheţat. De o parte şi de alta erau încăperi pline cu muncitorii din schimburi, majoritatea populaţiei în aşteptare a silozului fiind repartizată pe două niveluri identice. Doctorul Wilson îi conduse de-a lungul culoarului şi tastă un cod pentru deschiderea celei de a treia uşi de pe dreapta. O sală ticsită de trupuri adormite se prelungea, în unghi, pierzându-se în depărtare, până la zidul de beton al silozului.

— Pe rândul douăzeci, cu patru mai încolo, spuse el, arătând cu degetul.

Se îndreptară către capsulă. Donald vedea această parte a procedurii pentru prima oară. Ajutase la adormirea altora, dar nu şi la trezirea cuiva. Depozitarea trupului lui Victor fusese cu totul altceva. O ceremonie funerară.

Asistenţii îşi găsiră de lucru în jurul capsulei. Doctorul Wilson îngenunche lângă panoul de comandă, se opri şi se uită în sus, la Donald.

— Corect, spuse acesta.

Îngenunche la rândul său şi se uită peste umărul doctorului.

— Cea mai mare parte a procedeului e automată, recunoscu acesta, cu o oarecare jenă. Sincer vorbind, aş putea fi înlocuit cu o maimuţă dresată şi nimeni n-ar remarca diferenţa. Se uită la Donald în timp ce-şi tasta codul şi apăsa un buton roşu. Sunt ca dumneavoastră, Păstorule. Mă aflu aici doar pentru cazul în care ceva nu merge cum ar trebui.

Doctorul zâmbi. Donald nu.

— Vor trece câteva minute înainte de a se sălta capacul. Wilson bătu cu degetul în afişaj. Temperatura va urca până la treizeci şi unu de grade Celsius. Când clipeşte lumina asta, în sistemul circulator se face o

injectare.

Lumina clipea.

— Ce se injectează? întrebă Donald.

— Naniţi. Criogenarea ar ucide o fiinţă omenească normală, motiv pentru care presupun că a fost scoasă în afara legii.

O fiinţă omenească normală. Donald se întrebă ce naiba făcuseră din el. Îşi ridică palma şi îşi studie petele roşii. Îşi aduse aminte de o mănuşă care se rostogolea pe coasta unui deal.

— Douăzeci şi opt, spuse doctorul. Când ajunge la treizeci, se saltă capacul. În momentul ăsta îmi place să acţionez în avans şi să resetez valoarea, în loc să aştept până la final. Pur şi simplu ca să nu uit. Răsuci butonul gradat de sub afişajul temperaturii. Asta nu întrerupe procesul. Odată declanşat, continuă în acelaşi sens.

— Şi dacă merge ceva anapoda? întrebă Donald.

Doctorul Wilson se încruntă.

— V-am spus. De aceea mă aflu aici.

— Şi dacă vi se-ntâmplă ceva? Sau sunteţi solicitat în altă parte?

Medicul se trase de vârful urechii, gânditor.

— Atunci persoana ar trebui să fie pusă înapoi, sub capac, până pot ajunge la ea. Râse. Fireşte, e posibil ca naniţii să repare tot ce nu e în ordine, înainte de a apuca eu s-o fac. Atât timp cât temperatura e scăzută, nu trebuie decât să fie închis capacul. Dar nu-mi dau seama cum s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Însă Donald îşi dădea seama. Văzu temperatura urcând treptat la douăzeci şi nouă de grade. În aşteptarea momentului deschiderii capsulei, cei doi asistenţi făceau pregătiri. Unul puse un prosop deoparte, alături de pătură şi de cămaşa din hârtie. Trusa medicală stătea, deschisă, pe scaunul cu rotile. Amândoi bărbaţii purtau mănuşi albastre, de cauciuc. Unul dezlipi o fâşie de leucoplast şi o agăţă de mânerul scaunului. Desfăcură, anticipat, şi un pachet cu tifon, şi agitară cu vigoare băutura amară.

— Şi codul meu ar putea declanşa procedura? întrebă Donald, cu gândul la orice i-ar fi putut lipsi.

Doctorul chicoti. Îşi puse mâinile pe genunchi şi se ridică încet.

— Cred c-ar putea chiar să deschidă sasul. Există ceva la care n-aveţi acces?

O mănuşă plesni. Capacul scoase un şuierat în timp ce i se decupla încuietoarea.

Adevărul, ar fi vrut Donald să răspundă. Dar îşi pusese în gând să-l descopere cât mai repede cu putinţă.

Capacul se săltă cu un pocnet şi unul dintre asistenţi îl ridică până la

capăt. Înăuntru era întins un bărbat tânăr, frumos, cu obrajii zvâcnindu-i în timp ce se trezea. Asistenţii trecură la treabă şi Donald se strădui să reţină toate detaliile procedurii. Se gândea la sora lui, aflată în sala de deasupra, zăcând adormită, aşteptând.

— Imediat ce-l ducem în cabinetul meu, spuse doctorul, îi verificăm organele vitale şi luăm probe pentru analize. Dacă are ceva în dulap, îl trimit pe unul dintre băieţi să-i recupereze lucrurile.

— În dulap?

Donald se uită cum era scos un cateter, cum era extras un ac din braţ. Îi aplicară pansamentul şi leucoplastul în timp ce el bea cu un pai, strâmbându-se din cauza gustului amar.

— Efectele personale. Rămase din schimbul precedent. Le recuperăm pentru toată lumea.

Asistenţii îl ajutară pe bărbatul abia trezit să-şi pună cămaşa de hârtie şi-l scoaseră din capsula plină de abur. Donald luă trusa medicală şi ţinu scaunul cu rotile pe loc. Pătura era deja întinsă pe scaun. În timp ce bărbatul trezit era aşezat, Donald se gândi la punga cu eticheta *Schimb* de pe patul lui, punga cu efectele personale ale lui Thurman. Pe ea era marcat, cu litere mici, un număr similar celui din biletul Annei. Numărul acela nu era nicidecum o dată calendaristică.

Şi atunci înţelese. *Medalion* era o greşeală de dactilografiere. Oare voise să scrie *dulap?*[12]12 Este vorba de cuvintele *locket* („medalion“) şi *locker* („dulap“), o greşeală uşor de făcut, fiindcă literele R şi T sunt una lângă alta pe tastatură (n. tr.).

Afluenţa de indicii înfrânse frigul din încăpere şi, pentru o clipă, Donald uită că voia să-şi trezească sora. Alte stafii adormite îşi trimiteau şoaptele către el, înceţoşându-i mintea.

79

2345

• Silozul 1 •

Donald îi ajută pe ceilalţi să-l conducă pe bărbatul ameţit sus, către cabinetele medicale, în timp ce unul dintre asistenţi rămase în urmă, să cureţe capsula. Nefiind interesat să-l vadă pe doctor luându-şi probele pentru analize, Donald se oferi să aducă obiectele personale ale tehnicianului. Asistentul îi dădu indicaţii, ca să se descurce pe unul dintre etajele cu magazii din centrul silozului.

Nivelurile ocupate de magazii erau în număr de şaisprezece, făcând abstracţie de arsenal. Donald intră în lift şi apăsă pe butonul uzat ca să ajungă în magazia de la etajul cincizeci şi şapte. Numărul legitimaţiei tehnicianului de la reactor fusese scris pe o bucată de hârtie. Numărul din mesajul Annei către Thurman era clar în mintea lui. Presupusese că reprezenta o dată: 2 noiembrie 2039. Asta îl făcea mai uşor de reţinut.

Liftul încetini şi se opri, iar Donald ieşi în întuneric. Îşi trecu mâna peste panoul cu comutatoare de pe perete. Becurile din plafon scânteiară, prinzând viaţă, cu bufniturile îndepărtate şi înfundate ale transformatoarelor şi releelor vechi ce intrau în funcţiune vibrând. Un labirint de rafturi înalte se contură rând pe rând, pe măsură ce se aprindeau luminile, mai întâi în depărtare şi apoi tot mai aproape, în dreapta, ca un soi de mozaic al cărui camuflaj dispărea într-o ordine întâmplătoare, dezvăluindu-l bucată cu bucată. Dulapurile erau în spate, dincolo de rafturi. Donald începu o plimbare lungă, în vreme ce se aprindeau ultimele becuri.

Falezele de rafturi din oţel împovărate de cuve de plastic etanşe îl înghiţiră. Containerele păreau să i se aplece deasupra capului. Se uită în sus, aproape aşteptându-se să vadă rafturile atingându-se undeva, foarte sus, întâlnindu-se aidoma şinelor de cale ferată. Brazde imense de cuve erau goale, neetichetate, aşteptând să fie umplute de schimburile din viitor. Toate notiţele scrise de el şi de Anna în ultimul schimb se aflau, probabil, în astfel de cuve. Aveau să păstreze povestea silozului patruzeci

şi a ghinionistelor construcţii din jurul lui. Aveau să le vorbească oamenilor despre silozul optsprezece şi despre eforturile lui Donald de a-l salva. Şi poate că n-ar fi trebuit s-o facă. Poate actualul dezastru, curăţitoarea rătăcitoare, se produsese, cumva, din vina lui?

Trecu de lăzi aranjate după dată, după siloz, după nume. Printre rafturi erau scurtături, culoare înguste, dar nu atât de înguste încât să nu permită trecerea cărucioarelor întrebuinţate pentru scoaterea hârtiei nescrise şi a blocnotesurilor şi pentru aducerea lor înapoi, prea puţin îngreunate de cerneală. Eliberat de chinurile claustrofobiei, Donald ieşi dintre rafturi şi văzu zidul clădirii din partea opusă uşii. Se uită peste umăr, să vadă cât de mare era distanţa pe care o străbătuse, şi imaginându-şi că toate luminile se stingeau brusc şi că el nu putea găsi drumul înapoi, către lift. Poate că avea să se învârtească în cerc, clătinându-se pe picioare, până când avea să moară de sete. Se uită în sus, la becuri, şi-şi dădu seama cât de fragil era, cât de mult depindea de curentul electric şi de lumină. Îl inundă un val de spaimă familiară, panica trezită la gândul că ar fi putut fi îngropat în întuneric. Se sprijini o clipă de unul dintre dulapuri şi-şi trase răsuflarea. Tuşi în batistă şi-şi aduse aminte că moartea nu era cel mai cumplit lucru.

Odată ce panica îşi pierdu forţa şi el îşi înfrânse imboldul de a fugi spre lift, intră printre şirurile de dulapuri. Probabil că erau cu miile. Unele erau mici, de dimensiunile căsuţelor de post-restant din oficiile poştale, cu o latură de vreo cincisprezece centimetri şi, judecând după lăţimea ansamblului din care făceau parte, cu o adâncime de o lungime de braţ. Murmură, pentru sine, numărul din mesajul Annei. Acolo trebuiau să fie şi dulapul lui Erskine, şi al lui Victor.

Se întrebă dacă aceştia aveau secrete ascunse şi-şi propuse să revină şi să verifice.

Pe măsură ce înainta de-a lungul unui rând, dulapurile aveau numere din ce în ce mai mari. Primele două cifre erau departe de numărul Annei. Se întoarse pe culoarele de legătură să caute rândul corect şi văzu un grup care începea cu 43. Numărul lui de identificare începea cu 44. Poate că dulapul lui era în apropiere.

Îşi imagină că trebuia să fie gol, dar se trezi adâncindu-se printre celelalte, în căutarea numărului său de identificare. Nu-şi luase niciodată nimic dintr-un schimb într-altul. Numerele mărşăluiau predictibil până când ajunse în faţa unei uşi metalice mici, purtându-l pe cel care-l identifica pe el, îl identifica pe Troy. Nu exista nicio încuietoare, doar un buton. Îl apăsă cu încheietura degetului, temându-se că ar fi putut exista un scaner pentru amprente sau altceva, tot atât de demn de atenţia lui paranoică. Ce-ar fi crezut cineva care l-ar fi surprins pe Thurman

uitându-se în dulapul acelui om? Era uşor să dai uitării înşelătoria. Era ceva similar cu defazajul dintre auzirea numelui senatorului şi conştientizarea faptului că el, Donald, era cel căruia i se vorbea.

Dulapul se deschise cu un soi de oftat uşor, urmat de scârţâitul balamalelor vechi, neunse. Oftatul îi reaminti lui Donald că tot ce se afla acolo – coşurile, cuvele şi dulapurile – era protejat de contactul cu aerul. De aerul bun, obişnuit. Chiar şi cel pe care-l respirau ei era caustic şi plin de lucruri invizibile, precum oxigenul coroziv şi alte molecule nesăţioase. Singura diferenţă dintre aerul bun şi aerul rău era viteza cu care acţiona. Oamenii trăiau şi mureau prea repede ca să observe diferenţa.

Sau cel puţin aşa era pe vremuri, se gândi Donald, în timp ce-şi băga mâna în interiorul dulapului.

Spre surprinderea lui, nu era gol. Înăuntru se afla o pungă de plastic, încreţită, vidată, ca a lui Thurman. Numai că pe ea scria *Moştenire,* nu *Schimb*. În interior văzu o pereche cunoscută de pantaloni lejeri, cafenii, şi o cămaşă roşie. Hainele îl izbiră cu un val de amintiri. Îi readuseră în minte omul care fusese, lumea în care trăise. Donald strânse în mână punga, compactă datorită lipsei aerului, şi se uită în dreapta şi-n stânga pe coridorul pustiu.

De ce-i păstraseră lucrurile acelea? Ca să poată ieşi din străfundul pământului îmbrăcat exact la fel ca în ziua când intrase? Ca un deţinut care pleacă împletic indu-se, clipind şi umbrindu-şi ochii, îmbrăcat în hainele lui demodate? Sau fiindcă a depozita era totuna cu a arunca? Mai sus existau două etaje întregi unde resturile nereciclabile erau stivuite până la tavan, după ce fuseseră compactate în cuburi tot atât de tari ca fierul. Unde altundeva şi-ar fi putut duce gunoaiele? Într-o groapă? Trăiau într-o groapă săpată în pământ.

Gândul îl puse în încurcătură în timp trăgea cu stângăcie fermoarul de plastic din partea de sus şi desfăcea punga. Din ea ieşi un miros vag de noroi şi de iarbă, o adiere a zilelor de mult trecute. Donald desfăcu mai larg punga şi hainele lui prinseră viaţă, deschizându-se ca nişte boboci de floare pe măsură ce aerul pătrundea înăuntru. Se simţi îndemnat să le îmbrace, să pretindă că lumea aceea nu dispăruse. În schimb, se hotărî să îndese punga la loc, în dulap, şi atunci îi atrase atenţia o scânteiere, o străfulgerare galbenă.

Îşi afundă mâna printre haine şi-şi descoperi verigheta. Când o trăgea afară simţi, în pantaloni, un obiect dur. Prinse inelul în palmă şi căută din nou înăuntru, pipăi, strânse între degete materialul hainelor. Ce avusese la el în ziua aceea? Nu pastilele. Pe ele le pierduse în cădere. Nu cheile ATV-ului, pe acelea i le luase Anna. Propriile lui chei şi portofelul fuseseră în haină, pe care nu reuşise s-o ia cu el sub pământ, la

orientare…

Telefonul. Donald şi-l găsi în buzunarul pantalonilor. Greutatea lui, ca şi curburile carcasei de plastic, i se aşezară în palmă ca întoarse acasă. Puse punga înapoi, în dulap, îşi îndesă verigheta în buzunarul salopetei şi apăsă pe butonul de alimentare al vechiului mobil. Dar era mort, fireşte. De multă vreme. Nu funcţionase aşa cum ar fi trebuit nici măcar în ziua în care o pierduse pe Helen.

Îşi puse telefonul în buzunar din obişnuinţă, acel soi de obişnuinţă asupra căreia trecerea timpului nu avea niciun efect. Simţi în buzunar verigheta, o scoase, se convinse că încă i se mai potrivea şi se gândi la soţia lui. Gândul la Helen îl duse la Mick, la copiii celor doi. Amărăciunea şi greaţa se contopiră. Îşi afundă hainele vechi în dulap şi închise uşa, îşi scoase inelul şi şi-l strecură în buzunar, lângă telefonul antic.

Se răsuci pe călcâie şi plecă în căutarea dulapului Annei. Şi mai avea de luat şi lucrurile tehnicianului.

În vreme ce căuta dulapurile celor doi, simţi ceva sâcâindu-l, o legătură care se cerea făcută, dar nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba.

În lateral, o parte din magazie rămăsese în întuneric fiindcă se arsese un bec, şi Donald se gândi la silozul patruzeci, la întunericul răspândit pe durata unui schimb anterior. Indiferent ce s-ar fi petrecut acolo, Eren îi pusese capăt. O bombă scuturase praful pe de ţevile suspendate sub plafoane. Şi acum adâncurile minţii sale vibrară, făcând conexiuni profunde. Era ceva legat de Anna. De motivul care-l atrăsese către propriul dulap. Îşi înfăşură degetele în jurul telefonului din buzunar şi-şi aminti de ce fusese trezită ea ultima oară. Îşi aminti de experienţa ei în domeniul sistemelor wireless, al spargerii reţelelor.

Undeva, în depărtare, un bec se stinse cu un pocnet şi Donald simţi bezna strângându-i-se în jur. Acolo, jos, nu era nimic pentru el, nimic în afară de amintiri cumplite şi descoperiri oribile. Inima începu să-i bată cu putere pe măsură ce se lega totul, conturând fapte în adevărul cărora îşi dorea cu orice preţ să nu creadă. Telefonul lui nu funcţionase aşa cum ar fi trebuit în ziua căderii bombelor; nu reuşise să ia legătura cu Helen. Iar înainte de asta existaseră momente în care nu putuse lua legătura cu Mick, nopţi în care el şi Anna fuseseră singuri.

Iar acum fusese din nou lăsat singur în silozul acela. Mick îl înlocuise în ultima clipă. Donald îşi aduse aminte de o discuţie dintr-un mic apartament. Mick îi oferise un tur al silozului, îi spusese să-şi aducă aminte de el acolo, jos, îi spusese că asta îşi dorea.

Donald izbi cu palma într-un dulap şi lovitura sonoră îi acoperi

înjurăturile. Acolo ar fi trebuit să se afle Mick, îngheţând şi dezgheţându-se, înnebunind treptat şi constant. În schimb, Mick îi furase viaţa de familie pentru care îl tachinase adesea. Şi el însuşi îl ajutase s-o facă.

Se încovoie, sprijinindu-se de dulapuri. Îşi duse mâna la batistă, tuşi în ea, şi-l imagină pe prietenul său consolând-o pe Helen. Se gândi la copiii şi la nepoţii pe care-i avuseseră cei doi împreună. În el dădu în clocot o furie ucigaşă. Tot acel timp, în care se învinuise fiindcă nu ajunsese la Helen. Tot acel timp, în care-i învinuise pe Helen şi pe Mick pentru viaţa pe care şi-o ratase. Şi vina era a Annei, inginera. Ea îi sabotase viaţa. Ea îi făcuse asta. Ea îl adusese acolo.

80

2345

• Silozul 1 •

Donald recuperă obiectele din celelalte două dulapuri ca într-un vis. Amorţit, coborî cu liftul, se întoarse în cabinetul doctorului Wilson, puse jos punga cu obiectele personale ale tehnicianului de la reactor. Îi ceru medicului ceva care să-l ajute să adoarmă în noaptea aceea, memorând locul de unde fuseseră luate pastilele. Şi, după plecarea lui Wilson către laborator, cu probele recoltate, se servi cu mai multe. Le zdrobi, adăugă două linguri de pulbere şi pregăti o băutură amară. Nu avea niciun plan. Acţiunile i se înşiruiau ca ale unui robot. În viaţa lui exista ceva plin de cruzime, căruia voia să-i pună capăt.

Coborî la criogenarea profundă. Împingând în faţa lui scaunul cu rotile încărcat, găsi capsula ei fără niciun efort. Îşi plimbă un deget pe învelişul maşinăriei.

Îi atinse suprafaţa netedă cu prudenţă, de parcă ar fi putut să-l muşte. Îşi aminti că atinsese astfel şi trupul ei, întotdeauna temându-se, nereuşind niciodată pe de-a-ntregul să capituleze sau să renunţe. Cu cât se simţea mai bine, cu atât suferea mai mult. Fiecare mângâiere fusese un afront la adresa lui Helen.

Îşi retrase degetul şi şi-l strânse în cealaltă mână, de parcă ar fi vrut să oprească o sângerare imaginară. Lângă ea era în pericol. Goliciunea Annei se afla de cealaltă parte a carcasei blindate, iar el se pregătea să o deschidă. Îşi roti privirea prin sala vastă a criogenării profunde. Atât de plină, şi totuşi era cu desăvârşire singur. Doctorul Wilson avea să rămână o vreme în laborator.

Donald îngenunche la capătul capsulei şi-şi tastă codul. O mică parte din el spera că nu avea să meargă. Posibilitatea de a dărui o viaţă sau de a o lua era o putere prea mare. Însă panoul ţiui. Donald îşi stăpâni tremurul mâinii şi răsuci butonul gradat, exact aşa cum i se arătase.

Restul era aşteptare. Temperatura crescu şi furia lui se potoli. Luă băutura şi o agită. Se asigură că toate celelalte lucruri erau la locul lor.

Când capacul se săltă cu un oftat, Donald îşi strecură degetele în deschizătură şi îl ridică până la capăt. Întinse mâna în interior şi îndepărtă cu grijă tubul conectat la acul din braţul Annei. Din ac se scurgea un fluid vâscos. Văzu cum funcţiona supapa de plastic din capătul lui şi o răsuci până când nu se mai prelinse niciun strop. Desfăşură pătura de pe spătarul scaunului cu rotile şi o îndesă în jurul ei. Avea trupul deja cald. Promoroaca picura în josul suprafeţei interioare a capsulei şi se aduna în micile canale care serveau drept jgheaburi. Pătura, înţelese Donald, era mai ales pentru el.

Anna se mişcă. Donald îi îndepărtă părul de pe frunte şi pleoapele ei fluturară. Buzele i se întredeschiseră şi scoase un geamăt uşor, în care se simţeau decenii de somn. Donald ştia cum era când te simţeai înţepenit, cu un frig de gheaţă în încheieturi. Se detesta fiindcă-i făcea ei asta. Detesta ceea ce i se făcuse lui.

— Încetişor, spuse, când Anna începu să-şi mişte membrele tremurătoare.

Capul i se mişca uşor, atârnându-i într-o parte şi-ntr-alta, şi murmura ceva. Donald o ajută să se ridice în şezut şi rearanjă pătura, ca să rămână acoperită. Scaunul cu rotile era lângă el, cu o trusă medicală şi un termos. Donald nu schiţă niciun gest ca s-o ridice şi s-o ajute să se aşeze în scaun.

Ochii ei, care clipeau, privind în toate părţile, se opriră în sfârşit asupra lui Donald. Se îngustară când îl recunoscu.

— Donny…

El îşi citi numele pe buzele ei în aceeaşi măsură în care îl auzi.

— Ai venit după mine, şopti ea.

Donald se uită cum tremura; se luptă cu imboldul de a-i masa spatele sau de a o lua în braţe.

— În ce an suntem? întrebă ea, umezindu-şi buzele. A sosit clipa?

Acum avea ochii umezi şi măriţi de spaimă. Pe obraji i se prelingea promoroaca topită.

Donald îşi aminti că se trezise şi el astfel, cu ultimele vise încă înceţoşându-i gândurile.

— A sosit clipa adevărului, răspunse. Tu eşti motivul pentru care mă aflu aici, nu-i aşa?

Anna se holbă la el fără nicio expresie, cu mintea tulbure. Donald îi vedea în zvâcnirile privirii şi în felul în care-i rămăseseră buzele întredeschise întârzierea cu care înţelegea lucrurile, întârzierea cunoscută de el însuşi din momentele în care îi făcuseră asta, când îl treziseră.

— Da. Ea dădu din cap aproape imperceptibil. Tata n-avea de gând să

ne mai trezească vreodată. Criogenarea profundă… Vocea îi era o şoaptă. Mă bucur c-ai venit. Ştiam c-o să vii.

O mână îi scăpă de sub pătură şi se încleştă de marginea capsulei, încercând să iasă. Donald îi puse o mână pe umăr. Se răsuci şi luă termosul de pe scaunul cu rotile. Îi desprinse mâna de pe capsulă şi îi îndesă băutura în palmă. Ea îşi agită celălalt braţ, eliberându-l, şi-şi sprijini termosul pe genunchi.

— Vreau să ştiu de ce, spuse el. De ce m-ai adus *aici?* În locul ăsta.

Îşi roti privirea, uitându-se la capsulele criogenice, la acele morminte nefireşti, care ţineau moartea la distanţă.

Anna îl privi lung. Apoi studie termosul şi paiul. Donald îi eliberă braţul şi-şi băgă mâna în buzunar. Scoase telefonul. Anna îşi îndreptă atenţia spre el.

— Ce-ai făcut în ziua aia? întrebă el. M-ai împiedicat s-ajung la ea, nu? Şi în noaptea în care ne-am întâlnit ca să finalizăm planurile – de fiecare dată când a lipsit Mick de la o întâlnire – a fost tot mâna ta.

Peste faţa Annei alunecă o umbră. Înţelegea ceva profund, întunecat. Donald se aşteptase la o sfidare dură, la o hotărâre de oţel, la tăgăduiri. În schimb, Anna părea tristă.

— A trecut atât de mult timp, spuse, clătinând din cap. Îmi pare rău, Donny, dar s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă.

Privirea îi zbură dincolo de el, către uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară un pericol. Donald se uită peste umăr şi nu văzu nimic.

— Trebuie să plecăm de-aici, murmură ea, cu voce răguşită, firavă, parcă îndepărtată. Donny, tata, ei au făcut un pact…

— Eu vreau să ştiu ce-ai făcut tu, o întrerupse el. Spune-mi.

Ea clătină din cap.

— Ceea ce am făcut eu şi Mick… Donny, la momentul respectiv părea lucrul potrivit. Îmi pare rău. Dar trebuie să-ţi spun altceva. Ceva mai important.

Avea vocea pierită, înceată. Îşi umezi buzele şi se uită la pai, însă Donald rămase cu mâna pe umărul ei.

— Tata m-a trezit pentru încă un schimb în timp ce erai tu erai în criogenare profundă. Anna îşi înălţă capul şi îl pironi cu privirea. Dinţii îi clănţăneau în vreme ce-şi aduna gândurile. Şi am descoperit ceva…

— Opreşte-te, zise Donald. Nu mai vreau poveşti. Nici minciuni. Doar adevărul.

Ea îşi feri privirea. Un spasm îi străbătu trupul, un tremur puternic. Din păr i se înălţau aburi şi condensul cobora în goană pe învelişul capsulei.

— A fost menit să fie aşa, zise ea. Recunoştea prin felul în care o

spusese, prin refuzul de a se uita la el. A fost menit să fie. Tu şi cu mine, împreună. Noi am construit asta.

În Donald clocoti o furie renăscută. Mâinile îi tremurau mai tare decât ale ei.

Anna se aplecă în faţă.

— N-am putut suporta gândul c-o să mori acolo, singur.

— N-aş fi fost singur, şuieră el printre dinţii încleştaţi. Iar tu n-aveai dreptul să hotărăşti astfel de lucruri.

Se prinse de marginea capsulei şi o strânse până când i se albiră încheieturile degetelor.

— Trebuie s-auzi ce am de spus, insistă Anna.

Donald aşteptă. Ce explicaţie sau ce scuză putea să existe? Anna îi luase puţinul pe care-l lăsase în urmă tatăl ei. Thurman distrusese lumea, iar ea îl distrusese pe el. Aşteptă să audă ce avea de spus.

— Tata a făcut un pact, începu ea, cu voce care căpăta putere. Noi nu trebuia să mai fim treziţi niciodată. Trebuie să plecăm de-aici. Am nevoie de ajutorul tău…

Iar asta. Ei puţin îi păsa că-l distrusese. Donald îşi simţi furia atenuându-se. Se disipa în tot trupul, era o parte din el, un talaz care venea şi pleca aidoma valurilor oceanului, nu atât de puternic încât să se menţină pe verticală, prăbuşindu-se cu un şuierat şi cu un oftat.

— Bea, îi spuse Annei, ridicându-i braţul cu blândeţe. Pe urmă poţi să-mi spui. Să-mi spui cum te pot ajuta.

Anna clipi. Donald întinse mâna spre pai şi i-l îndreptă spre buze. Buze care nu aveau să-i mai spună nimic, nu aveau să-l mai deruteze, nu aveau să-l mai folosească pentru a se simţi ea mai puţin pustiită, mai puţin singură. Auzise destule minciuni de-ale ei, soiul ei de otravă. Să-ţi pleci urechea către ea era totuna cu a-i oferi o venă.

Buzele Annei se închiseră în jurul paiului, obrajii i se supseră când trase. O coloană de un verde scârbos urcă prin pai.

— E atât de amară, şopti ea, după prima înghiţitură.

— Sst. Bea, o îndemnă Donald. Ai nevoie de asta.

Ea bău şi Donald îi ţinu termosul. Anna se opri între înghiţituri ca să-i repete că trebuiau să plece de acolo, că erau în pericol. El încuviinţă şi-i călăuzi paiul înapoi, către buze. Pericolul era ea.

Băutura încă nu se terminase când Anna îşi ridică ochii spre el, nedumerită.

— De ce mă… simt somnoroasă? îl întrebă.

Clipi lent, străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

— N-ar fi trebuit să m-aduci aici, spuse Donald. N-am fost făcuţi să trăim astfel.

Ea ridică un braţ, îl întinse şi-l strânse pe Donald de umăr. Păru să înţeleagă brusc. El se aşeză pe marginea capsulei şi o cuprinse cu braţul. Când se prăbuşi, sprijinindu-se de el, Donald îşi aminti dintr-odată de noaptea primului lor sărut. În facultate, când ea băuse prea mult şi o furase somnul pe canapeaua din casa frăţiei lui, cu capul pe umărul lui. Şi Donald stătuse aşa tot restul nopţii, cu braţul captiv şi amorţindu-i în vreme ce petrecerea îşi păstra ritmul zgomotos, pentru a se linişti într-un târziu. Se treziseră în dimineaţa următoare, când Anna se mişcase înaintea lui. Îi zâmbise şi îi mulţumise, îl numise îngerul ei păzitor şi îl sărutase.

De atunci păreau să fi trecut ere. Eoni. Vieţile n-ar fi trebuit să se scurgă atât de încet, într-un timp atât de îndelungat. Dar Donald îşi amintea cum sunase respiraţia ei în noaptea din trecut, ca şi cum n-ar fi trecut decât o zi. Îşi amintea şi ultimul ei schimb, când împărţiseră acelaşi pat îngust şi ea dormise cu capul pe pieptul lui. Şi apoi o auzi, chiar în clipa aceea, umplându-şi pentru ultima oară plămânii, un sunet precipitat, tremurat. Un icnet. O pauză, în care trupul ei se rigidiză, apoi unghii reci se înfipseră tremurând în umărul lui. Şi Donald o susţinu pe Anna Thurman până când strânsoarea ei slăbi treptat, în timp ce-şi dădea ultima suflare.

81

2318 – Anul Şapte

• Silozul 17 •

Cu conservele se întâmpla ceva rău. La început, Jimmy nu putea fi sigur. Cu luni în urmă, văzuse nişte pete mici, maronii, pe o conservă de sfeclă, dar nu le dăduse nicio importanţă. Acum, din ce în ce mai multe conserve erau pline de pete. Şi conţinutul unora îşi schimbase şi gustul. Sau poate că schimbarea nu era decât în imaginaţia lui, dar cu siguranţă stomacul îl supăra mult mai des, ceea ce făcuse ca sala serverelor să miroasă groaznic. Nu-i mai plăcea să se apropie de colţul unde-şi golea de obicei burta – muştele erau tot mai nesuferite acolo – şi îşi lăsa fecalele în locuri din ce în ce mai îndepărtate de el. În cele din urmă avea s-o facă pretutindeni, dejecţiile sale se înmulţeau într-un ritm mai rapid decât acela în care le abandonau muştele.

Ştia că trebuia să iasă. În ultima vreme nu mai auzise pe nimeni mişcându-se pe coridoare, nimeni nu mai încercase uşa. Însă încăperea care i se păruse cândva o închisoare părea acum unicul loc unde putea fi în siguranţă. Iar ideea plecării, cândva tentantă, acum îi înmuia picioarele. Rutina zilnică era tot ce ştia. Să facă orice altceva i se părea curată nebunie.

Amână ieşirea cu vreo două zile, ca să facă din pregătiri un Proiect. Îşi demontă puşca preferată şi îi unse toate piesele înainte de a o monta la loc. Exista o cutie cu muniţie norocoasă, fiindcă foarte puţine gloanţe luate din ea îşi rataseră ţinta sau se înţepeniseră în timpul jocurilor Nimereşte Conserva, aşa că goli două încărcătoare şi le umplu cu acele mici proiectile magice. O salopetă de rezervă deveni rucsac, prin înnodarea mânecilor de cracii pantalonului, pentru improvizarea unor bretele, şi prin anularea deschizăturii de la gât. Fermoarul oferea o minunată posibilitate de acces în interior. Îl umplu cu două conserve de cârnaţi, două de ananas şi două de suc de roşii. Nu se gândea să plece pentru un timp atât de lung, dar nu avea de unde să ştie cât urma să dureze totul.

Îşi pipăi pieptul, asigurându-se că nu pierduse cheia. Nu se desprindea niciodată, dar se obişnuise să repete gestul, ca să fie sigur că era acolo. Vânătaia de pe sternul lui stătea mărturie că îl repeta prea des. Îşi puse o furculiţă şi o şurubelniţă ruginită în buzunarul de la piept, ultima fiindu-i necesară ca să deschidă conservele. Avea cu adevărat nevoie să găsească un deschizător. Acesta şi bateriile pentru lanternă erau pe primele locuri din lista priorităţilor. În decursul anilor, curentul se întrerupsese de două ori, lăsându-l în beznă, îngrozit. Iar faptul că-şi tot verifica lanterna, asigurându-se că funcţiona, îi golea bateriile.

Se scărpină în barbă, gândindu-se ce altceva i-ar mai fi fost necesar. În cisternă nu-i mai rămăsese prea multă apă, dar poate reuşea să mai găsească alta afară, aşa că aruncă înăuntru două canistre golite în anii trecuţi. Pentru asta, se văzu nevoit să facă săpături. Cotrobăi în spatele movilei de conserve goale dintr-un colţ al magaziei, cu muştele sâcâindu-l şi ţipând la el să le lase-n pace.

— V-am văzut, v-am văzut, le spuse. Gata cu bâzâiala.

Şi râse de propria lui glumă.

Din bucătărie luă cuţitul mare, cel căruia încă nu-i rupsese vârful, şi-l adăugă la bagajele din rucsac. În ziua a doua, când îşi adunase destul curaj ca să plece, decise că era prea târziu ca s-o facă atunci. Aşa că-şi demontă puşca şi o mai unse încă o dată, promiţându-şi că avea să iasă în dimineaţa următoare.

În noaptea aceea nu dormi bine. Lăsase staţia radio deschisă, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat să vorbească cineva, şi şuieratul îl făcu să viseze că aerul din afară pătrundea în încăpere prin marea uşă de oţel. Se trezi de mai multe ori cu senzaţia că nu mai putea să respire şi i se păru greu să adoarmă din nou.

Dimineaţa verifică toate camerele de luat vederi, dar acestea nu mai funcţionau. Îşi dorea s-o fi avut pe cea de pe culoar. Nu-i arăta decât negreală. Jimmy îşi spuse că acolo nu era nimeni. Dar avea să fie în curând. El era pe punctul să iasă. *Afară.*

— E OK, îşi spuse.

Îşi înşfăcă puşca, care duhnea a ulei, şi-şi ridică rucsacul improvizat, gândindu-se brusc că, la nevoie, l-ar fi putut folosi şi ca îmbrăcăminte. Mai râse puţin şi se îndreptă spre scară.

— Haide, haide, se îndemnă singur, în timp ce urca.

Încercă să fluiere, de obicei fluiera foarte frumos, dar avea gura uscată. Fredonă în schimb o melodie pe care-o cântau părinţii lui.

Rucsacul şi arma erau grele. Cu ele atârnate de umăr, era dificil să descuie grătarul din capătul de sus al scării. Dar într-un târziu reuşi. Îşi scoase capul deasupra şi se opri ca să se delecteze ascultând zumzetul

uşor al maşinilor. Unele păcăneau mărunt, ca şi cum mecanismele le-ar fi fost prea solicitate. În decursul anilor, le dăduse tuturor partea din spate jos, ca să arunce o privire înăuntru, în căutarea secretelor pe care le-ar fi putut ascunde, dar arătau, toate, la fel ca măruntaiele computerelor construite de tatăl lui.

Duhoarea propriilor dejecţii îl întâmpină în vreme ce trecea printre turnurile înalte. Nu aşa ar fi trebuit să primeşti pe cineva, se gândi. Cutiile negre radiau o căldură groaznică, accentuând mirosul.

Jimmy se opri în faţa imensei uşi de oţel, ezitând. Lumea lui se tot micşorase, zi de zi. La început se simţise în largul său pe cele două niveluri, în camera cu maşini negre şi în labirintul de dedesubt. Pe urmă nu se mai simţise bine decât jos. După care începuseră să-l înspăimânte chiar şi pasajul întunecos şi scara înaltă. Şi se limitase curând la camera din spate, cu toate paturile şi cu magaziile cu mirosuri stranii, până când unicul loc unde se simţea în siguranţă ajunsese să fie patul lui improvizat de lângă biroul pe care se afla computerul, cu staţia radio pârâind în fundal.

Acum stătea în faţa uşii prin care-l târâse tatăl său, în locul unde omorâse trei oameni, şi se gândea la extinderea lumii sale.

Când întinse mâna spre tastatură, avea palmele umede. O parte din sine însuşi se temea că aerul din exterior ar fi putut fi toxic, dar probabil că respira şi el acelaşi aer, ca şi oamenii care trăiseră acolo ani de-a rândul, comunicând când şi când prin radio. Tastă primele două cifre, etajul doisprezece, şi se gândi la următoarele două. Optsprezece. Îşi imagină că se ducea acasă şi găsea alte haine, că folosea o toaletă dintr-o baie. Îşi imagină că-şi găsea mama stând pe patul părinţilor lui, aşteptându-l. O văzu cum zace acolo, pe spate, cu braţele încrucişate, toată numai oase.

Mâna îi tremură când o întindea spre tasta 1 şi apăsă în schimb pe patru. Îşi şterse palmele de coapse şi aşteptă să expire timpul de tastare cu un bâzâit.

— Nu e nimeni de partea cealaltă, îşi spuse. Nimeni. Sunt singur. Sunt singur.

Cumva, asta îl linişti.

Tastă din nou cele două cifre ale etajului şcolii, apoi pe celelalte două, care însemnau acasă.

Tastatura ţiui. Uşa începu să scoată zgomote. Şi Jimmy Parker se retrase cu un pas. Se gândi la şcoală şi la prietenii lui, întrebându-se dacă mai trăia vreunul. Dacă mai trăia *cineva*. Îşi strecură un deget pe sub cureaua puştii şi şi-o trase peste cap, îşi propti arma în umăr. Uşa se descuie cu un zăngănit. Nu mai trebuia decât să o tragă.

82

2318 – Anul Şapte

• Silozul 17 •

Pe coridor îl aşteptau semne de viaţă şi de moarte. Un inel de cărbune de pe dale şi cenuşa împrăştiată conturau locul unui foc vechi. Suprafaţa exterioară a uşii de oţel era plină de zgârieturi şi purta urme de lovituri. Cele din urmă îl duceau cu gândul la ratările lui din jocul Nimereşte Conserva, la sărutările zadarnice date de gloanţe oţelului solid. Chiar la picioarele sale, Jimmy văzu o pată pe podea – un petic de un maroniu cu picăţele – şi-şi aminti de un om care murise acolo. Îşi desprinse privirea de urmele celor vii şi ale celor morţi şi păşi pe coridor.

Începu să tragă de uşă, închizând-o, dar ceva îl făcu să ezite. Se întrebă dacă nu cumva codul lui nu funcţiona când era tastat din exterior. Dacă uşa se încuia şi el nu se mai putea întoarce niciodată înăuntru? Se uită la tastatură şi văzu scobituri în jurul plăcii de oţel care o susţinea, ca şi cum cineva ar fi încercat să o desprindă de perete. Îşi aminti cu câtă disperare îşi doriseră, de-a lungul anilor, atâţia alţii să pătrundă înăuntru. Motiv pentru care avu senzaţia că voia să iasă fiindcă înnebunise.

Înainte de a avea timp să-şi facă mai multe griji, închise uşa de oţel cu o uşoară strângere de inimă când zumzăiră mecanismele şi zăvoarele pătrunseră în perete. Urmă o bufnitură seacă, sunetul unei încheieri cumplite.

Jimmy se apropie grăbit de tastatură, simţindu-şi inima în gât, cu senzaţia că pe cele trei coridoare veneau în fugă oameni care voiau să-l atace, scoţând strigăte care-ţi îngheţau sângele în vene şi ridicând bâte deasupra capetelor…

Tastă codul şi uşa se deschise zumzăind. El apăsă pe mâner, trase de vreo câteva ori adânc în piept aerul de acasă… şi mirosul propriilor sale fecale încălzite de serverele fierbinţi fu cât pe ce să-l sufoce.

Pe coridoare nu alerga nimeni. Iar el avea nevoie de un nou deschizător de conserve. Avea nevoie de o toaletă care funcţiona. Avea nevoie de o salopetă care nu fusese purtată până când se transformase în

zdrenţe. Avea nevoie să respire şi să găsească o altă provizie de hrană conservată şi de apă.

Închise din nou uşa, fără tragere de inimă. Şi, cu toate că abia făcuse proba tastaturii, teama că nu avea să mai poată reveni în interior se întoarse. Mecanismul ar fi putut fi uzat. Din exterior, codul ar fi putut fi funcţional numai o dată pe zi sau numai o dată pe an. O parte din el – cea obsedată – ştia că ar fi putut testa cifrul de o sută de ori, continuând totuşi să se teamă că a suta una oară nu avea să meargă. L-ar fi putut testa la nesfârşit, fără să fie satisfăcut vreodată. Pulsul îi zvâcnea în urechi când se desprinse de uşă.

Coridorul era puternic luminat. Cu puşca sprijinită de braţ, Jimmy înainta fără zgomot pe lângă birourile jefuite. Totul era tăcut, cu excepţia bâzâitului unui neon pe moarte şi a foşnetului unei foi de hârtie de pe un birou aflat sub ventilator. Postul de pază era pustiu. Jimmy se îndreptă încet spre poartă, aducându-şi aminte de Yani, imaginându-şi scara din exterior ticsită de oameni, un bărbat în costum de curăţire ieşind cu mişcări greoaie şi făcându-şi cu greu loc prin mulţime, dar, când deschise uşa şi se uită afară, văzu palierul pustiu.

Era şi întunecos. Nu erau aprinse decât luminile verzi, de avarie. Jimmy închise uşa cât mai încet, astfel încât balamalele ruginite să geamă, nu să ţipe. La picioarele lui, pe grătar, se afla un obiect. Un cilindru alb, de lungimea antebraţului său, cu capete noduroase, pe care-l lovi uşor cu gheata. Un os. Îl recunoscu după ceea ce văzuse în harababura rămasă dintr-un om care putrezise lângă servere, tras lângă mormanele lui de fecale.

Era cât se poate de sigur că propriile lui oase aveau să fie expuse astfel într-o zi. Poate chiar în ziua aceea. Nu avea să reuşească niciodată să se întoarcă în mica lui casă solidă de sub servere. Şi asta-l înspăimânta mai puţin decât ar fi trebuit. Îmbătătoarea ieşire în spaţiul deschis, aerul răcoros şi lumina verde de pe scară, ba chiar şi rămăşiţele unei alte fiinţe omeneşti erau o neaşteptată şi binevenită uşurare după claustrofobia din timpul cât stătuse închis. Ceea ce fusese cândva ţarcul lui – etajele silozului – reprezentau acum exteriorul larg. Erau un tărâm al morţii nesfârşite şi al oportunităţii dătătoare de speranţă.

83

2318 – Anul Şapte

• Silozul 17 •

Nu avea niciun plan măreţ, nicio ţintă reală, dar se simţea îndemnat să urce. Bateriile din lanterna lui erau pe sfârşite şi, ca urmare, ştia că era cazul să exploreze etajele cu prudenţă. Bâjbâind printr-un apartament, căută orbecăind toaleta, se uşură aşa cum a menit Dumnezeu, dar se simţi demoralizat de lipsa apei curente. Nici la chiuvetă nu curgea. Nici prin duza pentru spălat de lângă toaletă, aşa că nu putu decât să se şteargă cu un cearşaf, într-o beznă deplină.

Îşi începu urcuşul. La nouăsprezece, chiar sub locuinţa lui, era un magazin universal. Putea să caute acolo baterii, deşi se temea că lucrurile cele mai utile se terminaseră de mult. Totuşi, în raionul cu haine aveau să fie salopete. De asta era sigur. Începea să-şi contureze un plan.

Până când i-l strică vibraţia treptelor.

Jimmy se opri şi ascultă răsunetul paşilor. Veneau de sus. El vedea palierul următor proiectându-se în afară deasupra capului său, la numai o rotaţie în jurul stâlpului central. Era mai aproape decât etajul de dedesubt. Aşa că alergă, cu puşca zăngănindu-i când se lovea de canistrele legate de rucsacul său improvizat, cu ghetele tropăindu-i cu stângăcie pe trepte, deopotrivă înfricoşat şi uşurat fiindcă nu era singur.

Deschise uşile palierului următor smucindu-le şi le închise apoi, lăsând doar o crăpătură. Îşi apăsă obrazul pe ele şi se uită prin golul acela, ascultând. Paşii răsunau din ce în ce mai tare. Îşi ţinu respiraţia. O siluetă zbură pe lângă el, cu palma scârţâindu-i când aluneca pe balustradă şi urmată îndeaproape de o alta, care striga ameninţări. Amândouă nu erau decât nişte pete. Jimmy rămase în bezna din capătul unui coridor straniu şi tăcut până când se stinse zgomotul şi putu să simtă lucruri care se târau pe dale către el, mâini cu gheare întinzându-se prin întunericul dens ca să i se încâlcească în părul lung şi ciufulit, şi se trezi din nou pe palier, sub raza de un verde palid a luminilor de

avarie, gâfâind şi neştiind ce să creadă.

Era singur, într-un fel sau altul. Chiar dacă în jurul lui trăiau oameni, singurii însoţitori pe care şi-i putea găsi erau din soiul celor care te hăituiau sau te omorau.

Reîncepând să urce, încercând să detecteze orice zgomot de paşi şi cu mâna pe balustradă ca să simtă orice vibraţie, îşi continuă drumul pe spirală trecând pe lângă uzina de prelucrare a apei de la treizeci şi doi, pe lângă ferma cu pământ de la treizeci şi unu, pe lângă colectorul de gunoaie de la douăzeci şi şase, rămânând sub lumina verde şi îndreptându-se spre magazinul universal. Muşchii solicitaţi ai picioarelor i se încălziră, dar în sensul bun al cuvântului. Trecu pe lângă paliere cu numere familiare, pe lângă etaje dintr-o altă viaţă, unde se făcea simţită uzura şi se încâlceau ţevi şi cabluri. Lumea devenise la fel de ruginită ca şi amintirile lui despre ea.

Intră în magazinul universal ca să-l găsească aproape gol, cu excepţia rămăşiţelor cuiva prins sub nişte rafturi căzute. Ghetele ieşite în afară erau mici, de femeie sau de copil. În golul dintre ele şi manşetele pantalonilor se întindeau oasele albe ale gleznelor. Sub rafturi, alături de mort, rămăseseră şi o serie de obiecte, dar Jimmy nu se simţea îmboldit să vadă ce era acolo. Căută printre cele împrăştiate pe celelalte rafturi, sperând să dea de baterii sau de un desfăcător de conserve. Găsi jucării, bibelouri şi alte lucruri inutile. Simţi că peste toate se aşternuseră multe umbre. Îşi economisi bateriile lanternei ieşind afară, în întuneric.

Nu merita să le consume nici căutând prin vechiul său apartament. Acolo nu se mai simţea acasă. Înăuntru erau o tristeţe căreia nu-i putea da nume, senzaţia că îşi lăsase de izbelişte părinţii, o veche durere în centrul creierului, ca pe vremea când sugea bucăţi de gheaţă. Ieşi din apartament şi continuă să urce. Ceva continua să-l cheme mai sus. Şi nu ştiu ce era decât după ce ajunse la o jumătate de buclă a spiralei de şcoală. Trecutul îndepărtat se întindea spre el. Ziua în care începuse totul. Clasa lui, unde putea să-şi aducă aminte că-şi văzuse ultima dată mama, unde, în mintea lui tulburată, încă îi mai stăteau prietenii, unde, dacă ar fi rămas, dacă s-ar fi putut întoarce să se aşeze din nou în banca lui şi să rederuleze faptele, totul s-ar fi petrecut altfel.

84

2318 – Anul Şapte

• Silozul 17 •

Jimmy îşi lăsă lanterna aprinsă în timp ce-şi găsea drumul către clasă. Văzu imediat că nu exista cale de întoarcere. Acolo, în mijlocul încăperii, se afla vechiul lui rucsac. Mai multe bănci erau aşezate pieziş, rândurile ordonate se spărseseră ca nişte oase rupte şi în gând putu să-şi vadă prietenii repezindu-se să iasă, văzu pe unde alergase fiecare, îi privi revărsându-se către uşă. Îşi luaseră rucsacurile cu ei. Numai al lui rămăsese şi zăcea neclintit, ca un cadavru.

Un pas în interior, încăperea luminată de lanterna lui, şi o simţi pe doamna Pearson ridicându-şi privirea dintr-o carte, zâmbind fără să-i spună nimic. Barbara stătea în banca ei, chiar lângă uşă. Jimmy îşi aminti mâna ei într-a lui în timpul unei excursii cu clasa la ţarcurile cu animale. Se întâmplase la întoarcere, după mirosurile stranii ale atât de multor creaturi, după mâinile întinse printre gratii ca să mângâie blană, pene şi porci graşi, fără păr. Jimmy avea pe vremea aceea paisprezece ani şi ceva legat de animale îl excitase sau îl schimbase. Aşa că, atunci când Barbara rămăsese în urma colegilor de clasă care urcau scara şi-şi întinsese mâna către a lui, el nu şi-o retrăsese.

Atingerea prelungită fusese o degustare a ceea-ce-ar-fi-putut-fi alături de altcineva. Mătură suprafaţa băncii Barbarei cu vârfurile degetelor, lăsând dâre în praf. Banca lui Paul, cel mai bun prieten al lui, era una dintre cele care fuseseră mutate. Păşi prin golul pe care-l făcuse, văzând cum plecase toată lumea în acelaşi timp, după ce mama sa îi oferise lui un avans, şi ajunse în centrul încăperii, într-o singurătate deplină.

— Sunt cu desăvârşire singur, spuse. Sunt solitudine.

Avea buzele uscate, lipite. Se despărţiră cu o sfâşiere când vorbi, de parcă atunci şi-ar fi deschis gura pentru prima oară.

Când se apropie de rucsac, văzu că fusese aproape golit. Îngenunche şi şi-l deschise săltându-i clapa dintr-o lovitură. Înăuntru era bucata de folie de plastic folosită şi refolosită de mama lui ca să-i împacheteze

prânzul, însă mâncarea dispăruse de mult. Două cornuri şi o negresă din fulgi de ovăz. Era uimitor cât de bine îşi amintea unele lucruri, în timp ce pe altele le uitase.

Îşi afundă mâna mai mult, întrebându-se dacă mai avusese la el şi altceva. Calculatorul construit de tatăl lui de la zero era încă acolo, ca şi soldaţii din sticlă pe care îi dăruise unchiul lui la a treisprezecea aniversare. Mută tot ce avea, pe îndelete, din rucsacul improvizat în cel vechi. Studie salopeta înnodată şi decise că era într-o formă mai proastă decât cea pe care-o purta, aşa că o abandonă.

Se ridică şi trecu în revistă încăperea, măturând întreaga harababură cu raza lanternei. Văzu că pe tablă cineva îşi lăsase urmele. Plimbând lumina, desluşi cuvântul *fut* scris iarăşi şi iarăşi. Arăta ca o înşiruire de litere: *futfutfutfut.*

Jimmy găsi cârpa de şters în spatele catedrei doamnei Pearson. Era ţeapănă şi uscată, dar cuvintele se şterseră totuşi. În urma ei rămase o pată, iar Jimmy îşi aminti de zilele fericite în care scria pe tablă, în faţa clasei. Îşi aduse aminte de temele pentru compuneri. Doamna Pearson îi lăudase o dată poeziile, probabil doar ca să fie amabilă. Umezindu-şi buzele, Jimmy pescui o bucăţică de cretă veche de pe suport şi se gândi ce-ar fi putut să scrie. Nu avea emoţii că se afla în faţa clasei. Nu-l privea nimeni. Era cu adevărat şi cu desăvârşire singur.

Sunt Jimmy, scrise pe tablă, cu lumina lanternei aruncând, în acest timp, un halo straniu, un inel de lumină palidă. Bucata de cretă păcănea şi trosnea la fiecare mişcare a mâinii. Între pocnete scârţâia şi gemea. Zgomotul îi ţinea companie, şi totuşi scrise un poem despre singurătate, un act mecanic, o reminiscenţă a zilelor de mult apuse:

Stafiile stau şi privesc. Stafiile stau şi privesc. Mă privesc plimbându-mă solitar.
Cadavrele hohotesc. Cadavrele hohotesc. Tac când trec peste ele cu pasumi rar.
Părinţii mei lipsesc. Părinţii mei lipsesc. Aşteaptă să mă-ntorc acasă iar.

Avea îndoieli în privinţa ultimului vers. Plimbă lumina de-a lungul celor scrise şi se gândi că nu erau prea grozave. Orice ar fi adăugat nu le putea face mai bune, dar continuă totuşi să scrie.

Silozul s-a pustiit. Silozul s-a pustiit. De jos până în vârf morţii îl năpădesc.
Eu Jimmy m-am numit. Eu Jimmy m-am numit. Dar acum nu mai are cine mă striga.
Sunt singur şi stafiile privesc, mă face mai puternic singurătatea mea.

Ultima parte era o minciună, o ştia, dar o spusese într-o poezie, aşa că n-avea importanţă. Se îndepărtă de tablă şi studie cuvintele în lumina pâlpâitoare a lanternei. Păreau să se piardă în lateral şi coborau, fiecare rând se înclina în jos mai mult decât cel de dinaintea lui iar literele se micşorau către sfârşitul fiecărei propoziţii. Avusese întotdeauna problema asta când scria pe tablă. Începea cu litere mari şi le micşora pe parcurs. Scărpinându-se în barbă, se întrebă ce spunea asta despre el, ce îi prevestea.

În ceea ce scrisese erau multe greşeli, se gândi. Al cincilea vers era un neadevăr, spunea că nu mai avea cine să-l strige Jimmy. Însă deasupra poeziei scrisese *sunt Jimmy*. El continua să se gândească la sine însuşi numindu-se astfel.

Înhăţă cârpa ţeapănă şi lăsă creta pe suport, se opri în faţa poeziei şi vru să şteargă versul incorect. Dar ceva îl opri. Era teama că avea să strice poezia în loc s-o facă mai bună, teama că avea să scoată un vers fără să aibă nimic bun de pus în loc. Aceea era vocea lui, şi era ceva mult prea rar ca să fie înăbuşită.

Simţi ochii doamnei Pearson îndreptaţi asupra lui. Simţi privirile colegilor săi de clasă. Stafiile priveau, iar cadavrele hohoteau în timp ce el analiza poezia de pe tablă.

Când apăru, soluţia îi aduse familiara încântare a sosirii în locul potrivit, a unirii tuturor punctelor. Jimmy ridică mâna, plesni tabla cu cârpa prăfoasă şi şterse ce scrisese la început. Cuvintele *sunt Jimmy* dispărură, pierdute într-o pată albă şi într-o ceaţă de praf în cădere. Lăsă cârpa deoparte şi începu să scrie în schimb un adevăr.

Sunt Solitudine, începu să scrie. Îi plăcea cum suna. Poetic şi plin de sens. Dar, aşa cum stătea în obiceiul poeziei, cuvintele îşi aveau propria minte; gândurile lui profunde interveniră şi scrise altceva. Reduse cuvântul la două cercuri mici, o sinuozitate şi o tăietură. Îşi înşfăcă rucsacul şi plecă, lăsând în urmă încăperea şi pe vechii săi prieteni. Nu mai rămaseră spre amintire decât o poezie şi un nume, un semn, ca dovadă că fusese acolo.

Sunt Solo.

85

2345

• Silozul 1 •

Donald duse scaunul cu rotile gol înapoi, în cabinetul doctorului Wilson. O pătură umedă era drapată peste braţele maşinăriei şi se târa pe dale. El se simţea amorţit. În dimineaţa aceea, visul său fusese să dea viaţă, nu să o ia. Donald începea să conştientizeze permanenţa consecinţelor faptei sale şi i se părea greu să înghită şi să respire. Se opri pe coridor gândindu-se la ce devenise. Arhitect neştiutor. Prizonier. Marionetă. Călău. Purta hainele altcuiva. Propria transformare îl îngrozi. Din ochi îi izvorâră lacrimi, şi şi le şterse cu furie. Nu era nevoie decât să se gândească la Helen şi la Mick, la viaţa care-i fusese luată. Tot ce-l condusese către momentul în care se trezise în silozul ăla fusese opera altcuiva. Simţea sforile păpuşarului atârnându-i de coate şi de genunchi. Era o marionetă eliberată care împingea un scaun cu rotile către locul unde trebuia să se afle.

Opri scaunul la locul lui şi-i cuplă frâna. Îşi scoase din buzunar flaconul de plastic şi se gândi să mai fure unul sau două. Se temea că în noaptea aceea somnul avea să vină prea greu.

Flaconul se întoarse într-un dulap plin cu recipiente goale. Donald se răsuci pe călcâie, gata să plece, când văzu biletul lăsat pe mijlocul tărgii:

Aţi uitat asta.
Wilson

Biletul era lipit de un dosar subţire. Donald îşi aminti că i-l dăduse doctorului Wilson odată cu lucrurile tehnicianului de la reactor. Drumul până la celelalte două dulapuri fusese învăluit în ceaţă. Nu-şi amintea decât că ţinuse în mână telefonul, că faptele începuseră să se lege, că înţelesese că Anna îi manipulase pe Mick şi pe Thurman ca să facă în ultimul moment un schimb lipsit de sens, şi că aşa ceva nu se putea întâmpla decât din pricina unei fiice care discutase cu tatăl ei. Astfel

fusese furată viaţa lui.

Dosarul se aflase în dulapul menţionat de Anna în mesajul către Thurman. Acum părea lipsit de importanţă. Donald mototoli biletul doctorului şi-l aruncă în coşul de hârtii. Luă dosarul, cu intenţia de a se întoarce în patul lui şi de a încerca să doarmă. Dar se pomeni în schimb deschizându-l.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Îngălbenită, cu marginile zdrenţuite acolo unde se desprinseseră fărâme din ea de-a lungul anilor. Sub textul dactilografiat la un rând se aflau cinci semnături, un amestec al caligrafiilor cu înfloriturile cu cele calme, uniforme. În partea de sus scria, cu litere groase: *RE: PACTUL.*

Donald aruncă o privire spre uşă. Se întoarse din drum şi se îndreptă spre micul birou cu computer, puse dosarul pe tastatură şi se aşeză. Mesajul Annei către tatăl ei conţinuse aceleaşi cuvinte în rubrica *subiect,* alături de menţiunea *Urgent.* El citise mesajul de mai bine de zece ori încercând să-i desluşească înţelesul. Iar mesajul şi numărul îl conduseseră către dosarul acela.

Cunoştea destul de bine Pactul silozurilor, documentul de guvernare care le menţinea pe toate în funcţiune, le controla numărul populaţiei şi impunea pedepse, de la amenzi până la curăţiri. Însă textul din faţa lui era prea scurt ca să fie Pactul. Semăna cu o minută din zilele petrecute de el pe Colina Capitoliului.

Începu să citească:

Către toţi…

În urma discuţiilor s-a stabilit deja că zece edificii vor fi suficiente pentru scopurile noastre şi că un secol este un interval de timp în care se va produce o epurare adecvată. Deoarece semnatarilor acestui pact le sunt cunoscute atât bugetul, cât şi faptul că planurile de luptă se dovedesc ineficiente la prima tragere, nimeni n-ar trebui să fie surprins că evenimentele ne-au schimbat estimările. Solicităm acum treizeci de edificii şi un interval de timp de două sute de ani. Echipa de tehnicieni ne asigură că progresul înregistrat face acest pronostic recent realizabil.

Aceste cifre pot fi corectate încă o dată.

La ultima noastră întrunire s-a discutat şi despre stabilirea unui număr de două edificii cărora li se va permite să ajungă în Ziua E, pentru redundanţă (sau despre posibilitatea menţinerii unui edificiu în rezervă). S-a stabilit că o asemenea decizie nu e recomandabilă. E mai bine să pui toate coşurile într-un singur ou, decât să rişti ieşirea puilor din două sau mai multe ouă. Fiind vorba de o sursă de dispute care iau amploare, acest amendament la Pactului iniţial va fi prin urmare semnat de toţi fondatorii şi considerat literă de lege. Iau asupra mea munca în Schimbul E şi

apăsarea pe buton. Conform ultimelor simulări, şansele de supravieţuire pe termen lung sunt de 42 la sută. Toată lumea a înregistrat progrese minunate.

V

Donald studie încă o dată semnăturile. Una era cea simplă, a lui Thurman, uşor de recunoscut după ce o văzuse pe nenumărate memorandumuri şi proiecte de lege de pe Colina Capitolului. O alta ar fi putut fi a lui Erskine. Alta i-ar fi putut aparţine lui Charles Rhodes, guvernatorul fanfaron al Oklahomei. Celelalte erau ilizibile. Minuta nu era datată.

O reciti. Începu să o priceapă încet, treptat, având mai întâi o mulţime de dubii, dar întărindu-şi convingerea. Îşi aducea aminte, din schimbul său anterior, că exista o listă care ierarhiza silozurile. Numărul optsprezece se afla aproape în vârf. De aceea se străduise Victor atât de mult să-l salveze. Hotărârea menţionată în minută, apăsarea pe buton. Oare spusese ceva despre asta în biletul lui către Thurman? În mărturisirea scrisă înainte de a se sinucide? Victor ajunsese să nu mai fie sigur că putea lua o asemenea decizie.

Toate coşurile într-un singur ou. Zicala nu suna aşa. Donald se lăsă pe spătarul scaunului şi unul dintre becurile lămpii de birou a lui Wilson pâlpâi. Becurile nu erau făcute să ţină atât de mult. Se întunecau, dar existau redundanţe.

Un singur ou. Căci ce şi-ar fi făcut unul altuia dacă li se îngăduia puilor să iasă din mai multe?

Lista.

Donald puse totul cap la cap cu atâta uşurinţă fiindcă ştia deja. Ştiuse dintotdeauna. Cum altfel ar fi putut fi? Nemernicii nu aveau nicidecum de gând să le îngăduie oamenilor din silozuri să iasă afară, în libertate. Nu. Nu putea rămâne decât un singur siloz. Căci ce şi-ar fi făcut unii altora dacă, după sute de ani de atunci înainte, s-ar fi întâlnit afară, pe dealuri? Donald desenase locul ăla. Ar fi trebuit s-o ştie dintotdeauna. Era arhitectul morţii.

Se gândi la listă, la ierarhia silozurilor. Numai cel din vârf conta. Dar care era sistemul de măsură? Cât de arbitrară ar fi fost decizia? Toate acele ouă sacrificate, cu excepţia unuia? Cu ce speranţă? Cu ce plan?

Considerându-se că diferenţele şi luptele dintre oamenii unui siloz puteau fi anihilate? Însă diferenţele dintre silozuri însemnau prea mult?

Donald tuşi în mâna tremurătoare. Înţelegea ce încercase Anna să-i spună. Şi acum era prea târziu. Prea târziu pentru răspunsuri. Erau pe o cale a vieţii şi a morţii şi, într-un loc care le ignora pe amândouă, el

uitase. Nu mai avea pe cine trezi. Nu-i mai rămăseseră decât nedumerirea şi amărăciunea. Singurul lui aliat dispăruse.

Dar mai putea totuşi trezi pe cineva, pe cineva a cărui trezire sperase de la bun început că putea fi posibilă. Periculoasă putere, această abilitate de a provoca moartea. Donald se cutremură pe măsură ce înţelegea semnificaţia pactului, a acelui pact între nebunii care conspiraseră ca să distrugă lumea.

— Un pact între sinucigaşi, şopti, şi zidurile de beton ale silozului se închiseră în jurul lui; îl înconjurau ca o coajă de ou.

Un ou menit să nu eclozeze niciodată. Fiindcă ei, din acel cuib de vipere, erau cei mai periculoşi dintre toţi şi omenirea n-ar fi fost niciodată în siguranţă dacă-i includea. Femeile şi copiii nu erau decât bărci de salvare, menite să-i îndemne pe bărbaţii din siloz să-şi continue munca în schimburi. Dar erau condamnaţi să se scufunde cu toţii. Până la ultimul.

86

2323 – Anul Doisprezece

• Silozul 17 •

Solo nu-şi stabilise o zi în care să coboare în adâncul silozului – se întâmplă pur şi simplu. Se îndreptă către fabuloasa Aprovizionare în căutarea unor baterii sau a unui deschizător de conserve şi găsi în schimb un câmp de luptă presărat cu oase şi săgeţi. Căutând pe rafturile înalte şi prin coridoarele întunecare de dincolo de ele, dădu peste o a doua lanternă, un obiect încă şi mai util decât bateriile. Fusese lăsată aprinsă, era caldă la atingere, şi îi luă ceva timp ca să priceapă ce însemna asta. Ieşi în goană din Aprovizionare, jurându-şi să nu se mai întoarcă niciodată. Alergă în josul scărilor, tot mai repede, fugărit de stafii, până când ghetele îi intrară, împroşcând, în apă rece.

Tresări şi mâna i se desprinse de balustradă. Alunecă, se strădui să-şi păstreze echilibrul şi căzu într-un genunchi, cu apa îmbibându-i salopeta până la încheietura pantalonului, puşca alunecându-i de pe umăr, cu rucsacul udându-i-se.

Înjurând, se săltă cu greu în picioare. Apa îi picura din ţeava puştii, un şuvoi de gloanţe lichide. Salopeta îi era rece ca gheaţa şi i se lipea de piele în locurile unde se udase.

— Idiot, spuse el.

Se retrase cu o treaptă mai sus şi privi suprafaţa agitată liniştindu-se. Silozul era plin cu apă. Străduindu-se să străbată cu privirea suprafaţa tulbure, zări treptele spiralându-se şi pierind din vedere în adânc. Rămase cu ochii în locul unde apa întâlnea balustrada, ca să verifice dacă se înălţa. Dacă aşa era, se petrecea mai lent decât îşi putea da el seama.

Valurile stârnite de căderea lui mişcau înainte şi înapoi o uşă de pe palierul etajului o sută treizeci şi şapte. Apa depăşea nivelul podelei cu aproximativ cincizeci de centimetri. Şi dincolo de uşi ajungea la aceeaşi înălţime. Tot silozul se umplea cu apă, se gândi el. Fusese nevoie de ani ca să urce până acolo. Avea să continue la nesfârşit? Peste cât timp avea

să umple casa lui, de la treizeci şi patru? Peste cât timp avea s-ajungă în vârf?

Gândul la o înecare lentă smulse dintre buzele lui Solo un sunet straniu, ca un scâncet trist. Apa îi picura din haine, întorcându-se de unde venise, şi auzi din nou scâncetul. Nu fusese nicidecum un zgomot făcut de el însuşi.

Se ghemui şi se uită către etajul inundat, ascultând. Din nou. Plângea cineva. Sunetul venea de pe nivelurile inundate. Părea scos de un bebeluş.

Solo privi apa. Ar fi trebuit să meargă prin ea. Luminile verzi de deasupra capului său împrumutau lumii paloarea unui spectru. Aerul era rece, iar apa, şi mai rece.

Se retrase în susul treptelor şi-şi lăsă rucsacul greu pe una uscată. Avea manşetele pantalonilor îmbibate cu apă. Le rulă până mai sus de pulpe şi începu să-şi dezlege şireturile ghetelor.

Ascultă din nou, aşteptându-se să audă plânsetul. Nu-l mai auzi. Se întrebă dacă nu cumva avea să înfrunte umezeala şi frigul din cauza unei năluciri, a unei alte stafii care urma să dispară imediat ce îi va fi dat atenţie. Îşi vărsă apa din ghete înainte de a le aşeza alături. Îşi scoase şi ciorapii – prin gaura unuia dintre ei îi ieşea degetul mare. Îi strânse în mâini şi îi răsuci, apoi îi puse la uscat pe balustradă.

Îşi lăsă rucsacul cu patru trepte mai sus de suprafaţa apei, părându-i-se că aude din nou plânsetul de bebeluş. Era destul de vârstnic ca să aibă un copilaş, se gândi. Făcu calculul. Îl făcea rareori. Avea douăzeci şi şase de ani? Douăzeci şi şapte? O altă zi de naştere venise şi trecuse fără ca nimeni să-i aducă aminte de ea.

Intră în apă şi se îndreptă cu greutate spre uşă, cu picioarele pe jumătate amorţite de frig. Pelicula colorată de la suprafaţă se învârtejea, se amesteca şi se scurgea în jurul stâlpilor care susţineau balustrada palierului. Solo se opri şi se uită dincolo de el. Era straniu să se afle la o înălţime atât de mare faţă de fundul silozului şi să vadă fluidul acela întinzându-se până la pereţi. Dacă ar fi căzut, oare apa i-ar fi încetinit prăbuşirea în adânc? Sau ar fi plutit şi el ca gunoiul pe care-l vedea? Se gândi că s-ar fi scufundat, aşa că-şi mişcă picioarele cu grijă. Ceva argintiu fulgeră pe lângă grătar, dar se gândi că nu era decât reflexia lui sau dansul luciului metalic al suprafeţei.

— Ar fi bine să merite osteneala, îi spuse stafiei unui oarecare bebeluş de pe coridor.

Aşteptă s-o audă răspunzându-i, dar nu mai plângea. Lumina de dincolo de uşi păli, cedându-şi locul beznei, aşa că-şi scoase lanterna din buzunarul de la piept şi o aprinse. Stratul de apă clipocitoare îi captă

raza şi o amplifică. Valuri de lumină dansau pe plafon.

— Alo? strigă el.

Ecoul îi trimise vocea înapoi. Îndreptă fasciculul luminos în lungul coridorului, care se ramifica, despărţindu-se în alte trei. Dintre acestea, două se curbau, ca şi cum ar fi vrut să se întâlnească de cealaltă parte a scării. Era pe unul din etajele de tipul butuc-cu-spiţe. Solo râse. *Bi,* de la „bicicletă“. Se gândi la cuvântul acela şi înţelese de unde venea expresia *butuc cu spiţe.*

Plânsetul se auzi din nou. De data asta fără niciun dubiu, dacă nu cumva îşi pierduse cu adevărat minţile. Se întoarse şi aşteptă. Tăcere. Susurul undelor sparte de pereţii coridorului. Porni în direcţia din care se auzise zgomotul, stârnind alte valuri când îşi împingea pulpele prin apă. Plutea ca o stafie. Nu-şi mai simţea tălpile.

Etajul era ocupat de apartamente. Dar de ce-ar fi locuit cineva acolo, jos, unde se infiltra apa? Se opri în faţa unei săli comune de recreere şi lumină cu lanterna zonele întunecate. În mijlocul încăperii se afla o masă de tenis. Rugina urca pe picioarele ei metalice de parcă ar fi urmărit-o apa. Paletele rămăseseră pe suprafaţa deformată a mesei verzi, putrezite. *Verde ca iarba,* se gândi Solo. Cărţile din Moştenire schimbaseră, pentru el, înfăţişarea lumii lui.

Ceva îi ricoşă de fluierul piciorului şi Solo tresări. Îndreptă lumina în jos şi văzu o pernă din spumă plutindu-i pe lângă gambe. O împinse şi se îndreptă spre uşa următoare.

O bucătărie comună. Recunoscu aranjamentul meselor late şi toate scaunele. Dintre acestea din urmă, cele mai multe erau căzute pe-o parte, parţial scufundate. Câteva picioare, ale celor răsturnate, ieşeau deasupra apei. În colţ erau două maşini de gătit şi un perete întreg era acoperit de dulapuri. În încăpere era întuneric. Aproape niciuna dintre luminile de pe scară nu bătea atât de departe. Solo îşi imagină că, dacă i se terminau bateriile, ar fi fost nevoit să găsească drumul spre ieşire pe bâjbâite. Ar fi trebuit să ia lanterna pe care o găsise, nu lanterna lui veche.

Un plânset. De data asta mai puternic. Aproape. Undeva, în acea încăpere.

Flutură fasciculul de lumină, dar nu putea să vadă toate colţurile în acelaşi timp. Dulapuri şi tăblii de mese. Şi i se păru că observase o mişcare. Retrase puţin raza lanternei şi ceva se foi pe o masă. Sări drept în sus, cu un zgrepţănat când se agăţă de un dulap deschis de deasupra mesei, apoi zvâcni o coadă stufoasă, înainte ca o umbră neagră să se piardă în întuneric.

87

2323 – Anul Doisprezece

• Silozul 17 •

O pisică! O făptură vie. O făptură de care nu trebuia să se teamă, care nu-i putea face niciun rău.

— Pis, pis, pis, strigă Solo, târşâindu-şi picioarele prin încăpere.

Îşi aduse aminte cum încercau vecinii să atragă într-un ţarc animalul fără coadă care trăia pe coridor, în apropiere de vechiul lui apartament.

Ceva hodorogea prin dulapuri. O uşă închisă se deschise zăngănind şi se reînchise cu un pocnet. Indiferent încotro şi-ar fi îndreptat lanterna, Solo nu vedea, într-un anumit moment, decât un singur loc. Pulpele i se frecară de ceva. Îndreptă lanterna în jos şi văzu gunoaie şi sfărâmături plutind pe apă. Auzi un chiţăit şi un clipocit. Căutând cu lumina lanternei, zări vălurele în formă de V în urma a ceea ce luă drept un şobolan care înota. Solo nu-şi mai dorea să rămână în încăperea aia. Se cutremură şi-şi frecă braţul cu mâna liberă. Pisica făcea zgomot în dulap.

— Aici, pisi, spuse el, cu mai puţin entuziasm.

Îşi duse mâna în buzunarul de la piept, scoase unul dintre batoanele lui nutritive şi-i rupse ambalajul cu dinţii. Luă o îmbucătură din hrana învechită, o mestecă şi întinse restul în faţa lui. Silozul era mort de doisprezece ani. Se întrebă cât timp trăiau pisicile şi cum reuşise aceea să supravieţuiască atât de mult. Şi ce mâncase? Sau pisicile bătrâne făceau pisici noi? Era o pisică nouă?

Picioarele goale i se frecară de ceva sub apă. Lumina reflectată îl împiedica să vadă clar, însă un os alb sparse apoi suprafaţa apei, înainte de a se scufunda din nou. În jurul gleznelor lui se învălmăşeau, împrăştiate, rămăşiţele cuiva.

Solo pretinse că nu erau decât gunoaie. Întinse mâna spre dulapul din care se auzea zgomotul, înşfăcă mânerul uşii şi-l deschise. Din întuneric se auzi un sâsâit. Conserve şi cutii putrede se mişcară când pisica se retrase. Solo rupse o bucată din batonul vechi şi o puse pe raft. Aşteptă. Din colţul încăperii se auzi un alt chiţăit, apa clipoci lovind mobila, iar

în dulap nu se clinti nimic. Solo ţinea lanterna îndreptată în jos ca să nu sperie animalul.

Doi ochi se apropiară ca nişte lumini săltăreţe. Îl ţintuiră pe Solo preţ de o mică eternitate. El începu să se întrebe, cu toată seriozitatea, dacă nu aveau să i se desprindă labele picioarelor din cauza frigului.

Ochii se apropiară şi se îndreptară în jos. Era o pisică neagră, culoarea unei umbre umede, lucioasă ca uleiul. Bucata de baton se sfărâmă, când animalul începu să o ronţăie.

— Bravo, pisi, şopti Solo, ignorând oasele împrăştiate de sub propriile tălpi.

Rupse încă o bucată şi i-o întinse. Pisica se retrase cu un pas. El puse mâncarea pe margine şi urmări cu privirea animalul, care de data asta se apropie mai repede. Luă următoarea bucată din palma lui. Solo îi oferi şi restul batonului şi, când pisica veni să-l ia, încercă să o prindă cu amândouă mâinile. Şi făptura aceea, însoţitorul care, spera el, nu avea să-i facă niciun rău, i se agăţă de un braţ şi îi înfipse ghearele în carne.

Solo ţipă şi-şi ridică brusc mâinile. Lanterna se rostogoli iarăşi şi iarăşi în aer. Pisica dispăru cu un clipocit. Un chiţăit şi un sâsâit, un zgomot violent, iar Solo bâjbâi sub apă în căutarea luminii palide, care pâlpâi o dată, de două ori, şi îl lăsă în întuneric.

O căută pe dibuite, prinse în mână un cilindru solid şi îi simţi capetele cioturoase din locul unde osul piciorului pătrunde în articulaţia şoldului. Scârbit, lăsă osul să cadă. Dădu de alte două oase, după care găsi lanterna, care era distrusă. O recuperă oricum, în timp ce auzea, tot mai aproape, un clipocit frenetic. Braţele îi erau în flăcări; în ultima licărire a luminii rotitoare, le văzuse pline de sânge. Şi pe urmă ceva se lipea de piciorul lui, i se urca pe pulpă, gheare îl înţepau în coapsă, afurisita de pisică se căţăra pe el ca pe un picior de masă.

Solo întinse mâna după bietul animal, ca să-i scoată ghearele din carnea lui. Era ud leoarcă şi trupul nu-i era cu mult mai gros decât lanterna. Îi tremura în braţe şi se lipi de un petic uscat al salopetei, mieunând jalnic. Începu să-i adulmece buzunarul de la piept.

Solo susţinu pisica pe antebraţul lipit de piept ca o stinghie şi-şi duse mâna cealaltă la buzunar, în căutarea altui baton nutritiv. În încăpere era întuneric beznă, atât de întuneric încât îl dureau ochii. Rupse ambalajul şi ţinu batonul nemişcat. Lăbuţe minuscule se înfăşurară în jurul mâinii lui şi se auzi un ronţăit.

Jimmy zâmbi. Îşi croi drum către locul unde credea că s-ar fi putut afla uşa, lovindu-se de mobilă şi de oase şi nemaifiind Solo.

88

2345

• Silozul 1 •

Apartamentul lui Donald se transformase într-o peşteră, o peşteră în care notiţele zăceau împrăştiate ca nişte oase albite, unde scheletele dosarelor împodobeau pereţii şi unde erau aduse din arhive cutii cu alte notiţe, ca pradă proaspătă. Săptămânile trecuseră. Ropotul paşilor de pe coridoare se rărise. Donald trăia singur cu stafiile şi punea încet totul cap la cap, înţelegând scopul construcţiei la care contribuise. Începea să-l vadă, să desluşească tot tabloul, micşorând diagrama până îi apărea, dezgolit, întregul.

Tuşi într-o bucată de pânză roz şi reluă examinarea ultimei sale descoperiri. Era o hartă peste care dăduse cândva în arsenal, o hartă a tuturor silozurilor, cu câte o linie pornită din fiecare dintre ele pentru a converge într-un singur punct. Era unul dintre marile mistere rămase. Documentul se numea *Sămânţa,* dar nu reuşea să găsească nimic altceva referitor la el.

Donald o auzea pe Anna vorbindu-i în şoaptă. Încercase să-i spună ceva. Încercase să-i spună că mesajul din contul lui Thurman fusese de fapt lăsat pentru el. Acum era atât de evident. Ea n-ar mai fi fost trezită niciodată, n-ar mai fi trezit o femeie. Avea nevoie de el, de ajutorul lui. Donald şi-o imagină punând toate piesele laolaltă într-un schimb recent, singură şi îngrozită, temându-se de propriul ei tată, neavând pe nimeni către care să se întoarcă. Aşa că-l lăsase pe tatăl ei fără putere, i-o încredinţase lui Donald, îl înlocuise pentru a doua oară cu un alt om şi îi lăsase un bilet ca s-o trezească. Şi ce făcuse el în schimb?

La uşă bătu cineva.

— Cine e? întrebă, vocea sunându-i ca şi cum n-ar fi fost a lui.

Uşa se întredeschise.

— Sunt Eren, domnule. Am primit un apel de la optsprezece. Umbra e pregătită.

— O clipă.

Donald tuşi în batistă. Se ridică încet şi se duse în baie, păşind peste două tăvi cu mâncare veche. Îşi goli vezica, trase apa şi se studie în oglindă. Ţinându-se de marginea măştii chiuvetei, se strâmbă la imaginea lui reflectată, la bărbatul cu părul răvăşit şi barba mijită. Părea pe jumătate nebun, şi totuşi oamenii aveau încredere în el. Ceea ce îl făcea mai nebun decât era. Zâmbi, un zâmbet tot mai galben, şi se gândi la lunga înşiruire a nebunilor din istorie care rămăseseră la conducere pentru simplul motiv că nimeni nu voia să-i provoace.

Balamalele scârţâiră când Eren îşi strecură capul pe uşă.

— Vin, spuse Donald.

Păşi apăsat peste rapoarte, lăsând un şir de urme şi amprenta unei palme însângerate pe marginea măştii din baie.

— Acum se stabileşte legătura cu umbra, domnule, îi spuse Eren pe coridor. Vreţi să vă înviorați?

— Nu, răspunse Donald. Mă simt bine.

Se opri în cadrul uşii, străduindu-se să-şi aducă aminte ce scop avea întrunirea aceea. Un Ritual de Iniţiere. Şi le aduse aminte şi se gândi că erau ceva de care trebuia să se ocupe Gable.

— De ce e din nou nevoie de mine? întrebă. N-ar trebui să conducă şeful vostru asta?

Donald îşi aducea aminte că, în primul său schimb, el fusese cel care se ocupa de aşa ceva.

Eren îşi aruncă ceva în gură şi mestecă. Clătină din cap.

— Ştiţi, fiindcă tot citiţi atâta aici, aţi putea revedea un pic şi Ordinul. S-ar părea că s-a schimbat de când l-aţi citit ultima dată. Cel mai mare în grad de pe schimb finalizează Ritualul. Ăsta ar trebui, în mod normal, să fiu eu…

— Dar, deoarece sunt treaz, sunt eu.

Donald închise uşa. Cei doi o porniră pe coridor.

— Exact. Şefii fac din ce în ce mai puţine lucruri în fiecare schimb. Sunt… probleme. Însă o să stau cu dumneavoastră, o să v-ajut să duceţi scenariul până la capăt. Oh, şi aţi vrut să ştiţi când ies piloţii din schimb. Ultimul e criogenat chiar acum. Jos tocmai se pune totul în ordine.

Donald ciuli urechile. În sfârşit. Asta aşteptase.

— Deci în arsenal nu mai e nimeni? întrebă, nereuşind să-şi ascundă încântarea.

— Da, domnule. Nu mai e nevoie de zboruri. Ştiu că de la bun început nu v-a plăcut să ne asumăm riscul ăsta.

— Da, da. Donald îşi flutură mâna. După ce termină, restricţionează accesul în arsenal. Acolo n-ar trebui să pot intra decât eu.

Eren îşi încetini pasul.

— Numai dumneavoastră, domnule?

— Atâta vreme cât fac parte din schimb, răspunse Donald.

Pe coridor trecură pe lângă Gable, care căra trei căni de cafea susţinute de o împletitură de degete. Le zâmbi şi dădu din cap. Donald îşi aminti că le aducea cafele oamenilor când era şeful silozului. Acum ăsta era aproape singurul lucru pe care-l mai făcea şeful. Donald nu putu respinge ideea că vina o purta, în parte, primul său schimb.

Eren îşi coborî vocea.

— Ştiţi povestea lui, nu?

Muşcă din ceva şi mestecă.

Donald se uită peste umăr.

— A cui, a lui Gable?

— Da. Până acum câteva schimburi, a făcut parte din Administraţie. A cedat. A-ncercat s-ajungă în criogenare profundă. Doctorul de serviciu la vremea respectivă a vorbit cu el despre o retrogradare. Pierdeam prea mulţi oameni şi schimburile începeau să se cam suprapună.

Se opri şi mai luă o înghiţitură. Mirosul era familiar. Eren îl surprinse privindu-l şi-i întinse ceva.

— Covrig? întrebă el. Sunt proaspeţi.

Donald simţea mirosul. Eren rupse o bucată. Încă mai era caldă.

— Nu ştiam că pot face aşa ceva, spuse, aruncându-şi-o în gură. Noul bucătar-şef tocmai a intrat în schimb. Experimentează tot felul de chestii. A…

Donald nu mai auzi restul. Îşi rumega amintirile. O zi rece în Washington, Helen venită în vizită, împreună cu căţeluşa, după ce făcuse drumul din Savannah conducând tot timpul. Se plimbaseră în jurul Memorialului lui Lincoln, cu o săptămână prea devreme ca să poată vedea cireşii în floare, dar pe alocuri existau totuşi pete de culoare. Se opriseră să-şi cumpere covrigi proaspeţi, calzi încă, mirosea a cafea…

— Pune capăt poveştii ăsteia, spuse, arătând restul covrigului lui Eren.

— Domnule?

Erau aproape de cotul coridorului care ducea spre camera de comunicare.

— Nu vreau ca bucătarul să mai facă experienţe. Să se limiteze la hrana obişnuită.

Eren părea derutat. După o oarecare ezitare, încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Da, domnule.

— De-aici nu poate ieşi nimic bun, îi explică Donald.

Şi, în timp ce Eren îi dădea dreptate, de data asta cu mai mult zel, îşi dădu seama că începuse să gândească la fel ca oamenii pe care-i detesta.

Pe faţa lui Eren se aşternu un văl de dezamăgire şi Donald se simţi brusc îndemnat să i-l înlăture, să-l ia de umeri şi să-l întrebe ce naiba credeau că fac, ce rost aveau tot chinul şi toate durerile de cap. Ar fi trebuit să mănânce lucruri care le trezeau amintiri, desigur, şi să vorbească despre ceea ce lăsaseră în urmă.

În schimb, nu mai adăugă nimic, şi-şi continuară drumul în tăcere, stânjeniţi.

— Destul de mulţi şefi de siloz provin din Administraţie, spuse Eren după o vreme, redirecţionând discuţia către Gable. Ştiţi, eu am fost funcţionar la comunicaţii în primele mele două schimburi. Tipul de la care am preluat, şeful Administraţiei din ultimul schimb, era de la Medical.

— Deci nu eşti psihiatru? întrebă Donald.

Eren râse, iar Donald se gândi la Victor, zburându-şi creierii. Nu avea să reziste, locul ăla nu avea să reziste. Erau dale crăpate pe mijlocul coridorului. Dale care nu puteau fi înlocuite. Cele de pe margini erau în stare mult mai bună. Se opri în faţa camerei de comunicaţii şi trecu în revistă uzura construcţiei vechi de secole. În partea de jos a pereţilor erau urme pricinuite de frecare, la înălţimea mâinii şi a umerilor şi, ceva mai puţine, oriunde altundeva. Picioarele lăsaseră urme pe podelele clădirii, arătând pe unde se circula de obicei. Uzura locului, ca şi a oamenilor, nu era nici măcar distribuită uniform.

— Cred că suntem aşteptaţi, domnule.

Donald îşi mută privirea de la urme la Eren, la acel tânăr cu ochi strălucitori şi cu un covrig în mână, la părul lui plin de culoare, la colţurile gurii lui, înălţate într-un zâmbet şters, ca o cicatrice lăsată de speranţă.

— Ai dreptate, spuse.

Îi făcu semn lui Eren să intre înainte de a-l urma, păşind în acel centru mort ca oricine altcineva.

89

2345

• Silozul 1 •

În timp ce Eren se aşeza cu zgomot pe scaunul de alături, Donald se familiariză cu scenariul şi-şi puse o cască. Softul avea să le mascheze vocile, să le facă impersonale, identice. Şefii silozurilor nu trebuiau să ştie când ieşea un om din schimb, fiind înlocuit de altul. Pentru ei, glasul auzit era acelaşi, interlocutorul nu se schimba niciodată.

Operatorul de serviciu luă o cană şi sorbi o înghiţitură. Donald văzu că pe recipient era scris cu un marker: *Suntem #1*. Se întrebă dacă autorul inscripţiei se referise la siloz. Operatorul lăsă cana jos şi-şi răsuci degetul, semn că Donald putea începe.

El acoperi microfonul şi-şi drese glasul. Auzi pe cineva vorbind la celălalt capăt al conexiunii, în timp ce acolo, departe, o pereche de căşti se aşeza pe urechi.

În prima jumătate, trebuia să urmezi un scenariu. Donald şi-l amintea aproape în întregime. Eren se întoarse într-o parte şi-şi termină covrigul cu un aer vinovat. Când le dădu operatorul semnalul de începere, gesticulă către Donald, invitându-l să facă onorurile, iar lui Donald nu-i trecu prin cap decât că trebuia să termine cât mai repede şi să se ducă jos, în arsenalul pustiu.

— Numele, spuse, în microfonul său.

— Lukas Kyle, veni răspunsul.

Donald văzu graficele prinzând viaţă cu o tresărire la sosirea informaţiilor emise de căşti. Îl compătimi pe bărbatul care se angaja să conducă un siloz plasat către coada listei. Totul părea lipsit de speranţă şi el, Donald, nu dădea nicio importanţă învestiturii.

— Ai fost umbră la IT, spuse.

Urmă o pauză.

— Da, domnule.

Temperatura băiatului era ridicată. Donald o vedea pe afişaj. Operatorul şi Eren comparau nişte însemnări şi arătau ceva cu degetul.

Donald îşi aruncă privirea pe scenariu. Erau listate întrebări uşoare, la care putea răspunde oricine.

— Care e principala ta datorie faţă de siloz? spuse, citindu-şi replica.

— Să menţin Ordinea.

Eren ridică o mână când pe grafice apărură vârfuri. După ce le văzu uniformizându-se, îi făcu semn lui Donald să continue.

— Ce aperi mai presus de orice?

Deşi se putea baza pe ajutorul softului, Donald se strădui să-şi păstreze vocea plată. Pe unul dintre grafice apăru un salt. Gândurile lui alunecară către veştile despre piloţii dispăruţi din spaţiul lui, dintr-un spaţiu care, simţea el, îi aparţinea. Avea să treacă peste ceremonie, apoi urma să-şi pună ceasul să sune. În seara aceea. Chiar în seara aceea.

— Viaţa şi Moştenirea, recită umbra.

Donald pierduse şirul. Avu nevoie de o clipă ca să găsească următoarea replică.

— Ce apreciem foarte mult şi este necesar pentru a le apăra?

— Sacrificiul, răspunse umbra, după o pauză.

Semnul şefului departamentului de comunicare le spuse lui Donald şi Eren că totul era în regulă. Întrebările oficiale se încheiaseră. Acum urmau cele de referinţă, din afara scenariului. Donald nu ştia sigur ce ar fi fost cazul să spună. Dădu din cap către Eren, sperând că avea să preia ştafeta.

Acesta îşi acoperi pentru o clipă microfonul, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar ridică din umeri.

— Cât timp ai petrecut în laboratorul de costume? formulă el următoarea întrebare adresată umbrei, studiind monitorul pe care-l avea în faţă.

— Nu prea mult, domnule. Bernar… Ăă, şeful meu vrea să-mi programez timpul în laboratoare după, ştiţi…

— Da, ştiu. Eren dădu din cap. Cum stau lucrurile cu problema de la etajele voastre de jos?

— Ăă, păi, eu nu sunt ţinut la curent decât cu evoluţia generală a lucrurilor, şi pare bună. Donald auzi că umbra îşi dregea glasul. Asta e, se pare că se fac progrese şi că n-o să mai dureze mult.

O pauză lungă. O respiraţie profundă. Graficele ondulate se aplatizară. Eren se uită la Donald. Operatorul îşi flutură un deget, cerându-le să continue.

Donald avea o întrebare, una care ţinea de propriile sale regrete.

— Ai vrea să fi făcut ceva într-un alt mod, Lukas? spuse. De la bun început?

Pe monitoare apărură vârfuri roşii şi Donald îşi simţi temperatura

crescând. Poate pusese o întrebare care ţinea prea mult de sentimente.

— Nu, domnule, răspunse tânăra umbră. Totul s-a făcut conform Ordinului, domnule. Totul e sub control.

Şeful departamentului de comunicare întinse mâna spre panoul de comandă şi anulă sonorul tuturor microfoanelor din încăpere.

— Primim indicaţii de referinţă, le spuse celorlalţi. Nervii lui sunt tot mai încordaţi. Îl mai puteţi presa puţin?

Eren dădu din cap. Operatorul din cealaltă parte a lui ridică din umeri şi sorbi din cana sa #1.

— Totuşi, mai întâi calmaţi-l, spuse şeful de la comunicaţii.

Eren se întoarse spre Donald.

— Felicitaţi-l şi apoi vedeţi dacă-l puteţi face să se emoţioneze. Liniştiţi-l, apoi tulburaţi-l.

Donald ezită. Totul era atât de artificial, era manipulare într-o atât de mare măsură. Se sili să înghită în sec. Microfoanele reintrară în funcţiune.

— Eşti următorul care va prelua controlul şi administrarea silozului optsprezece, spuse, cu voce rigidă, întristându-se când se gândi la ce-l condamna pe acel biet suflet.

— Mulţumesc, domnule.

Umbra părea să răsufle uşurată. Valurile din grafic se prăbuşiră, ca şi cum s-ar fi spart de un dig.

Donald se strădui apoi să caute ceva care să-l preseze pe tânăr. Fluturarea de mână a şefului comunicaţiilor nu-l ajută cu nimic. Îşi înălţă privirea spre harta silozurilor de pe perete. Se ridică în picioare, întinzând cablul căştilor, şi se uită cu atenţie la silozurile însemnate, unul dintre acestea fiind cel cu numărul *„12“*. Donald se gândi la importanţa funcţiei pe care o prelua tânărul, la indicaţiile sale, la câţi oameni muriseră pentru că liderii lor îi abandonaseră.

— Ştii care e cea mai cumplită parte a funcţiei mele? întrebă el.

Simţi că toată lumea din camera de comunicare îl privea. Era din nou în primul lui schimb, iniţiind un alt tânăr. În primul lui schimb, închizând un siloz.

— Care este, domnule? întrebă vocea.

— Să stau aici, să mă uit la un siloz de pe harta asta şi să trasez peste el o cruce roşie. Poţi să-ţi imaginezi cum mă simt?

— Nu, domnule.

Donald dădu din cap. Aprecia sinceritatea răspunsului. Îşi aduse aminte ce simţise privind oamenii care se revărsau din silozul doisprezece şi-şi găseau moartea, devenind o parte din peisaj. Clipi ca să-şi limpezească vederea.

— Ca un părinte care pierde mii de copii, pe toţi dintr-odată, spuse.

Preţ de o bătaie de inimă sau două, lumea încremeni. Operatorul şi şeful comunicaţiilor îşi urmăreau cu atenţie monitoarele, aşteptând o oscilaţie bruscă. Eren se uita la Donald.

— Ca să nu-ţi pierzi copiii, va trebui să fii crud cu ei.

— Da, domnule.

Graficele începură să pulseze în valuri domoale. Şeful comunicaţiilor se uită la Donald, ridicându-şi aprobator degetul mare. Văzuse destul. Băiatul trecuse testul, Ritualul se încheiase cu adevărat.

— Bine-ai venit în Operaţiunea Cincizeci a Ordinului Lumii, Lukas Kyle, spuse Eren, citind din scenariu, după ce-şi luase ochii de la Donald. Acum, dacă ai o întrebare sau două, eu am timp să-ţi răspund, dar pe scurt.

Donald îşi aducea aminte de partea asta, deoarece era implicat şi el. Se aşeză din nou, simţindu-se dintr-odată istovit.

— Una singură, domnule. Şi mi s-a spus că nu e importantă, iar eu înţeleg de ce acesta este adevărul, dar cred că, dacă aş şti, misiunea mea aici ar fi mai uşoară.

Tânărul se opri.

— Există… Un nou vârf roşu pe graficul lui. Cum a început totul?

Donald îşi ţinu răsuflarea. Se uită în jurul încăperii, dar toţi ceilalţi îşi priveau monitoarele, ca şi cum nicio întrebare nu s-ar fi putut deosebi de toate celelalte.

Răspunse înainte ca Eren să apuce să deschidă gura.

— Cât de mult îţi doreşti să ştii? întrebă el.

Umbra respiră adânc şi-şi ţinu răsuflarea.

— Nu e de o importanţă crucială, spuse, dar aş aprecia dacă aş înţelege ce desăvârşim şi căror întâmplări le-am supravieţuit. Am senzaţia că asta îmi dă… că ne dă un scop, înţelegeţi?

— Motivul *e* scopul, îi răspunse Donald. Începea să înţeleagă asta din studiile lui. Înainte de a-ţi răspunde, aş vrea să ştiu ce gândeşti tu.

I se păru că auzea umbra înghiţind în sec.

— Ce gândesc eu?

— Toată lumea are idei. Vrei să spui că tu n-ai?

— Cred c-a fost ceva pe care noi l-am văzut venind, spuse Lukas.

Donald era impresionat. Avu senzaţia că tânărul ştia răspunsul şi nu-şi dorea decât o confirmare.

— E o posibilitate, încuviinţă el. Gândeşte-te la asta… Căută cea mai potrivită formulare. Dacă ţi-aş spune că n-au existat decât cincizeci de silozuri în întreaga lume şi că aici ne aflăm într-un extrem de mic colţ al ei?

Pe monitor, Donald putu practic să-l vadă pe tânăr gândindu-se, graficul oscilându-i în sus şi-n jos, ca o versiune cerebrală a bătăilor inimii.

— Aş spune că am fost singurii…

Un vârf înălţat cu violenţă pe monitor.

— Aş spune că am fost singurii care-au *ştiut,* răspunse.

— Foarte bine. Şi din ce motiv?

Donald îşi dori să poată înregistra liniile care se înghesuiau pe monitor. Era liniştitor să priveşti o altă fiinţă umană agăţându-se de sănătatea mentală pe care o pierdea, de dubiile care îi dispăreau.

— Din cauză că… Nu e din cauză că am ştiut. La celălalt capăt al conexiunii, umbra gâfâi uşor. E din cauză că *noi am făcut-o.*

— Da, răspunse Donald. Şi acum ştii.

Eren se întoarse spre Donald şi-şi puse mâna pe microfonul lui.

— Avem mai mult decât suficient. Puştiul a trecut testul.

Donald dădu din cap.

— Timpul nostru s-a încheiat, Lukas Kyle. Felicitări pentru numire!

— Mulţumesc.

Pe unul dintre monitoare apăru o ultimă fâlfâire.

— Oh, şi, Lukas? adăugă Donald, aducându-şi aminte că tânărul era înclinat să contemple stelele, să viseze, să se umple de o speranţă periculoasă.

— Da, domnule?

— Mergând mai departe, îţi sugerez să te concentrezi asupra terenului de sub picioare. Gata cu povestea aia, cu stelele, în regulă, fiule? Ştim deja unde se află majoritatea dintre ele.

90

2327 – Anul Şaisprezece

• Silozul 17 •

Jimmy nu ştia sigur care erau legile algebrei, dar să hrăneşti două guri însemna mai mult decât de două ori mai multă muncă. Şi totuşi i se părea o corvoadă într-o măsură mai mult decât de două ori mai mică. Bănuia că avea de-a face cu plăcerea pe care-o simţeai având grijă şi de altcineva în afară de tine însuţi. Satisfacţia pe care o simţea privind pisoiul mâncând şi obişnuindu-se din ce în ce mai mult cu el îl făcea să-şi savureze mesele şi să iasă mai des din bârlog.

Începutul fusese totuşi greu. După salvarea lui, pisoiul devenise nervos. Jimmy se ştersese cu un prosop găsit cu două etaje mai sus, iar animalul se purtase nebuneşte în timp ce-l ştergea şi pe el. Acţiunea părea să-l umple de plăcere şi de ură în acelaşi timp, acum se dădea de-a rostogolul, acum îl lovea pe Jimmy peste mâini. Odată uscat, păruse să înflorească, dublându-şi dimensiunile pe care le avusese ud. Dar continua să inspire milă şi era flămând.

Jimmy găsise sub o saltea o conservă de fasole. Nu era prea ruginită. O deschisese cu şurubelniţa şi-i dăduse pisoiului, rând pe rând, păstăile lucioase, în vreme ce picioarele lui se dezgheţau, furnicându-l fără încetare, ca străbătute de un curent electric.

După fasole, animalul învăţase să-l urmeze, indiferent unde s-ar fi dus să vadă ce mai putea găsi. Făcea incursiunile după mâncare amuzante, nu mai erau un nesfârşit război împotriva propriului stomac mârâitor. Amuzante, dar presupunând şi multă muncă. Mergeau în susul treptelor, el din nou în ghete, micul animal mişcându-şi fără zgomot lăbuţele în urma sau înaintea lui.

Jimmy învăţase repede să se încreadă în capacitatea lui de a-şi menţine echilibrul. În primele dăţi când se frecase de stâlpii balustradei exterioare, chiar răsucindu-se ca să ajungă în afara lor şi înapoi în timpul urcuşului, Jimmy fusese în pragul unui atac de cord. Pisoiul părea să-şi dorească moartea sau doar să ignore semnificaţia unei căderi. Dar

învăţase în curând să aibă încredere în animal, aşa cum începuse şi acesta să aibă încredere în el.

Iar în acea primă noapte, când Jimmy se ghemuise sub prelata lui din fermele de jos, ascultând pompele şi luminile pornind şi oprindu-se şi zgomote pe care le credea, înşelându-se, făcute de alţi oameni ascunşi, pisoiul i se îndesase sub braţ, se încovrigase în căuşul pe care-l făcea burta lui când îşi îndoia picioarele şi începuse să toarcă asemenea unei pompe cu montura slăbită.

— Ai fost singur, nu-i aşa? şoptise Jimmy.

Poziţia în care stătea începuse să fie inconfortabilă, dar nu voia să se mişte. Simţea crampe în muşchii gâtului, în timp ce din adâncul stomacului îi dispărea un alt soi de încordare, o încordare despre care până atunci nici nu ştiuse că exista.

— Şi eu am fost singur, îi spusese încet pisoiului, fascinat de cât de mult putea vorbi cu animalul.

Era mai bine decât să-i vorbească umbrei lui, prefăcându-se că era o persoană.

— E un nume potrivit, şoptise.

Nu ştia cum îşi botezau oamenii pisicile, dar Umbră avea să meargă. Ca umbrele întunecate printre care găsise făptura, o altă pată de întuneric care să-l urmeze. Şi, în noaptea aceea, cu ani în urmă, adormiseră amândoi înconjuraţi de pompele care pârâiau, de apa care picura, de insectele care bâzâiau şi de sunetele stranii din adâncul fermelor, cărora Jimmy prefera să nu le dea nume.

De atunci trecuseră mulţi ani. Acum, părul pisoiului şi cel din barba lui se adunau laolaltă în cotoarele cărţilor Moştenirii. Jimmy îşi tăia barba în timp ce citea despre şerpi. Foarfeca scârţâia când prindea un smoc de păr, îl ţinea la distanţă de bărbie şi când îl ciopârţea cu tăişurile tocite. Punea părul într-o cutie de conserve goală. Restul plutea şi cădea peste pagini, avalanşe ample de semne de punctuaţie învălmăşite şi amestecate cu păr de pisică, deoarece animalul i se tot plimba încoace şi încolo pe sub braţe, arcuindu-şi spatele şi păşind peste fraze.

— Încerc să citesc, se plânse Jimmy.

Dar lăsă foarfeca jos şi mângâie îndatoritor animalul de la gât către coadă, iar Umbră îşi împinse şira spinării în palma lui. Mieună, toarse, de parcă inima ar fi fost gata să-i plesnească, şi cerşi mai mult.

Ghearele minuscule se adunară în pumni mici şi străpunseră poza unui şarpe-de-porumb, şi Jimmy puse animalul jos. Umbră se întinse pe spate, cu lăbuţele în aer, privindu-l pe Jimmy cu atenţie. Era o capcană. Nu putea să-i mângâie burta mai mult de o clipă înainte ca motanul să

decidă brusc că asta nu-i plăcea şi să-i atace încheietura. Jimmy nu înţelegea prea bine pisicile, dar citise de o duzină de ori ce spunea Moştenirea despre ele. Singurul lucru a cărui descoperire îl nemulţumise era nu trăiau la fel de mult ca oamenii. Încerca să nu se gândească la ziua aceea. În ziua aceea avea să redevină Solo, iar el prefera să fie Jimmy. Jimmy vorbea mai mult. Solo era cel cu idei nebuneşti, cel care se uita peste balustradă, scuipa către Adânc şi-şi privea scuipatul tremurând şi sfâşiindu-se din cauza vitezei demenţiale cu care cădea.

— Te-ai plictisit? îl întrebă pe Umbră.

Animalul îl privi ca şi cum ar fi fost plictisit. Îl privea la fel şi când era flămând.

— Vrei să mergem în explorare?

Urechile motanului zvâcniră, un semn destul de clar.

Jimmy decise să exploreze din nou vârful. De când se întunecaseră zilele, nu mai fusese sus decât o singură dată, şi atunci doar ca să arunce o privire. Dacă în siloz exista vreun desfăcător de conserve în bună stare, atunci acolo se afla. S-ar fi sfârşit cu şurubelniţele cu crustă de rugină şi nu şi-ar mai fi julit mâinile în capacele tăiate grosolan.

Plecară după prânz, cu o scurtă pauză la ferme. Când ajunseră în cantină, o găsită cufundată într-o tăcere desăvârşită şi scăldată în lumina verde de pe scară. Umbră alergă singur pe ultimele trepte, cutezător, ca de obicei. Jimmy se duse drept în bucătărie, descoperind că era o ruină jefuită.

— Cine-a luat toate deschizătoarele? îi strigă lui Umbră.

Însă motanul nu era acolo. Ajunsese lângă peretele din partea opusă şi părea agitat.

Jimmy trecuse în spatele liniei de distribuire şi căuta printre furculiţe, nerăbdător să o înlocuiască pe a lui, când auzi miorlăitul. Se uită în partea opusă a sălii largi a cantinei şi-l văzu pe Umbră foindu-se dintr-o parte într-alta a uşii şi frecându-se de ea.

— Stai liniştit, îi strigă Jimmy.

Oare motanul nu ştia că atâta zarvă nu le putea aduce decât necazuri? Dar Umbră nu-i dădu ascultare. Mieună şi iar mieună, zgrepţână cu ghearele la uşă şi se întinse în susul ei până când Jimmy se înduplecă.

Străbătu grăbit labirintul de scaune răsturnate şi de mese strâmbate, ca să vadă ce stârnise toată agitaţia.

— E mâncare? întrebă.

La Umbră, era întotdeauna vorba de mâncare. Hrana îl atrăgea pe tovarăşul lui ca un magnet şi Jimmy îşi dăduse seama că asta era bine. Se apropie de uşă şi văzu, înfăşurate în jurul clanţei, rămăşiţele unei sfori, pe care trecerea timpului o transformase în zdrenţe. Încercă uşa şi

constată că nu era încuiată. O întredeschise cu grijă.

În încăperea din spatele ei domnea bezna, niciuna dintre luminile de avarie nu era aprinsă în vârful scării. Jimmy îşi căută pe dibuite lanterna în timp ce Umbră dispărea prin deschizătură, cu coada foşnindu-i în spaţiul gol.

Chiar în clipa în care aprindea lanterna, Jimmy auzi un şuierat plin de spaimă. Se opri, cu gheata aproape trecută dincolo de prag, când conul de lumină căzu pe o faţă ce se uita în sus, la el, cu ochi holbaţi, fără viaţă. Trupuri alunecară spre uşă şi un braţ îi căzu peste picior.

Jimmy ţipă şi se dădu înapoi. Izbi cu gheata mâna palidă, puhavă, şi-l strigă pe Umbră, care dădu buzna pe uşă scâncind, cu blana zbârlită. Jimmy se grăbi să închidă uşa, cu gust metalic pe limbă, inundat de adrenalină. Ridică braţul inert şi-l îndesă înapoi, cu hainele dezintegrându-se la atingerea lui şi cu carnea de sub ele intactă şi spongioasă.

Gurile deschise şi degetele îndoite fură ultimele lucruri pe care le zări. Mormane de morţi, tot atât de proaspeţi de parcă ar fi murit în dimineaţa aceea, încremeniţi în locul unde se târâseră unii peste alţii, cu mâinile întinse spre uşă.

Odată ce o văzu închisă, Jimmy începu să tragă mese şi scaune în faţa ei. Le îngrămădi într-o harababură imensă, aruncând alte şi alte scaune deasupra mormanului, tremurând şi înjurând în barbă în timp ce Umbră se învârtea în cerc.

— Scârbos, scârbos, scârbos, îi spuse motanului cu blana încă zbârlită.

Studie baricada dintre el şi morţi, sperând că era solidă, că nu avea să lase prea multe stafii înăuntru. Resturile frânghiei vechi se legănau, atârnate de clanţă, şi Jimmy îi mulţumi necunoscutului care-i ţinuse pe oamenii aceia la distanţă.

— Să mergem, spuse, şi pisica i se frecă de picior, căutând alinare.

Pe ecranul din perete nu se vedea nimic, nu exista mâncare, nu erau nici unelte folositoare. Se săturase de vârf, care părea dintr-odată ticsit de cadavre.

91

2327 – Anul Şaisprezece

• Silozul 17 •

Pe lângă mâncare, Umbră adulmeca şi necazurile. Le provoca. Pe Jimmy îl trezi într-o dimineaţă un ţipăt îngrozitor, un şuierat jalnic, plângăcios, care venea de pe coridor. Se urcă pe scară, pe jumătate adormit, şi-l găsi pe Umbră încremenit în apropierea treptei de sus. Nu ştia cum ajunsese motanul acolo, iar motanul nu ştia cum să se dea jos. Jimmy descuie trapa de deasupra capetelor lor şi-o dădu deoparte. Îl privi pe Umbră prinzându-se cu ghearele pe plasa de metal din spatele scării, căţărându-se cu spinarea lipită de trepte şi sărind deasupra.

Două dimineţi mai târziu, se întâmplă acelaşi lucru, şi atunci Jimmy hotărî să lase trapa deschisă tot timpul. Se săturase să o tot deschidă şi să o închidă de câte ori venea şi pleca, iar Umbră ar fi fost liber să exploreze sala serverelor de câte ori avea chef. Lupte nu mai avuseseră loc de mult timp, iar luminile de deasupra imensei uşi de oţel continuau să clipească, roşii.

Umbră adora serverele. De cele mai multe ori, Jimmy îl găsea cocoţat pe cel cu numărul patruzeci, acolo unde metalul era atât de fierbinte încât Jimmy abia dacă-l putea atinge. Dar pisicii nu-i păsa. Dormea acolo sau se uita de pe margine la podeaua aflată cu mult mai jos, pândind gândaci pe care să-i înşface.

În alte dăţi, Jimmy îl găsea în colţul unde putrezise bărbatul pe care-l împuşcase cu atât de mult timp în urmă. Motanului îi plăcea să adulmece petele ruginii şi să lingă grătarul. Pentru a-i oferi aceste libertăţi, trapa rămase deschisă. Şi astfel, la o întrerupere prelungită a curentului, pătrunseră înăuntru oamenii răi. Aşa ajunse Jimmy să se trezească, într-o dimineaţă, cu un străin deasupra patului.

Pana de curent îl trezise în miez de noapte. Dormea cu luminile aprinse, ca să ţină stafiile la distanţă. Îi plăceau chiar şi paraziţii emişi de staţia radio, care umpleau camera, astfel încât nu auzea niciun fel de

şoapte. Când întunericul şi liniştea îl izbiră brusc, cu o bufnitură sonoră, Jimmy se trezi cu o tresărire şi bâjbâi în căutarea lanternei, călcându-l pe Umbră pe coadă. Aşteptă să se reaprindă luminile, dar acestea rămaseră stinse. Prea obosit ca să se gândească atunci ce era de făcut, se culcă din nou, cu mâinile pe lanternă şi cu Umbră încovrigat prudent lângă gât.

Mai târziu îl trezi zgomotul făcut de cineva care cobora scara. Simţi vag prezenţa altcuiva în încăpere.

Avusese adesea o asemenea senzaţie, dar acum prezenţa străină părea să schimbe modul în care ricoşa tăcerea în jurul lui, ba chiar şi ecoul propriei sale respiraţii. Deschise ochii şi descoperi o lanternă îndreptată spre el şi un bărbat la picioarele patului.

Ţipă, şi bărbatul îl lovi ca să-l facă să tacă. În raza lanternei cineva cu dinţi galbeni şi barbă mârâi, apoi îl izbi cu un baston de oţel.

Durerea fulgeră umărul lui Jimmy. Bărbatul se trase înapoi, ca să-l pocnească din nou cu bucata lui de ţeavă. Jimmy îşi apără capul ridicându-şi braţele. Ţeava îl nimeri peste încheietura mâinii. Lângă capul lui se auziră un scâncet şi un şuierat, apoi o siluetă neagră ţâşni printre umbre.

Bărbatul cu ţeava ţipă şi scăpă lanterna, care se afundă în aşternuturi. Jimmy se îndepărtă târâş, nereuşind să digere ideea prezenţei unui om în locuinţa lui. Un om în locuinţa lui! Teama care-l urmărise ani şi ani de-a rândul deveni brusc realitate. Renunţase la majoritatea precauţiilor. Plus desele rânduri în care se aventurase afară. *Delăsare, delăsare,* îşi spuse, târându-se în patru labe.

Umbră scoase un scheunat groaznic, cum făcea când îl călcai pe coadă. Urmă un urlet de durere. Jimmy îşi simţi furia amestecându-se cu spaima. Se târî spre colţul camerei, se lovi de birou, întinse braţul către locul unde ar fi trebuit să fie proptită…

Mâinile i se strânseră în jurul armei. Nu mai trăsese cu ea de ani buni. Nici măcar nu-şi aducea aminte dacă era încărcată. Dar, dacă era nevoie, o putea folosi în loc de bâtă. Şi-o sprijini de umăr şi îndreptă ţeava către beznă. Umbră scheună din nou. Se auzi bufnitura unui trup mic lovit de ceva dur. Jimmy nu putea nici să respire, nici să înghită. Nu vedea nimic altceva decât lumina palidă înălţată dintre faldurile aşternutului său.

Îndreptă arma către un petic de întuneric care părea să se mişte şi apăsă pe trăgaci. Un fulger orbitor izvorî din ţeavă şi o bubuitură umplu micul spaţiu până la refuz. În acea scurtă străfulgerare pâlpâitoare zări imaginea luminoasă a unui bărbat care se răsucea spre el. O altă împuşcătură, o altă ratare a ţintei. O altă întrezărire a străinului din spaţiul lui Jimmy, un bărbat slab, cu barbă lungă şi ochi albi. Dar acum Jimmy ştia unde era şi al treilea glonţ nu şuieră. Impactul lui se pierdu

în urlete. Urlete care umplură bezna, apoi o ultimă împuşcătură le puse capăt.

Ochii lui Umbră sticleau sub birou. Se uita, prudent, la Jimmy şi la noua lui lanternă.

— Eşti teafăr? întrebă tânărul.

Motanul clipi.

— Rămâi aici, şopti Jimmy.

Fixă lanterna între obraz şi umăr şi verifică încărcătorul. Înainte de a pleca, îl împinse pe bărbatul care sângera în aşternuturi. Simţea o amorţeală stranie la vederea altui om, chiar şi mort, acolo, jos. Ascultă cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă mai erau şi alţi intruşi, în timp ce se îndrepta tiptil spre scară.

Întreruperea curentului înainte de atac nu fusese o coincidenţă, îşi spuse. Cineva deschisese uşa. Găsise codul sau întrerupsese circuitul. Jimmy spera că bărbatul împuşcat o făcuse singur. Nu-i recunoscuse faţa, dar trecuseră o grămadă de ani. Bărbile se lungiseră şi încărunţiseră. Salopeta argintie arăta că omul ştia cum să pătrundă înăuntru. Durerea din umărul şi din încheietura mâinii lui era dovada că omul nu-i fusese prieten.

Pe scară nu era nimeni. Jimmy îşi agăţă puşca de umăr şi stinse lanterna, ca să nu fie văzut apropiindu-se. Începu să urce, făcând cât mai puţin zgomot pe treptele metalice. Ajunse la jumătate când îl simţi pe Umbră târându-se în sus, printre scară şi perete.

Îi şuieră motanului să stea locului, dar animalul dispăru în faţa lui. În capul scării, Jimmy apucă arma. Cu cealaltă mână aprinse lanterna, apăsându-şi-o de abdomen. Şi-o desprinse de salopetă puţin câte puţin, atât cât era nevoie ca să-şi găsească drumul printre servere.

În faţa lui se auzi un zgomot, Umbră sau un alt bărbat, dar n-ar fi putut spune. Ezită înainte de a-şi continua drumul. Avu nevoie de o veşnicie ca să traverseze astfel sala imensă, plină de maşini negre. Le auzea păcănind încă, încă zbârnâind, încă radiind căldură. Dar, când ajunse lângă uşă, tastatura nu mai clipea, privindu-l ca o santinelă luminoasă. Iar dincolo de uşa sclipitoare era un gol – era pe jumătate deschisă.

Zgomot afară. Haine foşnind, cineva mişcându-se. Jimmy stinse lanterna şi strânse ferm puşca. Simţea pe limbă gustul spaimei. Voia să le strige oamenilor acelora să plece şi să-l lase în pace. Voia să le spună ce le făcuse tuturor celor care intraseră. Voia să arunce arma, să plângă, să se roage să nu mai fie nevoit să o facă din nou.

Îşi scoase capul pe coridor şi-şi încordă privirea ca să străpungă

întunericul, sperând că nu putea fi văzut de cealaltă persoană. Coridorul nu adăpostea decât sunetul respiraţiilor a doi oameni. Devenea din ce în ce mai conştient că împărţea acel spaţiu întunecat cu cineva.

— Hank? se auzi o şoaptă.

Jimmy se răsuci şi apăsă pe trăgaci. Văzu străfulgerarea de lumină. Arma îl pocni în umăr. Se retrase în sala serverelor şi aşteptă să audă ţipete şi bocănit de ghete. Aşteptă preţ de ceea ce păru o eternitate. Ceva îi atinse gheata şi el ţipă. Era Umbră, care torcea şi se freca de el.

Riscă să-şi aprindă lanterna, se uită dincolo de colţ şi lăsă o parte din lumină să se prelingă afară. Acolo, în spatele lor, era o siluetă, o persoană. Se uită pe culoarele lungi şi întunecate şi nu văzu nimic.

— Lăsaţi-mă-n pace! le strigă tuturor stafiilor şi tuturor obiectelor din jur.

Se uită la cel de-al doilea bărbat şi văzu că nu era bărbat. Era o femeie. Din fericire, cu ochii închişi. Un bărbat şi o femeie veniseră după mâncarea lui, veniseră să fure de la el. Se înfurie. Apoi zări pântecul umflat al femeii şi se înfurie de două ori mai tare.

Nu era ca şi cum ar fi venit să-i facă rău pentru mâncare, se gândi.

92

2345

• Silozul 1 •

Donald îşi puse ceasul să sune la trei dimineaţa, dar existau prea puţine şanse să adoarmă. Aştepta asta de câteva săptămâni. O şansă de a da viaţă în loc să o ia. O şansă de izbăvire, o şansă de a afla adevărul, o şansă de a-şi verifica tot mai numeroasele bănuieli.

Rămase cu ochii în tavan, gândindu-se la ceea ce avea de gând să facă. Nu era ceea ce speraseră Victor şi Erskine că avea să se întâmple dacă ajungea la conducere unul ca el, dar cei doi înţeleseră greşit multe şi, mai presus de orice, nu pricepuseră cine era el. Nu asistau la sfârşitul sfârşitului lumii. Era un început pentru cu totul altceva. Şi un sfârşit al necunoaşterii adevărului despre ceea ce se afla afară.

Îşi privi mâinile în lumina revărsată din baie şi se gândi la lumea exterioară. La două şi jumătate, decise că aşteptase destul. Se ridică, făcu un duş şi se bărbieri, îşi puse o salopetă curată, îşi trase ghetele în picioare. Îşi înşfăcă ecusonul, şi-l prinse de guler şi-şi părăsi apartamentul cu capul sus şi cu spatele drept. Paşi mari îl purtată pe un coridor cu câteva lumini încă aprinse şi cu păcănitul îndepărtat al unei tastaturi, cineva lucra până târziu. Uşa biroului lui Eren era închisă. Donald chemă liftul şi aşteptă.

Înainte de a coborî la destinaţie, verifică, convingându-se că nu avea să fie totul zadarnic, scanându-şi ecusonul şi apăsând pe butonul lucios, cu numărul cincizeci şi patru. Becul se aprinse şi ascensorul se puse în mişcare. Până aici, totul era bine. Cabina nu se opri până la arsenal. Uşile se deschiseră către întunericul familiar, plin de umbre înalte – stânci negre, din rafturi şi lăzi. Donald îşi puse palma pe marginea uşii, ca să n-o lase să se închidă, şi intră în încăpere. Vastitatea spaţiului putea fi, cumva, simţită, ca şi cum ecourile pulsului lui galopant ar fi fost înghiţite de distanţă. Aşteptă să licărească o lumină în capătul îndepărtat, să apară Anna, cu o sticlă de scotch în mână, dar nu se clinti nimic. Totul era tăcere şi nemişcare. Piloţii şi activitatea temporară

dispăruseră.

Se întoarse în lift şi apăsă pe un alt buton. Cabina începu să coboare. Trecu pe lângă etajele cu magazii, pe lângă reactor. Uşile se întredeschiseră în aripa medicală. Donald putea să simtă zecile de mii de trupuri aranjate în jurul lui, toate cu faţa spre tavan, cu pleoapele lăsate. Unele erau cu adevărat moarte, se gândi. Unul era pe punctul să fie trezit.

Se îndreptă direct spre cabinetul doctorului şi bătu în toc. Asistentul de serviciu îşi înălţă capul de după monitor. Îşi şterse ochii din spatele ochelarilor, şi-i aranjă mai bine pe nas şi se uită nedumerit la Donald.

— Cum merge? întrebă acesta.

— Hmm? Bine. Bine. Îşi clătină încheietura mâinii şi îşi privi ceasul, o antichitate. Aveţi pe cineva care intră-n criogenare profundă? N-am fost anunţat. Wilson e treaz?

— Nu, nu. Numai că n-am putut să dorm. Donald arătă spre tavan. M-am dus să văd dacă e cineva în cantină, apoi m-am gândit că, dacă tot n-am somn, aş putea să cobor aici, să te-ntreb dacă nu vrei să termin schimbul în locul tău. Pot să urmăresc un film la fel de bine ca oricine altcineva.

Asistentul aruncă o privire spre monitor şi râse, cu un aer vinovat.

— Da. Se uită din nou la ceas, de parcă uitase ce văzuse cu câteva clipe înainte. Au mai rămas două ore. Nu m-ar deranja să trag un pui de somn. Mă treziţi dacă intervine ceva?

Se ridică şi se întinse, acoperindu-şi căscatul cu mâna.

— Bineînţeles.

Asistentul medical ieşi din spatele biroului clătinându-se. Donald trecu în locul lui, trase scaunul, se aşeză şi-şi sprijini picioarele pe birou, ca şi cum n-ar fi avut de gând să plece nicăieri în următoarele câteva ore.

— Vă rămân dator, spuse tânărul, luându-şi haina agăţată pe spatele uşii.

— Oh, suntem chit, răspunse Donald pentru sine, imediat după plecarea celuilalt.

Aşteptă clinchetul liftului înainte de a trece la acţiune. Pe suportul pentru scurgere al chiuvetei era un vas de plastic. Îl înşfăcă şi îl umplu cu apă, sunetul muzical al lichidului care se aduna crescându-i neliniştea.

Scoase capacul cutiei cu praf. Două linguri. Amestecă apoi cu unul dintre depresoarele de limbă lungi, din plastic, înşurubă capacul şi puse pulberea la loc, în frigider. La început, scaunul cu rotile nu vru să se clintească. Văzu că avea frânele puse, micile braţe metalice apăsau cauciucul moale. Le ridică, luă o pătură dintr-un dulap înalt şi o cămaşă de hârtie şi le aruncă pe scaun. Exact ca mai înainte. Numai că acum

avea să facă totul corect. Luă trusa medicală, asigurându-se că exista o pereche de mănuşi noi.

Scaunul cu rotile zăngăni la ieşirea pe uşă şi apoi pe culoar şi Donald îşi simţi palmele asudate pe mânere. Pentru ca roţile din faţă să nu mai facă zgomot, înclină scaunul spre spate, sprijinindu-l doar pe roţile lui mari, cauciucate. Roţile mici se roteau leneş în aer, în timp ce-şi iuţea paşii.

Îşi tastă codul, temându-se să nu se aprindă vreo lumină roşie, să apară vreun impediment, să se blocheze ceva. Lumina clipi, verde. Donald deschise uşa şi o luă printre capsule, îndreptându-se spre cea care-i adăpostea sora.

Simţea un amestec de anticipare şi vinovăţie. Făcea un pas mai cutezător decât fuga în susul dealului, într-un costum. Miza era mai mare, căci îşi implica o rudă, fiindcă o trezea, aducând-o în lumea aceea aspră, fiindcă o supunea aceleiaşi cruzimi pe care-l silise Anna să o accepte şi pe care-o acceptase ea, silită de Thurman, iar şi iar, în nesfârşita mizerie a schimburilor.

Lăsă scaunul la locul potrivit şi îngenunche lângă tastatură. Ezită, se ridică în picioare şi se uită prin hubloul de sticlă, doar ca să fie sigur.

Ea părea senină acolo, înăuntru, probabil nebântuită de coşmaruri, aşa cum fusese el. Îndoielile lui Donald se înmulţiră. Apoi şi-o imagină trezindu-se singură; şi-o imagină conştientă şi bătând în sticlă, ca să fie lăsată să iasă. Îi văzu firea curajoasă, o auzi cerând să nu fie minţită şi ştiu că, dacă ar fi stat acolo, lângă el, i-ar fi spus să o trezească. Ar fi preferat să ştie şi să sufere în loc să doarmă, ignorând totul.

Se ghemui şi-şi tastă codul. Tastatura ţiui veselă când îi apăsă butonul roşu. Din capsulă se auzi un pocnet, o supapă care se deschidea. El răsuci butonul gradat şi privi instrumentul de măsurare a temperaturii, aşteptând să înceapă să crească.

Se ridică şi rămase în picioare lângă capsulă, timpul părând să se târască. Se aştepta să vină cineva, să-l găsească înainte de a se încheia procesul. Dar se auziră un alt pocnet şi un şuierat dinspre capac. El pregăti tifonul şi leucoplastul. Separă cele două mănuşi de cauciuc şi începu să şi le tragă, şi un nor de praf de cretă înceţoşă aerul când pocni elasticul.

Donald deschise capacul până la capăt.

Sora lui stătea pe spate, cu braţele pe lângă trup. Încă nu se mişcase. El trecu din nou în revistă procedura, cuprins de panică. Dacă uitase ceva? Sfinte Dumnezeule, dacă o omorâse?

Charlotte tuşi. Apa i se prelingea pe obraji pe măsură ce i se topea promoroaca de pe pleoapele care îi fluturară apoi, când deschise ochii,

fără vlagă, înainte de a şi-i îngusta, ferindu-i de lumină.

— Nu te mişca, îi spuse Donald.

Îi apăsă pătrăţelul de tifon pe braţ şi scoase acul. Simţi oţelul alunecând pe lângă tampon şi pe lângă degetele lui, în timp ce i-l extrăgea din braţ. Ţinu tifonul nemişcat, luă bucata de leucoplast atârnată de scaun şi i-o puse de-a latul. Ultimul era cateterul. O acoperi cu un prosop, apăsă şi scoase încet tubul. Acum ea se desprinsese de maşină, cu braţele încrucişate, tremurând. Donald o ajută să-şi pună cămaşa de hârtie şi i-o lăsă deschisă la spate.

— Te ridic eu de-aici, spuse.

Ea clănţăni din dinţi în loc de răspuns.

Donald îi împinse tălpile spre trup, ca să-i îndoaie genunchii. Îşi trecu un braţ pe sub subţiorile ei – simţind-o rece la atingere – şi un altul pe sub picioare, săltând-o cu uşurinţă. Părea atât de uşoară. Îi simţi, pe piele, duhoarea de vomă.

Charlotte murmură ceva când o aşeză în scaunul cu rotile. Ea se aşeză pe pătură, nu pe suprafaţa rece. După ce o instală, o înfăşură în pătură. Ea rămase ghemuită, cu mâinile în jurul pulpelor, în loc să-şi pună picioarele pe suport.

— Unde sunt? întrebă, cu vocea ca o peliculă de gheaţă care se sparge.

— Ia-o uşurel, o sfătui Donald.

Închise capacul capsulei ei, încercă să-şi aducă aminte dacă mai era altceva, se uită după orice ar fi putut rămâne în urmă.

— Eşti cu mine, adăugă, împingând-o spre ieşire.

Aşa era fiecare dintre ei: împreună cu celălalt. Nu mai exista nicio casă, niciun loc de pe pământ în care să întâmpini primitor pe cineva, nu mai exista decât un coşmar infernal în care puteai târî un alt suflet ca să-ţi fie un trist însoţitor.

93

2345

• Silozul 1 •

Cel mai greu era să o facă să aştepte înainte de a mânca. Donald ştia cum era să-ţi fie atât de foame. O trecu prin aceeaşi rutină pe care-o suportase şi el de câteva ori: o făcu să bea amestecul amar, o trimise la toaletă ca să-şi cureţe organismul, o puse să stea pe marginea căzii şi să facă un duş fierbinte, apoi o îmbrăcă în haine curate şi o înfăşură într-o altă pătură.

O privi în timp ce-şi termina băutura. Buzele ei de un albastru palid îşi pierdură treptat culoarea, devenind roz. Avea pielea atât de albă. Donald nu-şi aducea aminte dacă înaintea orientării fusese la fel de palidă. Poate devenise aşa dincolo de ocean, când stătea în rulote întunecoase, scăldată numai în lumina unui monitor.

— Trebuie să plec, ca să fiu văzut, îi spuse. Toţi ceilalţi se vor trezi. O să-ţi aduc micul dejun la întoarcere.

Charlotte stătea, tăcută, pe unul dintre scaunele îmbrăcate în piele din jurul vechii mese a consiliului de război, cu picioarele sub ea. Trăgea de gulerul salopetei, ca şi cum i-ar fi dat mâncărimi.

— Mama şi tata nu mai sunt, spuse, repetând ceea ce aflase mai devreme de la el.

Donald nu ştia sigur ce avea şi ce nu avea să-şi aducă ea aminte. Nu-şi luase medicamentele antistres atât de multă vreme şi atât de recent ca el. Dar nu conta. Avea să-i spună adevărul. Să i-l dezvăluie şi să se urască pentru asta.

— Mă-ntorc repede. Rămâi aici şi-ncearcă să te odihneşti. Nu ieşi din camera asta, OK?

Cuvintele îi reverberară, seci, în vreme ce străbătea grăbit depozitul, îndreptându-se spre lift. Îşi aducea aminte că, imediat ce îl treziseră pe el, alţii îi spuseseră că trebuia să se odihnească. Charlotte dormise aproape trei sute de ani. Îşi scană ecusonul şi aşteptă liftul, gândindu-se cât de mult trecuse şi cât de puţine lucruri se schimbaseră. Lumea

continua să fie o ruină, aşa cum o lăsaseră. Sau, dacă nu mai era astfel, erau pe punctul s-o afle.

Urcă până la etajul Administraţiei şi se duse să-şi vadă şeful. Eren era deja la biroul lui, înconjurat de dosare, cu o mână în păr, cu cotul pe un vraf de hârtii. Din cana lui de cafea nu se-nălţa abur. Se afla de ceva vreme acolo.

— Thurman, spuse el, ridicându-şi privirea.

Donald tresări şi se uită în lungul coridorului, în căutarea altcuiva.

— Vreun progres cu optsprezece?

— Ăă… Donald se strădui să-şi amintească. Din câte-am aflat ultima dată, au spart bariera de la etajele de jos. Şeful lor crede că luptele se vor încheia într-o zi sau două.

— Bun. Mă bucur că umbra corespunde. E groaznic când n-ai niciuna. S-a întâmplat o dată, cred că-n timpul celui de-al treilea schimb al meu, să pierdem un şef când era între două umbre. A fost al naibii de greu să găsim un recrut. Eren se lăsă pe spătarul scaunului. Primarul nu era o opţiune; şeful securităţii avea o minte la fel de sclipitoare ca o grămadă de cărbune; aşa că am fost nevoiţi să…

— Îmi cer scuze fiindcă te întrerup, spuse Donald, arătând spre coridor. Trebuie să mă-ntorc la…

— Oh, fireşte. Eren îşi flutură mâna, părând stânjenit. Aşa este. Şi eu.

— … pur şi simplu am foarte multe de făcut în dimineaţa asta. O să-mi iau micul dejun şi voi fi în camera mea. Arătă cu o zvâcnire a capului către biroul gol de vizavi. Spune-i lui Gable că o să-mi port singur de grijă, OK? Nu vreau să fiu deranjat.

— Desigur, desigur.

Eren îi făcu semn cu mâna, îndemnându-l să plece.

Donald se întoarse la lift. Urcă la cantină. Stomacul îşi exprimă acordul chiorăind. Fusese treaz toată noaptea, fără să mănânce. Fusese treaz şi pustiit pentru mult prea multă vreme.

94

2345

• Silozul 1 •

Donald forţa limita de timp lăsând-o să mănânce cu o oră mai devreme, dar era dificil să spună *nu.* O sfătui să ia îmbucături mici, să nu se grăbească. În timp ce mesteca, o puse la curent. Sora lui ştia de existenţa silozurilor din timpul orientării. El îi povesti despre ecrane, despre curăţitori, despre trezirea lui din cauză că dispăruse cineva. Lui Charlotte îi venea greu să priceapă astfel de lucruri. Donald le repetă de atâtea ori încât începură să sune bizar chiar şi în urechile lui.

— Îi lasă să vadă ce e afară, pe oamenii ăştia din celelalte silozuri? întrebă ea, mestecând o bucăţică de biscuit.

— Da. L-am întrebat odată pe Thurman de ce am pus ecrane acolo. Ştii ce mi-a răspuns?

Charlotte ridică din umeri şi luă o înghiţitură de apă.

— Ca să nu-şi dorească să iasă. Le arătăm moartea ca să-i ţinem înăuntru. Altminteri ar vrea întotdeauna să ştie ce e dincolo de deal. Thurman a zis că asta ţine de natura umană.

— Dar unii ies oricum.

Charlotte se şterse la gură cu şervetul, apucă furculiţa cu o mână tremurătoare şi trase spre ea jumătatea rămasă din micul dejun al lui Donald.

— Da, unii ies oricum, spuse el. Iar tu trebuie s-o iei uşurel.

O privi înfigând furculiţa în ouăle de pe farfuria lui şi se gândi la propria lui călătorie cu liftul pentru drone. El era unul dintre oamenii care ieşeau oricum. Dar ea n-avea nevoie să ştie asta.

— Avem şi noi un ecran din ăla, zise Charlotte. Mi-aduc aminte că m-am uitat cum fierbeau norii. Îşi ridică privirea spre Donald. De ce avem şi noi unul?

Donald întinse grăbit mâna spre batistă şi tuşi în ea.

— Pentru că suntem oameni, răspunse, ascunzând bucata de pânză. Dacă suntem convinşi că n-are rost să ieşim – c-o să murim dacă ieşim –,

rămânem aici şi facem ce ni se spune. Însă eu ştiu cum putem vedea ce e afară.

— Da?

Charlotte răzui cu furculiţa ultimele resturi de ou şi şi le duse la gură. Rămase în aşteptare.

— O să am nevoie de ajutorul tău.

Traseră prelata de pe una dintre drone. Charlotte îşi plimbă o mână tremurătoare peste aripile maşinăriei şi o ocoli pe picioarele nesigure. Se prinse de eleronul din spatele unei aripi şi-l mişcă în sus şi-n jos. Făcu acelaşi lucru cu coada. Cu o cupolă neagră şi botul de aceeaşi culoare, avionul teleghidat semăna, cumva, cu o faţă. Stătea tăcut, nemişcat, lăsându-se inspectat de Charlotte.

Donald observă că trei alte drone lipseau – podeaua era lucioasă acolo unde o acoperiseră, drapate, prelatele lor. Iar din piramida de bombe îngrijit construită pe rafturile cu muniţie dispăruseră câteva, din vârf. Urme lăsate de săptămânile de folosire recentă a arsenalului. Donald se duse la uşa hangarului şi o deschise.

— Fără bombe? întrebă Charlotte.

Se uită sub una dintre aripi, acolo unde se puteau ataşa uneltele răului.

— Fără, răspunse Donald. Nu pentru asta.

Alergă în partea din spate şi o ajută să împingă.

Îndreptară drona către gura deschisă a liftului. Aripile abia încăpeau.

— Ar trebui să existe o bandă sau un racord, spuse ea.

Se lăsă cu prudenţă în jos şi se târî în spatele dronei, vrând să ajungă sub o aripă.

— E ceva pe podea, spuse Donald, aducându-şi aminte de piesa care înainta pe şină. Aduc o lanternă.

Găsi una dintr-o ladă, se asigură că avea baterie şi se întoarse la Charlotte. Ea agăţă drona de mecanismul de lansare, apoi se răsuci şi ieşi de dedesubt. Părea să se ridice prea încet în picioare, şi Donald îi întinse mâna.

— Eşti sigur că liftul ăsta funcţionează?

Ea îşi îndepărtă de pe faţă părul încă ud după duş.

— Foarte sigur, răspunse Donald.

O călăuzi pe coridor, trecând pe lângă dormitoare de cazarmă şi săli de baie. Charlotte se crispă când o conduse în sala de pilotaj şi îndepărtă foliile de plastic. El apăsă pe întrerupătorul care activa comenzile liftului. Ea se uită lung, cu chipul golit de orice expresie, la una dintre staţiile de pilotare, cu joystickuri, indicatoare şi ecrane.

— O poţi conduce de aici, nu? o întrebă.

Ea ieşi din transă şi-l fixă o clipă cu privirea, apoi dădu din cap.

— Dacă staţia e alimentată.

— Este.

Donald zări luminile de deasupra comenzilor liftului aprinzându-se în timp ce sora lui se instala pe scaunul unei staţii. Cu toate celelalte acoperite, încăperea părea mult prea tăcută. Donald văzu că praful de pe foliile de plastic dispăruse. În locul acela fuseseră oameni, de curând. Se gândi la rechiziţiile pentru zbor pe care le semnase, toate cu un cost considerabil. Se gândi la riscul de a fi văzuţi pe ecranele din perete, la necesitatea de a zbura prin profunzimea norilor învolburaţi. Eren subliniase că dronele erau de unică folosinţă. Aerul din exterior le avaria, spusese el. Raza lor de acţiune era limitată. În timp ce răscolea prin dosarele lui Thurman, Donald se gândise de ce stăteau astfel lucrurile.

Charlotte acţionă mai multe întrerupătoare, apoi păcăniturile scurte sparseră tăcerea şi staţia prinse viaţă, zumzăind.

— Transportul cu liftul durează ceva timp, îi spuse Donald.

Nu-i povesti de unde ştia, dar se gândi la cele petrecute cu atâţia ani în urmă. Îşi aduse aminte cum îi înceţoşa propria răsuflare casca în timp ce urca spre ceea ce sperase că avea să fie moartea lui. Se gândi la ce-i spusese Erskine despre purificarea pământului. Acum spera însă altceva. Se gândi la biletul de sinucigaş lăsat de Victor pentru Thurman. Proiectul lor urmărea o reiniţializare a vieţii. Şi, călăuzit fie de nebunie, fie de raţiune, Donald ajunsese la concluzia că era vorba de un efort mult mai bine direcţionat decât avea cineva dreptul să şi-l imagineze.

Charlotte îşi reglă ecranul. Apăsă pe un comutator şi pe monitor înflori lumina. Era strălucirea uşii de oţel a liftului, în bătaia farului din faţă al dronei şi captată de una dintre camerele ei de luat vederi.

— A trecut atât de mult timp, spuse ea.

Donald se uită în jos şi văzu că mâinile surorii lui tremurau. Ea şi le frecă una de cealaltă înainte de a şi le aşeza la loc pe comenzi. Foindu-se pe scaun, găsi pedalele cu piciorul, apoi reglă luminozitatea monitorului, ca să n-o mai orbească.

— Eu pot să fac ceva? întrebă Donald.

Charlotte râse şi clătină din cap.

— Nu. Pare ciudat să n-am un plan de zbor sau ceva similar. De obicei mi se dă o ţintă, ştii?

Îl privi pe Donald şi îi zâmbi.

El o strânse de umăr. Se simţea bine cu ea alături. Era tot ce-i mai rămăsese.

— Planul tău de zbor e să te deplasezi cât mai repede şi s-ajungi cât de departe poţi.

Donald spera că, fără bombă, drona putea parcurge o distanţă mai

mare. Spera că raza de acţiune redusă nu era preprogramată, într-un fel sau altul. Pe panoul de comandă al liftului licări o lumină. El se grăbi să vadă ce se întâmpla.

— Se ridică uşa, spuse Charlotte. Cred că vedem lumina zilei.

Donald se întoarse cu aceeaşi grabă. Se uită dincolo de uşă şi în lungul coridorului, având impresia că auzise ceva.

— Verificarea motorului, zise Charlotte. A pornit.

Se foi pe scaun. Salopeta pe care-o furase pentru ea era prea mare, mânecile erau strânse în jurul braţelor. Donald veni în spatele ei şi rămase acolo, în picioare, cu ochii la monitor, pe care se vedea cerul, învârtejindu-se deasupra unei rampe abrupte. Îşi amintea imaginea. Privind-o, îi era greu să respire. Drona era scoasă din lift şi poziţionată pe rampă. Charlotte apăsă pe un alt întrerupător.

— Frânez, spuse ea, întinzându-şi piciorul. Impuls de lansare.

Mâna îi alunecă înainte. Imaginea captată de cameră coborî în timp ce drona se opunea frânării.

— A trecut mult de când n-am mai făcut asta fără un lansator, adăugă Charlotte, nervoasă.

Donald tocmai voia să întrebe care era problema, când ea îşi schimbă poziţia piciorului şi imaginea de pe ecran urcă. Apoi canalul metalic vibră şi începu să gonească de o parte şi de alta. Tromba de nori umplu treptat monitorul, până când nu mai există altceva.

— Decolare, spuse Charlotte şi mişcă manşa cu mâna dreaptă.

Donald se trezi înclinându-se în lateral când drona se lăsă pe-o parte şi pământul se zări pentru o scurtă clipă, înainte ca totul să fie înghiţit de norii groşi.

— Încotro? întrebă sora lui.

Apăsă pe un alt buton şi terenul de dedesubt apăru pe radar, văzut din drona care străpungea norii.

— Nu cred că are importanţă, răspunse el. Pur şi simplu în linie dreaptă.

Se aplecă mai tare, ca să vadă derulându-se peisajul straniu, dar familiar. Erau gropile imense, la a căror creare ajutase. În mijlocul unei depresiuni exista un alt turn. Rămăşiţele convenţiei – corturile, târgurile, scenele – dispăruseră de mult, mistuite de micile maşinării din aer.

— În linie dreaptă, repetă el, arătând cu degetul.

Nu era decât o teorie, o idee nebunească, dar trebuia să vadă cu ochii lui înainte de a cuteza să spună ceva.

Modelul cu depresiuni se termina în depărtare. Norii se răreau din când în când, îngăduindu-i să zărească imaginea reală a terenului. Se încordă spre a vedea dincolo de adâncituri, când Charlotte luă mâna de

pe acceleraţie şi arătă către un grup de cadrane şi indicatoare.

— Ăă… cred c-avem o problemă. Mişcă un comutator înainte şi înapoi. Pierd presiunea uleiului.

— Nu.

Donald se uită la ecran, unde norii se rostogoleau şi pământul părea să se înalţe. Era prea devreme. Dacă nu sărise cumva peste vreun pas, nu omisese vreo precauţie.

— Mergi mai departe, şopti, vorbindu-i mai degrabă avionului decât pilotului.

— Răspunsurile la comenzi sunt ciudate, spuse Charlotte. Totul pare să scape de sub control.

Donald se gândi la toate dronele din hangar. Ar fi putut să lanseze alta, dar bănuia că rezultatul ar fi fost acelaşi. Poate că el unul era rezistent la indiferent ce s-ar fi aflat afară, dar maşinile nu erau. Se gândi la costumele pentru curăţire, la modul în care erau făcute lucrurile să se strice într-un anumit moment, într-un anumit loc. Distrugători invizibili de o asemenea precizie încât îşi puteau dezlănţui răzbunarea imediat ce un curăţitor ajungea pe un deal, atingea o anumită altitudine, imediat ce cuteza să urce. Întinse mâna după batistă, tuşi în ea şi îşi aminti vag că nişte muncitori curăţaseră sasul după ce fusese târât înăuntru.

— Eşti pe margine, zise, arătând pe radar ultimul siloz, în timp ce adâncitura dispărea sub camera dronei. Încă puţin.

Însă, în realitate, habar n-avea cât de departe ar fi trebuit să ajungă. Poate că puteai să zbori astfel în jurul lumii, şi înapoi, şi tot n-ar fi însemnat destul de departe.

— Pierd altitudine, spuse Charlotte.

Mâinile ei erau două dâre gemene. Se mutau de pe comenzi pe întrerupătoare şi înapoi.

— Motorul doi nu mai funcţionează, anunţă ea. Sunt în picaj. Altitudine zero-nouăzeci.

Pe ecran, solul părea mult mai aproape. Ajunseseră dincolo de ultimul deal. Norii se răriseră. Pe pământ erau o cicatrice, un canal care ar fi putut fi un râu, stâlpi negri, ca nişte oase carbonizate, care se înălţau cu vârfuri ascuţite, ca de creion – poate tot ce mai rămăsese din copacii de demult. Sau stâlpii de oţel ai imensului gard de protecţie, măcinaţi de curgerea vremii.

— Mergi, mergi, şopti el.

Fiecare secundă la înălţime oferea o altă imagine, o altă perspectivă. Era un suflu al libertăţii. O evadare din iad.

— Camera cedează. Altitudine zero-şaptezeci.

O lumină strălucitoare străfulgeră pe ecran, ca un şoc al

componentelor electrice. Senzorii electrocutaţi acoperiră totul cu o tentă violet, urmată de o revărsare de albastru acolo unde nu fuseseră decât nuanţe de cafeniu şi de cenuşiu.

— Altitudine cincisprezece metri. O să izbească pământul cu violenţă.

Donald clipi ca să-şi alunge lacrimile în timp ce drona cădea ca un pietroi, iar pământul se grăbea să-i iasă în întâmpinare. Clipi ca să scape de lacrimi la vederea imaginii de pe monitor, care nu era urmarea unei defecţiuni a camerei.

— Albastru…, spuse el.

Pronunţase cuvântul cu voce tare, chiar înainte ca un peisaj de un verde viu să înghită drona în cădere. Culoarea de pe monitor pieri, devenind întuneric. Charlotte îşi ridică mâinile de pe comenzi şi înjură. Dar, când se întoarse să-i ceară scuze lui Donald, el o luase deja în braţe, o strângea, o săruta pe obraji.

— Ai văzut? o întrebă, cu vocea o şoaptă, cu răsuflarea tăiată.

— Ce să văd? Charlotte se retrase, cu faţa o mască dură a dezamăgirii. Toată aparatura s-a stricat la sfârşit. Dronă afurisită! Probabil fiindcă n-a fost utilizată de prea mult timp…

— Nu, nu, o întrerupse Donald. Arătă către ecranul acum întunecat, mort. Ai reuşit, spuse. Am văzut. Acolo erau cer albastru şi iarbă verde, Charla! Am văzut!

95

2331 – Anul Douăzeci

• Silozul 17 •

Fără s-o fi vrut, Solo deveni un expert al modului în care se stricau lucrurile. Privea, zi de zi, oţelul şi fierul care se spulberau, ruginite, privea vopseaua jupuindu-se şi fărâmele portocalii curbându-se în sus, vedea praful negru adunându-se pe măsură ce metalul corodat devenea pulbere. Învăţă cum se schimba senzaţia pe care-o aveai atingând furtunuri de cauciuc pe măsură ce se întăreau, se uscau şi crăpau. Învăţă cum îşi pierdeau puterea adezivii, făcând să apară pe podea lucruri cândva fixate de pereţi şi de tavan, obiecte mutate, brusc şi violent, de zeii gemeni ai gravitaţiei şi uzurii. Şi, mai presus de toate, învăţă cum putrezeau cadavrele. Nu dispăreau întotdeauna cât ai clipi – ca o mamă împinsă în susul scării de gloată care se înghesuia sau ca un tată alunecat printre umbrele de pe un coridor întunecos. În schimb, erau adesea mestecate şi îndepărtate, fărâmă invizibilă cu fărâmă invizibilă. Timpului şi viermilor le creşteau, deopotrivă, aripi; zburau şi iar zburau, şi luau lucrurile cu ei.

Solo rupse o pagină din volumul *Ri-Ro,* plin de articole plictisitoare, şi o îndoi, dându-i forma unui cort. Silozul, se gândi el, le aparţinea insectelor în multe feluri. Ori de câte ori se adunau mai multe leşuri, insectele roiau în nori întunecaţi. Citise despre ele în cărţi. Viermii se transformau cumva în muşte. Albul şi şerpuirea deveneau negru şi bâzâit. Lucrurile se stricau şi se schimbau.

Trecu bucăţi de sfoară prin hârtia îndoită, ca să aibă ceva de care să atârne greutatea. Era momentul în care intervenea de obicei Umbră, frecându-şi spatele arcuit de braţul lui Solo, călcând pe indiferent ce făcea, sâcâindu-l şi stârnindu-i în acelaşi timp râsul. Dar Umbră nu-l întrerupse.

Solo îi făcu sforii mai multe noduri, ca să nu poată fi trasă în afară. Hârtia era dublată de-a lungul şirurilor de găuri, ca să nu se rupă. El ştia foarte bine cum se stricau lucrurile. Era expert în lucruri pe care-şi dorea

să şi le scoată din cap. Putea să spună, după ce arunca o simplă privire, de cât timp murise cineva.

Oamenii pe care-i ucisese cu ani în urmă fuseseră ţepeni când îi mutase, dar asta nu durase prea mult. În curând, oamenii se umflau şi duhneau. Trupurile lor slobozeau gaze şi muştele roiau în jur. Muştele roiau şi viermii se ospătau.

Din cauza mirosului îi lăcrimau ochii şi simţea o arsură pe gât. Şi trupurile se înmuiau curând. Solo fusese la un moment dat nevoit să mute nişte leşuri de pe scară, încâlcite acolo unde se aflau, fiindcă era greu să sari peste ele şi carnea li se rupsese. Semăna cu brânza de pe vremea când încă mai existau lapte şi capre de la care să-l mulgă. Carnea se desprindea odată ce omul nu mai era înăuntru, să o ţină laolaltă. Solo se concentra ca să nu se destrame. Legă celelalte capete ale sforilor de una dintre micile şaibe luate de la Aprovizionare. Cu limba între dinţi, făcu cele mai frumoase noduri.

Nici sfoara, nici pânza nu rezistau, însă hainele durau mai mult decât oamenii. După un an, rămâneau numai hainele şi oasele. Şi părul. Părul părea să dispară ultimul. Se ţinea de oase şi uneori atârna peste orbite goale, holbate. Părul înrăutăţea lucrurile. Le dădea oaselor o identitate. Rămâneau bărbi pe multe, dar nu pe cele ale tinerilor şi pe ale femeilor.

După cinci ani, până şi hainele se descompuneau. După zece, erau aproape numai oase. În zilele acelea, la atât de mult timp după ce silozul se întunecase şi amuţise – la peste douăzeci de ani de când îi fusese arătat bârlogul secret de sub servere – erau aproape numai oase. Cu excepţia morţilor de sus, din cantină. Putreziciunea de pretutindeni făcea leşurile de dincolo de uşa aia cu atât mai bizare.

Solo ridică paraşuta, un cort de hârtie cu sfori scurte, legate de o şaibă minusculă. Avea zeci şi zeci de bucăţele de sfoară care zăceau, încâlcite, pe cartea deschisă. Îi mai rămăseseră câteva şaibe. Trase de una dintre sforile paraşutei şi se gândi la cadavrele de sus, din cantină. Din spatele acelei uşi, unde oamenii morţi nu se descompuneau asemenea celorlalţi. Când îi descoperiseră el şi Umbră, îşi închipuise că-şi pierduseră viaţa de curând. Cu zecile, murind laolaltă şi stivuindu-se ca şi cum ar fi fost aruncaţi sau ca şi cum s-ar fi târât unii deasupra altora. Uşa către exteriorul interzis se afla chiar dincolo de ei, Solo ştia. Dar nu ajunsese până acolo. Închisese cealaltă uşă şi plecase în grabă, îngrozit de ochii fără viaţă şi de senzaţia stranie trezită la vederea unei feţe, alta decât a lui, care-i întorcea astfel privirea. Părăsise leşurile şi nu se mai întorsese decât peste mult timp. Aşteptase să devină oase. Ceea ce nu se întâmplase.

Se apropie de balustradă şi se uită peste ea, se asigură că bucata de

hârtie îşi păstra forma de cort, gata să cuprindă aerul. Dinspre adâncul inundat urca un curent de aer rece. Solo se aplecă peste balustrada de la etajul al treilea, cu bucata de hârtie fină într-o mână şi cu şaiba susţinută de palma cealaltă. Se întrebă de ce unii oameni putrezeau şi alţii nu. Ce-i făcea să se descompună?

— Descompunere, spuse, cu glas tare.

Uneori îi plăcea cum îi suna vocea. Era expert în descompunere. Umbră ar fi trebuit să se afle acolo, frecându-i-se de glezne, dar nu era.

— Sunt expert, îşi spuse Solo. Descompunere şi iar descompunere.

Întinse braţele şi eliberă paraşuta, o privi căzând cu iuţeală pentru o clipă, înainte de a i se încorda sforile. Apoi tresăltă şi se roti în aer în coborâre către adâncul ascuns.

— Jos, jos, jos, strigă el în urma paraşutei.

Până la fund. Afundându-se până când împroşca apa invizibilă sau până când se agăţa de ceva pe traseu.

Solo ştia cum putrezeau trupurile. Se scărpină în barbă şi îşi îngustă ochii, urmărind-o în timp ce se pierdea din vedere, apoi se aşeză din nou şi-şi încrucişă picioarele, cu genunchii ieşiţi pe de-a-ntregul din salopeta lui veche. Murmură pentru sine însuşi, amânând ceea ce avea de făcut, Proiectul din ziua aceea, şi rupse în schimb o altă foaie din cartea ce se subţia, încercând să nu se gândească la un alt leş pe care timpul avea să-l împuţineze în curând.

96

2331 – Anul Douăzeci

• Silozul 17 •

Fuseseră obiecte pe care Solo le căutase zile şi săptămâni de-a rândul. Fuseseră altele, de care avea nevoie şi cărora le dedicase timpul lui de vânătoare ani întregi. Găsise adesea obiectele utile mult mai târziu, când nu-i mai erau necesare. Ca atunci când dăduse peste o rezervă de aparate de ras. O cutie mare, plină cu aşa ceva, în cabinetul unui doctor. Toate obiectele importante – bandajele, medicamentele, leucoplastul – căzuseră în mâna celor care se încăierau pentru resturi. Dar o cutie cu aparate de ras noi, cele mai multe cu lamele încă strălucitoare, îşi bătea joc de el. Trecuse mult timp de când se resemnase, lăsându-şi barbă, dar avusese momente când ar fi fost în stare să ucidă pentru un aparat de ras.

Altădată găsea diverse lucruri înainte de a şti că-i trebuiau. Ca maceta. O lamă imensă, descoperită sub trupul unui bărbat mort nu de prea multă vreme. Solo o luase pur şi simplu pentru ca obiectul acela ucigaş să nu ajungă în stăpânirea altcuiva. Se încuiase sub sala serverelor vreme de trei zile, îngrozit de descoperirea unui alt leş care nu se răcise încă. De atunci trecuseră mulţi ani. Trecuseră încă şi mai mulţi înainte ca vegetaţia din ferme să se îndesească şi maceta să devină necesară. La vremea aceea, începuse să nu mai care puşca după el – nu-i mai era de niciun folos –, iar însoţitor nelipsit îi devenise maceta, un obiect găsit înainte de a şti că-i trebuia.

Solo lansă ultima paraşută şi o privi ratând cu foarte puţin palierul de la etajul nouă. Hârtia împăturită dispăru din vedere. El se gândi la tot ce găsise de-a lungul anilor cu ajutorul lui Umbră, mai ales mâncare. Dar la un moment dat motanul o luase la fugă părând condus de propria sa raţiune. Coborau către Aprovizionare când animalul se repezise înaintea lui, traversase un palier şi dispăruse. Solo îl urmase cu lanterna.

Motanul mieunase şi tot mieunase în faţa unei uşi. Solo se temuse că avea să dea peste alt morman de cadavre, însă apartamentul era pustiu. Umbră sărise pe masa din bucătărie, învârtindu-se, lovind cu lăbuţele

într-un dulap plin cu cutii de conserve de dimensiuni mici, vechi şi pătate de rugină, dar având pe ele poze de pisici. Un val de nebunie în Umbră, şi acolo, fixată de perete cu un cordon scurt, o invenţie uzată, un desfăcător de conserve automat.

Solo zâmbi şi se uită peste balustradă, gândindu-se la toate lucrurile găsite şi pierdute de-a lungul anilor. Îşi aduse aminte cum apăsase butonul din partea de sus a acelui dispozitiv pentru prima oară, cum Umbră fusese cuprins de frenezie, cât de frumos se desfăceau capacele. Îşi aminti că toată mâncarea din conserve nu-l impresionase deloc, însă pisica avea o raţiune proprie.

Se răsuci şi se uită la cartea cu pagini rupte, trist. Nu mai avea şaibe, aşa că abandonă volumul şi se îndreptă spre ferme fără tragere de inimă. Ieşise ca să ducă la bun sfârşit ceea ce trebuia făcut.

Tăind verdeaţa cu maceta, se minună că fermele nu putreziseră de mult, devenind o paragină în lipsa oamenilor care le purtau de grijă. Însă luminile fuseseră concepute ca să se stingă şi să se-aprindă, şi mai mult de jumătate încă o mai făceau. Apa continua să picure din ţevi. Pompele porneau şi se opreau, cu zumzete furioase şi cu bodogăneli sonore. Electricitatea furată de pe domeniul lui de dedesubt călătorea prin cablurile şerpuitoare de pe peretele scării. Nimic nu funcţiona perfect, dar Solo vedea că relaţia omului cu recoltele consta mai ales în a le mânca. Acum nu le mai mânca decât el. El, şobolanii şi viermii.

Îşi duse povara străbătând cele mai dese parcele, fiindcă trebuia să ajungă în acele cotloane ale fermei unde luminile nu mai ardeau, unde pământul era rece şi umed, unde nu mai creştea nimic. Într-un loc special. Departe de cele în care-l purtau excursiile săptămânale, în timpul cărora îşi culegea hrana. Un loc unde urma să vină având-l ca destinaţie, nu doar trecând pe-acolo fiindcă îi era în drum.

Părăsi partea încălzită de lumini, intrând în zona întunecată. Îi plăcea locul. Îi aducea aminte de camera de sub servere, un loc personal şi sigur, unde te puteai ascunde şi nu erai deranjat. Şi acolo, printre alte unelte împrăştiate, abandonate şi uitate, văzu o lopată. Un obiect descoperit exact când îi trebuia. Era un alt mod de a găsi lucrurile. Se întâmpla atunci când silozul era dispus să ofere daruri. Nu intra prea des într-o asemenea dispoziţie.

Solo îngenunche şi-şi lăsă povara la marginea gardului cu trei zăbrele orizontale. Trupul din pungă intrase în faza ţeapănă. Avea să se înmoaie în curând. Apoi…

Solo nu voia să se gândească la ce avea să fie pe urmă. Era expert în anumite lucruri pe care ar fi preferat să nu le ştie.

Luă lopata şi se căţără grăbit, sărind peste gardul cu zăbrele. Era prea întuneric ca să caute poarta. Unealta pătrunse în pământ mârâind şi scrâşnind. O ridica de fiecare dată, plină, în aer. Printre oftaturi mărunte, mormane mici se înălţau în afară. Găseai unele lucruri exact atunci când aveai nevoie de ele, şi Solo se gândi la anii scurşi atât de repede alături de prietenul lui. Îi lipsea deja felul în care i se freca Umbră de gambă în timp ce lucra, stându-i întotdeauna în drum, dar destul de isteţ ca să nu se lase călcat, venind cât ai clipi când fluiera, prezent întotdeauna la momentul potrivit. Un obiect găsit înainte de a fi ştiut că-i era necesar.

97

2345

• Silozul 1 •

Ghetele lui Donald stârneau ecouri la fiecare pas pe cel mai de jos nivel al depozitului, unde mii de capsule zăceau îndesate unele într-altele, ca nişte pietre sclipitoare. Se opri ca să verifice o altă plăcuţă cu nume. Pierduse şirul numărând poziţiile în timp ce înainta pe culoarul dintre ele şi se temea că avea să fie nevoit să o ia de la început. Îşi duse o batistă la gură şi tuşi. Îşi şterse buzele şi îşi continuă drumul. Ceva greu şi rece îi atârna într-un buzunar, apăsându-i coapsa. Ceva greu şi rece îi zăcea în piept.

Găsi în sfârşit capsula pe care scria *Troy*. Şterse sticla şi se uită înăuntru. Acolo era un bărbat, mai bătrân decât părea. Mai bătrân decât şi-l amintea el. O tentă albăstruie îi copleşea paloarea pielii. Părul şi sprâncenele albe căpătaseră o nuanţă azurie.

Donald îl privi, ezită, trecu din nou totul în revistă. Venise fără scaun cu rotile şi fără trusa medicală. Cu o felie de adevăr şi cu dorinţa de a afla mai mult. Uneori era necesar să deschizi înainte de a găsi un mod de închidere.

Se aplecă spre panoul de comandă şi repetă procedura care îi eliberase sora. Îşi tastă codul cu gândul la Charlotte, aflată sus, în arsenal. Ea nu trebuia să afle ce făcea el acolo, jos. Nu trebuia să afle. Thurman le fusese, amândurora, ca un al doilea tată.

Butonul gradat era răsucit spre dreapta. Numerele clipeau, apoi ticăiau, indicând cu câte un grad mai mult. Donald se ridică şi începu să se foiască. Ocoli capsula cu nume pe etichetă, numele omului în care îl transformaseră, sarcofagul care-l adăpostea acum pe creatorul său. Răceala din inimă se răspândi, ajungându-i în braţe şi în picioare, în vreme ce Thurman se încălzea. Donald tuşi în batista cu pete roz. Şi-o îndesă la loc, în buzunar, şi scoase o bucată de sfoară.

Un raport din dosarele lui Victor îi reveni în minte în timp ce stătea acolo, cu rolurile inversate, dezgheţându-l el pe Omul-Dezgheţ. Victor

scrisese despre experimente vechi, în care gardienii şi deţinuţii îşi schimbau rolurile şi fostele victime ale abuzurilor deveneau călăi. Donald găsea ideea detestabilă, detesta faptul că oamenii se puteau schimba cu atâta uşurinţă. Rezultatele i se păreau de necrezut. Dar văzuse bărbaţi şi femei cumsecade venind pe Colina Capitoliului cu intenţii nobile, îi văzuse transformându-se. Pe schimbul acela i se dăduse o doză de putere şi îi putea simţi farmecul. Şi descoperise că din sistemele diabolice apăreau oameni diabolici, că în orice om exista potenţialul necesar pentru a fi pervertit. Motiv pentru care unele sisteme trebuiau să-şi găsească sfârşitul.

Temperatura crescu, declanşând mecanismul de ridicare a capacului. Se săltă cu un oftat. Donald se întinse şi-l ridică până la capăt. Se aştepta, cumva, să vadă o mână ţâşnind dinăuntru şi încleştându-se de încheietura mâinii lui. Dar acolo nu era decât un bărbat întins, neclintit şi aburind. Un simplu om, patetic şi gol, cu un tub pătrunzându-i în braţ şi cu un altul între picioare. Muşchi căzuţi. Piele palidă, încreţită de riduri. Şuviţe de păr lipite de cap. Donald îi luă mâinile şi le alătură. Îi înfăşură sfoara peste încheieturi de mai multe ori, i-o trecu printre mâini şi în jurul buclelor de mai înainte, apoi făcu un nod strâns, care o încordă. Se retrase şi rămase cu ochii la pleoapele zbârcite, în aşteptarea unui semn de viaţă.

Buzele lui Thurman se mişcară. Se întredeschiseră şi părură să ia o primă gură de aer, experimentând. Era ca şi cum ar fi privit un mort reanimându-se şi Donald aprecie pentru prima oară miracolul reprezentat de acele maşinării. Tuşi în pumni în timp ce Thurman se mişcă. Pleoapele bătrânului se ridicară fluturând, promoroaca topită prelingându-i-se pe la colţurile ochilor şi împrumutându-i un anumit grad de falsă umanitate. Mâinile zbârcite se înălţară ca să şteargă crusta, şi Donald ştia ce simţeai, cum nu voiau pleoapele să se salte pe de-a-ntregul, cum păreau să fi crescut, unindu-se. Thurman mormăi, luptându-se cu sfoara. Îşi reveni într-o mai mare măsură şi înţelese că nu era totul în ordine.

— Nu te mişca, îi ceru Donald. Îşi puse o mână pe fruntea bătrânului, simţi frigul încă prezent în carnea lui. Uşurel.

— Anna…, şopti Thurman.

Îşi umezi buzele, iar Donald îşi dădu seama că nu adusese apă, că nu adusese băutura amară. Asupra intenţiilor cu care venise acolo nu exista niciun dubiu.

— Mă auzi? întrebă.

Pleoapele lui Thurman se ridicară iarăşi; avea pupilele dilatate. Păru să-şi focalizeze privirea pe faţa lui Donald şi ochii îi zvâcniră într-o parte

şi-ntr-alta când îl recunoscu, uluit.

— Fiule…

Avea vocea răguşită.

— Nu te mişca, spuse Donald, chiar în timp ce senatorul se răsucea pe-o parte şi tuşea în mâinile legate.

Bătrânul privi sfoara înnodată în jurul încheieturilor sale, părând derutat. Donald se întoarse către uşa îndepărtată, verificând-o din priviri.

— Trebuie să m-asculţi.

— Ce se petrece aici?

Thurman se prinse de marginea capsulei şi încercă să se ridice. Donald se căută în buzunar şi scoase pistolul. Celălalt icni la vederea oţelului negru când ţeava coborî spre el. Mintea i se dezgheţă brusc, limpezindu-se. Rămase perfect nemişcat, cu excepţia ochilor, care întâlniră privirea lui Donald.

— În ce an suntem? întrebă.

— Mai sunt două sute până când ne veţi omorî pe toţi, răspunse Donald.

Ţeava pistolului îi tremură, cu ură. Îşi cuprinse mâna cu care-l ţinea în cealaltă şi se retrase cu un pas. Thurman era slăbit şi legat, dar el nu voia să rişte. Bătrânul semăna cu un şarpe încolăcit, într-o dimineaţă friguroasă. Donald nu putu să nu se gândească la ceea ce ar fi fost în stare să facă dacă ziua se încălzea.

Bătrânul îşi umezi buzele şi îl studie. Din umeri i se înălţau rotocoale de abur.

— Ţi-a spus Anna, zise, în cele din urmă.

Donald se simţi îmboldit să-l anunţe, cu sadism, că Anna era moartă. Urmă o tresărire de orgoliu şi-şi dori să susţină cu insistenţă că descoperise totul singur. În schimb, se mulţumi să dea pur şi simplu din cap.

— Trebuie să ştii că e singura soluţie, şopti Thurman.

— Există o mie de soluţii, răspunse el.

Îşi mută pistolul în cealaltă mână şi-şi şterse palma asudată de salopetă.

Thurman se uită la armă, apoi cercetă din priviri spaţiul de dincolo de Donald, în căutare de ajutor. După o pauză, se sprijini cu spatele de capsulă. Din ea se înălţau aburi, dar Donald îl văzu începând să tremure de frig.

— Credeam că-ncerci să trăieşti la nesfârşit, îi spuse.

Thurman râse. Inspectă din nou sfoara înnodată, apoi se uită la acul şi la tubul care-i atârnau de braţ.

— Doar suficient de mult.

— Suficient de mult pentru ce? Ca să reduci omenirea la nimic? Ca să eliberezi un siloz şi să-i ucizi pe urmă, de aici, pe toţi ceilalţi?

Thurman dădu din cap. Îşi trase picioarele mai aproape şi-şi cuprinse gambele cu braţele. Părea atât de slab şi de fragil fără salopetă, fără să-şi îndrepte spatele cu mândrie.

— I-ai salvat pe oamenii ăştia pur şi simplu ca să-i omori. Pe ei şi pe noi.

Bătrânul şopti ceva.

— Mai tare, îi ceru Donald.

Celălalt mimă sorbirea dintr-o băutură. El îi arătă pistolul. Era tot ce-avea. Thurman se bătu peste piept şi încercă din nou să vorbească şi Donald făcu, prudent, un pas spre el.

— Eu sunt şeful aici. Eu. Spune-mi, sau jur că-i las pe toţi să iasă chiar acum din silozuri.

Ochii lui Thurman se îngustară, devenind două despicături.

— Nebunule, şuieră. Se vor omorî unii pe alţii.

Vocea abia i se desluşea. Donald auzea zumzetul tuturor celorlalte capsule. Veni şi mai aproape, cu fiecare clipă tot mai convins că acţiona aşa cum trebuia.

— Ştiu ce crezi că-şi vor face unii altora, spuse. Ştiu totul despre această mare epurare, despre reiniţializarea asta. Înfipse ţeava pistolului în pieptul lui Thurman. Ştiu că vezi în silozuri tot atâtea nave spaţiale, menite să ducă oamenii către o lume mai bună. Am citit toate însemnările şi toate memoriile la care ai acces. Dar uite ce vreau s-aud de la tine înainte să mori…

Donald îşi simţi picioarele înmuindu-se. Îl cuprinse un acces de tuse. Bâjbâi în căutarea batistei, dar o flegmă roz căzu pe capsula argintie înainte de a apuca să şi-o ducă la gură. Thurman văzu totul. Donald îşi reveni şi încercă să-şi aducă aminte ce spunea.

— Vreau să ştiu de ce-a fost nevoie de atâta bătaie de cap, zise, cu glas scrâşnit, cu o arsură în gât. Toate vieţile jalnice ale celor care se nasc şi mor, toţi oamenii de aici, de jos, pe care aţi plănuit să-i ucideţi, să nu-i mai treziţi niciodată. Propria ta fiică… Se uită la Thurman, aşteptând o reacţie. De ce să nu ne-ngheţaţi pentru o mie de ani, ca să ne treziţi când se termină totul? Acum ştiu ce te-am ajutat să construieşti. Vreau să ştiu de ce nu putem dormi până la sfârşit. Dacă ai vrut un loc mai bun pentru noi, de ce nu ne duci acolo? De ce îndurăm totul?

Thurman rămase perfect nemişcat.

— Spune-mi de ce, insistă Donald.

Vocea i se frânse, dar se prefăcu că era totul în ordine. Înălţă ţeava armei, care se lăsase în jos.

— Pentru că nimeni nu trebuie să ştie, răspunse într-un târziu Thurman. Trebuie să moară odată cu noi.

— Ce?

Thurman îşi umezi buzele.

— Cunoaşterea. Lucrurile pe care nu le-am înscris în Moştenire. Abilitatea de a distruge totul printr-o apăsare de buton.

Donald râse.

— Crezi că nu le vom redescoperi? Că nu vom redescoperi cum să ne autodistrugem?

Thurman ridică din umerii goi. Aburul care se înălţa din ei se împrăştiase.

— În cele din urmă. Ceea ce reprezintă un timp mult mai îndelungat decât chiar acum.

Donald arătă cu pistolul către capsulele din jur.

— Aşa că şi tot ce e aici dispare. Trebuie să alegem un singur trib, numai una dintre navele tale stelare trebuie să aterizeze, iar restul trebuie distrus. Ăsta e pactul pe care l-aţi făcut?

Thurman dădu din cap.

— Ei bine, cineva l-a încălcat, zise Donald. Cineva m-a pus în locul tău. Eu sunt acum Păstorul.

Thurman făcu ochii mari. Privirea îi alunecă de la armă la ecusonul prins de gulerul lui Donald. Clănţănitul dinţilor îi încetă când îşi încleştă şi îşi descleştă fălcile.

— Nu, spuse.

— N-am solicitat niciodată funcţia asta, zise Donald, mai mult pentru sine decât pentru Thurman. Găsi o poziţie stabilă pentru ţeava armei. Niciuna dintre toate aceste funcţii.

— Nici eu, ripostă bătrânul, şi Donald îşi aduse din nou aminte de deţinuţi şi de gardieni.

În capsulă ar fi putut fi el. Iar acolo, în picioare, cu arma în mână, ar fi putut sta oricine altcineva. De vină era sistemul.

Mai erau o sută de alte lucruri despre care ar fi vrut să pună întrebări sau pe care ar fi vrut să le spună. Ar fi vrut să-i spună bărbatului din faţa sa în cât de mare măsură îi fusese ca un tată, dar ce importanţă avea asta când taţii erau tot atât de abuzivi pe cât erau de iubitori? Voia să urle la Thurman pentru tot răul pe care i-l făcuse lumii, dar o parte din el însuşi ştia că răul fusese făcut cu mult înainte şi că era ireversibil. Şi, în cele din urmă, exista o parte din el care voia să cerşească ajutor, să-l elibereze pe omul acela din capsula criogenică; o parte care-şi dorea să-i ia locul, să se ghemuiască în interior şi să se afunde din nou în somn – o parte care considera că era mult mai uşor să fii deţinut decât gardian. Dar sora

lui era sus, revenindu-şi. Aveau amândoi mai multe întrebări pentru care era nevoie de un răspuns. Şi, într-un siloz aflat nu prea departe, se petrecea o transformare, se încheia o revoltă, iar el voia să vadă cum avea să se termine totul.

Toate aceste gânduri, şi multe altele, alergau prin mintea lui Donald. Nu mai era mult până când doctorul Wilson avea să se întoarcă în cabinetul lui, până când ar fi fost posibil să-şi îndrepte privirea spre ecran tocmai când perindarea ciclică a imaginilor ajungea la cele trădătoare. Chiar în clipa când Thurman deschidea gura să spună ceva, Donald înţelese că făcuse o greşeală trezindu-l ca să-i audă scuzele. De la el avea prea puţine de aflat.

Senatorul se aplecă în faţă.

— Donny, spuse el.

Îşi întinse mâinile legate către pistol. Braţele i se mişcau încet şi fără vlagă, nu cu speranţa de a smulge arma – Donald nu credea asta –, ci poate cu dorinţa de a o trage mai aproape, de a şi-o apăsa în piept sau în cerul gurii, aşa cum făcuse Victor, atât de mare era amărăciunea din ochii lui bătrâni.

Thurman se întinse peste marginea capsulei, bâjbâind după pistol, şi Donald se simţi îndemnat să i-l întindă, numai ca să vadă cum voia să-l folosească.

În schimb, apăsă pe trăgaci. Înainte de a avea timp să regrete.

Detunătura răsună incredibil de puternic. O străfulgerare de lumină strălucitoare, un zgomot înfiorător reverberând deasupra acelei mii de suflete adormite, apoi bărbatul prăbuşindu-se într-un sicriu.

Mâna lui Donald tremură. Îşi aduse aminte de primele lui zile în Congres, de tot ce făcuse omul acela pentru el, de prima lor întâlnire. Fusese angajat să facă lucruri pentru care abia dacă era calificat. Fusese angajat să facă lucruri pe care, la început, nu fusese în stare să le înţeleagă. În acea primă dimineaţă în care se trezise fiind congresmen, conştientizarea faptului că numai el şi alţi câţiva oameni erau la cârma unei naţiuni puternice îl umpluse, în aceeaşi măsură, de spaimă şi de bucuria succesului. Şi, tot timpul, nu fusese altceva decât un deţinut pus să înalţe zidurile propriului său ospiciu.

De data asta avea să fie altfel. De data asta avea să-şi accepte responsabilitatea şi să conducă fără teamă. El şi, în secret, sora lui. Aveau să descopere ce nu era în ordine cu lumea şi aveau să o refacă. Să reinstaureze ordinea, recuperând tot ce se pierduse. Într-un alt siloz începuse un experiment, o schimbare a gardienilor, şi el intenţiona să vadă rezultatele.

Întinse mâna şi închise capacul capsulei criogenice. Pe suprafaţa ei

argintie era o picătură de salivă roz. Donald mai tuşi o dată şi-şi şterse buzele. Îşi îndesă pistolul în buzunar şi se îndepărtă, cu inima bătându-i nebuneşte din cauza faptei săvârşite. Cât despre capsula în care se afla un mort – ea zumzăia silenţios.

98

2345 – Anul Treizeci şi Patru

• Silozul 17 •

Solo trecu frânghia prin mânerele canistrelor de plastic goale. Se loveau una se alta zăngănind şi dând naştere unui soi de muzică. Îşi luă sacul de pânză şi rămase aşa o clipă, scărpinându-se în barbă, ştiind că uitase ceva. Ce uitase? Îşi pipăi pieptul, ca să se-asigure că avea cheia. Era un obicei vechi, format cu ani în urmă, de care nu se putea dezbăra. Fireşte, cheia nu se mai afla acolo. O îndesase într-un sertar când nu mai fusese nevoie să încuie nimic, când nu mai rămăsese nimeni de care să se teamă.

Luă cu el doi saci de conserve de supă şi de legume care se goliseră, ceea ce aproape că nu ştirbea câtuşi de puţin mormanul masiv de gunoi. Cu mâinile ocupate şi cu clinchete şi zăngăneli la fiecare pas, îşi cără lucrurile de-a lungul pasajului întunecos până la puţul de lumină din capătul opus.

Avu nevoie de două urcuşuri pe scară ca să descarce totul. Trecu printre maşinile negre, dintre care multe amuţiseră în decursul anilor, probabil sucombând fiindcă se încinseseră prea tare. Fu nevoit să mute cartoteca înainte de a putea deschide uşa. În siloz nu mai erau nici încuietori, nici oameni, dar nici unelte. Trase de uşa grea, simţind, ca întotdeauna, prezenţa tatălui său, şi ieşi în lumea largă, plină doar de stafii şi de lucruri atât de rele încât nu şi le putea aminti.

Coridoarele erau luminate puternic şi pustii. În trecere, Solo îşi flutură mâna către locul unde ştia că se aflau camerele de luat vederi. Se gândea adesea că într-o bună zi avea să se vadă pe sine însuşi pe monitoare, însă aparatura se oprise cu o veşnicie în urmă. În plus, pentru asta ar fi trebuit să existe în două exemplare. Unul care să stea acolo, făcând cu mâna, şi un altul în faţa monitorului. Râse de o idee atât de prostească. El era Solo.

Ieşirea pe palier îi aduse aer curat şi o neliniştitoare senzaţie de înălţime. Îşi aminti de apa care suia. Cât mai dura până să ajungă la el?

Prea mult, îşi răspunse. El n-avea să mai existe atunci. Dar îl întrista gândul că mica lui locuinţă de sub servere o să fie într-o zi plină cu apă. Toate conservele goale din uriaşul morman de pe rafturi aveau să plutească deasupra. Din computer şi din staţia radio o să iasă, bolborosind, bule de aer. Asta îl făcu să râdă, ideea că aveau să bolborosească, iar conservele goale aveau să plutească de jur împrejur, la suprafaţă, dar lui nu avea să-i mai pese dacă se întâmpla aşa sau nu. Aruncă peste balustradă sacii cu conserve goale şi aşteptă să le audă strivindu-se de palierul de la treizeci şi cinci. O făceau, ascultătoare. Se întoarse spre scări.

În sus sau în jos? Sus însemna roşii, castraveţi şi dovlecei. Jos însemna fructe, porumb şi săpat după cartofi. Jos însemna să gătească mai mult. Solo o porni în sus.

Mergea numărând treptele.

— Opt, nouă, zece, şopti.

Fiecare treaptă era altfel. Existau o mulţime de trepte. Aveau o mulţime de însoţitori, o mulţime de semeni trepte, ca prieteni, de o parte şi de alta. Şi alte lucruri similare cu ele.

— Salut, treaptă, spuse el, uitând să mai numere.

Treapta nu spuse nimic. El nu repeta indiferent ce-ar fi zis ele, cântecul răsunător al ghetelor singuratice tropotind în sus şi-n jos.

Un zgomot. Solo auzi un zgomot. Se opri şi ascultă, însă zgomotele ştiau de obicei când făcea el asta şi se sfiau. Era un alt asemenea zgomot. Auzea lucruri care nu se aflau tot timpul acolo. Peste tot erau pompe şi lumini alimentate prin cabluri, care porneau şi se opreau după toanele şi bunul lor plac. Cu ani în urmă, una dintre ele începuse să piardă apa, şi Solo o reparase cu mâna lui. Avea nevoie de un Proiect nou. Le repeta de cele mai multe ori pe aceleaşi, iarăşi şi iarăşi, de exemplu, tăindu-şi barba când îi ajungea la piept, şi toate erau plictisitoare.

Până la ferme făcu doar o singură pauză, ca să bea apă şi ca să urineze. Picioarele lui erau bune. Chiar mai puternice decât în tinereţe. Lucrurile grele erau cu atât mai uşor de făcut cu cât le repetai mai des. Însă nu mai era amuzant să facă lucruri grele. Îşi dorea, în primul rând, să fi fost mai uşoare.

Ajunse pe ultima buclă dinainte de palierul de la treizeci şi tocmai voia să înceapă să fluiere un cântec de culegător când văzu că lăsase uşa deschisă. Nu ştia cum se putuse întâmpla. El nu lăsa niciodată uşa deschisă. Nicio uşă.

În colţ, lângă balustradă, era proptit ceva. Arăta ca un rest de material din proiectele lui. O bucată ruptă dintr-o ţeavă de plastic. O ridică. În ea era apă. Solo mirosi tubul. Avea un iz straniu, şi începuse să verse apa

peste balustradă când ţeava îi alunecă dintre degete. Înlemni şi aşteptă s-o audă zăngănind în depărtare. Nu auzi nimic.

Neîndemânare. Se înjură singur fiindcă era neîndemânatic şi uituc. Lăsase uşa deschisă. Se pregătea să intre când văzu ce o ţinea deschisă. Un mâner negru. Întinse mâna spre el şi văzu că era un cuţit înfipt în grătar.

Era zgomot înăuntru, în adâncul fermelor. Pentru o clipă, Solo rămase nemişcat. Cuţitul nu era al lui. El nu era chiar atât de uituc. Îl scoase, lăsând uşa să se închidă în timp ce prin mintea care i se trezea treceau în goană mii de gânduri. Un şobolan nu putea face aşa ceva. Numai un om era în stare. Sau o stafie puternică.

Trebuia să acţioneze. Ar fi trebuit să lege mânerele uşilor sau să bage ceva sub ele, dar era prea înfricoşat. În schimb, făcu stânga-împrejur şi o luă la fugă. Alergă în josul treptelor, cu canistrele care se loveau una de alta zăngănind, cu rucsacul gol bălăbănindu-i-se pe spate, cu cuţitul altcuiva strâns în mână. Când canistrele se agăţară de balustradă, se rupse funia, şi trase de două ori de ea înainte de a renunţa, abandonându-le. Gaura lui. Trebuia să ajungă în gaura lui. Respirând cu dificultate, se grăbi să plece mai departe, cu solitudinea distrusă de răsunetul paşilor *altcuiva,* de vibraţiile lor. Nu era nevoie să stea locului şi să le-asculte. Stafia era zgomotoasă. Zgomotoasă şi solidă. Solo se gândi la maceta lui, care plesnise cu ani în urmă. Dar avea cuţitul. Cuţitul acela. Coborî învârtindu-se în jurul stâlpului central iarăşi şi iarăşi, teribil de speriat. Jos, pe palier. Palier greşit! Treizeci şi trei. Mai avea de coborât un etaj. Încetase să numere, încetase să numere. Alerga atât de repede, încât fu cât pe ce să se împiedice. Transpira. Acasă.

Trânti uşile în urma lui şi răsuflă adânc, cu mâinile pe genunchi. Înşfăcă mătura de pe podea şi o trecu prin mânerele uşii. Aşa ţinea stafiile tăcute la distanţă. Spera să aibă efect şi cu cele gălăgioase.

Se împinse prin poarta de securitate defectă şi străbătu în goană coridoarele. Una dintre luminile de sus se stinsese. Un Proiect. Dar n-avea timp. Întinse mâna spre uşa de metal şi trase. Fugi înăuntru. Se opri şi alergă înapoi. Se sprijini de uşă şi o închise. Se aplecă, îşi propti umărul în cartotecă şi o împinse în uşă, cu un scrâşnet îngrozitor. Avu impresia că afară se auzeau paşi. Era cineva iute de picior. Sudoarea îi picură de pe nas. Strânse cuţitul în mână şi alergă printre servere. În spatele lui se auzi un scrâşnet strident, metal pe metal. Solo nu era singur. Veneau după el. Veneau, veneau. Simţi în gură gustul metalic al fricii. Alergă la grătar, dorindu-şi să-l fi lăsat deschis. Cel puţin zăvoarele erau rupte. Ruginite. Nu, asta nu era bine. Avea nevoie de zăvoare. Solo coborî pe scară şi înşfăcă grătarul, începând să şi-l tragă deasupra

capului. Avea să se-ascundă. Să se-ascundă. Ca în primii ani. Şi pe urmă cineva îi trase grătarul din mână. El lovi cu cuţitul. Se auzi un ţipăt de surpriză; era o femeie, care respira greu şi se uita în jos, la el, spunându-i să se potolească.

Solo tremura. Piciorul îi alunecă uşor pe scară. Dar se ţinu. Se ţinu, rămânând nemişcat în timp ce femeia îi vorbea. Avea ochii larg deschişi şi vii. Buzele i se mişcau. Era rănită, dar nu voia să-l rănească la rândul ei. Nu voia decât să-i afle numele. Era fericită să-l vadă. Avea ochii umezi fiindcă era fericită să-l vadă. Şi Solo se gândi că – poate – era el însuşi ca o lopată, sau ca un deschizător de conserve, sau ca oricare dintre obiectele ruginite din jur. Era ceva care putea să fie găsit. El putea să fie găsit. Şi cineva îl găsise.

EPILOG

2345

• Silozul 1 •

Donald stătea în camera de comunicaţii, altminteri pustie. Toate staţiile erau la dispoziţia lui, îi trimisese pe ceilalţi la masa de prânz, iar celor care nu erau flămânzi le ceruse să ia o pauză. Şi îi dăduseră ascultare. Îi spuneau Păstorul şi nu ştiau despre el decât că era şeful. Intrau sau ieşeau din schimb şi făceau ce li se ordona.

O lumină clipea pe staţia de comunicare de alături, indicând că silozul şase încerca să-i apeleze. Trebuia să aştepte. Donald asculta sunetul din casca lui în timp ce apela el însuşi pe altcineva.

Suna şi suna. Verifică mai întâi cordonul, îl urmări până la jack, se convinse că era conectat corect. Între două staţii de comunicare se vedea un joc de cărţi neterminat, cu cele din mâinile jucătorilor lăsate deoparte când le ordonase tuturor să iasă. Un teanc decartat avea deasupra o damă de pică. Într-un târziu, în cască se auzi un pocnet.

— Alo? spuse.

Aşteptă. Avea impresia că auzea pe cineva respirând la celălalt capăt.

— Lukas?

— Nu, răspunse o voce.

O voce mai catifelată. Şi totuşi, cumva, mai dură.

— Cine eşti? întrebă.

Era obişnuit să discute cu Lukas.

— N-are importanţă cine sunt, răspunse femeia.

Şi Donald ştiu cât se putea de bine. Se uită peste umăr, convingându-se că era în continuare singur, şi se aplecă în faţă.

— Nu sunt obişnuit să primesc veşti de la primari, spuse.

— Iar eu nu sunt obişnuită să fiu unul dintre ei.

Donald aproape că auzi surâsul batjocoritor al femeii.

— N-am cerut funcţia asta, mărturisi el.

— Şi totuşi iată-ne aici.

— Da.

O pauză.

— Ştii, spuse Donald, dacă aş fi bun de ceva în funcţia asta, aş apăsa chiar acum pe un buton, ca să vă scot silozul din funcţiune.

— Şi de ce n-o faci?

Vocea femeii ajunse primar era plată. Curioasă. Cuvintele sunaseră mai degrabă ca o întrebare reală decât ca o sfidare.

— Mă-ndoiesc că m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Încearcă-mă, ripostă ea.

Şi Donald îşi dori să-i fi avut dosarul. În primele săptămâni ale schimbului, îl cărase tot timpul după el. Iar acum, când îi trebuia…

— Cu mult timp în urmă, spuse, v-am salvat silozul. Ar fi o ruşine să-l distrug acum.

— Ai avut dreptate. Nu te cred.

Pe coridor era zgomot. Donald îşi eliberă o ureche şi se uită peste umăr. Inginerul lui de comunicaţii stătea de cealaltă parte a uşii cu un termos într-o mână şi cu o felie de pâine în cealaltă. El ridică un deget, cerându-i să aştepte.

— Ştiu unde ai fost, îi spuse apoi acelui primar, acelei femei trimise la curăţire. Ştiu ce-ai văzut. Şi…

— Habar n-ai ce-am văzut, scuipă ea, cuvintele fiind mai tăioase ca briciul.

Donald îşi simţi temperatura crescând. Nu aşa trebuia să decurgă discuţia pe care dorea să o poarte cu acea femeie. Nu era pregătit. Acoperi microfonul cu mâna, simţind că nu mai avea timp, că o pierdea.

— Aveţi grijă ce faceţi, zise. Asta e tot ce-ţi spun…

— Ascultă-mă, răspunse ea. Stau aici, într-o încăpere ticsită de adevăruri. Am văzut cărţile. Am de gând să sap până când o s-ajung în miezul a ceea ce aţi făcut voi.

Donald îi auzea răsuflarea.

— Adevărul pe care-l cauţi îmi e cunoscut, spuse el, cu voce scăzută. S-ar putea să nu-ţi placă deloc ce-o să afli.

— Vrei să zici că *vouă* s-ar putea să nu vă placă deloc ce-o să aflu.

— Vreau să spun doar… s-aveţi mare grijă. Donald îşi coborî vocea. S-aveţi mare grijă unde vă duceţi să săpaţi.

Urmă o pauză. Donald se uită peste umăr la inginer, care lua o înghiţitură din termos.

— Oh, o s-avem grijă unde săpăm, răspunse într-un târziu acea Juliette. Nu mi-ar plăcea deloc să ne-auziţi venind.

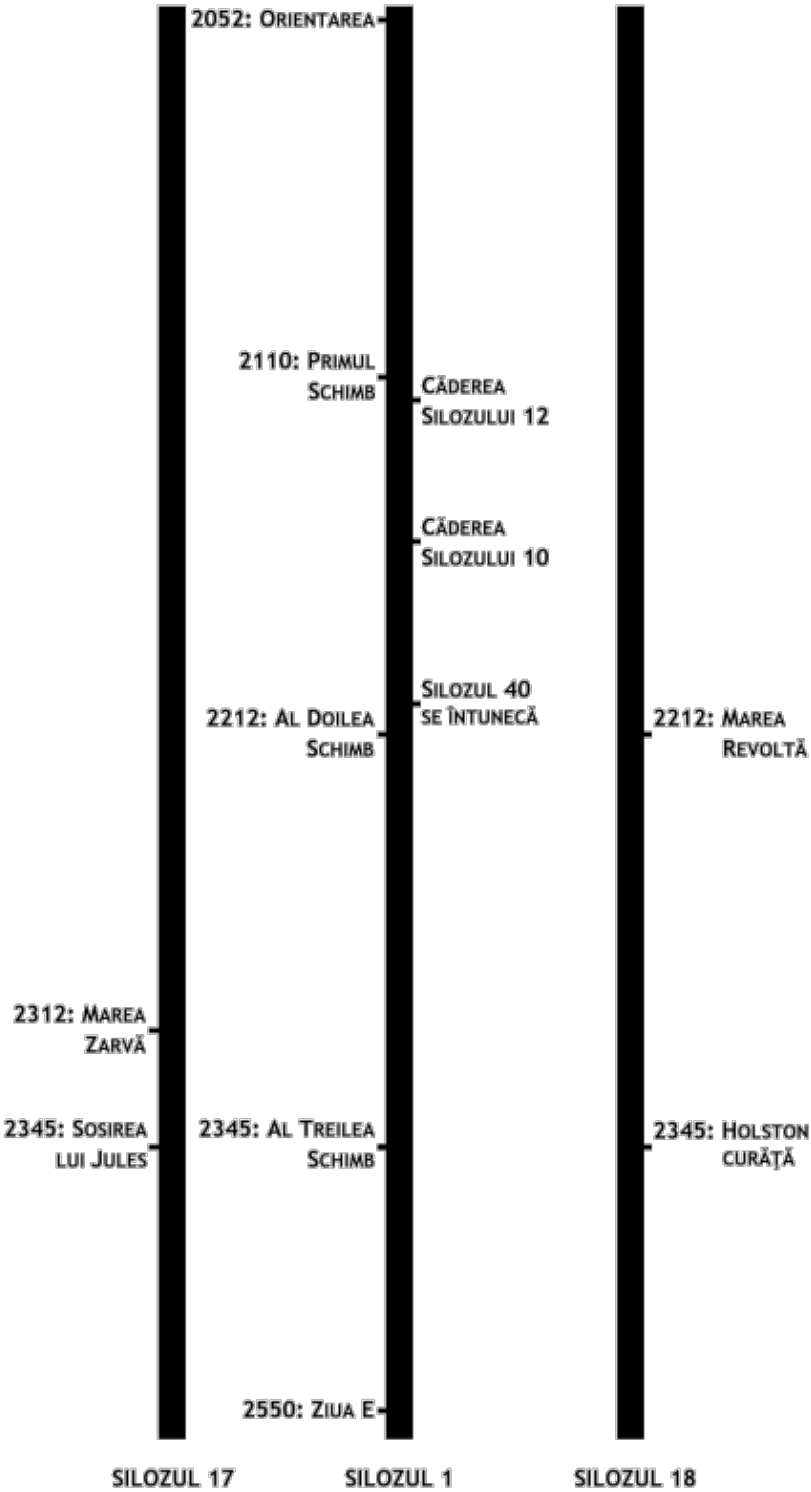
2052: Orientarea
2110: Primul Schimb
Căderea Silozului 12
Căderea Silozului 10
Silozul 40 se întunecă
2212: Al Doilea Schimb
2212: Marea Revoltă
2312: Marea Zarvă
2345: Sosirea lui Jules
2345: Al Treilea Schimb
2345: Holston curăţă
2550: Ziua E
SILOZUL 17
SILOZUL 1
SILOZUL 18